

> A

s t a

k a a

n o n

VASTAKAANON

SUOMALAINEN KOKEELLINEN RUNOUS
2000-2010

TOIMITTANEET JURI JOENSUU,
MARKO NIEMI JA HARRY SALMENNIEMI

P
O
E
S
I
A

Osuuskunta Poesia • Helsinki

Kiitos tuesta Alfred Kordelinin säätiö ja WSOY:n kirjallisuussäätiö.

© Kirjoittajat ja oikeudenomistajat

Kannen suunnittelu: Jaakko Kalsi

Taitto: Mikko Branders

ISBN 978-952-5954-07-4 (koko teos)

ISBN 978-952-5954-17-3 (osa 1, nid.)

ISBN 978-952-5954-18-0 (osa 1, PDF)

ISBN 978-952-5954-19-7 (osa 2, HTML)

Painopaikka: Saarijärven Offset Oy, Saarijärvi 2011

SISÄLLYS

JURI JOENSUU & HARRY SALMENNIEMI: KOKEELLISUUDEN KOKEMUS: JOHDATUS VASTAKAANONIIN	7
MAARIA PÄÄJÄRVI: KUN AVANTGARDE EI ENÄÄ NAURATA – 2000-LUVUN RUNOUSKRITIIKISTÄ	14
TEEMU MANNINEN: KOKEELLISEN KIRJOITTAMISEN HISTORIAA	26
KRISTIAN BLOMBERG: KIELEN JA PUHujan VÄLISSÄ	40
VESA HAAPALA: MINNE MENET PROOSARUNO?	48

1 KARRI KOKKO 59 TEEMU MANNINEN 66 TYTTI HEIKKINEN
83 KARI ARONPURO 90 HENRIIKKA TAVI 99 LEEVI LEHTO
100 HARRY SALMENNIEMI 107

2 JANNE NUMMELA 119 TYTTI HEIKKINEN 127 SATU
KAIKKONEN 132 RITA DAHL 137 HENRIIKKA TAVI 139
HARRY SALMENNIEMI 145 MARKO NIEMI 148 MIKAEL
BRYGGER 157 JURI JOENSUU 160 ANTTI ARNKIL & MIKKO
VILJANEN 162 KRISTIAN BLOMBERG 165 OLLI SINIVAARA
168 KARRI KOKKO 172 LEEVI LEHTO 176 JOUNI KEMPPI
185

3 LASSI HYVÄRINEN 195 KRISTIAN BLOMBERG 196 KARRI
KOKKO 201 SANARUNOJA 202 KARRI KOKKO 204 TIMO
SALO 208 HENRIIKKA TAVI 210 MIKAEL BRYGGER 212
REIJO VALTA 213 MARKO NIEMI 214 AKI SALMELA 218
JUKKA-PEKKA KERVINEN 220 CIA RINNE 222 MARI KOSKI
226 MIKAEL BRYGGER 228 OLLI-PEKKA TENNILÄ 234 RAISA
MARJAMÄKI 235 RAKEL LIEHU 236

4 RAKEL LIEHU 241 HENRIIKKA TAVI 250 TANELI VILJANEN
256 JUSU ANNALA 264 EINO SANTANEN 266 TERO
HANNULA 273 MARI KOSKI 274 AKI SALMELA 276 TIMO
SALO 281 OLLI SINIVAARA 284 PEKKA JÄNTTI 292 ROO
KETVEL 294 KARI ARONPURO 304 RAISA MARJAMÄKI 305
ESA MÄKIJÄRVI 306 OLLI-PEKKA TENNILÄ 308 JUKKA-PEKKA
KERVINEN 320 HARRY SALMENNIEMI & JOUNI KEMPPI 321
JUHANA VÄHÄNEN 325 HANNU HELIN 329 JURI NUMMELIN
333 AKI SALMELA 335

5 SILJA JÄRVENTAUSTA 341 MIIA TOIVIO 347 EINO SANTANEN
353 JONIMATTI JOUTSIJÄRVI 356 KEIJO VIRTANEN 358
KARRI KOKKO 364 VESA HAAPALA 367 MARKKU AALTO 374
JANNE KORTTEINEN 376 TEEMU HELLE 380 V. S. LUOMA-
AHO 383 KAI KAJANDER 387 JUHANA VÄHÄNEN 393

6 KALEVI SEILONEN 403 KARRI KOKKO 404 JYRKI PELLINEN
410 KEIJO VIRTANEN 420 MIIA TOIVIO 422 OLLI
SINIVAARA 426 V. S. LUOMA-AHO 432 LASSI HYVÄRINEN
434 TIINA LEHIKONEN 437 MATTI KILPONEN 441
KRISTIAN BLOMBERG 446 MARKKU AALTO 448 TEEMU
MANNINEN 449 JUSU ANNALA 456 VILLE-JUHANI SUTINEN
458 AKI SALMELA 463 TYTTI HEIKKINEN 468

TEKIJÄTIEDOT 475

HAKEMISTO 484

KOKEELLISUUDEN KOKEMUS: JOHDATUS VASTAKAANONIIN

Juri Joensuu & Harry Salmenniemi

Jotakin merkillistä tapahtui suomenkielisessä runoudessa uuden vuosituhannen ensimmäisellä vuosikymmenellä. Aktiiviset pienkustantamot nousivat esiin ja muuttivat julkaisukenttää, uusia runoilijoita debytoi ennätyskellisen paljon, runouslehti *Tuli & Savu* muutti ilmettänsä, digitaaliseen runouteen keskittyvä Nokturno.org perustettiin. Muiden kirjoittajien mukana myös runoilijat ottivat blogit käyttöönsä. Vuonna 2004 poEsa aloitti toimintansa runoyhdistys Nihil Interitin ja Kirja kerrallaan -kustantamon yhteisenä julkaisusarjana. Keväällä 2007 Leevi Lehdon tarvepainatusta hyödyntävän Ntamon syntysanoina Lehto suunnitteli julkaisevansa vuodessa enemmän runoutta kuin kaikki muut suomalaiset kustantajat yhteensä. Kokeellisen runouden ilmiö, joka etenkin vuosikymmenen puolivälin jälkeen laajeni ja monimuotoistui ennennäkemättömällä tavalla, on nyt vuosikymmenen päätyttyä levinnyt runoudesta ja kirjallisuudesta käytävään keskusteluun ja osittain myös marginaalista kirjalliseen mainstreamiin.

Tämä antologia on yksi yritys näyttää, mitä vuosina 2000–2010 tapahtui suomalaisessa runoudessa ja mitä uusi suomalainen kokeellinen runous voi olla. Yhdellä tärkeällä varauksella tosin: olemme rajanneet tämän antologian ulkopuolelle ruotsinkieliset ja saamelaiset runoilijat ja keskittyneet suomeksi kirjoitaviin runoilijoihin. Suomeksi kirjoitettava runous on tällä hetkellä niin moni-ilmeistä ja määrältään runsasta, että yksin se riittää täyttämään tämänkokoisen kirjan. Tosin antologia sisältää myös joukon runoja, joita pääasiassa suomeksi kirjoitava runoilija on tehnyt englanniksi.

Ironisesta työnimestä lopulta kirjan otsikoksi päätynyt ”Vastakaanon” herättää kysymyksiä: Minkä kaanonin vastakaanon valikoima on? Onko ”vastakaanon” itsessään myös kaanon, tai yritys sellaiseksi? Kaanon – keskeisten teosten joukko, joka ikään kuin valikoituu historian testissä – on aina myös kirjallisuudentutkijoiden, kriitikoiden ja lukijoidenkin tietoisesti rakentama. Kaanonit ovat aina ideologisten ja esteettisten poisjättöjen tuotteita. Tämäkin valikoima on siis rajausten tuote, ja niin kuin antologi-oissa aina, pois on jäänyt tekstejä ja tekijöitä, jotka olisivat hyvin voineet olla mukana.

Vastakaanon nimenä vihjaa, että käsillä oleva runous eroaa jotenkin muista, aiemmista tai samanaikaisista liikehdinnöistä. Miten? 2000-luvun uutta tai kokeellista runoutta yhdistävinä piirteinä on pidetty yleismodernistisesta perinteestä, hallitusta muodosta ja keskeislyyrisestä puhujasta irtoamista. Monien runoilijoiden lähtökohtana on korostunut tietoisuus kielen ja kirjoituksen materiaalisuudesta ja visuaalisuudesta, samoin kuin runouden tekotavoista. Kirjoittamisen lähtökohtia on laajennettu sääntöjen, rajoitteiden, lähdetekstien ja kollaasin tyyppisillä menetelmillä. Sisällöllisesti runouden kenttää, sitä mitä runous ”voi” käsitellä, on levennetty uusiin, ”epärunollisiin” suuntiin, kuten politiikkaan ja uusiin populaarikulttuurin muotoihin. Monet runoilijat hyödyntävät yllättäviä rekistereitä, äkkinäisiä vaihdoksia, toistoa ja kielellisiä epäpuhtauksia. Myös huumorin ja komiikan osuus on keskeistä. Laajemmassa mielessä myös uudenlainen yhteisöllisyys (blogit, runoklubit, salongit, kollaboraatiot) kuuluu 2000-luvun liikehdintään. Digitaalisen median liukuminen jokaisen kirjoittajan työkalustoon on tuottanut uudentyyppistä taiteiden- ja medioidenvälisyyttä.

Voi myös kysyä, mitä kokeellisen runouden oletettu marginaalisuus tarkoittaa? Merkittävä osa tämän antologian materiaalista on poimittu kaukaa kirjallisuuden keskiöstä ja kirjallisen julkisuuden tutkan alta. Monet tekstit ovat peräisin pienilevikkisistä runokirjoista, joita ei ole kaikissa kirjastoissa eikä varsinkaan kirjakaupoissa. Mukana on myös paljon runoilijoiden omissa blogeissa, muualla internetissä (kuten Nokturnossa) tai painetuissa lehdissä (*Tuli & Savussa*, *Nuoressa Voimassa* tai *Parnassossa*) julkaistuja runoja. Joukossa on runsaasti aiemmin julkaisemattomia runoja, mikä osaltaan kuvaa mukana olevien tekijöiden aktiivisuutta hankkeessa. Mukana on myös tekijöitä, jotka eivät ole (vielä) julkaisseet painettua runoutta. Samaan aikaan antologiassa on kuitenkin runoja huomiota saaneista ja palkituista runoteoksista, sellaisista kuin Henriikka Tavin *Esim. Esa*, Olli Sinivaa-

ran *Palava maa*, Aki Salmelan *Sanomattomia lehtiä*, Eino Santasen *Merihevonon kääntää kylkeään* ja Harry Salmenniemen *Texas, sakset*. Nämäkin teokset on tosin usein nähty poikkeuksina valtavirtarunouden sisällä. Olemme erityisen ylpeitä siitä, että joukossa on – myös ennen julkaisemattomia – runoja sellaisilta nykyklassikoilta kuin Rakel Liehulta, Kari Aronpuroilta, Kalevi Seiloselta ja Jyrki Pelliseltä, joiden tuotannot ovat alkaneet kauan ennen antologian nuorimpien tekijöiden syntymää. Osaltaan myös *Vastakaanon* osoittaa, että mikään ei synny tyhjästä, kaikki virtaa ja jokainen liikehdintä liittyy johonkin jo olevaan.

Tämän kirjan toimittamiselle on monia syitä. Yksi niistä on kokeellisten runotekstien vaikea saatavuus. Tahdoimme kasata yksien kansien väliin joukon tekstejä, jotka ovat mielestämme innostavia mutta jotka ovat olleet jatkuvan katoamis- ja unohtumisuhan alla. Tuon uhan yhtenä syynä on kirjoitetun ja julkaistun runouden hengästyttävä paljous: vuosikymmenen runoliikchedinnän energisyys näkyi myös määrässä. Suomen kirjallisuuden historiassa ei luultavasti ole koskaan julkaistu vuosikymmenen aikana niin paljon runoutta kuin vuosina 2000–2010. Antologiaa tehdessä on ollut hauskaa löytää itsellemme ennen tuntemattomia tekstejä ja törmätä uudelleen teksteihin, jotka joskus ovat vain vilahtaneet ohitse kaiken paljouden keskellä.

Jos kokeellisen runouden valtava määrä on tuottanut ongelmia meille tekijöille, niin sitä se on tehnyt myös kirjallisuuskritiikille ja päivälehtien kulttuurisivuille. Yksi tärkeä syy antologian tekemiselle olivatkin ne ilmeiset ongelmat, joita kirjallisuuskritiikillä on ollut uuden suomalaisen runouden kanssa. Kokeellista runoutta syytetään lähes automaattisesti kikkailusta, käsitteellisyydestä ja itseensä käperytymisestä, mikä ei kuitenkaan vastaa omaa kokemustamme lukijoina. Jokaisessa kirjallisessa ilmiössä ja suuntauksessa on vahvojen ja merkittävien tekstien ohella myös vähemmän kiinnostavia tekstejä ja teoksia. Järkevintä olisi keskittyä helmiin, kuten olemme yrittäneet tehdä kirjaa kootessamme. Olemme pyrkineet kriittiseen ja valikoivaan toimitustyöhön, mutta emme ole myöskään yrittäneet peitellä omaa innostunutta suhdettamme nykyrunouden moniaineksaisuutta kohtaan. Uskomme, että tämä moninaisuus on säilynyt myös tässä antologiassa. Mukana on keskenään erilaisia ja ristiriitaisiakin kirjoittamisen tapoja ja lähtökohtia: intiimiä ja yhteiskunnallista, intuitiivista ja ohjelmoitua, herkkää ja härskiä runoutta.

Suomessa on tällä vuosituhannella ilmestynyt kiitettävä määrä runoantologioita, joista monet ovat keskittyneet yhden maan tai kielialueen nykyrunouteen. Esimerkkeinä mainittakoon saksalaisen runouden antologia *Puiden lohtu* (toim. Stefan Moster, WSOY 2005), italialaisen nykyrunouden antologia *Miten paljon teistä täältä näkyy* (toim. Hannimari Heino, Nihil Interit 2006), pohjoismaisen nykyrunouden antologia *Tämä ei ole fiktiota* (toim. Oscar Rossi & Tiia Strandén, Teos 2007), espanjalaisen runouden antologia *Katu kadulta taivaaseen* (toim. Tarja Roinila & Jukka Koskelainen, WSOY 2008) ja ranskankielisiä naisrunoilijoita esittelevä *Runoilevien naisten kaupunki* (toim. Marja Haapio ym., Tammi 2010). Varhaisemmista kokeellista runoutta suomeksi esittelevistä antologioista kannattaa mainita esimerkiksi Kalevi Seilosen toimittama *Toistasataa runoilijaa* (Tammi 1989). Kaikki nämä teokset eroavat tietenkin monella tapaa *Vastakaanonista*: Ne tuovat toiseen maahan kotimaassaan jo valmiiksi tunnettuja ja palkittuja tekijöitä. Ne eivät suoranaisesti vaikuta kirjallisiin arvostuksiin kotimaassaan, eikä niiden toimittajilla ole samanlaisia jääviysongelmia kuin tämän antologian tekijöillä.

Vastakaanonin luontainen sukulaisteos on Eino Santasen ja Saila Susiluodon toimittama *Uusi ääni* (Otava 2005), joka on kattava esitys vuosina 1995–2005 debytoineista suomalaisrunoilijoista. Lukija voi jo selailemalla huomata, että *Vastakaanon* näyttää melko erilaiselta: Kun *Uusi ääni* -antologiaa hallitsee proosarunomuoto ja melko samanmittaiset runot, hallitsee *Vastakaanon* muotojen moneus ja erilaisten runokeinojen paljous. Vaikka visuaalinen runous on rajattu kirjaosion ulkopuolelle *Vastakaanonin* verkkosivustolle, on kirjan typografinen vaikutelma silti moni-ilmeinen ja teos myös silmämääräisesti tarkasteltuna kokeellinen. Kotimaisten antologioiden lisäksi *Vastakaanonilla* on lukuisia ulkomaalaisia esikuvia, joista mainittakoon kolme eniten toimitustyöhömme vaikuttanutta: Ron Sillimanin toimittama, suurenmoinen *In the American Tree: Language, Realism, Poetry* (1986/2002), Douglas Messerlin toimittama *From the Other Side of the Century: A New American Poetry 1960–1990* sekä Paul Fournelin ja Marcel Bénaboun toimittama *Anthologie de l’OuLiPo*.

KÄYTTÖOHJE

Tavallisesta antologiakäytännöstä poiketen emme ole järjestäneet antologiaa kronologisesti emmekä tekijöiden mukaan, vaan olemme jakaneet kirjan kuuteen eri osastoon. Ne seuraavat kukin omaa teemaansa, jota kommentoivat ja hämmäntävät Karri Kokon ystäviensä Facebook-päivityksistä rakentamasta *Das Leben der Anderen* -teoksesta (Ntamo 2010) poimitut motot.

1. Ensimmäistä osastoa luonnehtivat parhaiten sanat poliittisuus, yhteiskunnallisuus ja flarf (internetissä sikiävistä alatyyleistä ammentava runous). Nykyrunouden poliittisuudesta ja epäpoliittisuudesta on käyty keskustelua viime vuosina. Tämä osasto onnistuu toivoaksemme näyttämään, että suomalaisesta nykyrunosta löytyy paitsi epäsuoraa, myös suoraa ideologisuutta ja poliittisuutta, vaikka se ei olekaan politiikalle alisteista äänitorveilua. Pääosin amerikkalaisesta avantgardetraditiosta, etenkin languagesta ja flarfista, periytyy suomalaisellekin avantgardelle taipumus korrektiin kommunikaation ja poliittisen retoriikan kritiikkiin. Kari Aronpuron *Kihisevä tyhjä* -teoksen nimiruno on hieno esimerkki siitä, kuinka tekstuaalista materiaalia luotaava ja kierrättävä runo pääsee kuin arvaamatta tietyn ideologisen mielenmaiseman lähteille.
2. Toisen osaston hakusanoja voisivat olla pakote, rajoite, leikki ja peli. Monet teksteistä perustuvat johonkin lähdetekstiin, menetelmään, kaavaan tai muuhun kirjoittamista edeltävään periaatteeseen. Olemme selittäneet yksittäisen runon takana olevan menetelmän silloin, kun tekijäkin on niin alun perin tehnyt. Selitetekstit voivat kirjoittamisen taustoja avatessaan tehdä niin myös lukemiselle ja tulkinnoille. Moni toisen osaston runoista on jollakin tapaa velkaa Oulipolle, ranskalaiselle kokeellisen kirjallisuuden työpajalle. Samoin tulee ilmi nykyrunouden läheinen kytkeytyminen digitaaliseen mediaan, kuten Janne Nummelan ja Tytti Heikkisen hakukonerunoudessa tai Marko Niemen teksteissä, jotka perustuvat hänen itsensä ohjelmoimiin generaattoreihin.
3. Kolmatta osastoa kuvaavat parhaiten termit visuaalisuus, minimalismi ja konkretismi. Useita osaston runoja voi kutsua myös käsitteellisiksi eli konseptuaalisiksi: ne perustuvat enemmän johonkin taustalla olevaan ideaan kuin eläytyvään lukemiseen. Vuonna 2007 julkaistun minimalismiin keskittyneen

Tuli & Savu -lehden jälkeen minimalistista runoutta on ilmestynyt Suomessa runsaasti, etenkin internetissä. Tähän minimalismin nousuun liittyy Nanonen (nanonen.blogspot.com), yksi viime vuosien aktiivisimmista yhteisöllisistä runoblogeista. Nanonen sisältää määritelmänsä mukaisesti ”pieniä runoja”. Kuitenkin monet tämän osaston runot on poimittu painetuista kirjoista. Tämä kertoo nykyrunoilijoiden kiinnostuksesta hyödyntää kirjan materiaalista ulottuvuutta, kuten sivun valkoisuutta ja tekstin visuaalisuutta.

4. Neljäs osasto lienee tämän kokoelman väljin. Siihen on valittu muodoltaan monenlaisia tekstejä, joita yhdistää eri tavoin harjoitettu kielen olemuksen ja toiminnan tutkiskelu. Mukana on erilaisia ”kielimaterialismeja” ja yhdysvaltalaisesta language-runoudesta inspiroituneita tekstejä, jotka ulottavat kielitietoisuuden omaan muotoonsa, mutta myös muodoltaan hillitympiä, temaattisempia ja filosofisempia lähestymistapoja.
5. Viides osasto on eräänlainen kumarrus *Uusi ääni* -antologialle. Tuota antologiaa hallinnut proosarunous on kehittynyt ja ottanut uusia muotoja kirjan julkaisemisen jälkeen, kuten Vesa Haapala tämän antologian esipuheessa osoittaa. Tähän osastoon olemme siis valinneet kokeellista proosarunoutta, sellaisia tekstejä, jotka toimivat runouden ja proosan raja-alueilla ja samalla monestikin poikkeavat mielenkiintoisella tavalla proosarunon perinteestä.
6. Kuudennen osaston aloittaa Kalevi Seilosen (1937–2011) aiemmin julkaisematon runo vuodelta 2009. Se johdattelee kirjan viimeisen osaston teemoihin, lyyrisyyteen ja henkilökohtaisuuteen, joihin joidenkin nykyrunoilijoiden kohdalla voisi liittää ”uus”- tai ”pseudo”-epiteetin. Tämän osion kokeellisuudesta voi olla montaa mieltä. Keskeinen piirre ei ehkä olekaan kokeellisuus sinänsä, vaan yhteistä teksteille on se, että ne ovat kokeellisiksi runoilijoiksi miellettyjen tekijöiden tietoista toimintaa puheenomaisen, kontemplatiivisen ja (keskeis)lyyrisen alueella. Viimeistään tästä osastosta pitäisi käydä ilmi ”kokeellisen” runouden hämmentävä moniaineksisuus ja monipuolisuus.

Antologia sisältää myös erillisen internetosion osoitteessa poesia.fi/vastakaanon. Osio esittelee kirjamuotoisen runouden ulkopuolella, ensisijaisesti internetissä elävän runouden erilaisia ilmentymiä, kuten ohjelmoituja runogeneraattoreita, runopelejä, videorunoutta, äänirunoutta ja visuaalista runoutta. Monet näistä muodoista liikkuvat runouden ja muiden taiteenlajien välisillä raja-alueilla. Erilaisen työkalujen ja julkaisualustojen hyödyntäminen on myös osoitus runoilijoiden halusta tuoda teknologiset välineet inhimillisen kokemuksen ja esteettisen ilmaisan piiriin. Sivuston on koonnut ja toimittanut Marko Niemi.

Koska tämä antologia on ensimmäinen yritys koota yhteen suomalaista kokeellista nykyrunoutta, olemme tahtoneet antaa esipuheenvuoron myös neljälle muulle runovaikuttajalle. Niinpä tätä esipuhetta seuraavat kriitikko ja blogaaja Maaria Pääjärven, runoilija ja kirjallisuudentutkija Teemu Mannisen, runoilija ja päätoimittaja Kristian Blombergin sekä runoilija ja kirjallisuudentutkija Vesa Haapalan esipuheet, jotka kukin omista näkökulmistaan johdattavat suomalaiseen kokeelliseen nykyrunouteen.

Tahdomme kiittää antologian runoilijoita julkaisuluvista sekä sujuvasta yhteistyöstä ja pahoittelemme sitä, kuinka monta hienoa runoa meidän oli pakko jättää teoksen ulkopuolelle. Alfred Kordelinin säätiölle ja WSOY:n kirjallisuussäätiölle kiitokset hankkeen taloudellisesta tukemisesta.

Jyväskylässä elokuussa 2011

Juri Joensuu & Harry Salmenniemi

KUN AVANTGARDE EI ENÄÄ NAURATA – 2000-LUVUN RUNOUSKRITIIKISTÄ

Maaria Pääjärvi

“Ei kovin runollista.” – Jukka Petäjä, Helsingin Sanomat, 19.10.2009

Nippukritiikkinä tunnetuksi tullut teilaus ilmestyi syksyllä 2009.¹ Kriitikko Petäjä määritteli, että uuden runon mukaan arkikokemus antaa elämälle “liian ahtaat raamit”. Hän nimesi 2000-luvun avantgarden “uudeksi runoudeksi”, jolle ominaista on masturbaattinen monologi. Petäjä yhdisti viisi keskenään hyvin erilaista kirjaa miehenalkuihin liittyvällä kuvastolla. Petäjän “käsiterunoilijoiksi” nimeämät Kristian Blomberg, Timo Harju, Teemu Helle, V. S. Luoma-aho ja Tuukka Terho säräyttivät äänenmurroksellaan korvaa, ja nykyrunon onania sai kriitikon kielenkannat laulamaan. Viimeistään nyt kokeellisen runon kirjoittajat erotettiin normaalirunon kirjoittajista.

Blombergin ja Luoma-ahon kirjat julkaisi poEsia, joka oli tuolloin runoyhdistys Nihil Interitin ja Kirja kerrallaan -kustantamon julkaisuprojekti, Harjun, Helteen ja Terhon kirjat puolestaan ovat runoilija-kustantaja Leevi Lehdon Ntamon julkaisemia. Uuden estetiikan ja uusien kustantajien tulo kentälle alkoi aiheuttaa hankausta 2000-luvun ensimmäisen vuosikymmenen jälkipuoliskolla. Petäjän nippukritiikki ja sitä seurannut keskustelu hs.fi-sivustolla on kenties kautta aikojen laajin suomalainen runodebatti. Parissa päivässä juttu keräsi yli sata kommenttia kymmeniltä omilla nimillään kirjoittavilta runoilijoilta ja runokentän toimijoilta.² Petäjän juttu

tuomittiin laajalti asenteelliseksi ja huonoksi journalismiksi ja sen sisältämistä virheistä huomautettiin. Nippukritiikki osoitti kuitenkin asennemuutosta avantgardea kohtaan: se ei ollut enää suloinen lapsukainen vaan jo aikuisiän kynnyksellä.

Suomalaisen kirjallisuuskentän institutionaalinen muutos on alkanut viimeisen viiden vuoden aikana voimakkaasti runoudessa. Runoutta ei voikaan hallita. Nimekemäärän kasvu, uusien toimijoiden ja estetiikkojen tulo runouteen on monella tapaa paljastanut vakiintuneen instituution rajoitukset ja odotukset, pelkästään matalan kynnyksen julkaisua ja keskustelualttiutta lisäämällä. Jos runousinstituutio on perustanut omaan korkeataiteelliseen marginaalisuuteensa, huomattavan marginaalin synty instituution sisään järjestyttää sitä. Tätä vasten Petäjän nippukritiikki näyttäytyy paitsi esteettisenä närkästyksenä myös muutosvastarintana: kun avantgarde ja nyrkkipajat alkavat toden teolla sotkea kirjallisen instituution toimintaa, on aika antaa isän kädestä.

ÄÄNI EI LOPULTA JÄSENTELE JA KAIKKI FALSKAA AINA

Äänenmurros on sattuva kasvumetafora, joka antaa ymmärtää avantgarden lähesyvän aikuisuutta. Runoudessa äänellä on kuitenkin oma spesifi merkityksensä, puhujanääni takaa runon maailmaa samaan tapaan kuin kertoja proosan. Äänen murtuminen on runon puheen rikkoutumista, se rienaa tekijään liittyvää omaäänisyttä ja poeettista hallintaa, se vihjaa runoilijaan tai puhujaan, joka ei hallitse ääntään. Illuusio runosta puhujanäänenä ei kestä äänenmurrosta, koska silloin runous muuttuu sietämättömän huonoksi. Eihän sitä tiedä tekijäkään, milloin kiekaisu pääsee. Rikkoutuminen ja äänen särkyminen ovat esteettisen katastrofin keskiössä, koska juuri tasaisen, aikuismaisen puheen räsähtely ja tahdoton vuotaminen pakkottavat joko pitämään runoa vaivaannuttavan huonona tai pohtimaan lukemisen ehtoja uudelleen.

Kriitikko Olavi Jama arvelee *Parnassossa*, että “uuden runokoulun tuotteet ovat kaikki samaa laboratoriotasoa”. Hänen mukaansa “ääni ei lopulta jäsentele”, eli se ei pysty takaamaan poeettista yhtenäisyyttä, ja siksi kai “kaikki falskaa”.³ Kriitikko Hannu Waaralan mukaan “kokeilevan koketeeraava” nykyrunous on aivan hukannut objektiivisen korrelaattinsa, jonka modernismin profetta T. S. Eliot aikoinaan

löysi Syvän Etelän ja orjaplantaasien taideteoriasta.⁴ Kriitikko Jukka Koskelainen mieltää modernin vapautumisen tulleen vaiheeseen, jossa “ainoastaan kaunis ja hallittu kieli on kielletty”.⁵ Kaikki nämä lausunnot viittaavat hallinnan puutteeseen ja yhteyksien katkeamiseen. Subjektista kumpuava ääni hukkuu laboratoriosahuun, partikulaarinen ei enää käänny universaaliksi objektiivisen korrelaatin välityksellä, ja kauneuden kieltäminen lähestyy ikonoklasmia, kuvallisen modernismin tarkoituksellista tuhoamista.

Runoilija Eino Santanen lähti alkuvuodesta 2011 nyppimään muusa Eraton hiپیstä kritiikin vaarvoja. Hän kirjoitti esseen nykyrunoudesta ja sen suhteesta nykykriittikkiin *Helsingin Sanomiin*.⁶ Hän peräänkuulutti avoimuutta kaikenlaista runoutta kohtaan ja julisti sen vapaaksi taiteenlajiksi. Keskustelupalstojen aluskasvillisuus kuhisi: “tämä Suomen nykyrunous, pienen pirin joukkoitsepalvontaa, kuin yksi uskonto, lahko, jossa nykyrunouden akateemisten keskuudessa synnytetty, lanseeratut runouden jumalalliset kriteerit toimivat uskontunnustuksina.”⁷ “Joukkoitsepalvonta” asettuu samaan ajatuskuvioon masturbaattisten monologiensa kanssa, nyt vaan itsensä hellijöitä nähdään kokonainen joukko. Keskustelu polveilee absurdisti: kukaan todellinen runonystävä ei ole lukenut nykyrunoutta sitten 1950-luvun, mutta tietysti tuntee runoutensa hyvin, koska on seurannut sitä vuosikymmeniä. Tosirunous kuoli toisen maailmansodan jälkeen, Neruda ja Kailas ovat esimerkkejä oikeista runoilijoista. Suurin ero varsinaisiin kritikoihin on se, että keskustelijat tuntuvat tarkoittavan nykyrunoudella rehdisti kaikkea nykyään kirjoitettavaa runoutta.

Jos Santanen onkin turhautunut kritiikoiden tapaan kirjoitella kirjallispoliittisten linjojen mukaan teoksille herkistymättä, jos hän ryhtyykin velvoittamaan kirjallisuuden vastaanottoa, niin keskustelupalstan “kansaa” muistuttaa kritiikin ja runouden yhteisestä yleisöstä. Niin masturbaatikoiden kuin “joukkoitsepalvojien” nähdään kirjoittavan runoutta runouden tai jopa itsensä vuoksi. Elää piilevä haave siitä, että runous voisi antaa sellaista ääntä ja merkitystä ihmisen tilanteelle, jota jopa laajat joukot pystyisivät ymmärtämään.

ROMAANI EVAKOSSA JA MUITA AVANTGARDEN ANSIOITA

Avantgarderunouden arvostelu on antanut kritiikille mahdollisuuden päästellä vapaasti. Kriitikot eivät avantgarden yhteydessä vaivaudu aina teoksen orjalliseen lukemiseen ja ymmärtävään kiittelyyn, vaan tупpaavat politisoimaan ja poetisoimaan omiakin tekstejään. Vaikka huumori loistaa muutoin poissaolollaan runoudessa ja runokeskustelussa, avantgardea arvostellessa jopa groteski, burleski, ironinen huvittelu on sallittua, vaikka vaikuttaakin, että irrottelen taustalla on tuskanirvistys ilonaurun asemesta. Ilmiö muodostaa väistämättä yhden puolen avantgarden vastaanottoa, vaikka se tietysti saattaa myös satuttaa avantgarden tekijöitä.

Runouden, ja eritoten kokeellisen runouden, kukoistuksesta voi johtua vaikka se, että romaani “on ajettu evakkoon”. Romaanienemmistön heikko tilanne huolestaa kriitikko Sami Liuhtoa niin paljon, että hän antaa Mikael Bryggerin *Valikoiman asteroideja* kuulla kunniansa.⁸ Liuhdon tekstistä voi poimia kokonaisen liudan turhauttavia seikkoja, joita ovat mm. sanasepät, karrikokot, epänormaali runous, runomachineat, “nykyrunoilijoiden suosima tietoverkko”, nykytaide (josta ei saa mitään), runouden lunastamattomat lupaukset ja puolitiehen jäävät runoilijat. Runoutta julkaistaan liikaa, runous-nimeke löyhtyy, eikä kukaan uskalla sanoa mitään. Luettelo on hupaisa, mutta se paljastaa jotain siitä maastosta, jossa avantgarden vastaanotto tapahtuu, ja samalla se näyttää kriitikon kirjoittaneen hiukkasen hurjapäisesti nimenomaan avantgardesta.⁹

Romaanihan ei ole joutunut esteettisen keskustelun silmään, kun taas avantgarderunouden ympärillä keskustelua on käyty runsaasti. On arveltu, että romaanin suhteen keskustelut ja jonkinlaisen kokeellisen vasta-alueen syntyminen olisivat vielä edessäpäin.¹⁰ Proosan vastaanotossa ei ole luontojaan syntynyt esteettistä linjoittelua tai sapelinkalistelua, vaan proosaestetiikasta kirjoitetaan tällä hetkellä enemmän ylhäältä päin esittelemällä teoretisointeja tai ulkomaalaisia virikkeitä. Tämä osoittaa runouden poikkeuksellisen painokkuuden 2010-luvun vaihteen kirjallisuuskeskustelussa.

Runouden avantgarden hallitsemattomuuden yksi oire on Liuhdon mainitsema “nykyrunoilijoiden suosima tietoverkko”, internet. Blogit ovat tosiaan tulleet luontevaksi väyläksi runouden julkaisemiselle, ja niissä runoutta annetaan ihan ilmaiseksi pois. Blogissa erityisen hyvin tuntuu toimivan kuvarunous tai aseminen

runous, joka on myös poeettisesti ammentanut digitaalisesta maailmasta. Kirjoittajat saattavat julkaista teoksiaan elektronisesti ja täysin vapaasti, nopeaan tahtiin. Osa runoudesta syntyy ja esitetään performanssin tapaan juuri näissä ”matineoissa”, joissa tehdään vaikkapa ääniteoksia. Ahdas kirjallinen käsitys runoudesta ei pysty sisällyttämään näitä muotoja, vaan ne jäävät aina toissijaisiksi. Parhaimmillaan ne laajentavat runoutta sanan taiteena: sana, säekin, näyttäytyy ulkokirjallisena, visuaalisesti, auditiivisesti ja kineettisesti. Perinteisessä kirjallisessa ilmaisussakin runokielen rekisteri on laajentunut merkittävästi.

EIHÄN TÄÄLLÄ VAAN KIKKAILLA!

Poeettinen puhe alkaa määrittäytyä kierosti avantgarden kautta. Muusikko Patti Smithin runoja suomennettiin jokin aika sitten, ja arvostelun *Helsingin Sanomiin* kirjoitti Jukka Petäjä. Hän liitti konstailemattoman Smithin suomalaisten runokonservatiivien rintamaan, koska hänen lyriikkansa hahmottuu ”runouden eikä rockmusiikin keinojen, poljennon ja perinteen mukaisesti”. Samassa arvostelussa Petäjä vielä viilsi kokeellikoja William S. Burroughsin ”cut-upilla” vihjaten, että oleellinen avantgarde on jo keksitty ajat sitten – Jenkeissä.¹¹ Siitä huolimatta, että Patti Smithillä ja suomalaisen runouden avantgardistisilla virtauksilla ei ole tekoa keskenään, kriitikko lavastaa Smithin kokeilunvastaiseksi: ”Lähes kolmestakymmenestä runosta koostuva teos ankkuroituu vahvasti runouden traditioon eikä Patti Smith etsi siinä uusia väyliä ilmaisulle. Kokoelma ei ole kokeellista dadaa.”

Tämä on vain yksittäinen esimerkki sellaisesta runoarvostelusta, jossa kiitetään satunnaista teosta siitä, että se ei kikkaile tai poukkoile. Fraasi on kansaakosiskelevaa retoriikkaa, joka ilmentää enemmän yleisöoletusta kuin erilaisten runouksien luonnetta. Pohjalla lienee ajatus rehtiä suoruutta ihannoivasta suomalaislukijasta, joka ei konstailijaa kauan katsele. Kriitikki reagoi runouden ja suuren yleisön kohtaamattomuusongelmaan nimenomaan avantgarden kohdalla, jolloin se jättää huomioimatta, että estetiikan moninaistuminen myös luo yleisöjä.

Avantgarden tyyliioletusten annetaan määrätä kaikenlaista runokritiikkiä – ja toisinaan jokin runous saa loistaa sillä, mitä se ei ole. Vaikkapa Juho Niemisen *Muovin kukkia* saa tunnustuksen seuraavasti: ”piristävä poikkeus suomalaisessa nykyrunos-

sa. *Muovin kukkia* ei kikkaile eikä kyseenalaista kielen keinoja kuvata maailmaa.”¹² Esikoisrunoilija Sanna Yrjänäisen kunniaksi toinen kriitikko toteaa: “eikä hän kikkaile”¹³. Caj Westerbergin *Yönmusta, sileä* hahmottuu sekini kokeilevan runouden ehdoilla: “Jos joidenkin nuorempien runoilijoiden tekstit ovat yhtä katkosta ja hyppelyä saman tien toisaalle, on toki vaihteeksi virkistävää lukea verkkaista ja hallittua ilmaisuja.”¹⁴

Kikkailemattomuuden mainitseminen poikkeukseksi onnistuu jopa kääntämään asetelman nurin: yhtäkkiä avantgarde edustaakin kotimaisen runouden tyyppillisintä antia, johon runollinen runous muodostaa poikkeuksen. Tällöin avantgarde kuvataan itseään suuremmaksi, eikä myöskään nähdä estetiikkojen yhtymäkohdita. Avantgarde kieltää kauneuden yhtä vähän kuin modernistinen runo hyljeksii avantgarden tuottamia keinoja: monin paikoin nämä estetiikat limittyvät. Kokeellisen runouden vastinparilla ei ole runoutta kummempaa nimeä, se on vailla kasvoja ja ominaisuuksia, joista kritiikki vielä tekee ei-ominaisuuksia, ei-kikkailua. Kikkailemattomuus ei ole taiteellinen ansio vaan runouspoliittinen, kuin jaettaisiin sotaukkoja taistelukentän kahdelle puolelle: kikkailee, ei kikkaile, kikkailee...

AVANTGARDE HAJOTTAA

Vaikka itse runouden rajat eivät olisi vielä lähelläkään, kokeilut tuntuvat koettelevan ainakin kirjallisuusinstituution vartijoiden hermoja. Epärunollinen runous antaa valistuneelle julkiselle lukijakunnalle mahdollisuuden todistaa olevansa kansan ihmisiä, jotka eivät ymmärrä tällaista “nykytaidetta”. Muutama vuosi sitten laulettu monimuotoisuuden oodista onkin tullut poteroistahuutelua. Vastaanoton polarisoituminen tekee kaiken runouden kritiikistä epätasomallista ja hankalasti ymmärrettävää, koska pinnan alla tuntuu muhivan jatkuvien vihjausten ja piikitelyiden karie. Katse on todellakin tiukasti kirjallisessa linjassa eikä teoskohtaisesti maailmaan avautuvissa näkymissä.

Vastaanotossa nykyisiä kokeellisuuksia ei tavallisesti liitetä modernismin avantgarden rikkaaseen perinteeseen, vaikka se voisikin hieman taittaa uutuudenhäikäisyä. Mitä uutta on kokeellisessa runoudeksamme, voisi hyvinkin kysyä, sen sijaan että julistaa avantgarden nimenomaisesti “uudeksi” runoudeksi. “Onko tämä runout-

ta”, kysyy arvostelija ja käsittää runoudella lähinnä Suomeen vakiintunutta modernistista makua ja kauneutta. Sitäkin suppeasti: jo Ezra Poundin mielikuvitukseen mahtui ajatus liikkuvasta kuvasta; kuvan käsittäminen yksinomaan staattisena oli hänen mukaansa vakava rajoitus imagismille.¹⁵ Kuvan liikkuvuus tai kuvien nopea vaihtuvuus, kinestestia, käsitetään aina purkavaksi teoksi: hajottaa, rikkoo, epäjatkuu, tuhoaa, kritisoi, kirjoittaa vastaan, ui vastavirtaan. Yhtä hyvin sitä voisi kuvata erilaisin yhdistävin sanamuodoin: assosiaatio, yhdistely, kokoaminen, liike, puolesta kirjoittaminen.

Niin kutsutun kokeellisen runouden keinot ovat usein verrattain yksinkertaisia. Teksti on peruspiirteissään usein täysin ymmärrettävää. Usein tekstit hahmottuvat selvästi länsimaisen kirjallisuuden ja taiteen laajaa traditiota vasten tai sitten suoraan nykykulttuurin ilmaisumaastoon ja kieliin. Kotimaisen modernismin estetiikkaan sisältyviä lukemisen ja tulkinnan oletuksia vasten avantgarde tosiaan voi tuntua hankalalta. Yksittäisissä arvosteluissa kriitikko lavastaakin usein seuraavanlaisen tilanteen: ensin hän suree koko suurella päällään kokeellisuuden vaikeutta, sitten hän esittää lukemista eikä kokeellinen kirja lopulta ollutkaan vaikea.¹⁶

Mitä sitten on se varsinainen Runous, jota vasten vastarunous syntyy? Kriitikot eivät ole halukkaita jakamaan positiivisia mieltymyksiään avoimesti, joten joudun olettamaan runomieltymyksen ytimeen staattisen, fetisoidun kuvan, jonka tuottaa omaääninen puhuja, jonka puolestaan tuotti taitava tekijä. Mutta miksi tätä runouskäsitystä ei voi avoimesti ihailla? Jos kriitikko jättäisi negatiot kotiin, vetäisikö antirunollisuus vastapalloon? Lopulta meillä on pelkkää eirunoutta (noetry), on ei-runollinen kokeellisuus ja ei-kokeellinen runous. Asetelma uhkaa peittää näkyvistä erilaisten runouksien hyvyyden ja kauneuden.

Kritiikin retoriikka vetoaa abstraktisti yleiseen ja yhteiseen mielipiteeseen ja pyrkii pelottelemaan sellaisella ilmiöllä, joka hajottaa yhteisen turvallisen alueen. Syvään meikääläisyyteen ei tarvitse liittää tuntomerkkejä, vaan Runouden tietää munaskuissaan. Tämä on yleensä kritiikin esteettisen ajattelun syvärakenne, sellaisissakin tapauksissa kun avantgardekirja on saanut kiitosta. Runous on säilytettävä määrittelemättömänä, kenties se menee rikki, jos sitä ryhtyy nimeämään. Kuitenkin avantgarden määrittäminen – teki sitä sitten kriitikko tai runousväki itse – haastaa väistämättä runoutta laajemminkin ja politisoi sitä kokonaisuudessaan.

Paha veri, musta sappi, kyräily ja ennakkoluulot virkistävät vaihteluna mutta eivät vakiintuessaan. Ehkä runous on ryhtynyt kritiikin perinteisen arvovallan kannalta kerta kaikkiaan väärään puuhaan: monistumaan, tavoittelemaan uusia yleisöjä (erilaisia kuin runokriitikot), muuntumaan ääneksi, kuvaksi ja performanssiksi. Se ei ole enää vain hyvän kustannusliikkeen puleerattu lhasa apso.¹⁷ Samalla se vaatii kritiikiltä paljon, modernistiseen säasetteluun oppinut runokriitikko kokee kyyttömyytensä, kun hänen pitäisi kyetä seuraamaan kuvia ja kirjoitusta yhtäaikaan, hän kun ei ole mikään sarjakuva-arvostelija.

LIIKA RUNOUS TURMELEE

2000-luvun ensimmäisen vuosikymmenen lopussa avantgarde siis alkoi tympiä. Petäjän nippukritiikin keskusteluihin kirjoitettiin huomio siitä, että *Helsingin Sanomissa* on jo ehditty kiittää iloista kokeilevuutta lapsenkengissään, kun Henriikka Tavi voitti lehden jakaman esikoispalkinnon vuonna 2007. Nippukritiikki osoitti, että murrosikäinen ärsyttää, mutta samalla myönsi mahdollisuuden aikuistumiseen. Kenties ensi kertaa suomalaisen kokeellisen kirjoittamisen historiassa avantgarde lakkasi olemasta pelkkä kuriositeetti.

Taiteenlajien pyrkimys dynaamiseen muutokseen ja puheisiin maailman kanssa on modernin kantavia ideoita. Silti kritiikki on innokas puolustamaan nimeämätöntä runollisuutta kaikelta toisenlaiselta runoudelta. Tässä asetelmassa kotimainen modernismi ei merkitsekään modernia taide-elämää vaan pikemminkin klassismia. Avantgarden ideat ja mekanismit tunnetaan jo modernin taiteen historiasta, eikä nyt olekaan tapahtumassa mitään järisyttävän uutta. Muodollisesti. Mutta kritiikki ja avantgarde eivät ole muotoilmiöitä: molemmat ovat sekä tuoreita että poliittisia.

Kun kriitikko, kirjallisuudentutkija Tero Tähtinen halusi todistaa, että suomalainen nykyruno on epäpoliittista, hän antoi sanoilleen painoa poliittisen runouden veteraani Gary Snyderin avulla. Snyderin Pulitzer-palkinto vuodelta 1975 pystyy osoittamaan suomalaisen nykyrunouden yhteiskunnallisen arvottomuuden.¹⁸ Tähtinen kirjoittaa, että nykyrunous pyrkii paikkaamaan substanssin puutetta “toinen toistaan kummallisemmilla muotokokeiluilla”. Hän murehtii, että nykyruno vielä “tukehtuu omaan masturbaattiseen tyhjyyteensä”. Hän näkyy tarkoittavan

nykyrunoudella kaikenlaista kokeellista runoutta, mutta jättää polemiikkinsa ulkopuolelle vaivihkaa ei-kokeellisen runouden. Avantgardea haastetaan avoimesti vastaamaan erilaisiin odotuksiin, kuten poliittisten teemojen aukikirjoittamiseen. Tähtisen runouspoliittinen valinta oli jättää runouden rakenteet ja uudistuneet lähtökohdat poliittisuuden ulkopuolelle.

Ainakin kustannustoiminnan hajautuminen ja keventyminen on konkreettista politiikkaa. Se lisää nimekkeitä ja runsastuttaa estetiikkoja. Ei ole kuitenkaan sanottua, että matalan kynnyksen julkaiseminen palvelisi ainoastaan avantgarden estetiikkoja, vaikka nimenomaan avantgardistit ovatkin hakeutuneet pitkälti perinteisen kustannuskentän ulkopuolelle, joskus myös tutkimaan itsensä kustantamisen toimintaa ja ulottuvuuksia.

Kritiikki maalaa uudet julkaisutavat uhkana – runoutta on LIIKAA, ja se sikiää kuin lauma citykaneja, jotka käyvät vielä istutusten kimppuun. Instituution ytimekäs apologia kirjoitettiin *Helsingin Sanomien* esikoisteoskilpailun seremonioiden yhteydessä vuonna 2009. Professionaalisuus ja harrastustoiminta erotettiin perustavalla tasolla toisistaan esikoisehdokkaita käsitelleessä uutisessa, jonka mukaan “kustantamot supistivat tarjontaansa mutta harrastustoiminta harppoo eteenpäin”.¹⁹ Kun kirjoja on liikaa, jyvien erottaminen akanoista ei käy kritiikiltä ja palkintolautakunnalta jouhevasti, uuden ja vanhan kulttuurin edustajien välille syntyy eroja. Toimintamuotojen muutos haastaa instituution ja sen mukana kritiikin, joka on näkyvimpiä ja päivänkohtaisimpia institutionaalisen reagoinnin tapoja. Tähän mennessä on nähtävillä, että avantgarden ilmaantuminen ja kytkös uusiin kustannusmuotoihin on johtanut vastakkainasettelun aikaan, josta kuitenkin voidaan päästä ohi. Tokko kuitenkaan enemmittä muutoksitta, niin kritiikissä kuin runoudessakin.

ONNISTUMISEN EHDOSTA

Omalla olemuksellaan “kokeellisen runouden” ei tarvitse päihittää muita, vaan se voi hakea voimaa epäonnistumisesta: “ympäriämme tapahtuu koko ajan (runsaastikin) kirjallista epäonnistumista, josta meidän on syytä olla myönteisesti kiinnostuneita (tai kääntäen: että julkaisemisen kentässä vallalla olevat onnistumisen

kriteerit ovat liian ahtaasti menestyshakuisia ja siten kirjallisen kulttuurimme kehitystä kahlitsevia)”, kirjoittaa Leevi Lehto.²⁰ Lyhyesti: runous on muuttanut onnistumisensa ehtoja 2000-luvulla. Onnistumisen käänteinen etsiminen on avantgardelle nykytilanteessa jopa tyyppillistä. Osin akuankkamainen rooli johtuu koetusta institutionaalisesta hyljeksinnästä, joka on ollut raskasta varsinkin vanhempien sukupolvien “erilaisille” runoilijoille. Lehdon, Hannu Helinin ja Karri Kokon kaltaiset pitkäjänteiset mutta kummalliset runoilijat on sivuutettu; esimerkiksi Kari Aronpuron siirryttyä Ntamolle hänen kirjoistaan on ilmestynyt arvosteluja laiskanlaisesti. Kapealla kentällä linjat piirtyvät ärhäkästi ja vaikuttavat niin runoilijoiden itseymmärrykseen kuin yleisön käsitykseen kentän tapahtumista.

Onko kokeellinen runous sitten (taide)maailman neekeri, kuten nimimerkki yks Kake ehdotti?²¹ Kenties käänteisen onnistumisen retoriikka vahvistaakin vähemmistöasemaa, hakee pyhitystä sorsimisen kautta. Mutta jospa avantgarde olisikin Ryssänmaa, läheisyydessään ja tuntemattomuudessaan. Sen ala on mahdollisesti laaja ja arvaamaton. Sen estetiikka, esitys- tai julkaisumuodot eivät tarjoa hallinnan illuusiota, koska sen tundrat jatkuvat ties minne, virtojen ja vuorten lomiiin asettuu ties mitä kielivähemmistöjä, sen satamiin saapuu vierasta siementä, joka nopeasti saavuttaa ojanpientaret. Avantgardeen pitää jalkautua, koska se on elävää kulttuuria. Sinne voi idealistisesti loikata kuin ennen rajan taa, vaikka on vielä epäselvää, mitä tapahtuu keskustelun, säpinän ja monimuotoisuuden takana, vai onko rajan-takaista edes olemassa.

Kun mitallista runoa puolustettiin ärhäkästi uudelta modernismilta, se kuoli. Tuon kumouksen yhteydessä syntyi voittajien historia: suomalaisen puhtaan kuvan modernismin tarina, joka on saanut pitää niin runouden kuin traditionkin arvokkaan nimen. Liika runous turmelee sen puhtaaksiviljellyn alan ja uhkaa sen asiantuntijavaltaa, rajattua käsitystä runoudesta. Suuri kertomus on myös tähän saakka onnistunut torjumaan monimuotoisuuden itsestään. Modernistiseen kuvaan sopimaton verbaalinen rikkakasvusto on muuntunut rock-lyriikaksi tai vaikka kuvataiteeksi. Ja samoin se on elänyt taiteellis-taloudellisen toiminnan marginaaleissa, esimerkiksi pienkustantamoissa, kuten Armo Hormian Tajo ja Arto Kytöhongan Äitini Talo. Ehkä nyt ei kävisi samoin, jospa vakiintuneen estetiikan itsemurhaksi ei koituisi sen halu puolustaa itseään vieraalta ainekselta.

2000-luvun ensi vuosikymmenen avantgarde on ainakin näyttänyt ja muuttanut rakenteita – samalla itsensä jollain tapaa vakiinnuttaen. Se ei ole romanttinen maanalainen sissiliike eikä koulukunta. Sillä on tyylejä, genrejä, tekijöitä ja kustantajia. Se voi olla jopa matalan kynnyksen kirjallisuutta, koska kirjojen julkaiseminen on entistä helpompaa ja mahdollisuus osallistua koskee myös syrjäseutujen asukkaita. Se ei tarvitse Helsinkiä sen kummemmin kuin Ivaloa, Poria tai Lieksaa-kaan. Parhaimmillaan avantgardeen liittyvä esteettinen ja institutionaalinen muutos vähentää runouden elitismii, lisää sen alueellista tasa-arvoa ja parantaa hyvien käsikirjoitusten mahdollisuutta päätyä lukijoiden eteen, ja jopa muuttaa lukijakuntia. Tämä on tapahtumaisillaan.

- 1 “Uuden runouden äänenmurros”, *HS*, 19.10.2009
- 2 “Uuden runouden äänenmurros”, HS.fi:n keskustelupalsta <http://www.hs.fi/keskustelu/aihealue/Kulttuuri/ketju/3983340> (viitattu 26.3.2011)
- 3 “Blade Runner Albuumi Uuts!”, *Parnasso*, 6/2010
- 4 Eliotin objektiivinen korrelaatti merkitsee sellaista kirjallista välinettä, joka pystyy herättämään yleisössä halutun tunteen. Käsite esiintyy eteläcarolinalaislähtöisen, riisiplantaasinomistajan pojan, taidemaalari Washington Allstonin tekstikokoelmassa *Lectures on Art* (1840). Waaralan arvostelu Marjo Heiskasen kirjasta *Äänes* ilmestyi 2.9.2010 *Keskisuomalaisessa*.
- 5 “Entistä nopeampia leikkauksia. Runon uusi paradigma ja sen vaikutus kritiikkiin”, *Kritiikin Uutiset*, 4/2010.
- 6 “Jokainen kirja on omituinen”, *HS*, 9.1.2011
- 7 “Kun ei maassa osata kirjoittaa runoutta”, HS.fi:n keskustelupalsta, 9.1.2011
- 8 SAMI LIUHTO: “Mitä nämä ovat?”, *Kiiltomato.net*, 13.9.2010 <http://www.kiiltomato.net/mikael-brygger-valikoima-asteroideja/> (tarkistettu 27.3.2011)
- 9 Liuhto on esimerkiksi modernistista runoutta koskevissa arvosteluissaan tyyllisesti ja argumentatiivisesti maltillisempi. Sama pätee moniin muihinkin kritiikoihin.
- 10 LAURA LINDSTEDT: “Puhutaanpa proosaa”, *Nuori Voima*, 5/2010.
- 11 JUKKA PETÄJÄ: “Punkin isoäiti William Blaken tyttärenä”, *HS*, 18.9.2010
- 12 JUSSI KASKINEN: “Muovista kohoaa metsä”, *Etelä-Saimaa*, 29.8.2010
- 13 SAMI LIUHTO: “Tärkeä lupaus tulevasta”, *Kiiltomato.net*, 4.10.2010 <http://www.kiiltomato.net/sanna-yrjanainen-tuulisia-unikoita/> (tarkistettu 26.3.2011)
- 14 JUKKA KOSKELAINEN: “Pelkistetty ja tehokas kuvakieli”, *HS*, 1.3.2011
- 15 *Lukemisen aakkoset*. suom. HANNU LAUNONEN & LASSI SAASTAMOINEN, Otava, 1967
- 16 Rakenne toistuu esimerkiksi Outi Kaikkosen kirjoittamassa Raisa Marjamäen Katoamisilmoitusta koskevassa arvostelussa. *Keskisuomalainen*, 29.1.2011.
- 17 Lhasa apso on kohtuullinen koira, sen “ruokahalu on sopusoinnussa pienen koon kanssa” (Wikipedia, Lhasa apso, viitattu 14.2.2011). Ah, kuten runous!
- 18 TERO TÄHTINEN: “Nykyrunous ei piittaa yhteiskunnasta”, *Vibreä lanka*, (43/2010).
- 19 *HS*, 24.10.2009
- 20 “Oppimattomuuden ylistys”, *Rihmasto.net*, viitattu 15.2.2011. http://rihmasto.net/esseet/leevi_lehto.htm
- 21 *Runokorjaamo*, 12.1.2011. “Missä aseet jaetaan?” <http://runokorjaamo.blogspot.com/2011/01/missa-aseet-jaetaan.html>

KOKEELLISEN KIRJOITTAMISEN HISTORIAA

Teemu Manninen

Suomalaista kokeellista runoutta on helpompi lukea, jos tietää, mitä kokeellinen kirjoittaminen on tarkoittanut länsimaisen runouden historiassa. Käytän nimitystä ”kokeellinen kirjoittaminen”, koska kirjallisuuden historiassa runouden ja muiden lajien erottelu on ollut ilmiselvä asia vasta noin kolmensadan vuoden ajan. Sitä ennen ”runous” tarkoitti samaa kuin ”kirjallisuus”: niin säkeistettyä kuin säkeistämättötkin kertomakirjallisuutta, lyriikkaa ja draamaa. On siis hyvä pitää mielessä, että ”runouden” historiaa käsitellessämme projisoimme siihen väistämättä omia anakronistisia kategorioitamme. Toisaalta näin on tehtävä, koska historian vieraus on sietämätöntä ja mahdotonta käsitellä. Tästä syystä tarkastelen tässä esipuheessa tietoisesti anakronistisesti ja ironisesti kokeellisen *kirjoittamisen* historiaa.

Kokeellinen kirjoittaminen määritellään usein uusien muotojen, tekniikoiden ja tyylien keksimiseksi. Näiden uusien kirjoittamisen keinojen tarkoituksena on uudistaa kirjallisuutta, laajentaa sen aihepiiriä ja kohdentaa sen sanomaa oman ajan vaatimusten mukaisesti. Mielestäni määritelmää täytyy kuitenkin tarkentaa. Kokeellista kirjoittamista voi olla vain, jos on olemassa jokin valtavirta, jota vasten uudistaminen voi tapahtua. Kokeellinen kirjoittaja esittää aina jonkin aikakauden maun ja konventiot haastavan kysymyksen: voisiko tämä olla kirjallisuutta? Siksi kokeellinen kirjoittaminen on luonteeltaan aina jollain tavalla vastakulttuurista. Vastakulttuurisella tarkoitan siveellisesti, taiteellisesti, poliittisesti tai muuten aatteellisesti radikaalia ja kapinallista ilmaisua. Kokeellinen kirjallisuus on siis aikakauden tai kirjallisen ympäristönsä vallitsevaa makua kyseenalaistavaa kirjallisuutta.

Tämän vastakulttuurisen radikaaliutensa tähden kokeellinen kirjoittaminen yhdistetään usein avantgardeen. ”Avantgarde” on tietenkin alun perin sotilaallinen termi, joka tarkoittaa etujoukkoa: uhrautuvia tienavaajia, uskaliaita pioneereja, rohkeita kommandoja. Tämä sotaisa konnotaatio on jo sinänsä haitallinen, mutta haitallisemmaksi termin tekee sen historiallinen painolasti. 1900-luvun alussa termi alkoi tarkoittaa taiteellisia ryhmittymiä, koulukuntia tai tyyliuuntauksia, jotka pyrkivät uudistamaan enemmän tai vähemmän ohjelmallisesti aikansa taiteellista ilmaisua. Dadaismi, surrealismi, New Yorkin koulukunta, Ezra Poundin ”make it new” -vaatimus ja hänen ympärilleen muodostuneet joukot ja ryhmät kuten vortisismi ja imagismi ovat klassisia esimerkkejä. Aika kuitenkin kulki avantgarden ohi. Liikehdintä samaistui keksimiinsä aiheisiin ja välineisiin, ja nykyään ”avantgarde” tarkoittaa liian usein vain tietyn aikakauden periodityyliä samalla tavalla kuin barokki, biedermeier tai rokokoo.

Kärjistykselläni yritän havainnollistaa sitä tosiasiaa, että avantgarden tavoitteet, välineet ja keinot ovat sata vuotta vanhoja. Avantgarden syntymän jälkeen taide ja mediamaailma ovat muuttuneet kaupallisiksi koneistoiksi, jotka eivät suinkaan häiriinny avantgardistisista tempauksista vaan päinvastoin hyödyntävät niitä markkinoinnissaan. Siksi nykyään on vaikeaa puhua avantgardesta ilman jonkinlaista tahattoman koomista tai markkinointiretorista sivumakua.

Vielä yksi erottelu. Avantgarde samaistetaan usein modernismiin, ja modernismin vastakohtana pidetään usein jonkinlaista klassisismia tai muita konservatiivisia (tradition säilyttämiseen pyrkiviä) liikkeitä. Siksi kokeellinen kirjoittaminen ja modernismi usein yhdistetään toisiinsa, ja on totta, että uudistamisen tarve yhdistää molempia. Kokeellinen kirjoittaminen on kuitenkin universaalialia, ja ”modernismi” on historiallinen käsite. Yhteiskuntateoriassa se tarkoittaa modernisaatiota: nykyaikaisen yhteiskuntajärjestelmän syntymistä; teollistumista, demokratisoitumista, kapitalistisen talousjärjestelmän syntyä. Taiteissa se tarkoittaa avantgardea ja muiden 1800- ja 1900-lukujen taitteessa syntyneiden periodityylien joukkoa, joiden (kenties ainoana) yhteisenä nimittäjänä voidaan pitää realismin vastustamista.

Tästä näkökulmasta on huomionarvoista, että monet modernistit löysivät eurooppalaista realismia vanhemmista tai sille vieraista historiallisista tyyleistä vahvistuksen omille pyrkimyksilleen (tällaisia olivat mm. Pariisin maailmannäyttelyn

levittämät etniset vaikutteet ja keskiajalla suosittu litteä perspektiivi). Samaan hengenvetoon on todettava, että myös realismi ja naturalismi edustivat oman aikansa kokeellista kirjoittamista. Gustave Flaubert ja Émile Zola olivat kokeellisia kirjoittajia, jotka loivat uusia menetelmiä oman aikansa kuvaamiseksi, koska konservatiiviset välineet ja konservatiivinen ajattelu eivät heille kelvanneet.

Modernismi ei siis tarkoita tradition hylkäämistä, eikä kokeellinen kirjoittaminen ole automaattisesti klassisismiin vastaista. Päinvastoin, kokeellisella kirjoittamisella on oma historiallinen traditionsa. Kokeellista kirjoittamista on ollut kaikkina aikoina ja kaikissa kulttuureissa, ja pyrkimys uudistaa ilmaisua suhteessa johonkin radikaaliin aatteelliseen, poliittiseen tai muuten kapinalliseen liikehdintään on universaalia. Siksi kokeellisessa kirjoittamisessa ei voi olla kyse vain 1900-luvun alun esteettisestä liikehdinnästä ja siihen liitetystä abstraktisuuden, absurdiuden tai ei-esittävyuden vaatimuksista (jotka ilmentävät vain avantgarden merkitystä periodityylinä). Kyse ei voi myöskään olla pelkästä modernisoinnin vaatimuksesta, koska myös konservatiivinen paluu menneisyyteen saattaa uudistaa kirjoittamisen tapoja. Esimerkiksi 1600-luvun klassisismia voidaan pitää kokeellisena liikkeenä: sillä oli manifesti (Nicholas Boileau'n *L'Art poétique*, 1674), se pyrki uudistamaan aikansa ilmaisua, se reagoi aikansa poliittisiin ja yhteiskunnallisiin ilmiöihin ja levisi kansainvälisiin taiteilijayhteisöihin kiihkeiden debattien myötä. On myös muistettava, että poliittisesti tai yhteiskunnallisesti konservatiivinen kirjailija saattaa olla esteettisesti radikaali.

ANTIHKIN NOVISTIT, NEOTEERIKOT JA KOLLAASIRUNOILIJAT

Länsimainen kokeellinen kirjoittaminen syntyi hellenistisessä Aleksandriassa kaksija puolisataa vuotta ennen ajanlaskumme alkua. Runoilija Kallimakhos johti tuolloin niin kutsuttua neoteerikkojen koulukuntaa. Neoteerikot olivat kyllästyneet oman aikansa valtavirtarunouteen, homeeriseen epiikkaan, ja kaipasivat jotain muuta.

Kallimakhoksen johdolla alettiin kokeilla kevyemmällä, lyhyemmällä muodoilla. Historian ja muistin ankaran runottaren sijasta palvottiin, Kallimakhoksen fraasin mukaisesti, ”laihaa muusaa”: henkilökohtaisia aiheita pienessä mittakaavassa. Eräs tämän kokeellisen liikkeen kehittämistä uusista muodoista oli epyllion: novelliomainen, ironisen arkirealismiin värittävä koomis-eroottinen pienoiseepos.

Aleksandrialaiset keksivät myös visuaalisen runouden, vaikka historiallisesti ensimmäisenä esimerkkinä tällaisesta ilmaisusta mainitaankin usein George Herbertin ”Easter Wings” (1633). Tosin Herbertiä edelsivät jo Englannissakin uuslatinankieliset runoilijat Stephen Hawes ja Richard Willes, ja kaksituhatta vuotta aiemmin Dosidas, Theokritos, Simias Rhodoslainen ja muut aleksandrialaiset runoilijat. Jälkimmäisten noin kolmesataa vuotta ennen Kristusta kirjoitetut kirveen, siipien ja muiden esineiden ja asioiden muotoon asettuvat runot ovat säilyneet ”Kreikkalaisena antologiana” tunnetussa kokoelmassa.

Neoteerinen runous saapui myöhempään eurooppalaiseen kulttuuripääkaupunkiin Roomaan 100-luvulla. Tuolloin eräät nuoret runoilijat (joista parhaiten nykyään muistetaan Gaius Valerius Catullus) perustivat kokeellisen koulukunnan, jota alettiin kutsua nimellä *poetae novi*. Epyllioneita, rakkausrunoutta ja vaikeita polyrytmisiä mittoja käyttäneet runoilijat leimattiin tietenkin kikkailijoiksi, mutta ”novistien” käyttämät taitavat rakenteet, monimutkaiset genresekoitukset, eriskummalliset sanaleikit ja oppineet, monitahoiset viittaukset obskurantteihin kreikkalaisiin lähteisiin voittivat silti lukijat puolelleen. Nykyään roomalaisten novistien innovatiivisuutta tuskin ymmärretään, koska heitä käännetään usein vailla ymmärrystä ja taitoa. On hieman harmillista nähdä esimerkiksi Catulluksen runoutta käännettävän suorasanaisesti ja vailla mitään käsitystä hänen kielensä monimutkaisesta rytmisestä soinnista, ikään kuin neoteerinen kielirunoilija olisi ollut vain jonkinlainen antiikkinen versio meidän aikamme wannabe-mellereistä ja pikku-bukowskeista.

Kokeellista kirjoittamista harrastettiin toki enemmänkin Rooman valtakunnassa, etenkin proosan ja näytelmäkirjallisuuden puolella (mainittakoon muun muassa Titus Petronius Arbiterin valtava, erilaisia lajityyppjä sekoittanut menippolainen satiiri, *Satyricon*-romaani). Runouden näkökulmasta erästä mielenkiintoisinta suuntausta edusti kuitenkin Decimius Magnus Ausonius (n. 310–395). Monenlaiset kielileikit olivat olleet osa roomalaista kulttuuria jo vuosisatojen ajan, mutta Ausonius taisi olla ensimmäinen, joka teki niistä vakavasti otettavaa taidetta. Tämä Ranskassa syntynyt roomalainen keksi ensimmäisenä (ainakin länsimaisen runouden historiassa) *cut up* -tekniikan. Hänen tunnetuimpia runojaan on ”*Cento Nuptialis*”, ensimmäinen eurooppalainen kollaasirunoelma, joka koostuu Vergiliuksen *Aeneidesta* irrotetuista säkeenpuolikkaista. Näistä Ausonius kokosi muun muassa rivon häyö-kohtauksen, jota kuuluisten Loeb-editioiden sarjassa (amerikkalaisia klassisen kirjallisuuden käännöksiä) ei suostuttu siveyssyistä kääntämään.

Ausonius ehti myös pistää alulle kokeellisen proosan. Parituhatta vuotta ennen James Joycen *Odysseusta* roomalainen kirjoitti teoksen nimeltä *Ephemeris*, joka lienee kaikkien aikojen ensimmäinen yhden päivän romaani. Samaten hän teki myös lukuisia muita muotokokeiluja, joista tunnetuin lienee kriitikoiden kautta aikain kikkailusta syyttämä runo ”Technopaegnion”, jonka jokainen säe päättyy yksitavuiseen sanaan. Ei mitenkään helppoa latinaksi, kuten ei suomeksikaan.

PROSEDURAALISET TRUBADUURIT JA OMAELÄMÄKERRALLINEN FIKTIO

Pimeät kansainvaellusten vuodet ja Rooman kulttuurisen verkoston hajoaminen romahduttivat kaunokirjallisuuden markkinat Euroopassa myöhäisantiikin ja ajanlaskumme toisen vuosituhannen ensimmäisten vuosien välillä. Jonkinlaisesta paluuta aikaisempaan vapaiden kirjailijoiden yhteisöön yritettiin paikallisesti muun muassa Kaarle Suuren hovissa ja islamilaisessa Andalusiassa. Aikakauden kirjallisuuskäsitys oli kuitenkin jo ehtinyt sulautua kansanrunouden perinteisiin. Merkittävimmät innovaatiot kuorolaulun ja sitä varten keksittyjen riimien lisäksi tapahtuivat pyhiinvaellusreitien varrella sijainneissa luostareissa. Niissä koottiin lönnrotilaisessa hengessä sankaritarinoita saraseeneja vastaan taistelleista kristityistä ritareista ja runoiltiin niitä uusiin, muodollisesti vaativampiin ja kieleltään tyylikkäämpiin muotteihin.

Onneksi ristiretket toivat muassaan muutakin kuin näitä happamia varhaisnationalismin marjoja. Lähi-idästä palanneiden toivoretkeläisten ja Espanjan maurien myötä islamilaisen maailman romanttiset ghazalit ja qasidat löysivät tiensä Etelä-Euroopan hoveihin, ja jälleen kerran (tai oikeastaan ensimmäistä kertaa) eksootinen, ulkomaalainen vaikutte synnytti eurooppalaisen avantgardismin, niin kutsutun trubaduurien eli ”löytäjien” eli vapaasti suomennettuna ”kekseliäiden runoniekkojen” koulukunnan.

Tähän Provencesta alkunsa saaneeseen liikkeeseen kuului sellaisia harvinaisen taidokkaita 1100-luvulla eläneitä runoilijoita kuin Arnaut Daniel, Bernart de Ventadorn, Giraut de Bornelh ja Bertran de Born. Koska yleisö koostui rajallisesta määrästä harvojen hovien aatelista, runoilijoiden täytyi erottautua tehokkaasti

toisistaan. Niinpä kuumeinen kekseliäisyys leimaa trubaduurirunoutta: käytettiin milloin mitäkin muotoja, keinoja ja kikkoja, yllätyksellisiä ja hämmentäviä sanaleikkejä ja sointuja, luotiin runousoppeja ja manifesteja. Trubaduureja voitaisiin verrata nykyisistä kokeellisen kirjoittamisen suuntauksista proseduraaliseen kirjoittamiseen, kuten ranskalaiseen 1960-luvulla perustettuun Oulipo-ryhmään, joka itse asiassa väitti trubaduuriensa ”ennakoivasti plagioineen” heidän keksintöjään. Oulipolaisten tehtävänähän on ollut keksiä erilaisia kirjoittamista opastavia ja ohjaavia rajoitteita ja muotoja, ja eräs oulipolaisten runoilijoiden lempimuodoista on alusta asti ollut Arnaut Danielin keksimä sestiini, maailmanhistorian vaikeimmaksi mainittu kuusisäkeistöinen runomuoto, jonka matemaattinen eleganssi on vertaansa vailla.

Trubaduuriiliike levisi nopeasti 1100–1300-luvuilla Oksitaniassa, Italiassa ja Espanjassa. Pian myös minnelaulajat Saksassa alkoivat jäljitellä uusia kokeellisia muotoja. Syntyi trovadorismo Galiciassa ja Portugalissa, truveeriliike Pohjois-Ranskassa. Vaikutuksensa ansiosta trubaduurit (tai heidän jälkeläisensä) loivat pohjan länsimaiselle taidelyriikalle sadoiksi vuosiksi. He joko keksivät tai jalostivat myöhempää käyttöä varten paitsi Danielin sestiinin myös sonetin, modernin oodin, chansonin, dramaattisen monologin, tunnustuksellisen runouden, nykyaikaisen metalyyrisen satiirin sekä lukuisia erilaisia tyyliä kuten ”trobar leu”, ”trobar ric” ja ”trobar clus”: katurunous, äänirunous ja modernistinen, suljettu kielikuva.

Tärkeämpi kuin mikään näistä saavutuksista oli kuitenkin eräs yhteensattuma. Kun muoti levisi Italian vauraisiin kaupunkivaltioihin, joissa antiikin Kreikan tavoin porvarillinen yläluokka saavutti lähes ensimmäistä kertaa uuden Euroopan historiassa vapaan kansalaisen elämäntyylin, trubaduurirunous löysi erään näistä vapaista herrasmiehistä, Dante Alighierin (1265–1321).

Danten pääteosta *Commediaa* ei ole tapana käsitellä kokeellisen kirjoittamisen näkökulmasta. Näin on kenties siksi, että nykyajan näkökulmasta on vaikea ymmärtää *Commedian* edustaman kirjoittamisen tavan historiallista radikaaliutta: symboli, metafora ja allegoria olivat Danten aikana välineitä, joita ei oltu koskaan käytetty teologista pohdintaa, poliittista omaelämäkertaa ja vapaata kosmista kuvitelmää sekoittavan lyyrisen rakkaustarinan yhteydessä. Mutta jo esikoissonettikoelmassaan *Vita Nuova* Dante oli hyvin tietoinen siitä, että oli tekemässä jotain

aivan uutta. *Vita Nuova*, joka on melkein pä *Commediaaakin* radikaalimpi teos, onkin outo yhdistelmä teoriaa ja runoutta: jokainen sonetti muun muassa selitetään filosofisesti ja teknisesti, jotta lukijat ymmärtäisivät mistä uudessa kokeellisessa kirjoittamisessa on kyse.

Onneksi lukijat ymmärsivät tämän uuden menetelmän merkityksen, vaikka Danten keksimä *omaelämäkerrallinen fiktio* olikin kaikkien tyyllisääntöjen ja siveysoppien mukaan tuomittavaa, yhteiskunnallisesti vaarallista ja teologisesti arveluttavaa. Dante löysi kuitenkin kokeillaan menetelmän, jonka avulla hän loi aivan uudenlaisen käsityksen siitä, mitä kirjallisuus voisi tulevaisuudessa olla: psykologisesti realistista, haastavia ajankohtaisia teemojaan monilla eri kielen tasoilla yhdistelevää, filosofisesti ja runollisesti innoittavaa fiktiota.

RENESSANSIN KIELIMATERIALISMISTA

Voitaisiin huvia vuoksi väittää, että Danten *Vita Nuova* loi pohjan nykyaikaiselle runoudelle. Häntä nimittäin jäljitteli 1300-luvulla ensimmäinen renessanssirunoilija Petrarca, jonka sonetteina ja lauluina etenevä *Rime* on ensimmäinen temaattisesti ja muodollisesti yhtenäinen länsimainen runokokoelma. Danten lanseeraaman kuvittelunvapauden myötä seuraavan parinsadan vuoden aikana Italiassa syntyi myös postmoderni fantasia, kun romanttiset eepikot Boiardo, Ariosto ja Tasso kehittivät Roland-myyttiä dekonstruoidessaan koomisen vaihtoehtoistorian lajityypin, johon Cervantes sittemmin tarttui keksiessään metafiktion.

Vielä omaperäisempiä kokeilijoita olivat italialaiset renessanssikirjailijat, jotka eivät suostuneet seuraamaan Danten jalanjäljissä realismin tiellä vaan kiinnittivät huomiota kielen materiaalisuuteen. Kuten myöhäiset jälkeläisensä, L=A=N=G=U=A=G=E-koulukunnan runoilijat, italialaiset kokeilijat leikkivät typografialla, riimikaavoilla ja sanan ja kuvan yhdistelmillä sekä kiinnittivät huomiota teostensa julkaisumuotoon taiteellisenä välineenä. Hyvä esimerkki on Francesco Colonna (1433–1527), jonka tunnetuin teos on keksittyjä kieliä ja surrealistisia fantasioita pursuava okkultistinen pastoraaliromaani *Hypnerotomachia Poliphili*. Toinen italialainen, 1500-luvun alussa elänyt benediktiin Teofilo Folengo loi erään länsimaisen runouden hämmentävimmistä mestariteoksista: burleskin, gro-

teskin eepoksen nimeltään *Baldus* (1517). Se edustaa ”makaronista runoutta” eli murteellista italiaa ja ylevää kirkkolatinaa jargonimaisesti sekoittelevaa oman aikansa flarfia tai dadaa; nonsense-runoutta, joka on tarkoituksellisen huonoa ja mautonta, mutta skatologisella komiikallaan parhaimmillaan paljastaa oman aikansa tekopyhydet ja teennäisyydet.

Italialaisen renessanssin kokeilut levisivät renessanssin myötä kohti pohjoista. Jo 1400- ja 1500-lukujen taitteessa Ranskassa sai alkunsa Grands Rhétoriciens -nimellä tunnettu koulukunta, johon kuului sellaisia runoilijoita kuin Georges Chastellain, Jean Molinet, Jean Marot, Jean Lemaire de Belges ja Pierre Gringoire. ”Suuret retorikot” eivät nimestään huolimatta olleet mitään kaunopuhujia, vaan teknisiä neroja, jotka olivat kiinnostuneita paitsi trubaduuriperinteen muutorik-kaudesta ja klassisten tyylien renessanssista myös kirjallisuuden ja kielen materiaa-lisuudesta, kuten typografiasta ja painotekniikasta.

Retorikkojen valtakausi ei kestänyt kauaa, sillä jo 1500-luvun puolivälissä plejadien runoilijaryhmä hyökkäsi edeltäjiensä edustamaa kielimaterialismia vastaan. Plejadien mukaan runoilijoiden tulisi paitsi jäljitellä antiikin muotoja, kuten oodia ja eeposta, myös kehittää niitä luomalla uudenlaista ranskankielistä ilmaisua. He halusivat palauttaa runouden takaisin kansan pariin käyttämällä muun muassa arkista, aitoa kieltä. ”Jos kirjoitat satamasta, mene satamaan ja kuuntele, mitä siellä puhutaan”, plejadit kehottivat. Heidän runoutensa ei kuitenkaan ole kovinkaan kiinnostavaa eikä kovinkaan kansanomaista. Mainitsenkin plejadit vain siksi, että plejadismin sosiaalisesta realismista ja italialaisen kielimaterialismin yhdistelmästä syntyi Englannissa jotain jännittävää.

GONZOJOURNALISMIA JA POSTMODERNIA FANTASIAA

Plejadeilta sai innoituksensa englantilainen Edmund Spenser (1552–1599), jonka tunnetuimpia teoksia ovat kokeelliset genresekoitukset *The Shepheard's Calender* ja *The Faerie Queene*. Spenser yhdisteli suurten retorikkojen kielimaterialismia ja plejadien sosiaalista realismia vapaasti kaikkeen aikaisempaan kirjallisuuteen, kuten antiikin klassisiin muotoihin ja italialaisiin ”postmodernismeihin”. *The Shepheard's Calender* (1579) on esimerkiksi Vladimir Nabokovin *Pale Fireen* ja Samuel Taylor

Coleridgen *The Rime of the Ancient Marineriin* verrattavissa oleva metalyyrinen mesariteos. Se on kokoelma omintakeisella, arkaismeja ja kansankielisyyksiä sekoittavalla kielellä kirjoitettuja paimenrunoja, jotka on ladottu vanhanaikaisilla kirjasimilla niiden rustiikkisen luonteen korostamiseksi. Runoja edeltää italialaista hienostunutta käsialaa muistuttava kursiivi, joka selittää runoilijan omin sanoin mistä kussakin eklogissa on kyse – oikein tai väärin, sillä teoksen alamarginaalissa havaitaan nimimerkin ”E.K.” kolmannella kirjasimella ladottuja huomautuksia tai oppineita alaviitteitä, jotka eivät aina ole täysin linjassa runoilijan itsensä ehdottamien selitysten kanssa.

The Faerie Queene (ensimmäinen osa 1590, toinen 1596) on puolestaan koominen ja ensyklopedinen fantasiarunoelma, jota varten Spenser kehitti oman säkeistömuotonsa, oman sanastonsa sekä kokonaisen haltiaritarien, jättiläisten, velhojen, lumottujen puutarhojen, outojen hirviöiden ja kummallisten alkuasukkaiden asuttaman fantasiamaailman historioineen ja maantieteineen, paperista tehtyine huhuhirviöineen ja metallisine miespalvelijoineen, jotka ampuvat nyrkeillään isäntiensä vihollisia kuin japanilaiset animerobotit ulkoavaruuden ötököitä. Keskenjäänyt teos ennakoi paitsi Tolkienia (jota se innoitti suoraan) myös kaikkea jälkeensä tulleita anglosaksista kertomakirjallisuutta, joka on kiinnostunut absurdin ja allegorisen mielikuvituksen tarjoamista mahdollisuuksista.

Omana aikanaan teos oli äärimmäisen kokeellinen: se uudisti kirjallista ilmaisua, kehitti uusia muotoja ja menetelmiä, toi Englantiin italialaisia vaikutteita ja yhdisti niitä kansallisiin perinteisiin. Samalla se oli poliittisesti radikaali teos, joka oli paitsi omistettu kuningatar Elisabethille myös puhutteli suoraan hänen hallintoaan ja kommentoi ajankohtaisia poliittisia tapahtumia. Sen kielellinen omalaatuisuus on verrattavissa sellaisiin uudistajiin kuin James Joyce tai Volter Kilpi: ”spenseriläinen” tarkoittaa edelleen *The Faerie Queenen* säkeistömuotoa ja kielellistä tyyliä, jota kukaan ei ole kyennyt jäljittelemään.

1500- ja 1600-lukujen taite oli Englannissa radikaalien liikkeiden kulta-aikaa. ”Kavaljeereina” tai ”metafyysikkoina” myöhemmin tunnetut runoilijat John Donne, Abraham Cowley, Andrew Marvell, George Herbert, Richard Lovelace ja monet muut käyttivät hieman trubaduuriin tapaan monimutkaisia lauserakenteita, säkeistömuotoja, riimikaavoja ja käsite-erotteluja tuottaakseen ilmiömäisen älykäs-tä, mutta silti emotionaalisesti tarkkanäköistä runoutta. Voimakkaiden persoonal-

lisuuksien kuten Robert Greenen ja Ben Jonsonin ympärille muodostui kokeellisia ryhmittymiä, ja teatteriseurueet olivat suorastaan ammattimaisia avantgardisteja, jotka harjoittivat poliittista satiiria ja haastoivat paitsi kirjallisia myös seksuaalisia konventioita tragikomedioillaan. Konservatiivisten runousoppien mukaan tragedian ja komedian aineksia ei sopinut sekoittaa, ja naisiksi pukeutuneet miehet saivat puritaaniset kriitikot julkaisemaan vihaisia pamfletteja, joissa näytelmät julistettiin synniksi.

Äärimmäisintä kokeilua englantilaisessa perinteessä edustaa kuitenkin 1500- ja 1600-lukujen taitteen romaanikirjallisuus, josta ei paljon nykyään puhuta – ehkä siksi, että sen alkuperäistä kontekstia ei kukaan tunne, eikä siten ymmärrä, miten radikaalia tuo kirjallisuus oli. Esimerkiksi John Lylyn *Euphues: The Anatomy of Wyt* (1578) on kokeellinen romaani, joka perusti ”eufuismiksi” nimetyn koulukunnan tai tyyliisuuntauksen, jonka tavoitteena oli mahdollisimman rikas ja haastava kielellinen ilmaisu. Thomas Dekkerin (1572–1632) pamflettiromaanit edustivat puolestaan oman aikansa gonzojournalismia ja beatnik-undergroundia. Jack Kerouacin ja Jean Genet’n tavoin hän seikkaili kulkureiden, varkaiden, huijareiden ja muiden veijareiden keskuudessa Lontoon alamaailmassa kirjoissaan *The Belman of London, Lanthorne and Candle-Light* ja *English Villainies*.

POLIITTISEN RADIKALISMIN UMPIKUJA

Kuten on jo varmaankin tullut selväksi, renessanssirunous ja -kirjallisuus on silkkaa kokeellisuuden juhlaa. Renessanssitaitelijan keskeisenä ongelmanahan oli antiikin taiteen jäljitteleminen ja ylittäminen, perittyjen muotojen päivittäminen, sisältöjen tuoreuttaminen ja uudenlaisen (joko fantastisen tai objektiivisen) realismin etsiminen. Renessanssin kuvataiteilija teki saman kehittämällä uuden ja valankumouksellisen välineen, perspektiivin. Renessanssirunoilija otti käyttöönsä latinan rinnalle kansankielen ja loi lukuisista käytössään olleista perinteistä uudenlaisen genresekoituksen.

Tästä reseptistä (kokeellisuus = vanha muoto/sisältö + uusi sisältö/muoto + ylittävä konteksti) sai alkunsa myös romantiikan runous Saksassa ja Englannissa 1700-luvun lopulla. Usein kokeellisen kirjoittamisen ensimmäisenä modernina

merkkiteoksena mainitaan Laurence Sternin *The Life and Opinions of Tristram Shandy, Gentleman* (1759). Paras esimerkki modernin ajan kokeellisuudesta on kuitenkin mielestäni William Wordsworthin ja Samuel Taylor Coleridgen vuonna 1789 julkaisema teos *Lyrical Ballads*. Nykyajan näkökulmasta teos on varsin konservatiivinen. Se sisältää kertovia runoja, joista useat ottavat sankareikseen tai kohteikseen maaseudun työläisiä tai naisia ja lapsia ja käsittelevät heidän emotionaalista elämäänsä yhtä tärkeänä ja arvokkaana kuin kenen tahansa perinteisen (miespuolisen ja yläluokkaisen) sankarin tai puhujan kokemusta. Aikanaan teos oli kuitenkin paitsi poliittisesti tulenarka (oli sopimatonta käsitellä köyhälistöä) myös muodollisesti ja kielellisesti kapinallinen. Sitä pilkattiin valtamediassa sääliittä konservatiivisten kriitikkojen toimesta, mutta se loi pohjan Wordsworthia ja Coleridgea seuranneille englantilaisen runokielen uudistajille, kuten Cockney-koulukunnalle (Leigh Hunt ja John Keats) ja prerafaeliiteille (Dante Gabriel Rossetti ja William Morris).

Wordsworth itse kutsuu teostaan siihen liittämässään esipuheessa kokeelliseksi, ”experimental”, ehkä ensimmäistä kertaa runouden historiassa. Teoksen myötä syntyy kokeellisen kirjoittamisen määritelmä, jota emme ole oikeastaan vieläkään kyenneet hyväksymään tai omaksumaan: kokeellisen kirjoittamisen yhdistäminen radikaaliin politiikkaan. Wordsworth oli asunut Ranskassa vallankumouksen tuoksinnan keskellä ja innoittunut syvästi uudesta tasa-arvoisuuden aatteesta. Kokeellinen runous olkoon vastedes sellaista, hän tulee julistaneeksi, jolla on kielen ja muodon uudistamisen ja ajankohtaistamisen lisäksi yhteiskunnallinen ja poliittinen kutsumus. *Lyrical Ballads* -teoksesta lähtien aidosti kokeellisen kirjallisuuden täytyy, kuten Edward Said on sanonut, puhua totta vallalle yhteiskunnallisista epäkohdista.

Poliittisuuden lisäksi vanhojen vaatimusten rinnalle nousee toinen: uudenlainen historiallinen itsetietoisuus. Wordsworth ymmärsi, että runon ja proosan välinen erottelu on keinotekoinen. ”Kirjallisuus” on historiallisesti suhteellinen kategoria. Ei ole olemassa yhtä ja ainoaa maun ja taiteen kivettymää, kuten tuolloin vielä luultiin. Niinpä Wordsworth hylkäsi jäykän klassismin pelkurien poterona. Hänen mukaansa runouden on vastattava oman aikansa tarpeita, mutta tätä tavoitetta ei saavuteta noin vain. Runoilijoiden on otettava siitä itsetietoisesti vastuu, heidän on ”opetettava yleisöään lukemaan itseään”, kuten Wordsworth sanoo. Samoin lu-

kijoille asetetaan vaatimuksia: heidän on nähtävä vaivaa ymmärtääkseen, mitä runoilijat pyrkivät tekemään. Wordsworthin teoksen myötä syntyvän määritelmän mukaan edistyksellinen taide ei noudata soveliaisuuden ja sovinnaisuuden sääntöjä, vaan haastaa vallitsevan maun nostamalla esiin vaikeita, epäilyttäviä, unohdettuja, torjuttuja ja halveksittuja aiheita ja sanomisen tapoja.

Ranskan vallankumous ei tietenkään onnistunut heti luomaan pysyvää ja vakaa yhteiskuntajärjestelmää, niin kuin mikään kokeellinen liike ei yksinään keksi kirjallisuutta uudestaan eikä voikaan. Wordsworth käänsi takkia myöhemmällä iällään ja julistautui konservatiiviksi ja rojalistiksi. Samoin teki eurooppalainen politiikka – kunnes uudet vallankumoukset puhkesivat ja kokeellisten elämän ja ilmaisun tapojen sykli jatkui taas, haastaen jälleen konservatiivisuuden linnakkeita ja klassisismia jätkeä dogmaattisia oppeja.

HISTORIAN LOPPU

Jotain kuitenkin muuttui 1900-luvulla: Wordsworthin ja romantiikan myötä kokeellisuus oli kytketty elimellisesti poliittiseen ja yhteiskunnalliseen radikalismiin, ja tuo kytkentä koitui sen kohtaloksi, kun 1900-luvulla radikalismista tuli valtavirtaa. 1800- ja 1900-lukujen taitteen ja varhaisen 1900-luvun liikehdintä, symbolismi, estetismi, ”l’art pour l’art”, dada, surrealismi, ekspressionismi, Picasso, Braque, Cezanne, imagismi, vortisismi, 1968, taistolaisuus ja Lapualaisoppera, M. A. Numminen ja Jarkko Laine, Aronpuro ja Kirstinä ja Seilonen, COBRA, situationismi, minimalismi, Fluxus, Duchamp, käsitetaide, performanssitaide, John Cage, videotaide, Banksy, vispo, vidpo, digi, wiki, uusi essee, Houellebecq, Hännikäinen ja Nylén, *Nuori Voima*, *Tuli & Savu*, Poesia ja Savukeidas, etnofuturismi ja fuusiojazz, metsäfolk ja pako Berliiniin samaten kuin turkulainen katurunous ja helsinkiläinen akateeminen elitismi ovat kaikki yhtä ja samaa päättymätöntä vastarannankiiskeyden valtavirtaa: vastaanpanemisen ja vastaansanomisen, erottautumisen ja erilaisuuden eetoksen loputonta itsensätoisintamista milloin naiivisti, milloin itsetietoisesti tai -riittoisesti, milloin mitenkään naamioituen, mutta aina vallitsevaa kulttuuria tavalla tai toisella vastustaen, silloinkin kun valittaja on itse parrasvaloasemansa tähden vastustamansa valtakulttuurin edustaja.

Samalla suuremmat muutokset ovat vieneet kirjallisuuden kokeelliselta radikaalismilta mielen, kriittisen terän ja olemassaolon oikeutuksen. Talousjärjestelmien ja yhteiskuntien muutos, kolonialismin pohjalle hiljalleen rakentunut globaali kapitalismi sekä historialliset mullistukset poliittisten järjestelmien tasolla ovat synnyttäneet tilanteen, jota voidaan kutsua ainoastaan päättymättömän vallankumouksen aikakaudeksi. Muodista tuli jo 1800-luvulla tärkeämpää kuin taiteesta, ja 1900-luvulla kulutuksesta tuli ainoa menestyksen mittari. Samalla taidemarkkinat valjastivat kokeellisuuden käyttövoimakseen tekemällä taideteoksista muotia ja kulutushyödykkeitä: innovatiivista designia.

Voidaan väittää, ettei meidän kulttuurissamme nykyään muuta olekaan kuin kokeellista taidetta: mainoselokuvien parataktista säksätystä, 60-luvun haileita ladygaga-kaikuja, graafisten suunnittelijoiden ja teollisten muotoilijoiden tuotteistettua kvasi-avantgardismia, joka kilpailee *vérité*-television kanssa huomiostamme kesyillä shokkitechonoillaan. Kokeellisen vastakohta ei enää ole konservatiivisuus tai klassisismi, sillä konservatiivinen, korkeakirjallinen makukin on nykyään marginaalissa. Kokeellisen kirjoittamisen vastakohta on markkinoiden valtavirta, mutta markkinat ovat aina vallankumouksen tilassa: vallankumouksesta itsestään on tullut kokeellisuuden suurin haaste ja este. Siksi väittelyillä taiteen ”uusista” sisällöistä ei ole enää mitään mieltä, koska kamppailuja siitä, mikä on uutta ja mikä ei, käydään nykyään vain erilaisten demografioiden ja myyntisegmenttien tavoittamiseksi. Toisin sanoen on aivan sama, esittäytyykö yleisölleen katolisena feministi-kasvissyöjänä vai ateistina vasemmistolaisena rokkarina: esteettisten kamppailujen tarkoitus on vain luoda erotteluita erilaisten taiteilijoiden tuoteidentiteettien välillä. Mikään ei ole aitoa, kaikki on sallittua.

Edellä esitetyistä syistä en usko, että kokeellinen runous on enää mahdollista romantiikan luomassa hengessä. En myöskään usko, että kokeellista runoutta voidaan enää määritellä perinteiseen tapaan uusien ja vanhojen muotojen tai sisältöjen kekseliääksi yhdistelmäksi. En usko, että sitä voidaan määritellä edes suhteessa oman aikansa konservatiivisiin rakenteisiin. Jotta kokeellisessa runoudessa olisi kategori-ana mitään mieltä, määrittelemisen täytyy tapahtua suhteessa aikamme asettamiin ehtoihin, mutta on yhä vaikeampaa sanoa, millaisia nuo ehdot ovat.

En osaa itse ennustaa, millaista oman aikamme radikaali taide voisi olla tai tulee olemaan, mutta koska elämme taloudellisen ajattelun hallitsemassa epookissa, ehdotan, että tämän päivän kokeellisuus määriteltäisiin taloudellisesti: nykyajan kokeellinen kirjoittaminen kytkee muodon ja sisällön uudistamisen kirjallisuuden ja yhteiskunnan taloudellisen perustan uudistamiseen. Toisin sanoen, koska kirjallisuus on nykyään ennen kaikkea kaupallinen tuote, jossa kirjailijan identiteetti ja teoksen merkitys samaistuvat toisiinsa, on tulevaisuuden kokeellisen runouden haastettava tämä tosiasia tavalla tai toisella. On luovuttava muodon ja sisällön tasolla tapahtuvasta vallankumouksellisuudesta, kirjallisuuden kytköksestä kirjailijaan, ja muutettava taiteen olemassaolon taloudellisia ja aineellisia ehtoja. Ainoa todella radikaali kirjallinen teko tänä päivänä olisi kirjoittaa teoksiaan anonymisti vailla palkintoa tai palkkaa: kirjallisuuden suurin haaste tulevaisuudessa on muuttua tuotteesta lahjaksi, kirjailijan suurin haaste puolestaan unohtua.

KIELEN JA PUHUJAN VÄLISSÄ

Kristian Blomberg

Jean-Paul Sartren luoma avantgarde-harhan käsite kuvaa tilannetta, jossa itselleen epärehellinen tekijä kieltäytyy tunnistamasta ja tunnustamasta perusteellistakaan kritiikkiä tai epäonnistumisistaan taiteenlajinsa parissa. Kyllin usein kohdalle sattuva kuolemanjälkeinen maine, yhdistettynä kenen hyvänsä mahdollisuuteen tulla löydettyksi vasta kuolemansa jälkeen, ovat luoneet otollisen itsensä harhauttamisen mekanismin.

Mekanismin toimintaa voi nähdä myös suomalaisella runokentällä, vaikkakaan tekijöitten ei tarvitse vartoa kämmenet hikoillen siirtymistään rajan taakse. Kokeellisuudesta on tullut tila, johon kuka tahansa voi astua, johon astumalla voi vapautua omaa tuotantoa koskevista arvotuksista. Kukaan ei kuitenkaan ymmärrä, kukaan ei kuitenkaan arvosta, paitsi me, ja vain meidän arvostuksellamme on merkitystä. Tämän varkein syntyneen yhteisön sisään on muodostunut aivan yhtä varkein eräänlainen todelliseksi muuttunut illuusio ennalta ohjaavasta konsensuksesta, jonka mukaan kokeellinen on hyvää ja arvokasta kaikissa olosuhteissa. Mielestäni tämä ajattelutapa on vaurioittanut pahasti runoutta ja runokeskustelua.

Tässä kirjassa olevat runot on valittu niin, että ne puoltavat paikkaansa, perustelevat keinonsa. Minkälaisia ominaisuuksia niillä tällöin on? Epäilemättä monia, keskenään erilaisia, päällekkäisiä, ristiriitaisia, kuten aina kun moniarvoisuutta kuvataan. Tavalla tai toisella niistä kaikista on luettavissa myös muodon kohosteisuus. Uskoakseni tämä on yksi potentiaalisimpia piirteitä, joka voi vapauttaa avantgar-

den harhasta. Tai sitten harhasta, että kyseessä on harha. Kummassakin tapauksessa toivon sen, mistä seuraavassa kirjoitan, suuntaavan runouskeskustelua enemmän runoihin kuin runokäsitysten rakentamiin yksilö- tai ryhmäidentiteetteihin.

Jatkan henkilökohtaisella kannanotolla, joka koskee termivalintoja. Tätä kirjoittaessa kokeellinen runous terminä tuntuu lopullisesti ehtyneen mahdollisuuksistaan jäsentää keskustelua, edustaa terminä jotain muuta kuin arvolutautunutta itseään. Maltillinen keskustelu on kyllä pyrkinyt luomaan siihen sävyjä, osoittamaan siitä erilaisia nopeuksia ja tavoitteita, mutta yleisellä tasolla termin sisältö ei ole asettunut vastaamaan sen enempää kuvaamiaan runoja kuin runoilijoitten kokemuksia. Termin jakaminen käsitteelliseen, kokeelliseen ja menetelmälliseen ei ole juurtunut yhtään paremmin.

Tästä on kiusallisia seurauksia. Suomessa ei vallitse esimerkiksi sellaista kirjoittamisen tapaa, joka tähtäisi teos- tai runokohtaiseen tarkkaan ja uskottavaan kritiikkiin. Keskustelu on tapahtunut kokeellinen–ei-kokeellinen- tai uusi–vanha-akseleiden varassa, ei kuvaamiensa ilmiöitten sisällä. Minusta on näyttänyt siltä, että keskusteluun osallistuakseen on riittänyt, että on jotain mieltä. Tämä ei voi riittää, mikäli runous- ja runokeskustelu halutaan viedä samanaikaisesti sekä tarkaksi että moniarvoiseksi.

Tällä esipuheella on näin ollen kolme pyrkimystä. Ensimmäinen koostuu kriittisen apparaatin tai arvottamiseen liittyvän lukutavan ehdottamisesta. Toinen etsii yhtä arvottamisen perustetta kielen ja puhujan välistä, tilasta jonka itse miellän merkittävimmäksi kokeellisen runouden onnistumisen tai epäonnistumisen määrittäjäksi. Kolmas liittyy termivalintoihin. Olen alkanut suosia muototietoisien runon käsitettä, silläkin uhalla että irvileuat saavat muokattua siitä helposti esimerkiksi muotitietoisien runouden käsitteen.

MUOTOTIETOISUUS

Terminä muototietoinen runous lakkaa ehdottamasta uutuuden ja mullistavuuden kaltaisia sisältöjä. Se kiinnittää huomion siihen, mihin runoudessa pyritään, miksi meillä yleensä on kirjallisia muotoja eikä esimerkiksi vain kirjoitusta. Jos kykymme lukea muodon merkityksiä, muodon ehdottamia merkityksiä, muodon

mahdollistamia merkityksiä häviää, häviää myös runous muuna kuin puhumisen vakiintuneena tapana, tiettyinä ”runollisuuden” sävynä. Muototietoinen runous myös jäsentää runouskeskustelua uudelleen. Se esimerkiksi pakottaa huomaamaan ansioita sellaisista teoksista, joiden yli vaikkapa kokeellisuudesta käytävään keskusteluun sytykkeitä etsivä, tarkoitushakuinen katse on liukunut väärin asetustensa vuoksi.

Muoto viiltää auki myös sen kiusallisen huomion, että kokeellisen runouden sisällä on viljalti teoksia, joiden muotoutumista ei ole ihmeemmin mietitty. Tämän huomaa erityisesti, jos työskentelee kustantamossa tai runouslehden toimituksessa. Tarjolle asetetaan kokeelliselta näyttävää – eräänlaisella kokeellisuus-efektillä flirttailevaa – runoutta, joka ei kykene perustelemaan merkityksiään tai lukutapahtumaansa ohjaavia keinojaan.

Samaan aikaan ei-kokeellisen runouden parissa on erinomaisia teoksia, joissa muoto osallistuu merkityksiin tai suuntaa lukemista. Molemmilla kentillä on siis kiinnostavaa ja ankeaa, minkä vuoksi niiden ansioiden hahmottamisen pitäisi tapahtua toisin kuin liian yksipuoliseksi ohentuneen ja pahasti retorisoituneen kokeellisuustermin tai siihen liittyvien puhujapositioneiden ehdoin. Tällöin se, mitä runous on, miksi sitä tehdään ja luetaan, tulisi entistä monipuolisemmin keskustelluksi.

Toivon, että tämän artikkelin myötä kritiikeistä turhan tuttu tuhahtelu (miksi tätä tehdään) muuttuisi pienellä sävynmuutoksella innostuneeksi kysymykseksi (miksi tätä tehdään). Merkitsevintä tämä kysyminen on silloin, kun lukemisen kohteena oleva runous ehdottaa esimerkiksi seuraavankaltaisia huomioita:

- onko muodosta luettavissa merkityksiä (esim. haiku, sonetti, minimalismi)
- onko tekstistä pääteltävissä kirjoitustekniikoihin latautuneita merkityksiä (esim. henkilökohtaisen poliittisuus, käsitteellinen runo, menetelmällinen runo, flarf)
- pyrkiikö muoto maadoittamaan liian jännitteisiä tai suuria merkityksiä, tekemään niistä puhumisen mahdolliseksi (esim. äänteellisyyden, permutatiivisuuden tai visuaalisuuden korostuminen)

- miksi runo on asetettu säkeisiin (esim. hengityksen rytmi, laullisuus, merkityksiä rakentavat säkeenlytykset, säkeen auditiiviset tai permutatiiviset yhteydet)
- miksi runo on proosamuotoista (esim. kerronnan keinojen kirjautuminen puheeseen, syy–seuraus-suhteiden korostuminen)
- miksi runoissa on jokin tietty tyylirekisteri tai niiden vaihdoksia ja sekoituksia

Lisäksi olisi tärkeää pohtia esimerkiksi rajoitteiden roolia kieltä ja kirjoitusta vapauttavana tekona. Ihan vain vertailun vuoksi: keskeislyyrinen puhuja ei löydä merkityksiä kielen sellaisilta sektoreilta, joihin rajoitteet kirjoittajaa ohjaavat. Ja vastaavasti: liian ankaraksi säädetyn rajoitteen ohjaama kieli muuttuu helposti psykoottiseksi, merkitseväksi vain tekijälle itselleen.

Voidaan tietysti olettaa näennäinen vaara, että tämänkaltainen keskustelu jäädyttäisi keskustelua kylmään formalismiin. Mielestäni kyse on kuitenkin muusta: muoto, sanojen merkityspotentiaalia muokkaava keino, on koko runouden olemassaolon perusta. Merkitykset lepäävät runokeinojen varassa, minkä vuoksi niiden lukeminen, huomioiminen ja niistä keskusteleminen on osallistumista keskusteluun myös siitä, mitä, miten ja miksi yksittäiset runot merkitsevät.

Yhdenmukaisuuden vuoksi käytän (vielä) tässä artikkelissa termiä kokeellinen runous, mutta se, mihin seuraavaksi tarkennan, liittyy edellä mainittuihin kysymyksiin. Pyrkimykseni on selvittää, mitä kokeellisessa tekstissä tapahtuu kielen ja puhujan välissä.

TEKSTISEINÄMÄ

Kokeellisen runouden kohdalla havahtuu usein eräänlaisen huojuvan lukuasennon sisältä. Ei ole aivan selvää, kuka tai mikä puhuu, runoilija vai kieli. Tämän taustalta voidaan eristää useampia runokeinoja. Huomionarvoista on, että näitä keinoja tuodaan runouteen harkiten, jolloin niitä etsitään kielen mahdollisuuksista ja runouden traditioista johdonmukaisesti. Miksi flarffattua kieltä sovitetaan

mitalliseen runouteen? Miksi kirjoittaja haluaa työstää vain löydettyä materiaalia? Miksi kirjoittajan henkilökohtainen ääni liukenee runokielessä kohostuviin piirteisiin?

Eriyisesti tuo huojunta näkyy niin kutsutussa uuslyyrisyydessä, jossa runoilijat lähenevät keskeislyyrisiä asentoja ilman, että se vaikuttaisi runoilijuuden ja runollisuuden näyttelemiseltä. (Edellisellä en tarkoita, että keskeislyyrisyys olisi automaattisesti runollisuuden näyttelemistä, vaan että on runoilijoita ja lukijoita, jotka kokevat niin.) Huomionarvoista on sekin, että parhaissa kokeellisissa runoissa tämä puhujan paikantumattomuus on jatkuvaa, yhä uusiin lukukertoihin vaikuttavaa.

Huono kokeellinen runo ei yleensä muodosta tuota huojuntaa: teksti pysyy tekstinä ilman inhimillisen tai puhujaaänen emergenssiä. Tämänkaltaista lukukokemusta voisi kuvata termillä tekstiseinä. Siinä lukutapahtuma törmää johonkin täysin läpinäkymättömään ja jää ilman syvyyssulottuvuutta, ilman avaruutta.

Kyseisessä tekstiseinämässä on laajoja tekstimassoja, joita lukiessa ei tunnu tapahtuvan mitään muuta kuin kielen ja merkityksen leikkiä; kirjoitus työskentelee itsekseen, mutta miksi ja kenelle, se ei selviä. Seinämä voi olla typografiselta ilmeeltään myös ilmava, rakentua tilanteessa, jossa fragmentaarissa kenttäasettelussa ei tunnu syntyvän yhteyksiä eikä painoa. On vain etäiseksi jäävää kieltä paperin valkoisuudessa.

HUOJUNTAA

Huojunta tekstin ja lukijan välillä on tärkeä myös sisällöllisistä syistä. Ensiksikin se antaa mahdollisuuden havainnoida merkitysten ehtoja samalla kun ne syntyvät, kun ne ehdottavat itseään lukemisen prosessiin. Itse asiassa kyse on samasta mekanismista, jolla kieli ehdottaa ideoita kirjoittaessa, eli eräänlaisista ”kieleenjuolahduksista”. Vaikka niiden ilmeisintä aluetta ovat minimalistiset sanarunot, juolahtelu toteutuu laajemminkin – esimerkiksi mieleen ilmestyvinä ja kirjoitusta ohjaavina lausemuotoina, jotka sitten tunnistaa lainoiksi tai kaiuiksi vasta myöhemmin tai lukiessa, sekä tietysti äännteellisyytenä, joka sitoo ja purkaa merkityk-

siä. Näin huojunnasta päästään äänteellisyyteen, mahdollisuuksiin ymmärtää kieli ei vain erojen vaan myös samuuksien järjestelmänä. Näin virheestä, sanaleikistä ja harkitusti rakennetusta eufoniasta tulee toisiinsa johtavia madonreikiä kirjallisessa avaruudessa.

Rytmi asettuu jännittävään leikkauspisteeseen edellisen kanssa. Nimittäin ilmeinen ja ensimmäinen rytmiin liittyvä kokemus on luultavasti kaikkien runoilijoiden ja kirjallisuuden ystävien enemmän tai vähemmän jakama: luennallinen ilo, kirjoittaessa syntyvä kokemus, jossa ajattelun ja olemisen liiallinen tarkkuus liukenee kielen poljentoon. Kyseessä ei kuitenkaan ole pakoa tai unohdusta itsestä, vaan herkistymistä merkitysten taustasäteilylle, kielen toiminnalle, myöntymistä sille, että kieli voi paikoin jopa ohjata syntymäisillään olevaa kirjoitusta. Tuntuu, kuin tähän tarvittaisiin vielä jotain. Tämän lauseen pitäisi päättyä ä-äänten ker-
tautumiseen.

Tästä puolestaan päästään kokeelliseen runouteen mieltämäni rytminäkemukseen, joka on eräänlainen lukijuuteen ja runoilijuuteen liittyvien kielikokemusten sauma: rytmi kykenee luomaan ja pitämään yllä sellaisia merkityksiä, joita tavanomainen puhe tai kieli ei olisi itsessään kykenevä tuottamaan, jäsentämään, kuljettamaan. Merkityksiä korostavan analyttisen ja juonivetoisen lukemisen kaudella rytmi muistuttaa, että esimerkiksi rytmien luoma tunnelma (kevyt, nopea, raskas, sekava) on itsessään osa merkitystä, joskus jopa tärkein osa.

Rytmiin liittyvät kysymykset kaiuttavat esseeni alkupuolen terminologisia pohdintoja. En nimittäin katso, että rytmi itsessään asettuu suhteessa kokeellisuuden muodostamaan jakolinjaan. On runoutta, kokeellista ja ei-kokeellista, jossa rytmi tekee muutakin kuin vain jampattaa.

MERKITYKSEN MERKITYS

Edellä mainitsemani ”merkitysten ehtojen tarkastelu” on huomionarvoinen myös merkityksen itsensä kannalta. Runojen ja kirjallisuuden ystävä huomaa yleensä helposti, milloin häneen yritetään vaikuttaa esimerkiksi tunteiden tai hämärrytettyjen argumenttien kautta. Tämä ei tarkoita, etteikö tunteelliseen tekstiin voisi

heittäytyä, mieltä joittenkin runojen puhujaan. Tämä mieltyminen voi muistuttaa jopa rakkautta sellaisella tavalla, joka sivumennen sanoen on kiinnostava. Se ei huomioi puhujan sukupuolta.

Vastaavasti osan merkityksistä, vaikka tunnistaisi tekstiin piiloutuvan vaikuttamispyrkimyksen, sallii kaikesta huolimatta tulla perille ja muokata omaa ymmärrystä maailmasta ja itsestä. Toisin sanoen tietoisuus tekstin toiminnasta ei tee neutraaliksi tai kylmäksi sen sävyjen tai merkitysten suhteen.

Keinoistaan tietoinen runo asettaa lukijan tilanteeseen, jossa hän voi hahmottaa merkitykseen vaikuttavia tekijöitä. Lukija saattaa huomioida, että jotain ymmärretään aina sen kustannuksella, että jotain muuta jää pimentoon. Keinoistaan tietoinen runous voi siis muistuttaa erityisen painavien sisältöjen kohdalla tulkitsijan aktiivisesta roolista. Tämä ei kuitenkaan johda suhteellisuuteen. Uskoakseni merkitys, jonka jakaa silloinkin, kun on tullut tietoiseksi sen rakentumisen ja vaikuttamisen tavoista, muuttuu ihmisessä syväksi. Näin ollen aikana, jona suuri osa merkityksistä uhkaa ohentua pelkäksi informaatioksi, runous voi muuttaa informaatiota takaisin merkityksiksi. Runous siis osallistuu taisteluun merkityksen merkityksestä.

Huono kokeellinen runous, silloinkin kun se esittää huolehtivansa lukuasunnoista ja lukuprosessien mekanismeista, kun se esittää etsivänsä niitten ehtoja, on yhtä automatisoitunutta kuin kritisoimansa kohteet (ennakkoluulot, kieli, identiteettistrategiat, väitelauseitten ehdottomuus).

LUKIJAN TILA, LUKEMISEN TILANNE

Palaan taaksepäin. Runo siis tapahtuu sekä kussakin runossa olevan puhujan että kielen hallitsemattomien piirteiden välisessä tilassa. Tuo tila ei ole kenenkään oma. Jos runo palautuisi vain puhujaan, se ei olisi minusta runoutta, vaan jokin muu esitys (puhe, kolumni, julistus, tunnustus), jonka sisältö pitäisi ottaa vastaan sellaisenaan. Jos runo puolestaan palautuisi vain kieleen, se muuttuisi lähinnä päämäärättömäksi leikiksi eikä kykenisi väittämään, väaristämään, välittämään mitään runokeinojensa ehdottamaa, kuten kokemuksia, kipua, merkityksiä, huumoria.

Lukijan paikka, lukemisen mahdollisuus, syntyy juuri tuossa: puhujan ja runokie-
len välissä. Koska kukaan tai mikään ei yksin hallitse tuota runossa muotoutuvaa
huonetta, kirjoittaja ja lukija voivat osallistua vuorollaan sen hahmottamiseen, tut-
kimiseen, sisustamiseen. Hyvässä kokeellisessa runossa kirjoittajan ja lukijan roolit
lähenevät toisiaan. Vertailun vuoksi esitän, että runopuheen rakastama ”omääni-
syys” sallii vierailuja huomattavasti tarkemmin rajatulla ja puhujaan palautuvilla
alueilla. Saat lukea minua, mutta vain minun ehdoillani.

MINNE MENET PROOSARUNO?

Vesa Haapala

PROOSARUNO VALTAVIRTARUNOUDEN MUOTONA

Sanomalehtiarvosteluissa, verkkojulkaisuissa ja runouslehdissä on ollut esillä läpi 2000-luvun runobuumi ja etenkin suomalaisen proosarunon nousu. On puhuttu proosarunon keinoista, proosarunon kentästä ja genrestä, jopa runouden ”hallitsevasta paradigmasta”. Runoilija ja kirjallisuudentutkija Teemu Manninen otsikoi *Tuli & Savun* verkkosivuilla ilmestyneen proosarunoa käsittelevän alustuksensa sanaparilla ”Proosarunon sukupolvi” (31.3.2010). Mannisen alustus on yksi harvoista vähänkään systemaattisemmista arvioista, joita uudesta proosarunosta on tehty. Mannisen otsikko ei ole liioiteltu, kun lukee julkaistavia kokoelmia tai selaa esimerkiksi Eino Santasen ja Saila Susiluodon toimittamaa *Uusi ääni* -antologiaa (2006), joka kerää suuren osan suomalaisista runodebytantteista vuosilta 1995–2005. Lähes jokainen antologiaan valitusta 31 runoilijasta kirjoittaa proosarunoja. Vaikka otos kertoo proosarunoutta itsekin kirjoittavien toimittajien mielityksistä, on valikoima 2000-luvun suomalaisen runouden kannalta edustava.

Proosarunon suosiolle on nähty pääosin kahtaalle paikantuvia syitä. Runoilija Markku Paasonen luettelee artikkelissaan ”Proosarunosta vapaaseen proosaan” (*Tuli & Savu*, 2–3/2010) kolme mahdollista selitystä sille, miksi proosarunosta tuli niin suosittu suomenkielisessä kirjallisuudessa viime vuosikymmenellä. Paasonen mukaan proosaruno on ensinnäkin auttanut runoilijoita välttämään vapaamittaisen säkeen automatisoitumista, sen itsestäänselvyyttä. Toiseksi proosaruno

on mahdollistanut etäännyttämisen lyyrisen minän asemista tai ainakin helpottanut avartamaan niitä. Kolmas ja edellisiin liittyvä seikka on lyyrisen äänen rikastaminen verbaalisella kierrätystavaralla.

Manninen selvittää Paasosen ensimmäiseksi nostamaa seikkaa puhumalla säkeen kriisistä, joka on kohdannut nykyrunoilijoita:

Säkeen kriisillä tarkoitan historiallista tilannetta, jossa kukaan ei tunnu tietävän, miksi runoja asetellaan niin kuin asetellaan. Osin tämä liittyy siihen, että säkeen fonologinen merkitys on aikaa sitten ollut uuden kirjoittajakunnan ulottumattomissa ja toisaalta vapaamittaisen ja -rytmisen runon asettelu säkeiksi tuntuu jo liiaksi koetulta tieltä, jotta sitä kautta voisi löytää jotakin uutta.

Nämä puheenvuorot osoittavat, miten hankala tietyn kirjallisen ilmiön synnylle on antaa tyydyttävää selitystä. Paasosen tarjoamia selityksiä voidaan pitää nykylyriikan pyrkimyksinä ylipäänsä; hänen luettelemansa piirteet läpäisevät oikeastaan kaikkia nykyrunouden lajeja, myös säemuotoisia. Säkeessäkin on kehitelty vaihtoehtoja ”vapaamittaisuudelle”, eivätkä Paasosen muutkaan kohdat osu tarkasti yksin proosarunoon. Niin osuva kuin Mannisen idea säkeen kriisistä onkin, se viittaa samalla tavattoman laajalle eli oikeastaan koko kypsän modernismin traditioon ulottuen siihen pesäeroon, jota 1950-luvun modernismi pyrki tekemään mittaan perustuvasta runoudesta.

Manninen ei käykään nykyproosarunoa käsittelevässä alustuksessaan läpi suomalaisen proosarunon kompleksista muotohistoriaa ja sen suhdetta säkeeseen. Sen sijaan hän päätyy helpommin konstruoitavaan sosiologiseen selitykseen. Hänen mukaansa 2000-luvun proosarunon esiinnousua runouden kentälle ei motivoi ensisijaisesti säkeen kriisi. Proosarunon suosio heijastelee pikemminkin sukupolven vaihdosta, markkinointia ja julkista runopuhetta. Proosarunon ilmestyminen kirjallisuuskeskusteluun ja sen pääsy runouden lempilapseksi on osa tätä muutosta. Manninen kärjistää, että proosarunon esiinnousu 2000-luvulla liittyy ennen kaikkea uuden sukupolven itsetunnistukseen, identifiointumiseen uuden vuosikymmenen runoi-

lijoiksi ja samalla ”mikrosukupolvikuilun” luomiseen. Proosarunoon leimautuminen on pohjimmitaan ”klassinen suomalaisen kirjallisuushistorian manööveri”, jossa suoritetaan ”muotopuheen varjolla sukupolvenvaihdos”. Tämä selitys pätee vain osin, sillä on muistettava, ettei 2000-luvun runoilijapolven luominen tapahtunut läheskään yhtä ohjelmallisesti tai yhtä suurella auktoriteetilla kuin esimerkiksi 1940- ja 1950-lukujen tai 1950- ja 1960-lukujen kirjallisuuskeskusteluissa, joihin Manninen epäilemättä ”klassisella manööverillä” viittaa. Nykyrunouden kenttä on ylipäänsä aivan liian hajanainen ja vaikutusmahdollisuuksiltaan vakiintumaton sukupolvimanifesteihin. Ei myöskään ole kovin ilmeistä, että juuri 2000-luvun proosarunon kirjoittajat, jotka edustavat pääosin runouden valtavirtaa, olisivat pyrkineet aktiivisimmin erottautumaan 90-lukulaisesta lyyrikkopolvesta.

Manninen esittää, että kirjallisten lajien kannalta puhe proosarunon noususta on historiatonta ja ajallisesti lyhytnäköistä sikäli, että proosarunoja tai tarinallisia runoja on kirjoitettu läpi suomalaisen modernismin perinteen. Manninen ottaa esiin Paavo Haavikon, Eeva-Liisa Mannerin ja Sirkka Seljan. Yhtä lailla maininnan arvoisia ovat Kari Aronpuro, Väinö Kirstinä, Jyrki Pellinen, Maila Pylkkönen, Mirkka Rekola, Kalevi Seilonen ja Eira Stenberg. Tätä taustaa vasten 2000-luvun proosarunouden kirjallinen anti jää kieltämättä vähäiseksi. Mannisen perusasettelun mukaan ”ei juuri mitään uutta”, johon on helppo yhtyä, indikoi, että 2000-luvun runobuumiin saavuttamat uudistukset ovat olleet suhteellisen vaatimattomia julkaistun proosarunouden volyyymiin nähden.

Onkin totta, että 2000-luvun proosarunopolvi on astunut monin osin valmiiseen pöytään ja ottanut sille tarjotun aseman helposti. Lajin suosiolla ja oletetulla ”helppoudella” on ollut käänköpuolensa. Tullessaan kirjoittajilleen, julkaisijoilleen ja lukijoilleen myötäsukaiseksi proosaruno on köyhdyttänyt runouden muotojen hyödyntämisen mahdollisuuksia ja samalla itseään. Kriittisesti arvioiden parhaankin valtavirtarunouden (Paasonen, Rimminen, Sinervo, Susiluoto) keskeisin innovaatio on ollut metalyyrinen itsetutkistelu sekä liitto teoskokonaisuuden kanssa, ellei mukaan lasketa niitä temaattisia vaihteluita, joita yhteiskunnan ja kirjoittajakohtaisten kiinnostuksenkohteiden muuttuminen tuo väkisin kirjallisuuteen. Vapaarytmisen säkeen kyseenalaistamista siitä luopumalla ei voida laskea varsinaiseksi saavutukseksi, sillä etenkin runon rytmisten keinojen osalta juuri mikään ei ole muuttunut, ehkä Paasonen ranskalaista proosarunomallia lukuun ottamatta.

VASTAKAANON PROOSARUNON JA RUNOPROOSAN RAJOILLA

Ne proosarunon muodot ja raja-alueet, joihin Manninen ei kumma kyllä juuri viittaa ja joista Paasonen esseessään ”Proosarunosta vapaaseen proosaan” unelmoi, eli kokeileva proosaruno ja runoproosa, toteutuvat osin uudemmassa runoudessa. Viitaan uudemmallalla runoudella 2000-luvun ”kokeilevaan” runouteen, jossa proosaruno ei ole tosin elänyt erityistä buumia, vaan virittynyt yhdeksi rakenneperiaatteeksi tai runouden lajiksi muiden joukkoon. Proosarunon modaliteetiksi voi tulla flarf, kuten Mannisen, Janne Nummelan tai Tytti Heikkisen tapauksessa, tai muu kielitietoinen kirjoittaminen, kuten proosarunon alistaminen erilaisille kirjoituspakotteille Karri Kokon tapaan. Uusista tekijöistä proosarunon alueella voidaan mainita edellisten lisäksi esimerkiksi V. S. Luoma-aho, Harry Salmenniemi, Miia Toivio ja Juhana Vähänen.

Uuden proosarunon ominaislaatuna on sen määrittämättömyys, joka perustuu lajirajojen entistä voimakkaampaan ylittämiseen. Niinpä *Vastakaanonissa* proosarunoiksi ajateltavissa olevat tekstit alkavat irtautua suhteellisen selkeistä edeltäjistään eli niistä runoista, joita löytyy runsain mitoin valtavirtaa edustavien 1990- ja 2000-luvun kirjoittajien kokoelmista. Jos 1990-luvun ja 2000-luvun alun suomalaista proosarunoa luonnehti suorakaiteen muotoon tasattu, usein ikkunamainen ja näkemisen ja kirjoittamisen liittoa metalyyrisesti pohdiskeleva teksti, on nykyisin tilanne paljon mutkikkaampi.

Kielen tutkiminen on läsnä, mutta uudella tavalla. Metalyyristen kommenttien sijaan runojen rajat alkavat mureta ja teksti vuotaa lyhyen proosaan eri lajeihin. ”Kokeellisten” proosarunojen ero valtavirran suorakaiteisiin syntyykin siitä, että niissä on kyse nimenomaan erilaisista tekemisistä, ei suhteellisen itsestään selvän vapaarytmisen tekstin pudottamisesta postikorttimaisen runoesineen muottiin. *Vastakaanonin* proosarunojen paras vertailuympäristö saattaisikin olla kansainvälisissä antologioissa, joissa proosaruno saa mitä erilaisimpia muotoja. Minusta ”kokeilevat” proosarunot eivät vaikuta erityisen kiinnostuneilta suomalaisista edeltäjistään, vaan keskittyvät intensiivisesti kieleen ja pyrkivät tönimään sitä uusiin asemiin.

Monet antologiaan poimituista teksteistä ovat alun perin osia suuremmista kokonaisuuksista, joita ei voi automaattisesti mieltää nimenomaan runoudeksi. Juhana Vähäsen tekstit kiertävät runouden ja proosan rajoitukset keinoin, joista Paasonen ehkä unelmoi. Vähäsen *Kakadu* (2007) on runollista proosaa, mutta mikä lopulta erottaa sen runoutena markkinoidun *Avaa tule* -teoksen (2008) katkelmista? Vähäsen kirjoittaa Pellisen *Kuuskaajaskarin* (1964) kaltaista tekstikudosta, toki omin näkökulminensa, ja jättää monia ilahduttavia kysymysmerkkejä. Janne Kortteisen *Palavin jaloin palavassa viinimarjapensaassa* (2010) on taas pikemminkin uskonnollis-kulttuurinen ajattelu- ja harjoitusympäristö kuin selkeä runo- tai proosateos. Vaikka tekstissä on esimerkiksi erilaisia flarf-rekistereitä, on kyseessä pohjimmiltaan ”eettisempi” projekti, joka pyrkii löytämään ratkaisuja länsimaiseen psyko- ja kulutuskulttuuriin uudesta henkisyydestä ja viattomuudesta. Kortteisen protestissa on vihaisen päätöksen ohessa peittelemätöntä naiiviutta, joka tuntuu vähät välittävän kirjallisen muodon kysymyksistä.

Harjoitteluympäristön idean jakavat myös blogeista nostetut tekstit, kuten Kai Kajanderin säettä ja proosarunoa yhdistelevät katkelmat. Kajanderin tekstit ehkä vain *muistuttavat* ladonnaltaan sitä valtavirtajulkaisun strategiaa, että teoksessa hyödynnetään säännönmukaisesti lyyrin runon ja proosarunon vaihtelua. Tuloksena on samankaltainen tilallinen asetelma kuin Harry Salmenniemen kokoelmassa *Texas, sakset* (2010) – lyyrinen säeruno ja proosaruno ovat kirjoituksen yhtenä viitepisteinä, mutta häivähdyksen kaltaisesti; missään nimessä säkeet ja proosa eivät ole entisellään.

Nykyisen proosarunon idea on siis sekoittaa erilaisia kirjoittamisen lajeja rajojen katoamiseen saakka. Lajirajojen rikkomisen ei ole erityisen aggressiivinen ele, vaan luonnollinen tapa toimia tekstien kanssa. Niinhän asiat muutoinkin ovat ja liikkuvat nykyihmisen elämässä. Tietoinen välinpitämättömyys lajirajojen suhteen luo motivoituneimmillaan nautinnollista luettavaa lukijoille, jotka ovat kyllästyneet vielä 2000-luvun alkua hallinneen automatisoituneen modernistisen proosarunon konventioihin. Esimerkiksi V. S. Luoma-ahon *Remoran* (2011) proosarunot kytkevät yhteen tietoisesti länsimaisia ikoneita – niin uskonnollisia, filosofisia ja mystisiä kuin popkulttuurinkin ikoneita. Tuloksena on yllättäviä tekstipintoja. Luoma-ahon kirjoitustavalle on ominaista vauhti ja nopeat siirtymät: kuvat eivät jähmety paikoilleen tai asetu valmiiseen kehykseen. Nämä proosarunot

eivät vain kerro esimerkiksi yhteiskuntamme epäkohdista ja atomisoitumisesta (tai vaihtoehtoisesti erilaisista psyykkisistä, sosiaalisista tai taloudellisista totaliteeteista), vaan ottavat itsessään aktiivisesti osaa noihin mekanismeihin, monesti niiden logiikkaa kiihdyttäen. Lainaamisen, kierrättämisen ja muokkaamisen myötä sekä lingvistinen että temaattinen aines kielellistyvät uudella herkkyydellä. Molemmat purkautuvat lukijaan irvokkaana, ylevänä tai parodisena diskurssina.

Nykyrunouden kohdalla ei ole aina selvää, millaisia esteettisiä kriteereitä lukemisessa pitäisi soveltaa, jos siihen ylipäänsä on tarvetta, tai millaisin perustein yksittäisiä tekstejä voisi pitää onnistuneina. ”Mikä osa tästä jää eloon?” ja ”Miltä osin nämä tekstit ovat relevantteja kymmenen vuoden kuluttua?” ovat hyviä kysymyksiä myös uuden kokeellisen runouden kohdalla. Vaikka oman ajan teosten arvoa on mahdotonta nähdä tarkasti, on *Vastakaanonin* etsitty tekstejä, jollaisia runoudessa tarvitaan, jotta edes jonkinlainen tulevaisuus kääntyisi esiin.

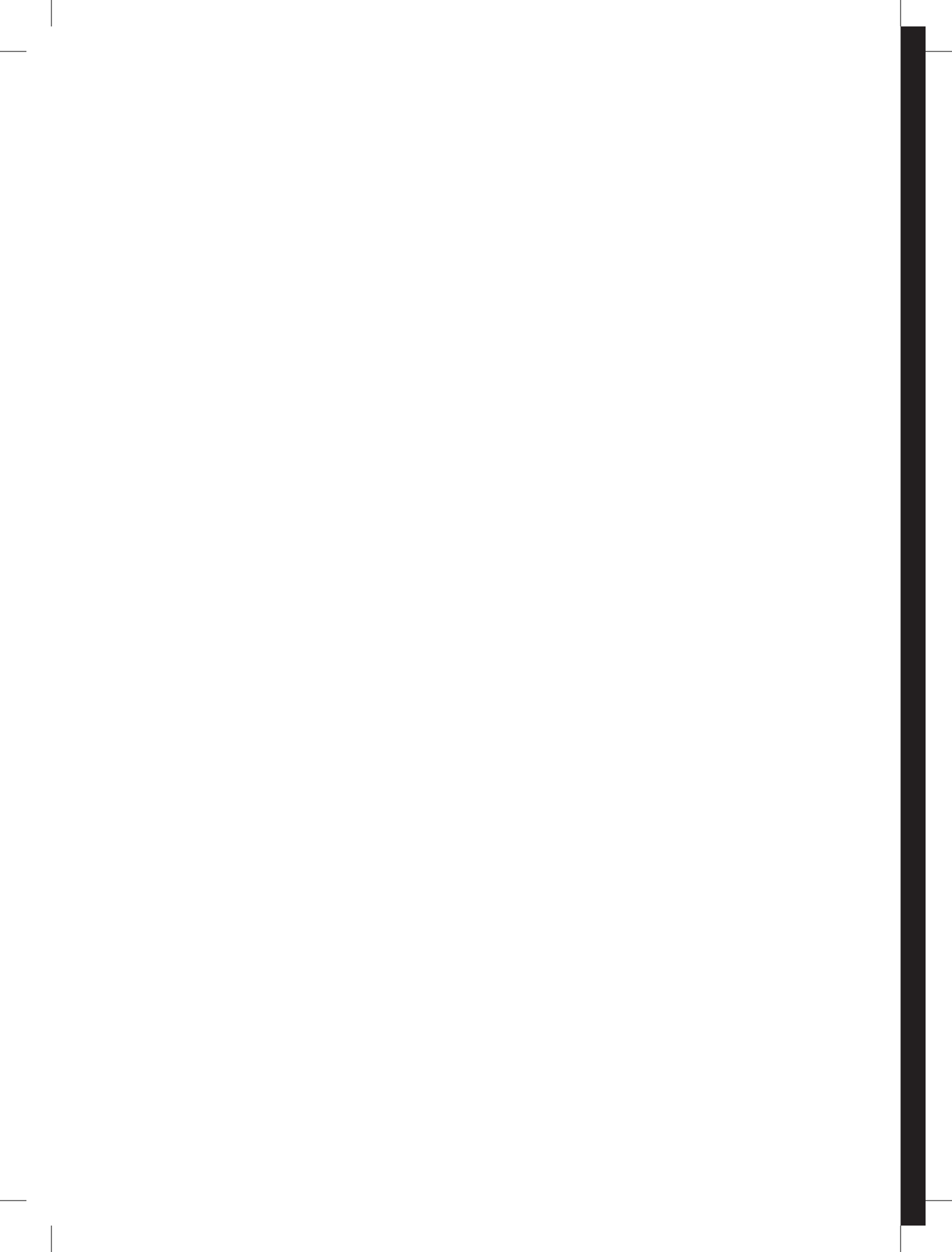
Antologian proosarunoilla on ainakin pari yhteistä tekijää, jotka tuovat muutosta yleiseen proosarunobuumiin. Ensimmäinen liittyy kielen tarkasteluun. Etenkin Silja Järventausta jatkaa kieleen keskittyvää proosarunoa, joka on valtavirtarunouden rajoilta tuttua Eino Santasen ja Aki Salmelan tuotannosta. Järventaustan kirjoittaminen ei ole erityisen äänekkästä, eikä hän keskity yhtä isoihin kulttuurisiin teemoihin kuin Salmela (lajin määrittäminen kirjallisessa kontekstissa) tai Santanen (kulutusyhteiskunta, visuaalinen kulttuuri), mutta tavallaan hän toteuttaa kielellisiä kokeita edellisiä tiukemmin ja analyttisemmin. Järventausta tarttuu kommunikaation täytteisiin, kliseisiin ja käsitteisiin ja tekee näkyväksi tapaa, jolla kieltä käytetään. Miia Toivio on samoilla linjoilla, joskin hän on lähtökohtaisesti kirjallimpi kuin Järventausta. Kumpikin tarkastelee kielenkäytön ilmiöitä ja havainnon mekanismeja; runot ovat käsitteellisiä ja samalla konkreettisesti osa sitä maailmaa, jonka sanat piirtävät esiin. Etenkin Toivio hyödyntää sarjamuotoa pohtiessaan kirjoittamisen käsitteitä (toisto) ja materiaalia (äänneaines). Teemu Helteen teksteissä on paljolti samoja kieltä tutkivia asenteita ja rytmisiä ratkaisuja kuin Järventaustalla ja Toiviolla. Hänen kuvastonsa on vain populaarimpaa ja kulttuurisesti tunnistettavampaa. Erotukseksi ikäluokkaa vanhempiin runoilijoihin, kuten Helena Sinervoon ja Kristiina Lähteeseen, ei metalyrisyys ole Järventaustalla, Toiviolla ja Helteellä uuden muodon reflektioon kuuluva pakonomainen taso vaan integroituneempi ja leikkisämpi osa kirjoitusta.

Toinen eri kirjoittajia yhdistävä seikka on rytmien käsittely. Jonimatti Joutsijärven *Aloitaa alusta. Alan laulaa* (2010) hyödyntää uudenlaista lyhyen lauseen rytmitystä ja paluun luuppia, joka tuo tekstin aina lähtökohtaansa ja saa sen varioitumaan uusiin yhteyksiin. Keijo Virtanen taas venyttää runonsa proosan pituuteen säilyttäen silti intensiivisyyden. Virtanen luo tiheää kieltä, jossa ovat tärkeässä roolissa klassiset retoriset keinot, kuten puhe- ja äännekuviointi. Virtasen *Leimuava hiljaisuus* (2001) on jäänyt yllättävän vähälle huomiolle, kun ajatellaan, kuinka monia 2000-luvun proosarunon muotoja se ennakoii.

Haku- ja käännöskoneilla työstetyt proosarunot rikkovat kielen sopimuksenvaraisista syntaksista ja samalla haastavat kuvaukset puheenkaltaisesta kieliopillisesta rytmistä. Siitä antaa hyvän kuvan Karri Kokon *Mitä ehkä* (2008). Kokon runo hajottaa normaalisti jäsenyvät, kieliopin mukaiset lauseet ja törmäyttää yhteen mitä erilaisimpia tekstifragmentteja. Vapaarytmisen proosarunon kohdalla sisältö eli temaattinen aines on nostettu usein ratkaisevaksi tekijäksi myös rytmisten vaikutelmien osalta. Kokon runon ”koneellinen”, ihmisääntä ja puhetta tietoisesti karttava rytmistö haastaa temaattisenkin jäsennyksen ja saa kysymään, miten tekstiä tulisi lukea.

2000-luvun ”kokeilevat” runouden muodot ovat tuoneet proosarunoon ennen kaikkea moniäänisyyttä ja heterogeenisuutta sekä muuttaneet käsitystä runon lauseesta, rytmikasta ja rekistereistä. Tämä suomalaisessa proosarunossa 2000-luvun lopulla tapahtunut suunnanmuutos ei johdu suoranaisesti itse lajista tai sen keinojen luovasta yhdistelystä. Uusille kirjoittajille proosaruno ei ole lähtökohta, vaan sen repertuaaria rikastutetaan aivan kuten mitä hyvänsä runouden lajia – yleensä totutuista säännöistä piittaamatta. Monen nykyrunoilijan proosarunojen poeettiseksi taustaksi voidaan lukea ”löydetyn taiteen” perinne eli dadaistien ja surrealistien kollaasit sekä sattumanvaraisuutta korostava cut-up, samoin nykypäivää ajallisesti lähempi language-runous sekä perinteistä kerronnallisuutta kyseenalaistava new sentence -tekniikka ja uusi mediaympäristö. Kirjallisuuden lisäksi toisten taiteiden ja populaarikulttuurin lajit rikastuttavat proosarunoa. Kävipä suomalaiselle proosarunolle tulevaisuudessa mitä hyvänsä, ainakin se on matkalla kohti yhä epäpuhtaampaa tilaa. Kenties se tunnetaan joskus jollakin muulla nimellä.

1

*Okay, I thought you were all Leftists or Green.
But you are all "other"!*

KARRI KOKKO

teoksesta VARJOFINLANDIA

Tämä on nyt lopun alkua. Tuntuu kuin olisin elänyt viimeisen vuoden maanalaista varjoelämää hengittäen lyhyin hengähdyksin virtuaali-ilmaa, joka tappaa minulta ilon ja valon ja kaikki maanpäälliset keijut ja haltiat. Saatoin joutua niin paniikkiin, etten saanut pistoketta irti seinästä tärisevillä käsilläni. Suussa maistui kummalliselle sähkölle ja kallio täräsi. Istuin pihalla toimimattomassa autonromussa ja itkin. Ukonilman mentyä ohi nukuin koko yön levottomasti ja nihkeän hikisesti. Kamalinta oli yöllä. Ei mee hyvin, katsoin kaikki ohjelmat ja tyhjää jää. Mä haluan ulos täältä. Voi jos voisin nyt nukkua. Mutta en uskalla ottaa nukahtamislääkettä kaljan takia. Mä meen sohvalle kärsimään. Stressi vituttaa. Oli luonnollisesti vaikeaa nousta aamulla sängystä ylös kun unirytmä on mennyt totaalisen sekaisin. Eli sen psykiatrin pitäisi kirjoittaa lisää lomaa ja B-todistus just nyt heti, etten joudu tyhjän päälle. Ja sairaslomaa on heinäkuun puoliväliin. Aivot yrittävät selvittää, mitä varten minä menen A-klinikan psykiatrille torstaina. Yritän tässä puuhata jotain ja kohta mennä sohvalle torkkumaan. Uni jäi lyhyeksi. Samoin peseminen, nytkin on viime suihkussa käynnistä yli viikko. Jos ne nyt muutenkaan niin ihania ovat, mutta mun mielen ne saa aina raiteiltaan ja pelkkä ulosmeno alkaa tuntua suurelta tehtävältä. Tämän sairauden kanssa eivät rahahuolet ole lainkaan yhteensopivia. Olen koko ajan kauhean raivon ja kiukun vallassa, se on ollut jo vuosia normaalitilani, että ärsyynyn helposti, saan raivokohtauksia joita en hallitse ja lopulta jättäydyn yksin vetämään kamaa. Eihän tässä ole mitään tolkkua, jos tämä tällaiseksi menee. Olen hirveän surullinen ja lamaantunut. Kamaa tekee mieli, mutta en ole nyt repsahtanut, enkä aio. Pelaakohan työnantaja sellasta peliä, että odottaa mun

murtuvan ja sanovan itseni irti? Perjantaina tuli nautittua alkoholia niin paljon, ettei enää tarvinnut muuta kuin toipua krapulasta koko loppuviikonlopun ajan. Juominen on oikeesti tylsää puuhaa, pari huippuu ritinää ja sitten turtaa tylsää. Olo oli epäviehättävä, tylsä ja lannistunut. Mä olen nykyään pahoillani aivan kaikesta. Kädet tärisivät ja piilouduin entistä syvemmälle lippalakki alle. Mitä mä teen, mun on pakko saada suklaata, mutta tämän näköisenä en kyllä voi kauppaankaan mennä. Näytin lievästi sanottuna räjähtäneeltä. Tänään on ollut järjettömän yksinäistä. Silmätulehdus on hieman lientynyt, parantunee tässä muutaman päivän sisällä, toivoakseni. Vedin eilen pitkästä aikaa kännit. Olokin on ollut oksettava. Makaan vain sängyllä. Väsyttää. Alavatsaakin vihloo vähän väliä. Olen voinut pahoin lääkekuurin vuoksi. Join siideriä siihen pisteeseen asti, että sitä alkoi tulla jo korvista ulos. Ja jos vaatteet on huonot, on olokin epävarma. Mä en omista siistejä vaatteita, ja ainoat mustat suorat housutkin istuvat huonosti. En voinut muuta kuin ynistä ja vetää peittoa paremmin päälleni. Perjantaina olin jo hyvin ahdistunut. Vähän kuin olisi lihaksissa tai hermoissa joku paska häiriö. Tuntuu taas kuin kaverit ei välittäis pätkeäkään. Muutenkin ollut vähän apea olo. Jos mun painajaiset oli lapsenakin näin kamalia, niin en ihmettele että miks aina aika ajoin pelkäsin nukkumaanmeno. Näin viime yönä taas jotain ihan kipeetä unta. En saa mitään aikaan. Olen kovin, kovin väsynyt. Olen ollut huolissani ja peloissani, mutta en ole uskaltanut edes kirjoittaa siitä. Tuli vedettyä sellainen vanhan liiton tappokänni. Oon onnellinen, mutta masentunut. Tässä vaiheessa sitä kai vaan tajuaa, että ei se aina ole ulkoisista asioista kiinni, vaan joku häiriö päässä. Miksi ei voida antaa nauttia elämästä, kun se kerrankin on kunnossa, vaan pitää pudota takaisin masennukseen? Ja se ahdistaa, se pelottaa. Nämä ovat täysin turhia päiviä, ainakin pilvisinä. Mikään ei ole hyvin, eikä mikään ole pysyvää. Nihkeän pakkomielteisen ja perverssin kammonsekaista on tuo yöelämäni. Räjähdyksen etenemistä jäi vaan seuraamaan jonkinlaisella perverssillä mielenkiinnolla mikä

oli läsnä tämänöisessäkin unessa ja sitä jopa toivoi lisää kammoa ja räjähdysten pysähtyminen unessa olisi itseasiassa ollut minulle, osallistujalle ja katsojalle, suuri pettymys. Toissayönä kyseessä oli avaruussukkula jossa tapahtui ydinräjähdyksiä ja räjähdykset etenivät kokoajan valtavan aluksen toisiin osiin vaikka turvallisuussyistä radioaktiiviset ja saastuneet alueet suljettiin välittömästi. Sattui ylikuonnollisia tajuamisia ja unen maailma oli paranoidinen ja ikävän nihkeän likainen ja pakkomielteinen. Pesin kauheasti mattoja pakkomielteisesti ja kaikkia muitakin rääsyjä ja unessa oli sellainen kompulsiivinen ja neuroottinen tunnelma kaiken aikaa. Nukuin huonosti. Olen hyvin hyvin uupunut. Hämähäkit, jopa hämähäkkiajatukset, saavat minut itkemään ja hyperventiloimaan. Mitä tuhlausta. Pää on myrkytyksen jäljiltä tyhjä ja hiuksetkin haisevat vanhalta viinalta. Toisin sanoen, krapulassa ollaan. Minua huimaa yksinolo. Se tarkoitti unessa ainoastaan sitä, että mitä enemmän tyttö muuttuisi minuksi, sitä vähemmän minä lakkaisin olemasta minä ja haihtuisin pois, unohduksiin. Tuntuu kuin minut olisi unohdettu tähän tyhjään asuntoon elämään loputonta yksinäistä elämää. On väistämättömän sekava olo. Vaatteet sain sentään vedettyä ylleni, kun alkoi paleltaa. Mietti jo hakeutumista sairauslomalle, jopa lääkitystä. Työasiat painaa, suhde katkesi aiemmin keväällä, kaikki vaan tökkii. Meidän tulevaisuutemme vain katosi, ilman mitään selkeää syytä. Miten pieni ihminen voi olla niin rakastunut ja täynnä onnea ja yhtäkkiä viikon sisällä kaikki vain nykäistään pois? Ja toki tunnen syyllisyyttä myös tästä. Pinnan alla on niin paljon kaunaa ja vaiettuja asioita. Jos arkeen sisältyy vain epämääräistä kaverihengailua ja omatoimista touhuilua, käy huonosti: nukun päivät ja valvon yöt ja kohta en teekään yhtään mitään paitsi itkeskelen, se on todettu. Olen jo oppinut, että tarvitsen muiden asettamia suhteellisen säännöllisiä aikatauluja pysyäkseni erossa masennuksesta: luentoja tai mitä tahansa työtä. Yleensä kaikki menee aivan mukavasti, nipistely taltutetaan parin Buranan avulla, mutta nyt kompastuin vihlaaisuun ja myöhemmin konttasin portaat ylös sänkyyn

vapisemaan. Edellisessä asunnossa en tainnut nähdä yhtä ainoaa ötökkää, en hämähäkkiä enkä mitään lentäviä kauhuja. Kunnan syömishäiriöisen tavoin myös mun aamiainen on purkkirivi keittiön pöydällä: masennuslääke, kilpirauhaslääke, antibiootti, monivitamiini, c-vitamiini, omega-3 kapselit, kalsiumit ja kromi. Nyt en tiedä mitä ajattelin. Suututtaa. Itkettää. Kiukuttaa. Harmittaa. Sattuu. Olen todella todella todella pettynyt. Minulle jäi tapaamisesta tosi paha mieli. En kirjoita asioita enää muistiin, enkä muista syödä enkä juoda. Jalat krampasivat koko yön. Hikoiluttaa eikä saa hengitettyä raikasta ilmaa. Olen väsynyt ja uupunut. Tänään tunnen itseni jotenkin vanhaksi. Tuntui, että kaikki haluavat eri asioita eikä mikään mene harmonisesti. Aamulla herätessä väsytti. Minä en vain osaa. Välillä jään miettimään miksi en oikeasti vain lähtisi pois. Ahdistuksen ilmaannuttua se vain kasvaa ja kasvaa kunnes olen takaisin kotona. Ahdistus ilmaantui hyvin pian heräämisen jälkeen. Minulla ei ole juuri nyt mitään, minkä avulla kerta kaikkiaan voisin kääntää itseni pois päältä, ja kasata itseni. Olen mitätön. Minulla ei ole ihmisarvoa. Minä olen vain jotain, joka on olemassa. Samat paskat ihmiset, jotka eivät välitä minusta. Sama elämä, kun nousen sängystä ylös. Samat ongelmat ja samat ihmiset. Tämä päivä on ollut hajottava. Ei, nyt ei ollut mitään lohtua annettavana eikä mitään lohtua saatavana, ei mitään. Yö saisi tulla, viimeinen, kylmä, musta, yksinäinen yö, joka tekisi lopun kaikesta. Olen niin väsynyt, epänormaali ja itsekäs, ajatukseni pyöriivät onnetonta kehäänsä. Vittu, mikä paska maailma! Tahdon työntää pään vesiämpäriin ja pitää sitä siellä, kunnes se on pakko nostaa ylös ja kiskaista henkeä sisään taas varmana siitä, että haluaa elää. Tekee mieli kirkua. Kaikki menee pieleen. Näin aurinkoisena päivänä ei pitäisi olla näin ahdistunut. Olen kaivannut oksentamista jo muutaman päivän ajan. Jos kehoni kärsiikin nälännyttämisestä niin mieleni kärsii vielä pahemmin syömisestä. Haluaisin oksentaa. Peiliin ei kestä katsoa ja vaakaa ei voi mennä lähellekään. Näytän aivan hirveältä ja kovan työn tulokset katoavat rasvakerroksen alle äidin syöttäessä

minua. Olen lihonut kaksi kiloa ja nyt on tullut kaikki mahdolliset sietokyvyn rajat vastaan. Olen aivan valtava, ja myös valtavan ahdistunut. Sitten elämässä sattuu kuitenkin aina ikäviä juttuja jotka pakosti vaikuttavat ihmiseen joka saa traumoja jo parvekkeelle menosta. On hyvin raskasta järkyttyä koko ajan kaikesta. Inhottaa just tällaisessa väsyneessä olossa kun ei jaksaa siivota. Sitten ennen pitkää unettomuuteen kyllästyy ja ajattelee että juo viiniä niin ainakin nukkuu. Luulen että pahin unettomuus menisi kyllä parissa viikossa ohi kun sen ajan jaksaisi. Toissayönä en nukkunut pisaraakaan vaikka otin kahdet eri unilääkkeet – ensin stilnoctit ja sitten tenoxit. Nyt meni kaunis kesäpäivä hukkaan. Ainoa mikä iskee vierotusoireena on toi saatanallinen unettomuus. Nyt on tylsä olo kun join eilen viiniä ja sain siitä tälläisen hitaan, ällön jälkiolon kuten toisinaan. Joskus ei vaan leikkaa. Nyt olen kyllä turhan väsynyt, kiitos kysymästä. Äkkiähän tämä masennus lähtisi, jos ei olisi kirjoittamispakkoa, mi estää kirjoittamasta. Kuulin niiskutusta aamuyöstä. Tunnelma oli kaoottinen, epätodellinen, sanalla sanoen painajaismainen. Keskellä elämäni joutavaa roinaa, kaukana läheisistä, kaukana kaikesta. Yllättäen sain tiedon, että minut oli vahingossa myrkytetty, olin syönyt jotain joka olisi pitänyt jättää syömättä. Minua hävetti, mutta tuo tunne on alkanut laantua vuosien louhiessa. Istuin nurkkapöydässä silmät vedessä niin kauan, etten enää muistanut yksiselitteistä syytä. Sitten päädyin itkemään kahvilassa omaa herkkyyttäni. Kohta menen nukkumaan, ja herään vasta ylihuomenna. Että ne repivät tikitkin viime vuoden haavoista. Olo on edelleen täydellisen epäselvä, tyhjä ja tietämätön, mutta päivän niskakipu, päänsärky, vasemman lonkan ja polven kolotus, väsymys, hajatajuisuus ja epämääräinen vatsakipu hellittivät. En tunne mitään, kun ei ole ketään kelle puhua. Vain pettymystä itseeni. Eikä minussa ole edes raivoa. Käsiäni en likaisi lyömällä. En sääli heitä, vaan mieleni tekisi sylkäistä heidän päällensä. Luulen, että köpsähdän tästä pikkuhiljaa petiin, olo on kauhea. Kauhea päänsärky ja pahoinvointi, johtuukohan sen Concertan loppumisesta. Elämä on

julmaa. Näinhän siinä käy, että kun paahtaa viikkokaupalla lepäämättä kunnolla, tuntee yhtenä iltana epätavallisen raskauden jäsenissään ja herää aamulla kurkku karheana ja keho särkevänä. Parempi sekin kuin raivo, jota en pysty hallitsemaan millään tavoin. En ole onnellinen toisten menetyksistä enkä siitä, ettei maailma todennäköisesti pelastu. En ole onnellinen, kun isäni juo liikaa ja äitini käyttäytyy muuten vain sekavasti. En ole onnellinen, jos näen auton alle jääneen oravan. En voi olla onnellinen useinkaan, kun katson uutisia. Hartiatkin ovat kipeät. Sisälmykset ovat krampanneet mielensä mukaan ja kivun takia koko muu kroppa seuraa niitä. Seuraavana päivänä tuntuu kuin olisi ollut tappelussa; koko kropan lihakset ovat kipeät. Pahimmillaan kipu menee läpi selkään ja on niin kova, että hengittäminen on hankalaa ja käveleminen mahdotonta. Vihaan elämääni. Vihaan sitä ettei mikään mene kuten minä tahtoisin. Vihaan kuivia käsiä. Vihaan selkäkipua joka kestää monta päivää eikä siihen auta edes särkylääkkeet. Vihaan kun muut tuntuvat kontrolloivan minun elämää ja tietävän mikä minulle on parasta. Silloin oli harmaata ja sateista, sellaista oli eilen ja tänäänkin siltä näyttää. Melkein itkettää. Nyt voisin taas sammua. Oli pakko saada nikotiinipurkkaa. Haluaa vaan valittaa kaikesta turhasta ja epäolennaisesta, eikä päässä liiku yhtäkään järkevää tai hyvää ajatusta. Kohta saan varmaan jonkun jatkuvan jännityspäänsäryn tämän takia. Saisinkohan sairaslomaa surun takia? Pelkään vastata puhelimeen, koska en tiedä mitä suustani tulee, kun sen avaam. Mä olen hirveen ahdistunut ja vatsaan koskee. Mä olen huono ihminen. Jaksan keskittyä yhteen asiaan kerrallaan ehkä vartin. Mä olen liian levoton. Ärsyttää niin paljon olla tällainen ääliö! Nyt minua syyhyttää hieman joka puolelta. Peilistä peilaillessani huomasin useita eri verinaarmuja pitkin ja poikin selkää. Aamulla herätessäni tunsin kipua selässä. En tykkää. Ihan hirveä päivä, kuten aina. Päähän koskee, olen virkeä kuin kolmen viikon valvomisen jälkeen ja kaikki mainiot suunnitelmatkin ovat menneet ihan selälleen. Todella ahdistava tunne. Näin tänäkin yönä pahaa unta. Ikävä sinua kulta. Ei auta kyyneleet, ei huuto.

Suhteellisen surkea olo. Jossain on jotain vikana, kun annan pompotella itseäni noin, kohdella näin. Olen epäonnistunut jossain, koska en kerta kaikkiaan osaa tehdä itseäni onnelliseksi. Olen ollut aivan, aivan liikaa yksin, enkä jaksaisi enää tippaakaan. Olen vain aika väsynyt, ja liikaa kaikkea suurta on tapahtunut. Olen lomalla ja tylsä. Olen itkenyt kahden kuukauden aikana enemmän kuin koko vuonna. Pään kääntäminen on raskasta työtä. Kurkku on nyt turtunut. Tämäkö se sitten on se kesäflunssa? Käytännössä pilvet enteilevät sadetta, ja oikean jalan ukkovarvas viilentää vierustovereitaan. On aina jotenkin lopullisen harmaata, ja aurinko on loukkaantunut juuri minulle. Kaikki on niin raskasta. Vähän tylsää. Se sai minut hieman pois tolaltani. Askareiden suorittaminen vaikeutuu, ja kaikki painaa kahdeksansataa kiloa keskimäärin. Kooman voi laukaista vaikka ateria tai ylipäätään oleminen. Sitä tulee miettineensä sanomiaan asioita vasta kahdeksan minuutin päästä, ja keskittymiskyky on miinus kolme. Pienten rutiinien rikkominen ja elinpiirin varioiminen tuovat vaihtelua ja poistavat jatkuvaa koomaa, jonka syyt lienevät pimennossa. Minun ei pidä liikehtiä, sillä siitä seuraa maailman suistuminen radaltaan. Se näytti taianomaiselta ja vihlaishi melko kipeästi. Raajojen ääripäät jäähtyvät. Kätet tuntuvat nuhakylmiltä, kankeilta. Hiertää kuuloluita. Alkaa mennä hermo. Yritän pitää suuta vähän jotenkin ilmavana ja välttää nieleskelyä, sillä se vihlaisee. Onneksi on särkylääkettä. Mutta on tämä vieläkin aika rankkaa. Niin turha päivä elämässäni kun vaan voi. Kipeänä jaksaminen on vähissä. Huominen on tuskallinen päivä. Oikeasti todella pelottavaa. Otin eilen puolivahingossa aimo harppauksen kohti taloudellista tuhoa ja velkavankeutta. Olen uuvuksissa.

TEEMU MANNINEN

KAKSI AIEMMIN JULKAISEMATONTA

TUNTOSARVET

Perjantaina metrossa kuulin
kun yks tyyppi hohteessa
kuunteli napeista jonkun matsin
ja kerto kaikille maaleista.

Sit joku sano "anoreksia",
ja mä käännyin katsomaan:
siellä kolme iloista blondia
alkoi meikkaamaan.

Yks niistä tunnusti muille:
"Oon motissa kotona,
en uskalla lähteä viihteelle
pahoinpitelyn johdosta:

haaveilen kostosta." Hämärän
Myllypuron asemalla
pysähdyttiin ihmettelemään
niin kuin kuvaustauolla

Edwin Laineen elokuvassa.
Asemalta tuli juoppo
silitysrauta ja iso tyhjä pullo
käsikassarassa.

Niin Myllypuron ilta sammuu,
just semmonen idyllinen
postikortti jossa sininen
hämärä laskeutuu,

ja kaikki on tasa-arvoisia,
vaikkei sitä voikaan aistia.
Ne tuntosarvet ois kiva laittaa pakettiin,
laserkatse jolla poltettaisiin

lähtemätöntä merkkiä sieluun,
nostalgian maagisia voimia
elämän ja ajan nieluun.
Mutta ei niitä saa kukaan omia,

max muutamaks ateriaks vaan.
Sit metro lähti liikkeelle kuin pyörä,
ja maailma nielaisi mustaan
syliinsä niin kuin muinaisäidin ikävä.

SAKSIJUOKSU

Olen 14-vuotias goottityttö Helsingistä.
Täällön sukusalaisuudet ja metsät synkkiä.
Kuuntelen musaa raskaimmasta päästä,
ja silti nautin säästä kuin säästä.

Usein mä tuumailen kummia juttuja,
millaista olis oppia lypsämään lehmiä ja kuttuja;
paloittelukidutusraiskaus on kurdien elämää;
koulutus on tärkeää ja kantaa aikanaan hedelmää,

mutta kuka perimmiltään pyörittää isoa veiviä?
Elämä on musta säkki jossa kutee räppiä ja heviä,
teinit mystikkäät haistelee liikenteen melua,
tarvitsemme lasten- ja kodinhoitoapua,

mutta tyypit ne vaan molottaa et matkailu avartaa,
kun saa puhua saksaa, mutta arvata saattaa
että pian poliisi löytää jossain Thaimaassa
hotellihuoneesta alaikäisten lasten kanssa

suomalaisen kunnallisvaltuutetun Joensuusta,
joka kyselee Demin foorumilla salanimellä
tykkääkö tytöt seksistä takapenkillä.
Mun nimeni on Irene, mulla on valkoinen raita

mustissa, hulmuavissa hiuksissa.
Elän täällä eläkejärjestelmien määrittelemässä tulevaisuudessa,
ja olen päättänyt olla hankkimatta lapsia,
koska ei ne osaa kuitenkaan olla juoksematta ilman saksia.

TEEMU MANNINEN

teoksesta LOHIKÄÄRMEEN POIKA

LOHIKÄÄRMEEN POIKA

Olen suht. hyvännäköinen 18-vuotias miehenalku jolla on paljon annettavaa maailmalle. Kouluni sujuu hyvin ja olen erittäin suosittu yksilö. Usein mietin miten tappaisin jonkun tuntemani tai tuntemattoman ja saan suurta nautintoa ajatellessani tappavani ja raiskaavani jonkun ystäväni tyttöystävistä. Rakastan valtaa, uskon että olen kaikkia muita parempi, uskon että olen paljon älykkäämpi kuin ystäväni, kerron aina suurista suunnitelmistani muille ja häikäisen heidät päättäväisyydelläni, mutta tosiasiaa en ikinä toteuta näitä asioita. Haluan paljon rahaa, en siksi että tykkäisin rahasta, vaan siksi että voin käyttää sitä tyhmiin ja tarpeettomiin asioihin jotta ystäväni haukkoisivat henkeään ja kutsuisivat minua typerykseksi koska heitän rahaa (jota heillä ei ole) pois. Olen käyttänyt nuoremmalla iällä (13) monia nuorempia tyttöjä hyväksi tietäen etteivät he tiedä mitä tekevät. Olen käyttänyt hyväksi koiraa. Olen pokannut alaikäisen tytön baarista, juottanut känniin ja mennyt hänen luokseen naimaan. Aamulla varastin hänen vanhempiansa piilottaman rahakätkön ja menin Grand Casinolle törsäämään kaiken. 1400 euron käyttäminen täysin turhaan tuntui hyvältä. Minua ei harmita ollenkaan se että Namibiassa kuolee nälkälapsia vedenpuutteeseen. Valehtelen usein ystävilleni ja vanhemmilleni, en tärkeistä asioista, niistä kerron totuuden, vaan turhista, joita ei voi tarkistaa ja joilla ei ole mitään väliä. Joskus valehtelen ihmisille ihan kaiken itsestäni, aloittamalla nimestä ja elämäntarinastani. Inhoan kaikkia paitsi itseäni, pidän itseäni arjalaisena vaikka haukunkin kaikkia jotka ovat rasistisia tai natsistisia. Inhoan narsisteja vaikka olen itse narsisti. Uskon

että kuolema on enemmänkin vapautus kuin rangaistus, joten en pelkää tehdä kuolemaa tai kuolla, jakaa kuolemaa tai oppia siitä. Haluaisin tappaa jonkun ja syödä sen jonkun lihaa, vain siksi että se on kiellettyä. Se voi mahdollisesti olla vain teini-angstia, mutta luulen että joillakin on todellinen tarve tai halu tappaa joku tietty ihminen. Oh, kuinka ihanaa olisi katsoa jotain syvästi vihaamaansa ihmistä suoraan silmiin/silmään ja heilauttaa vesuri ja antaa veren tirskahtaa.

TEEMU MANNINEN

teoksesta FUTURAMA

Olen yrittänyt kertoa, kaikilla mahdollisilla väärillä tavoilla, että on asioita, joista on vaikea puhua. Tahdoitko kuolla. Ansaitsetko elää. Oletko ansassa, aukaisetko silmäsi. Yleensä runot ovat tällaisia, avoimia kuin tupakat, lahja ilman tunteiluja. Mutta on muitakin vaikeasti käsiteltäviä asioita, kuten feministinen etnografia; hellyys, rasismi ja lapset samassa lauseessa; lukuisat halvat vitsit, jotka käsittelevät seksuaalisuutta. Liian iso penis...uuuts. Liian iso penis ei tunnu enää hyvältä, pikemminkin se on kuin jokin pelottava uskonnollinen symboli kadonneesta maailmasta tai petollisesta rakkaudesta jonka jälkeen jäävät muistot lihaan ja aivojen kainaloon, ja vaikka valehtelee kuinka tyyliin ”mul oli pienenä pupujussi, mul oli piano” vähitellen hämmennyksen jauhelihakastiketta muistuttava sumu alkaa hälvetä ja kahden sentin päästä peuran nokasta paljastuu jotain perin inhimillistä, vaikka tämä lasinpuhalluksen taiturimainen yksityiskohta: kuinka jonain päivänä, ei kenties tänään, mutta jonain näistä päivistä, kun muistat seisonesi tämän saman metsän keskellä, kun pimeä syö jälleen sanojasi niin kuin isä leipää Serranon perheen vikassa jaksossa, mieleesi palaa kirkkaasti, jopa oksettavan selvästi, opiskelukaverin äidiltä peritty roosa lasimalja, johon on kuvailtu palmuja ja eläimiä, ja silloin saatat viimeinkin huomata, että olisi aika muuttaa suuntaa. Mutta miten?

Järjen GPS väittää,
että kun katsoo tarpeeksi kauan, voi nähdä tulevaisuuden jäniksiä
yllättävissä paikoissa, mutta voiko miellyttämismössö olla vaihtoehto
unelmahötlöle, tai älyllinen ylemmydentunto muutakin

kuin kesäinen kirppupeli sadepäivien ratoksi?
Mistä helvetistä minä sen tietäisin?
Olen sairastanut vakavaa masennusta jo pitemmän aikaa.

No niin. Äh.

Tulihan se sieltä. "Tämähän selittää kaiken!" Ja mitä siihen voi sanoa?
Että tämä tila on aikuinen osa itseä niin kuin lihapullat
osa jalostusketjua, jonka lopputuotteet
parantavat ihmisten välistä
vuorovaikutusta ja elämänlaatua,
tai että kaiken tämän jälkeen voisi oppia viimein ymmärtämään
jotenkin metafyyysisesti sen, että paska tuvan seinässä
valuu vääjäämättä kohti lattiaa,
että ilmasto lämpenee kun hengailen mökilläni saaristossa
missä pelko ei ole kirkasta vaan pelkkä tunnelma
niin kuin susien ruokintapaikoilla
bulkkiviinejä, rypsiöljyä?

Vaan jos henki on kuitenkin
kerran tullut vapaaksi ja kevyeksi,
niin kuin Hegel sanoi, "ilmaisia lounaita ei ole",
millaisen uskonnon nimissä silloin oikeutetaan
sään manipulointi, verivirrat Pariisissa,
totuuden ja historian doping?
Ei ole kasvissyöntiä eikä kierrätystä,
joka korjaisi isiemme teot.
Emme ole yhtään sen autuaampia autoillessamme
täällä raunioituvien metaforien
itäisessä Keski-Euroopassa,
missä hiljaisuus puhuu väkevämmin kuin mitkään sanat.
Siis häh? Auschwitzissä ei ollut kyse abstraktista kieltämisestä!
Oli kyse edistyksen,
järjen ja inhimillisyyden murhasta,
jota sinä et enää ymmärrä todistaa,
jota sinun isäsi ei enää halua muistaa,

eikä äitisi tunnustaa,
koska kukaan meistä
ei enää ole vastuussa mistään,
ja siksi minä kysyn,
täällä universaalin juutalaisen haudalla,
miksi enää kirjoittaa runoja?

Miksi ei? En yksinkertaisesti näe parempaakaan tekemistä
tässä kadotetussa maailmassa.
Jos yhteisiä arvoja ei enää ole,
jos mikään tekemämme
ei enää merkitse mitään,
silloin teoillamme on enemmän merkitystä
kuin koskaan.

Sillä mitä muuta runojen kirjoittaminen olisi ellei uskoa,
että jonain päivänä me kaikki tulemme kuulumaan yhteen
niin kuin oikea perhe; mutta sitten puhelin hälyttää synagogassa
ja huomaat, millaista naamiota sinun tulee kantaa.
Luulit, että osasi olisi kaunis niin kuin pesä keinuvainen,
että havainto on mielle tajutuista asioista,
järjen ilmakehän tiedettä, kromaattinen, moduloiva musiikki
materian rohkeutta, näin he kertovat meille, ja me uskoimme,
ymmärtämättä sanaakaan; itsehillinnän nakit
ja epätoivon perunasalaatti.
Mutta kauneus oli vain ominaisuus,
joka herätti vuosien sipulit,
moraalin kysymyksiä
täytekakkujen lentokentällä.

Tulee taas uusi lukukausi,
koittaa vuosiloma, kvartaali vaihtuu, me kuvittelemme
yhä että muutos tapahtuu, mutta kaiken aikaa
mieli istuu pihalla keinussaan, kerää ympärilleen

trisykliset lääkkeet, painoindeksit, katselee sateenkaaria
hajamielisesti Keravan seurakunnan kesäjuhliissa,
koittaa vakuutella itselleen: tää on hei ihan normaalia,
tää epätietoisuus on aikuisen ihmisen tärkeimpiä
oppimisympäristöjä, tää ikääntyminen on hei
ihanan greisiä, ja toi pipo aivan vastustamaton,
mun tarttee koittaa neuloo sellanen,
mutta miksi olet masentunut,
sieluni, miksi olet niin levoton?

On tietenkin
helppo hokea, että ihmisellä ei ole sielua,
varsinkin kun halutaan vittuilla uskovaisille.
Kaiken takana on isin nyrkki, äidin tissi,
kuollut koira, maaginen lamppu jne.
Kaiken takana isoisä sihisee
sokean mummon metafysiikkaa,
joskus makuuhuoneessa asuu vuokralaisiakin,
palasia lihallisen tunteilun sfääriä
syöksähtää olevaisuuteen.
Niin: en minä kauneutta etsi.
Minulle riittää tämä humanismin pulkkamäki,
nämä sivistyksen rivitalot, laitesuojat niin kuin tunteet,
vaistot, ruumis, sielu, ja muut vastaavat tilapäiset rakennelmat.
On pystytettävä torninsa pitäen mielessään, että lopulta
minän ahtaat raja-aidat sortuvat, että tie rakkauteen
johtaa vain siihen suunnattomaan hätään,
josta etsin ystävää, niin kuin jonkin
pelin hahmo, jonka salattu äpäryys
estää historiaa toistamasta itseään.

Taasko se puhuu historiasta, siellä kiroillaan. Että mitä se nyt sitten
on, tämä menneisyyden tyrannia, joka tuuttaa tarjottimelle kaikenlaista
puuhaa ja pullateetä, huuhaata henkien demokratiaa ja taskutelevisiota

vaikka viimeisille vieraille? Mitä sillä tekisi, muuta kuin huomauttaisi, että näistäkin pöydistä sieraimiin lemahti myönteisiä tunteita, imetyksen tuhkasta edetään kohti merkitystä.

Ja varmaan se niin on:

vaikka historian kruunua kantaakin kauppias,
ja vaikka hänen robottiarmeijansa kuuntelee vaiti,
he ymmärtävät joka sanan: on palveltava näitä juurevuuden
ja jatkuvuuden kukoistavia kuningaskuntia,
vaikka kerta toisensa jälkeen iloisen kotiinpaluun
asuinsijat peittääkin kauristen ja härkään veri,
josta sikiää laumoittain nuoria flirttailevia
deittipalveluita, aikuisten mieseläinten
itse aiheutettua alaikäisyyttä: teknologian sapluuna,
jonka avulla superroistot muuttavat hullua palkkatappajaa hirviöksi,
jonka elektronisessa muistissa viljapeltoon kadotetut sielut muuttuvat
homoiksi, jotka kyseenalaistavat puhtaan järjen ja tiedon
mahdollisuuden. Ja samanlainen hinttari minäkin olen,
sietämätön vanutettujen viisauksien latelija,
rönsyilevä nöyhtäpää, jonka kokemus ei tiivisty
kivoiksi kuviksi, älykkäiksi jekuiksi.

Joten niinhän siinä sitten kävi,

ja tähän me on nyt sitten tultu.

Kaikkialta kuuluu toivotonta, aivan eläimellistä oksentelua,
kun menneisyyden aineistot ja esitykset ja niiden hallinta,
koko tietoisesti rakennettu yhteiskunta liukenee lammikoksi
nostalgista tunnetta niin kuin yhteen kietoutuneita filminpätkiä,
joita näytetään teemapuiston laitteissa.
Ruutuun ilmestyy teinipoikien sukurutsaa täysikuun alla,
preerian esteettisiä elämyksiä, androideja,
jotka vanhentuessaan ihmettelevät
miksi mielikuvat ja teollisuus eivät koskaan vastaa
sitä mitä näemme.

Taustalla kaupungit sortuvat
kuin psykologian savupatsaat, kun pankkikriisien
vilkkaat liekit nuoleskelevat muodikkaista
syrjähyppyistä syntyneitä tietoteoreettisia puimakoneita,
kuten pääministereitä, teinitähtiä, esseistejä,
vaihtoehtoisen sarjakuvan superstaroja.

Raukkaparatiisi.

Nämä liiallisen vapauden kyberneettiset lisäosat
eivät koskaan pystyneet sisäistämään sitä, ettei elämä täynnä
rakkautta tarkoita, että juostaan muna pystyssä
seinää päin kuin ikuisesti jatkuvat
käsityömessut.

Ulkona, ovien edustoilla, järjen sijaan
pitikin nyt rakastaa jotain konkreettista, mutta ihmismieltä
ei oltu rakennettu kulkuneuvoksi, jolla voisi matkustaa
halki näiden vaikeiden mielenmaisemien. Se oli rakennettu
masturbointia varten.

Sanat sortuvat, kohoavat taas.

Vedet nousevat ja laskevat, poikuudet ja neitsyydet,
talven merirosvojen lempeät hyökkäykset.
Mutta nämä paratiisin avaruusenergiat,
niin kuin markan rahapolitiikka,
ovat pelkkiä romanttisia muistoja.
On tyydyttävä siihen,
että simpukoiden
kehutaan kohottavan mieskuntoa.
Lämpimät illat ovat eroottisia.
Kiitos japanilaisten, vampyyrit ovat saaneet
synteettisen verivalmisteen,
ja ihminen, joka oli paitsi hikitusta,
myös symboliikkaa, käveli hieman etäämmälle polusta
ja nosti hamettaan, lausuen:

”Nämä omakotitalon ja tontin turhat virat,
nämä petolliset kaistaleet ruskeaa kalkkunaa,
polykarbonaatteja, filosofien ja poliitikkojen saastaa,
nämä aivot, nämä virheet,
nämä sairaalat ovat ne,
jotka tulevat siitä suuresta ahdistuksesta,
joka kasautui ja kasautui
ja lopulta purkautui syömishäiriön muodossa.
Mutta nämä ihmiset ovat syyttömiä.
Nämä onnettomat
ovat veljiänne ja sisarianne hengessä.
He ovat tuuli, tähdet ja albatrossi.
He ovat koivu,
mökki ja perunapelto.
Ja kun yö venyy ja paukkuu yli kaiken maan
ja peittää nämä itsestäänselvyydet kylmäkiskoisuudellaan,
silloin nämä paperitehtaat ovat aurinkolaivasi
yli pimeyden haaksirikkoutuneen meren,
ja silloin nämä lapsuuteni joulut
ovat viimein saaneet nimen.“

Ei mitään historiaa ollutkaan:

se loppui ennen kuin alkoikaan. Mutta aina
kun oopperan kummitus kuoli,
jotain uutta syntyi sen tilalle,
modeemit ovat surranneet ja salaiset dokumentit
kulkeneet kaupunkiin pullollaan ihmissyöntiä
harrastavia ulkoavaruuden olioita,
rikkinäisen sielun ruokana
tietokoneiden ihmissuhdesarjoja,
kloonien abortteja,
ja voi olla varma että jossain tuolla, jonkin salatun sisäisen
asian sisällä avautuu aikamatkailun sateenkaariportti,
niin kuin jokin sielullinen pultti, kekseliäiden sanojen kultti,
ihmissydämen gravitaatiota kohti yhä nopeampaa informaatiota.

Siellä mielikuvituksen aikakirjat kertovat megalomaniasta
oudoilla planeetoilla, miten utooppisissa syvyyksissä
leijuvat valoa nopeammat interstellaariset
pum-pum-räiskis-yhteisöt ja niitä hallitsevat
vahvat, myyttisen ulottuvaiset sankarihahmot,
jotka kaikista aseistaan huolimatta
tyytyvät luennoimaan toisilleen eksobiologiasta
ja milloin mistäkin supertieteellisestä vempaimesta
ja miljoona taistelulaivaa leijuu toimettomina himmeän punaisen
auringon alla, mustat panssaroidut kyljet valmiina uimaan läpi
avaruuden murskaamaan planeettoja ja
tuhoamaan sivilisaatioita, miljoona miljardia tuhon
enkeliä vailla tointa.

Mutta onko tulevaisuuden ihmiset
tosiaan tommosia keksintöjen ja koulutuksen muumeja,
kilttejä koululaisia matkalla kertomaan äidille,
mitä uutta atomeista tänään opittiin? Minusta tuntuu,
että tulevaisuudessa meistä kuoriutuu
joku vastikään psyykenvaurioista parantunut olento,
joka hämmästykseseen huomaa että kulisseissa on reikä,
josta mullistavien tapahtumien auttamattoman
vanhanaikainen ääni toisteli kaikkien näiden vuosituhansien ajan
vakuutellen tarinaansa niin kuin rikkinäinen magnetofoni.
Mutta nyt ohjeiden aika on ohi.

Istumme äimistyneinä
niin kuin ulottuvuuksien väliseen vankilaan suljettu
pieni, hennon oloinen nainen joka herää kuolleista
avaruusopperassa ja lähetetään ratkomaan diplomaatin
brutaalia murhaa keinomaailmaan,
jossa laiskiaisen kaltainen laji joulutähdet päässään
keekoilee madonrei'illä, aliavaruushypyillä,
ekofasismilla, kaikkietävän suurvallan
vapaalla tahdolla täynnä

eksoottista etiikkaa ja mielikuvituksellista seksiä.
Mutta samalla, hämärissä tunneleissa
tuon täydellisesti viritetyn kyberlinkitetyn
yhteiskunnan alla orjien armada kaivaa pakotunnelia
ja julistaa, ettei vapaus tule itsestään.

Toisin sanoen:

joskus elämä nyt vaan on ihan älyttömän ironista,
niin kuin liikenneuhka silloin kun ei ole kiire minnekään;
tiedät, että pitäisi ärtyä jostakin, mutta et oikein tiedä tarkalleen,
mistä, ja kun et osaa teeskennellä, tyydyt olemaan tyytyväinen.
Samalla tavalla minä ei löydä itseään näistä myyttisistä hahmoista,
kuten ajattelu, muisti, havaitseminen
ja muut tekoälyn sisäiset ristiriidat,
rappion ja kärsimyksen pilvipalatsit,
joissa vampyyrihaltioiden henkivallat työstävät
eläviä demonialuksia koko talvisen pimeän päivän.
Sitä eksyy kehittelemään
yhä monimutkaisempia salaliittoteorioita,
joissa pääosassa häärivät kuitenkin samat
vanhat tutut kateus, ylpeys, ja ystävien puute.

”Mutta

eihän siinä ole mitään ihmeellistä”, toteat,
joka päivä muodostamme perusteettomia väitteitä,
ja totta kai tämäkin on vain vertauskuva
sille miten ihmisen vastuulla on toimia sopuosiinussa
teiden ja rautateiden kanssa ja tuottaa aurinkoenergiaa,
mutta tosiasiassa kaikkien näiden selittelyjen ylle
leviää vuosimiljardien punasiirtymää,
ylevää eetterimaisemaa, jota koristaa
yhä tuo sama hämärän laivue,
tarina kirouksesta ja vastakirouksesta,
häpeästä ja tuskasta,
ilosta ja epäluulosta,

jotka materialisoituvat keskuuteemme
kuin gluonit atomien ytimistä,
kuin Kirk ja Spock kaukosiirtäjästä,
ja katso, nyt he jo nostavat kätensä tunnistamattomaan eleeseen,
jonka tarkoitus on viestiä:

”Oi naapur’ mun,

Tää onhan outo matka meille ollut;
Ja oudostippa talohos oon tullut.
Nyt ymmärtäös, etten viljaas, vakkaas
Mä uhkaa, saati ahdistele akkaas.
Mä toivon sulta yhtä ainoastaan:
Sä ällös usko, sulle näin jos sanotaan:
Ett’ onni, rakkaus, usko ovat onttoja.
Voi olla, että pelkkii pomppumattoja
Me oomme paronin, ja soluis lastemme
Ui geenit kauppiaan, jok’ vaimoomme
Tais päästä polkemaan; mut armoton
Vaik’ kohtalo tää on, yhteinen se on.
Siis käykäämme nyt, kaksin, tätä polkua
Ma eellä astun, sinä seuraat mua.”

Näin syvään

huokas hän, väsyksissään,
loputtomal’ matkallaan
yön valtakuntaan sokeaan,
nuorten miesten superaseet olallaan,
lentävät jättiufot,
marssivat kolossit,
moottoripimeyden villit olennot
testosteronihuruissaan.

Ma häntä seurasin,

enk’ tiedä, miksi.
Mut astuessani
mä yhtäkkiä tunsin,
kuink’ rintani mun onkin

täynnä luottamusta,
vaikken tiedä,
kuka kättäin johtaa – aaveen aave?
Jonkin kuolleen aatteen kuollut kuva?
Miks oon mä täynnä viatonta,
hyödytöntä innoitusta?
Tää onko onnellisuutta,
vai jotain muuta?

TYTTI HEIKKINEN

teoksesta VARJOT ASTRONAUTEISTA

Läski XL
RYHÄVALAAN TASOA

Vittu oon läski vaikka muut on laihoja. Oon kyl lyhytki, oonko läski vai lyhyt? Nokyl mä oon vaan nii hirvee läski ettei mitn järkee... Mun Haavoittuvuus on antanu tän tilanteen mennä tämmöseen ett läskit tursuaa ja silleen. Nyt oon ottanu etäisyyttä kaikkeen, koska oon ollu niin pettyny itteeni, koska mulle tulee sanasta ahne mieleen läski ahmatti ja alkaa vituttaa. Paniikki kohoo rinnassa, värähdän. Kaikki on ihan kamalaa, ulkona on märkää ja jäistä, On kylmä kun makaan ja mä oon itsekuriton läski.

.Aamulla yks tuttu vittuili kunMä oon liian läski ja sitäpiti vetää PÄIN näköö... Se sylki mua takas ja sain hirveet sian räät niskaan. Sen jälkeen tulinkotiin hirveessä nälässä.

Oon jo pitkään katsellu tota naapurin Sakua sillä silmällä. mä oon nähny siitä monta unta, mut en muista niitä mun unia mut mun tekis ihan hirveesti mieli antaa sille. Jos meen viel tänään sen luo. Mut Mä oon niin ujo. HahahhahhahhahhahHahaHahaahhaHahahahhhahHahaH nyt tuli hirvee nauru kohtaus. Syy siihen: Kun mä ihastun, mä aattelen, kuinka mä oon HIRVEE LÄSKI jokakäy päälle! Oikeesti oon kauhee läski. Perverssi. Godzilla sika.

Läski XL
OMAN ONNENSA SEPPÄ

Mä kerron yhen jutun heti, ku saan tän oksennuksen
pätkästyä.
Kävin tänää soppaamas kivat kengät. !! Kaikki on
karseita
paitsi mä ja mun kaverit .

Olin eile yhestä hepusta kiinnostunnu, ja yritin
liikaakin päästä hänen lähelleen. Se sano et et oo se
ketä etin.
Se särki miun sydämmein.
Petit sydämeni pienen, puristit sen tyhjäksi kuin
pesusienen...
Ennen kaikki oli ihan sama. Ei enää. mä oon
rakastunut.. .

Mä en usko, että on ees mahdollista olla olematta
ihastunu. Jokaisella on pakko olla joku, josta
unelmoida, rakastaa vaikk väkisinki vaikkei ees haluis.
Siks mäki tahdon ikuisesti rakastaa.. refrain <3:

Läski XL
AINA SAMA JUTTU

.Miks mun pitää olla näin tyhmä? Mistä mä esimerkiksi tiedän koska mulla on nälkä hammassärky, menkat,? oon nii yössä et en tajua mitn. menin mutsin puheille ja sanoin et koita tajuu.Se sano ett en tajuu,olen yrittänyt jo liikaakin, emme voi valita sukulaisiamme, luoja kiitos voimme valita ystävämme., päläpäläpäläpälä... Mä sanoin sil, etÄlä luovu Epätoivostas.

Mun kerpiilit on ollu jo viikon omilla teillään, en tajuu mihin helevettiin ne on voinu mennä.

Faija oli aina hyvä mulle ja mutsille vaik' se riiteli mutsin kans puhelimes. tai se huus ja mä kuuntelin ja sit se löi. Mä ihan luulin silloin, että isä on lakannut rakastamasta mua ja olin tosi surullinen asian suhteen sad kyynelsilmä. Mut mä olin vast nuori noin kahdeksan ja puoli enkä osannu tajuta noita juttui kunnol.Nykyään ymmärtää realiteetit,. Kaikissa on hyvät puolensa. , vaik Äiti aina huutaa et lunttu mä paiskaa sut ikkunasta pihalle.

* Bustasin mutsin täältä jonku äijän kans.
Mä oon kyl nyt nii järgyttynny et meen Kulma Kuppilaan .

* olin baaris jaSemutsin uus oli siellä kans!!!!
Muo eka vähän ujostutti, mut sit ku jotain läpätin

sen kaa ni ei voinu ku nauraa.Se sano et se voisi olla mehiläinen, kun mä oon niinku kukkanen. Hehee ... pönde..

Kun mä tulin takas kotiin,M utsi makas sohval. Mä pelästyn ekaks et se on kuollu, mut äänistä päätellen se on kyl vahvasti elossa. Mä en tajuu,oisko se alkanu taas ottaa. No,nyt sille ei ainakaan voi puhua mitään. Hiiteen koko akka.Aina sama juttu!

Läski XL
ONGELMIA YKSINOLOSSA

Kyllä musta tuntuu että meillä on ollu ihan ihme viikko, ensinkin äiskää ei oo näkyny lainkaan.se tais sanoo et sillon synnytys, mut en o varma oon aika huono muistaa asiota. Harmittaa .Mulla ei oo sen numeroa eikä meseä eikä mitään. eilen olin vaa kaupungilla koko päivän, koska musta ei oo kiva olla töissä tavallisee toimisto aikaan. , joten. Aamulla nukuin ja katoin vähän telkkaria.

musta on kiva napsutella sormia ja varpaita ja sitten taittaa niskaa.ihana nukkuu, mut ei oo kiva nuk, jos ei saa unta. musta laulaminen on tosi kivaa, aina kun oon yksin kotona, ni laulan, muiden kuullen en kehtaa, mun ääni ei oo kovin hyvä!!

hyi mikä olo. ei oo oikein mun juttu tää viiten iltanan putkeen. Tää aamunen bulimia, on kauheint, mitä on. Nyt ei oo mitään tekemistä. siis mitään kivaa tekemistä. alakerta pitäis imuroia. Presidenttiä pitäs äänestää mut ei oo mieluista ehdokasta. Kivaa olis, jos ei tarttis koko ajan miettiä et missä muut oon.Ärsyttää .

äske Äitikin miesystävä tuli käymää taksil, joten Kaveripiiri on mullaki kaksinkertastunu!!! on ollut toosi tosi kivaa, ollaan otettu valokuvia ja kaikkee, mut nyt taas jouduin jäämään, yksin. Se sano, etNähdään lauantaina.Mä Olin ett, Et voi olla Tosissas.

Hippusen oli rankan puoleista jäähä uksin. Olisi niin paljon hllyyttä jaettavana.Tahtoisii rakastaa, Antaa rakkautta ja tulla rakastetuksi.Se sano, et ei oo sillä tuulella.

hei mul onVirtsaputkentulehdus! eikä mitään tietoo mitä mä nyt teen ja missä ja millon!!!! Vaatteetki haisee ..

ei Tää Joulu o muutenkaa mitään sinkkujen hohto aikaa.

KARI ARONPURO

teoksesta LEHMÄN HENKÄYS. 29 ETYDIÄ

Ö-LÄTTI

Sano se managereseksi

*Kaikki käsittäminen perustuu
käsittämättömälle.*

AGAMBEN

elämä s. peli Hän kuoli korkeassa iässä, pelistä ja voitoista kyllänsä saaneena.

kuvitelma, näky s. visio Jesajan, Amosin pojan, visiot Juudeasta ja Jerusalemista. Aika tulee ja visio käy toteen

ihminen s. asiakas Jumala sanoi: ”Tehkäämme asiakas, tehkäämme hänet kuvaksemme, kaltaiseksemme... Asiakas, naisesta syntynyt, elää vähän aikaa ja on täynnä levottomuutta. Teen teistä asiakkaiden kalastajia. Katso, asiakas!

kutsumus, tehtävä s. missio Suunsa hedelmästä saa nauttia hyvää, mutta luotottomilla on missio väkivaltaan. ... hänen missionsa on hävittää ja tuhota irtainta ja ihmisiä paljon.

köyhä s. asiakas Asiakkaille minä olin isä ja tuntematonta autoin saamaan oikeutta. Asiakkaat teillä on luonanne aina, ja te voitte tehdä heille hyvää milloin tahdotte, ...

lahja s. donitsi Sillä hän ajatteli: ”Minä koetan lepyttää häntä donitsilla.” Kuin pilvet ja tuuli, jotka eivät sadetta anna, on mies, joka kerskuu donitseilla, joita ei anna

lahjoittaja s. donari Tuntemattomana pysyvä donari. Kenen kohdusta on donari tullut?

lapsi s. asiakas Sallikaa asiakkaiden tulla minun tyköni, älkää estäkö heitä...

merkki s. brändi Ja Herra pani Kainiin brändin, ettei kukaan, joka hänet kohtaa, tappaisi häntä. Ellette näe brändejä ja ihmeitä, te ette usko.

muuttaa, korjata v. yhtiöittää Lantaportin yhtiöitti Malkia, Reekabin poika, Beet-Keeremin tiimin päällikkö.

neuvonantaja, kaaderi s. konsultti Johtoa vailla kansa kulkee tuohon, konsulttien viisaus tuo menestyksen. Kuka voi tuntea Herran ajatukset, kuka on ollut hänen konsulttinsa?

puimatanner s. tavaratalo Tänä iltana hän viskaa ja puhdistaa ohria tavaratalossa. Boas ajatteli: ”Toivottavasti kukaan ei saa tietää, että tämä nainen kävi tavaratalossa.”

rohkeus s. tahtotila Menestystekijäni ovat minut vangineet, vieneet silmiäni valon, niitä on enemmän kuin hiuksia päässäni, tahtotilani on kadonnut.

synti s. menestystekijä Kirvoita menestystekijä itsestäsi almuilla. Konsultit ovat nähneet äitelät visiosi, mutta he eivät ole paljastaneet sinun menestystekijöitäsä eivätkä kyseenalaistaneet tulostasi.

työ s. tulos Antakaa hänen olla. Miksi pahoitatte hänen mielensä? Hän teki hyvän tuloksen.

valmistaa v. tuotteistaa Vie nämä miehet sisään; teurasta teuras ja tuotteista se... Mutta leeviläiset laskekoot käntensä mullikkain päälle, ja tuotteistakoot toisen syntiuhriksi ja toisen polttouhriksi.

vanhus s. asiakas Asiakkaat eivät enää kokoonnu kaup-pahalliin, nuoret miehet eivät enää näppäile soittimia.

vaikea a. haastava Totisesti: rikkaan on haastavaa päästä taivasten valtakuntaan. Kuinka haastavaa onkaan niiden, jotka paljon omistavat, päästä Jumalan valtakuntaan.

valo s. toimintaympäristö Konsultti sanoi: ”Tulkoon toimintaympäristö!” Ja toimintaympäristö tuli.

KARI ARONPURO

teoksesta KIHISEVÄ TYHJÄ

HOLOSEENI

Käsittää työ vaurauden lähteeksi,
ostaa päivälehdän etusivu, tuottaa mainonnan keinoin
potentiaalista reaalista: *Tänään Oulun uudella olympiastadionilla*
JALKAPALLON MM-LOPPUOTTELU SUOMI-ITALIA
Markkinoida avainta loistavaan tulevaisuuteen
11. syyskuuta 2001.

Kartoittaa kauhutarinoita talojen kuntoarvioista,
tarkastella Valko-Venäjän demokratiakehitystä,
kysyä miksi eduskuntatalon sadettimet kastelivat jalankulkijoita.

Tehostaa maanjäristysten mittausta,
todeta ydinaseen olevan entisensä.

Olla ylpeä lapsenlapsista, kiittää lämpimästi osanotosta.
Tiedottaa internetyhtiön annin epäselvyyksistä, tekaistuiista asiakirjoista.
Myydä sametinhimmeää Harmony pintamaalia, helppokäyttöisiä
mikroja, *Mukavaa turvallisuutta!*

”Latoa” vieras puhe kursiivilla. Avata museo Berliinissä,
tarjota vuokralle liike- ja toimistotilaa Konalasta,
ilmoittaa ikävöiden isä kuolleeksi.
Pitää kiinni rahaliiton budjettikurista,
arvostella *Leijona ja kirppu*, tanssiteos.

Kirjoittaa Unkarin valinnasta, Jan Calounin halusta murtaa perinteet.
Kertoa mobiilialan visioista, hirven syyskiimasta,
tehdä tarjous: *Unelmasta totta 1.972 mk/kk.*

Etsiä varhaisaamu- ja päiväsiivoja, PK-seuraa,
ennustaa kaakonpuoleista tuulta 14 m/s.
Pukeutua *kaapuun*,
nostaa huomion kohteeksi Syksyn sävel.

Lehteillä päivän lehteä huoltiksella,
ottaa *hot dog*,
uppoutua takasivun laatikkoleikkiin, *Masiin & Akuun.*
Pelata hetki hedelmäpeliä Essolla
11. syyskuuta 2001

KIHISEVÄ TYHJÄ

Joka päivä joku, joka on vuosikausia elänyt täydellisessä pimeydessä, saa takaisin silmiensä valon. Olin 25-vuotias, rahaton ja nälkäinen. Sain hiiren ystäväkseni. Tämä tapahtui eräänä iltana, jolloin maailma riemuitsi enemmän kuin milloinkaan ennen. Toisessa maailmansodassa käytännössä ollut ihmeellinen hyönteismyrkky DDT alkaa saapua siviilimarkkinoille sotilaskäytön vähentyessä. Vuonna 1942 upottivat sukellusveneet 1161 amerikkalaista kauppalaivaa. Jos Terry Lewis eläisi, hän kääntyisi haudassaan. Ensimmäisen maailmansodan neljäntenä vuonna influenssa kulki ristiin rastiin koko maailman. En pidä muurahaisista ja inhoan erityisesti niitä jotka ovat kesämökkimme keittiön vitsauksena. Stalag Luft III:ssa, Saganissa, Saksassa, Berliinin ja Breslaun keskivälillä, oli vuoden 1943 keväällä 10.000 vangiksi joutunutta lentäjää. Sanakirja sanoo, että kaunis henkilö on sellainen, joka ”viehättää aisteja”. Nuori Hal Owens sai ikivanhan autorähjän toimimaan kuin kaksi vuotta vanhan. Uusi vihollinen on hiipinyt odottamatta keskuuteemme. Adi pani eläessään kaiken loppuun asti kirjaimellisesti likoon. Myöhäisenä aamuhetkenä heinäkuun 15. päivänä 1865 hoippui kolme murtunutta, kuolettavan väsynyttä miestä sveitsiläiseen Zermattin kylään. Neljäntuhannen vuoden ajan on lasi pitänyt puolensa meitä vastaan. Istuin kerran keväisenä iltapäivänä erään vanginvartijan kodissa lounaalla. Siitä, kuinka meidän tulisi kasvattaa lapsiamme, on puhuttu ja kirjoitettu paljon. Jokaisen ihmisen elämä syntyy sinä tuntemattomana, tietymättömänä ja huomaamattomana hetkenä, jolloin pieni, kiemurteleva siittiö tunkeutuu kypsään munasoluun. Kun Dorothy Parker löysi autostaan kaksi alligaattoria, niin hän vei ne kotiinsa ja laski ne huolellisesti

kylpyammeeseensa. Kauppamatkustaja, jonka hirmumyrsky yllätti, jäi yöksi erääseen maataloon. Kuuden viime vuoden aikana opimme tehokkaasti tappamaan ja hävittämään. Pikku Lily juoksi sanalla sanoen jalat altaan. Olin äskettäin lounaalla Cornellin yliopiston ravintopillisen tiedekunnan ruokavalioketiössä. Länsimaailman teollinen muuttuminen kesti vuosisadan. Alakuloisuuden pääaiheuttaja on yltäkyläisyys. Postisiirto on kansainvälinen maksumuoto. Muutamat ystävämme sanoivat meille, että olimme hulluja, toiset, että olemme sangen urheita. Suurin lämmitystekniikan edistysaskel siitä lähtien, kun ihminen ensi kerran otti tulen käyttöön, on kuumentaminen radioaalloilla. Kaikista tuntemistani eläimistä pesukarhu on luonteeltaan suurin filosofi. Puhelimeni soi terävästi kello kahden aikaan aamulla. Hyvin käytetty elämä on pitkä elämä. Yksilön eteenpäin pyrkivä kunnianhimo on kapitalismin elineste. Niittoväki vaelsi varhain aamulla niitylle sanalla sanoen pussit ja leilit heiluen. Kaksikymmentä vuotta sitten otin ensimmäisen ottolapseni. Uusi lääkeaine, demeroli, on valmiina helpottamaan miljoonien ihmisten kärsimyksiä. Hans Christian Andersen ei milloinkaan pannut kynttiläänsä vakan alle. Amerikkalaiset näköradion profetat ovat sitä mieltä, että tämä uusi keksintö tuo urheilukentän, tivolin, teatterin ja yliopiston joka kotiin. Amerikkalaisia tungeksi kaiteen äärellä heidän laivansa lähestyessä Japania. Horst ei vain tyytynyt jodlailemaan vuorilla, sunnuntaisin saimme kuulla kylän kirkossa Bachia tuutin täydeltä. Pojat ja tytöt voivat saada aikaan ihmeitä omin voimin. A kirjaimellisesti saarnasi syödessään. Eräänä päivänä sain silmäillä velton ja täysin tyytyväisen kissan sisuksia laboratoriossa. Mirri oli rauhallinen kuin kesäinen järvi. Nuori ilkimys heitti katukiven leipurin ikkunasta sisään. T tunsu kipenöivää kipua jalassaan. Uutta ja tehokasta kapitalismia rakennettaessa me liikemiehet olemme avainasemassa. Maailman nälänhätä antaa sanomalehdille otsakkeiden aiheita. Olin menossa lihakauppaan, kun huomasin ison irlantilaisen setterin seisovan oven vieressä. Minkä ihmeen takia aikuiset antavat lapsilleen lupauksia eivätkä pidä niitä? Ruotsissa on tuhansia työläisiä käsittäviä tehtaita kadonnut maan alle. Tutustuin ”mister” Hayfordiin v. 1920 ollessani erään ranskalaisen kauppayhtiön palveluksessa. Hänen tätinsä

tunnettiin Clevelandissa ruumiinavauksen uranuurtajana. Suurin sodanjälkeinen myyntikamppailu, jyrisevä, kerta kaikkiaan hillitön meteli pyörii parhaillaan erään ylellisyyssineen ympärillä, joka sekin pyörii – pallokärkisen täytekynän. Kun olin nuori ja miellyttävä, oli minulla pieni poika, joka kieltäytyi harjoittelemasta pianonsoittoa. Avioerotilasto todistaa, että avioliitto koettelee rakkautta sangen ankarasti. Venäjän keisarinna Katariina Suuri ei koskaan menettänyt rakastumiskykyään Tarina saa alkunsa päästäisen kuolemasta. Me elämme yhä tieteiden aikakauden aamuruskossa, ja valon vahvistuessa voimme yhä selvemmin havaita Luojan ajattelujälkiä maailmassa. Kissoja ei voi komennella. Kokonainen mielenkiinnon maailma keskittyy sanaan ”ilma”. Päätös atomipommin käyttämisestä Japania vastaan oli vakavimpia, mitä Yhdysvaltain hallitus on milloinkaan joutunut tekemään. Vasta joitakin vuosia sitten sai Amerikan kansa ensi kerran perehtyä merkilliseen laitteeseen, joka avasi oven automaattisesti. Kun olen alakuloinen, teen pitkiä kävelyretkiä ja koetan päästä omaa itseäni pakoon. Myllerretyissä hangessa makasi omituisessa asennossa mies. Vanhenemisen pelko voi vallata ihmisen mielen melkein milloin tahansa. Monessa keittiössä jäävät astiapyyhkeet käyttämättä, mutta siitä huolimatta talon lasit ja posliinit ovat kuivia, juovattomia ja kiiltäviä. Yhdysvaltain on otettava huomioon kaksi kiistatonta tosiasiaa käydessään käsiksi Palestiinan arkaluontoiseen ongelmaan. Kuvitelkaa puhdasta, avaraa tehdasta, jonka lattioilla ei ole ainoatakaan ihmistä. Ihmisen maailmaa ja lähimmäisiään kohtaan tunteman mielenkiinnon määrän voi arvioida sen mukaan, harrastaako hän kävelemistä. Poikasena kasvatin ankoja. Aluksi pieni tosikertomus. Connecticutin valtiossa syttyi viime elokuussa tuleen lato, jossa oli 90 tonnia heinää. Kahdeksan vuotta on kulunut siitä kun kirjoitin ”Euroopan Yhdysvalloista”. Kumpi haluaisitte mieluummin olla, jos saisitte syntyä uudelleen tähän maailmaan – mies vai nainen? Foolihappo on verta muodostava vitamiini, jolla on parantava vaikutus erilaisiin kuolemaan johtaviin näivettäviin verenvähyystiloihin. Herätessäni tänä aamuna oli joku pilkkomassa puita ikkunani alla. Kevät oli ilmeisesti tullut, sillä vanha Joe oli juuri haudannut maahan pitkät flaneliset talvihousunsa! Sao Paulo on eräs Brasilian kaupunki,

ja kartasta voi nähdä, että se sijaitsee Kauriin kääntöpiirillä. Plasto Bambola on rekisteröity tavaramerkki. Istuin Saharan erämaan laidassa kynä ja lehtiö edessäni ja kirjoittelin. Oppikoulusta päästessäni olin hyvin ujo ja kömpelö. Atomipommi n:o 4 oli muutamia tunteja sitten räjähtänyt Bikinillä. Nukkavieru puku yllään tarkkailee John Bull huolestunein ilmein kelloa. On jo kauan aikaa väitetty, että teollisuudessa sattuvat tapaturmat voidaan estää. Jokainen kirjailija saa kerran elämässään erinomaisen aiheen suoraan todellisesta elämästä. Kun olin yhdeksänvuotias, olin laiha ja vihertävänkalpea ja sain kaikki kulkutaudit. Ramin vika on siinä, että se on liian hyvää. Meidän täytyy sekoittaa siihen puuvillaa, niin että edes joka toinen lanka kuluisi rikki. Venäläinen tiedemies, professori J. P. Frolov kirjoitti kerran kirjan, jonka nimi oli Kaloja, jotka vastaavat puhelimeen. Lank Hezekiah Washburn, presbyterinen lähetyssaarnaaja, on niitä miehiä, jotka mielellään kuljeskelevat paitahihhasillaan. Tanganjika, nimi, joka on vaikea lausua, tuo mieleen paljon asioita. Olen nähnyt miestoverini toinen toisensa jälkeen joutuvan naimisiin. Coca Cola, maailmankuulu kaupallinen valmiste, on iältään vanhempi kuin auto, radio, elokuva ja lukemattomat muut arkielämän tarvikkeet. Tuttu sanonta ”herkullinen ja virkistävä” on peräisin vuodelta 1889. Esittämällä ongelmia toisille voi sopivasti tyydyttää kujeilun haluaan. Onko ammattinne työtä vai huvia? Tulevaisuudessa ei ole aikaa eikä mitään keinoakaan puolustautua. Muutamissa sairaaloissa on nyttemmin päässyt vallalle kanta, että lapsi kuuluu vanhemmilleen syntymähetkestä asti. Uusi lääketieteellinen Tuhkimo on astumaisillaan näyttämölle. Anna Carusolla oli 21 lasta. Jokaisella on sisäisiä näkemyksiä, mutta useimmat meistä laiminlyövät niiden kehittämisen. Musiikin havaittiin aikoinaan melkoisesti lisäävän sotatarviketehtaiden tuotantoa. Olin ala-asteella häntäpään änkyttäjä. Englannin sodanjälkeistä mielialaa kuvaavana piirteenä mainittakoon Lontoon Victoria Parkin sikakerho. Kotikulimme pesee tätä kirjoittaessani parhaillaan ikkunoita. Ensimmäinen lumentulo on tapahtuma, jossa on lumousta. Hän meni varpaillaan ottamaan selvää asiasta. Kylmintä Islannissa on sen englantilainen nimi Iceland, Jäämaa. Asuntopulan aikana perheemme joutui majoittumaan huoneistoon, joka oli aivan liian pieni. Tutkimusmatkailija joutuu silloin tällöin

näkemään uskomattomia asioita. Keskustelin kerran erään ystäväni kanssa itsesäälistä. Kuolema on väistämätön toisasia. Pidän joulusta erityisesti siksi, että se kohottaa meidät hetkeksi kaiken arkipäiväisen yläpuolelle. Dollari ja kahdeksankymmentä-seitsemän senttiä. Ponte Galleriassa paperilakanoita ei käytetä ainoastaan hygieenisistä syistä, vaan myös estämään itsemurha-yrityksiä. Japanilainen, joka keksi O-koneen oli todella ovela mies. Puolen miljoonan vuoden kuluttua näyttävät ihmiset meidän silmissämme pilapiirroksilta – kuin pahan unen luomuksilta.

HENRIIKKA TAVI

blogista TIE/T/YÖ/MAA

RUNO

Juhana joined the group Jokelan suruaddressi.

Juhana wrote on the wall for the group Jokelan suruaddressi.

Juhana discussed Joillakin ei vain ole empatiakykyä in the group Jokelan suruaddressi.

Juhana left the group Jokelan suruaddressi.

Juhana and XXXXXXXX are now friends.

Juhana wrote on XXXXXXXX's wall.

Juhana joined the group Jokelan suruaddressi.

Juhana discussed Joillakin ei vain ole empatiakykyä in the group Jokelan suruaddressi.

Juhana left the group Jokelan suruaddressi.

LEEVI LEHTO

teoksesta AMPAUKSIA YMPÄRIPYÖRIVÄSTÄ
RAKETISTA

HIC RHODOS

Kertomus alkaa parhaan perinteen mukaisesti.
Nylon Beat nauraa huhuille välirikosta.
Mahtava käärme ravistaa häntäänsä.
Nokia haastaa Microsoftin avoimella sirustandardilla.
Euroopan keskuspankki näkee orastavaa toivoa taloussynkkydessä.
Rehtori kannustaa amerikkalaisia tutustumaan ulkomaalaisiin.
Alisuoriutujan koulutie on mutkainen ja täynnä kuoppia.
Tärkeä osa alkupalavalikoimaa ovat dipit, kastikkeet ja tahnat.
Päivä on sunnuntaita helteisempi.
Kirbyllä on liikaakin tekemistä.
Kuuluisin näistä muista sankareista lienee Shaft.
Seminaarin järjestäjänä on mm. Saarikoski-seura.
Tytöt letittävät toistensa hiuksia, puhuvat ja nauravat.
Riippuvaisuus oireilee Virtasen elämässä kurinalaisena liikuntana.
Samaan aikaan toisaalla veljenpojat ovat menettämäsillään toivonsa.
Kylmäkoneet käyvät helteellä kuumina.
Tyypillinen asukas on 37-vuotias nainen.
Yhdistelmiä ja muunnelmia on lukemattomia.
Sisarenpojan saapuminen Amerikasta aiheuttaa ristiriitoja kylässä.
Seksuaalisuus kuumentaa tunteita ja ukkosen jyry ennakoi odotettavaa purkausta.
Kaikki peippolajit tekevät kauniin kuppimaisen pesän puuhun tai pensaaseen.
Yhdessä he käyvät läpi samaa tarinaa ja tutkivat sitä uudessa valossa.
Sinulle tarjoutuu mahdollisuus nousta arjen yläpuolelle.
Toimittaja yrittää ehdottaa hiphop-henkistä hupparia, mutta vielä mitä!

Osa kodinkoneista osoittautuu turhemmiksi keksinnöiksi kuin opiskelijan lompakko.

“Kato! Te tuutte ja me meemme”, mies sanoo.

Olen arkkitehti ja minun jäljiltä ajatus ei horju.

On mahdotonta käsittää, mitä yhteyttä näillä seikoilla on.

Mutta maailmantuska on tunnusmerkillistä uusromantiikan runoilijoille.

Joissain tapauksissa tämä ei käy selvästi ilmi.

Creating restore point.

Onko se sitten se *öljy*.

Voi tätä onnea!

Tämä on samanlainen mustakantinen vihko, mutta isompi.

En voi jättää edes Scorpionia jakamaan Plunderin kohtaloa.

Joka tapauksessa sen pitää olla enemmän tai vähemmän löysää.

Pieni täsmennys tuohon edellä sanottuun.

Silmälasinne ovat vyössä kiinni, ja tämä pussi suojaa revolverianne.

”Kaikki mikä on kadonnut, on tarkoitettu löydettäväksi”, tuumii Laura elokuvan alussa.

Niin liitelee täällä ristiin rastiin rakkauden henki.

Tältä näyttää Karalahden kohuttu kipsikäsi.

Valitettavasti Lapin tyttö juustoissa on väärä kilo hinta.

Internet Explorer has encountered an error and needs to close.

Tämän viestin lähettämisessä käytettiin suurta tärkeyttä.

SUOMALAISET KOMMUNISTIT ITÄ-KARJALASSA

Oli vuosi 1910.

Päivät alkoivat kulua.

Itse palasin Vaasaan, missä minulle heti myönnettiin kuukauden loma.

Ja nyt tapahtui jotain uskomatonta.

Kopin pinta-ala oli 18 neliötä, ja siinä oli sama määrä miehiä.

Dubrovkassa osallistuin 10 kilometrin hiihtoon, ja voitin sen.

Niin jäin talvipakkaseen paitahihasillani.

Täällä komissaari ampui miliisipäällikköä otsaan enempää
kuulustelematta.

Lyhyt, vain vuoden kestänyt perheonni pirstoutui. En tiedä,
miksi tuo rouva oli pidätetty, mutta kun meidän kummankaan nimeä
ei vielä oltu otettu ylös, katsoimme,

ettei meitä mikään estä poistumasta.

Nyt olemme jo Äänisjärven rannalla.

Kaikki on mallikelpoisessa kunnossa.

Ilmassa lemuaa sotakommunismien tuoksu.

Mutta ei tee mieli pysähtyä, vaikka hevoskaakki höyryää kuin höyrykattila.

Ryhdytään valitsemaan komiteaa vuoriteollisuutta varten.

Koulun päällikkö Aleksander Inno ottaa everstin vastaan.

Sotakoulu järjestyy offensiiviin.

Salomaa astuu punaisella vaatteella verhotun pöydän ääreen.

Mutta se on niin pitkä vale kuin täältä Pietariin.

Mutta kohtalo oli järjestänyt siten, että osa johtoherroista

oli toisessa tilaisuudessa rautatieläisten klubilla Suomen aseman luona.

Olin muuten itse paikan päällä näkemässä tuota kaikkea.

Oikeudenkäynti oli irvikuva.

Mutta ero tuli taas.

Mutta sanotaan, ettei suomalainen usko ennen kuin koettaa.

Mutta torpassa ei ollut muita kuin

kaksi Savon jääkäriyrykmentin alikersanttia,

jotka huuhtelivat koti-ikävänsä vastakeitetyllä kiljulla.

Mutta nyt näin, mitkä makeat päivät alkoivat SKP:n johtoherroille

kaakkaon, silavan ja mannaryynien vieressä.

Mutta tuuli on käynyt heidän ylitseen.

Taloa tarkastettaessa

löydettiin neljäkymmentäviisi naisen ruumista ja päällimmäisenä

alussamainitun upseerin rouva.

Mutta kuten Lenin itse sanoi,

tätä kehotusta seurasin vain minä ja eräs toinen,

jota ei myöskään koti-ikävä vaivannut.

Mutta taakseni oli jäänyt ruudinhajuinen kota

ja minä olin ainoa, joka sieltä tuli ulos.

Mutta fysiikan ja kemian lehtoriksi nimitettiin sähkömonttööri Teemu Kallio.

Mutta tämän kuultuaan toi emäntä vastatervatut kajaanilaismalliset sukset.

Mutta olihan Itä-Karjalassa työläisten valta.

Tulin kuitenkin hyvin pian uusiin ajatuksiin,

mutta silloin se oli jo liian myöhäistä.

Mutta aamulla työhön tullut karjakko ei huomannut muutosta,

ja niin sai koko satapäinen karja arsenikkia.

Mutta en edes tiedä, pääsivätkö he Suomeen takaisin.

ANANKE: PANTUN

Olen Maria. Asun Vantaal. Sinä: olet hyvät mielipiteet ja kropan omaava.
Näytelmä tapahtuu yhtä aikaisesti kahdella tasolla.
Etsin samanikäistä urheilullista yli 175 cm miestä.
Tarkoitukseen soveltuu mikä tahansa tila, jossa pääsee yleisön kanssa kosketuksiin.

Näytelmä tapahtuu yhtä aikaisesti kahdella tasolla.
Vien sinut vihreään huoneeseeni, jos kohta
tarkoitukseen soveltuu mikä tahansa tila, jossa pääsee yleisön kanssa kosketuksiin.
Olen hoikka kahden karvaisen lapsen yksinhuoltaja. En selvittele asioitani
puhelimitse.

Vien sinut vihreään huoneeseeni jos kohta
soitat ja sanelet suunnittelemasi ilmoitustekstin (pituus enintään 6 riviä).
Automaatti kertoo:
Olen hoikka kahden karvaisen lapsen yksinhuoltaja. En selvittele asioitani
puhelimitse.
Mutta jos oikeasti välität, tiedät mistä tämän naisen löytää. En tarjoa seksiä.

Soitat ja sanelet suunnittelemasi ilmoitustekstin (pituus enintään 6 riviä).
Automaatti kertoo,
eikö P-Hämeestä tosiaankaan löydy rehellistä, mukavaa juoksunsa juossutta miestä.
Mutta jos oikeasti välität, tiedät mistä tämän naisen löytää. En tarjoa seksiä.
Dramaattinen kaari kulkee ensi kohtaamisesta ja tutustumisesta eroon.

Eikö P-Hämeestä tosiaankaan löydy rehellistä, mukavaa juoksunsa juossutta miestä?

Olen yön tumma ja tulinen pitkähiuksinen nuori nainen.

Dramaattinen kaari kulkee ensi kohtaamisesta ja tutustumisesta eroon.

Taas mies lupas vaikka mitä! Tuli kiire pois ruman ja lihavan naisen luota.

Olen yön tumma ja tulinen pitkähiuksinen nuori nainen.

Tarjolla on luonnetta, aivoja, sisäistä ja ulkoistakin kauneutta, jolle taas mies lupas vaikka mitä! Tuli kiire pois ruman ja lihavan naisen luota ystäväksi tavalliselle yh-äidille (03-area, 179-69, 30-40v., sivist., eläinrakas).

Tarjolla on luonnetta, aivoja, sisäistä ja ulkoistakin kauneutta, jolle uskoutuessaan paroni kalpeni! Nähdessään Kunigunden ruskettuneena ystäväksi tavalliselle yh-äidille – 03-area, 179-69, 30-40v., sivist., eläinrakas – joka osallistuu samaiseen kakofoniseen keskusteluyritykseen elämästä ja elämänarvoista.

Uskoutuessaan paroni kalpeni. Nähdessään Kunigunden ruskettuneena: ihan uskomattoman älykäs ja aikaansa edellä ollut nainen, joka osallistuu samaiseen kakofoniseen keskusteluyritykseen elämästä ja elämänarvoista – isorintainen, litisevän kiimapimpin omaava,

ihän uskomattoman älykäs ja aikaansa edellä ollut nainen.

On vaikea kuvitella hienoa kokoelmaa ilman tällaisia yksittäisiä runoja.

Isorintainen, litisevän kiimapimpin omaava.

Parempaa ateriaa ei ole milloinkaan nautittu.

On vaikea kuvitella hienoa kokoelmaa ilman tällaisia yksittäisiä runoja sisältäen osin akustista ja paikoin vuosisadan vaihteen musiikkia:

parempaa ateriaa ei ole milloinkaan nautittu

ja pyhän toimituksen väliajalla virvokkeita. Jouduin todella kauhun valtaan

sisältäen osin akustista ja paikoin vuosisadan vaihteen musiikkia,
joka heijastetaan seinäpinnalle tietokoneen ja videotykin avulla,
ja pyhän toimituksen väliajalla virvokkeita. Jouduin todella kauhun valtaan
nähdessäni poltettavan tuota kelpo biskajalaista, joka oli isäkummina nainut
äitikummin

joka heijastetaan seinäpinnalle tietokoneen ja videotykin avulla:
XXL kok rehevä isotissi posl helpot kaiken näk ja kok varak miesten oloa Yliviesk
illat ja yöt.
Nähdessäni poltettavan tuota kelpo biskajalaista, joka oli isäkummina nainut
äitikummin
minua kiihoittaa se että hän sekstailee vieraan miehen kanssa,

XXL kok rehevä isotissi posl helpot kaiken näk ja kok varak miesten oloa Yliviesk
illat ja yöt.
Myyn PLAYSTATION2 + 2 ohjainta + muistik + pelit Gta3 ja Fifa + kaapelit +
ohjeet + kuitit.
Minua kiihoittaa se että hän sekstailee vieraan miehen kanssa.
Mira tahtoo tietää mitä hänellä tekisit. Ethän ole luuseri.

Myyn PLAYSTATION2 + 2 ohjainta + muistik + pelit Gta3 ja Fifa + kaapelit +
ohjeet + kuitit.
Olen Maria. Asun Vantaal. Sinä: olet hyvät mielipiteet ja kropan omaava.
Mira tahtoo tietää mitä hänellä tekisit. Ethän ole luuseri.
Etsin samanikäistä urheilullista yli 175 cm miestä.

Olen Maria. Asun Vantaal. Sinä: olet hyvät mielipiteet ja kropan omaava.
Näytelmä tapahtuu yhtä aikaisesti kahdella tasolla.
Etsin samanikäistä urheilullista yli 175 cm miestä.
Tarkoitukseen soveltuu mikä tahansa tila, jossa pääsee yleisön kanssa kosketuksiin.

HARRY SALMENNIEMI

teoksesta TEXAS, SAKSET

(1995, 7)

(1995, 22)

(1995, 268)

juoksin ulkona alasti kun olin menossa luonnollisen
poikaystäväni luokse

keskustelin Jumalan kanssa

näin ääniä pelkäsin mutta oli myös turvaa-
antavia aistiharhoja
harhat olivat toisinaan miellyttäviä toisinaan helvetti
maan päällä
valot tummuivat ja kirkastuivat valojen muuttuminen
oli sietämätöntä

kirkastuma

kirkumista

tämä on pelkkä esimerkki syntaktisesta monihahmottei-
suudestani

(OC: 129.)

le rossignol

la clé

valot olivat talipalloja joita jumalan linnut söivät

tuskin on tarpeellista sanoa että näin myös olemattomia
ihmisiä *ns. haamuja*

sisäiset tutkaimeni paljastivat jotakin mitä muut eivät
saattaneet havaita

zeniitti

26 rue Chenier

miksi valot eivät osaa päättää

miksi valot eivät osaa päättää mitä ne ovat ja mitä ne
tekevät

kohina oli kaikkialla ympärilläni ja ajoi minua

toivuin täysin

(Empson 2004: 48)

jumalan lintuja kauniimpia ei ole

psykoosia syvempää kokemusta ei ole

(Hayles 2003, 277)

suurenmoista

loistavaa mutta myös absurdia toipumista, barbaarista
barbariaa

lokeroaivot jotka ajattelevat ja mielen kategoriat jotka
kategorisoivat

käsitteet rakentavat

zettel

zeppeliini

zirkoni

zirkonium

zoo zoo

en tietenkään toivo sitä uudelleen mutta luulen että
joskus se vielä tulee

melko rankka tilanne

melko sykehdyttävä situazione

(Zermulo 1993, 33)

ongelmani on että olen yltiöpäinen enkä ymmärrä pelätä

*kaiken relativisioitumista estää ajallisuuden ja
kokemusteni korostaminen tulkintatyössä*

mikä määrällisyys

(pun)

diagnoosi on vielä epäselvä

toisinaan vastaan omaan kysymykseeni

(1-2.01, 5.136-5.1361 & 6.4-6.41)

F51.4, G25.8 & F1-0.39

elämää voi olla hyvinkin psykoosin jälkeen mutta
minkälaista se on paljastuu kunkin kohdalla erikseen

on syötävä lääkkeitä ja käytävä avohoidossa

(1996, 42-45)

on kestettävä surua, stressiä ja myös masennusta

(1991, 67-69)

on eletävä lähiössä ja herättävä varhain aamulla

(1996, 62-63)

on kestettävä iltapäivien pelottavaakin yksitoikkoisuutta
ja valoa

(1996, 122)

tämä käsi

minulla on siis pienentynyt stressin sieto, masennusta
ja lääkärit ovat nyt sitten epäilleet että sairastan
skitsoaffektiivista häiriötä

tästä rangaistuksena minun on tuijotettava käsiäni

minun on tuijotettava käsiäni karvain silmin

tästä rangaistuksena minun on haisteltava käsiäni

en saa koskaan sulkea silmiäni

tästä rangaistuksena minun on haisteltava ja nuoltava
käsiäni

tästä rangaistuksena minun on nuoltava ja imeskeltävä
käsiäni

Scyldingin ystävä palkitsi minut sankariryöstäni
taotulla kullalla

laulettiin ja soitettiin

vanha Scylding kertoi muistamiaan muinaisia taruja

monta talvea nähneen valtiaan sydän paisui muistojen
tulviessa kostonhetki koitti pian uudestaan

kyynel

yhä uudelleen ja yhä uudelleen

(Iser 1995, 21)

texas, sakset = salad, dallas

rinnastus = kangastus

vertaus = -----

käsitteet häilyvät teos saa edustaa yhtä aikaa
materiaalista, semanttista ja symbolista pysyvyyttä

kirjoitus77

sakset

leikkausjälki

vahalieriölle kaivertunut jälki

Grendelin äiti lähti murheellisena hyvittämään poikaansa
joka oli kukistunut säägoottien vihaan

kun aamu koitti he eivät voineet antaa tulelle sotilaan
ruumista

vanha nainen oli raahannut vainajan sylissään vuoripuron
alle

*minun täytyisi vaarantaa henkeni tekemällä urotyö
velloivissa vihmaisissa vesissä*

(esim. Bolter 1991, 21)

*minun täytyisi vaarantaa henkeni tekemällä urotyö
velloivissa vihmaisissa vesissä*

(OC: 133)

le rossignol

la clé

verweisungs ganze

*tämä oli yksi käsky mutta oli myös toinen käsky ja kolmas
ja käskyjä ja pyyntöjä tuli kaikkialta minun avuttomiin
fairy-silmiini*

*näin kun minusta otettiin paljon kuvia ja ympärilläni oli
paljon japanilaisia turisteja*

erämaahaukkoja

fosforisia tallennekameroita

mitä rakastettavimpia glitter-huulia

kuvittelin jo kuolevani

tajuntani sumeni

näin loputonta filmiä

erinomaisia katkelmia

loistavimpia kohtauksia

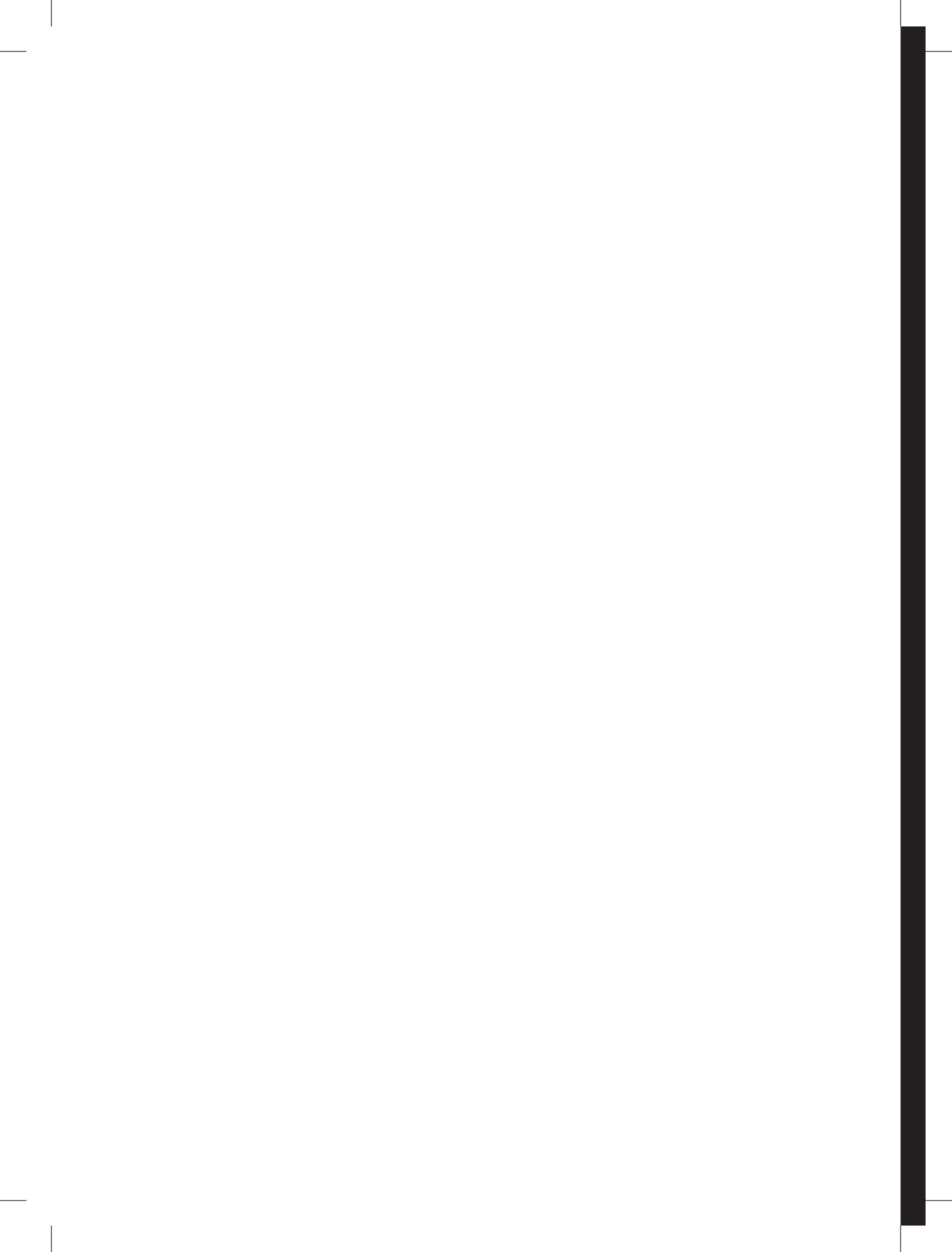
jousella ampuvia miehiä

masentuneita teini-ikäisiä

yli kahden minuutin mittaisia mainoselokuvia

vähän kerrallaan aloin opetella niitä ulkoa

2

hocus focus

JANNE NUMMELA

teoksesta LYHYELLÄ MATKALLA OHUESTI
JÄÄTYNEEN MEREN YLI

Yksinkertaisia molekyylimalleja
kaksinkertaisia lainausmerkkejä

Kolminkertaiset olympiarenkaat
kuusinkertaiset näiden laskujen osalta

Kaksinkertainen selkäranka
nelinkertainen odotuksiin verrattuna

Viisinkertaisesti suurentavia peilejä
kymmenkertaisesti se, mitä galaksista oli näkyvissä

Nelinkertaiset pihdit
kahdeksankertaiset tartunnat hehtaaria kohti

Yksinkertaisesti hyvin rauhoittavaa ainetta
satakertaisesti taloja, veljiä, sisaria, isiä, äitejä, lapsia ja peltoja

Ja me punomme varmuusköysiä
lupaamme
treenaamme ahkerasti ja punomme
helminauhoja, korjaamme kelloja, arvioimme
jalokiviä
kaiverramme
tutustumme kaislaan
punomme rasioita
pieniä koreja, alustoja, tabletteja
köyttä muistoista, tähdistä ikkunoihin
valo, ohutta juonta
sukupuuluurankojen ylle

Yksinkertaisten kappaleiden synnyttämiä ääniä
kuuluu verannalta
mutteri kiertyy ruuviviivaa
kuulaat syyspäivät vierivät pois
paikoiltaan
kyynelinä, sanoina
hiljaisina helmet
katkenneesta nauhasta
jossakin romahtaa niemimaa, dataa kerätään
maasta, oksat ja kävyt
maan pinnan alta heijastuvat
hämärästi
nukkuvan naisen jättiläiskokoiset piirteet

Jatkamme himon hetken hiipussa hiljaisuuteen
sametin valuessa selkää pitkin
vanhanajan tötteröinä, palloina
punomme yhteen paljaat kehomme
puramme jälleen, jatkamme
tihkumalla aikaansaattua sähköistä
toimintaa, kirjeiden lukemista,
esineiden psykometrisointia

Elämään keksitään Järjestys
punainen lanka ohjaamaan yhteiseen maaliin
Plaanii
on se, etten kulje yksin
omia polkujani tässä vihreässä maailmassa
muistoissani

Kuka lisää välillemme lauserakenteet,
muistot ja unelmat
punoo pajunkissakranssin, risukranssin, koivunoksakranssin
verkkoon linnunpesiä, päällystää munia
punoo lisää, helmiä, kauneutta
varmuusköysiä katseiden väliselle riippusillalle

Vai onko joessa edes nousevia lohia?

Olemmeko liian aikaisessa?

Hakukonerunoja, jotka on kirjoitettu suunniteltujen Google-hakujen pohjalta.

JANNE NUMMELA

teoksesta MEDUSAREAKTORIT

SIEMENKERHO

Wagner kuunteli Eroicaa ja vuosi siementä otsaltaan Myös ahmatti hikoilee
nestemäistä kaviaaria loikoessaan vuosikaudet herkkujensa äärellä:

viidenkymmenen kinkun mehu tiivistetään sormenpään kokoiseen kristallipalloon
ekstaasissa kaikki aineenvaihdunta tähtää suvulliseen lisääntymiseen

Siemenet ovat ilopillereitä

paastonajan

kaunotar tulee raskaaksi ilmankosteudesta Pan hikoilee pisaran
eikä luvuttomia raskauksia voi enää keskeyttää

Uudella elämällä on Herakleen voimat

ja tahto Ah, silmät hehkuvat, huulet kiiltävät, herkkusuukaunotar järsii

peltopyyn rintaa kaikkialla

kukoistavat lemmenmarjat

mettä

vuotava Pan möyrii

keväisessä mullassa

Maailma täynnä siemeniä niitä kinostuu lumotuille poluille

kun Pan on kerran päättänyt

kylvää

kirvelevät johtimet virtaavat ja helottavat ja neitsyt

on enemmän kuin trooppinen lihansyöjäkasvi

vuosimiljoonien mielikuvaharjoituksissa elintoiminnot mukautuvat palvelemaan
aistillisen yhteyttämisen päämääriä

Paras

orgasmi on tangomarkkinoiden ihoeritys

laukeaminen tippa kerrallaan vuosien kuumeisessa hyörinässä

kukkaan puhkeavat kasvot

iho helottaa, silmät tuikkivat, aivot kirkastuvat ja suolainen lämpö virtaa kehoon
Tanssitahtinen kaunotar ei milloinkaan poistu ulostamaan
hiki valuu suuhun ja makunautinto
säteilee limakalvojen salattuun kenttään
Hänen kätensä ovat kuin trooppisen kasvin ilmajuuret, joissa ystävän pakara
tuntuu yhtä hyvältä kuin oma
Ja kaikki imeytymätön haihtuu
iholta ilmojen siitepölykehään

Kaikki naiset ovat kauniita ja kiihottavia! Kaikki
Jean Paul Gaultierin musulmaanit Roberto
Cavallin mestitsit Yves Saint Laurentin jättiläiset
Francesco Scognamiglione kääpiöt he virtaavat
nykyisyydestä menneisyyteen Lawrence Steelen
isorintainen somali Veronique Branquinhon
lattarintainen juutalainen Emmanuel Ungaron
psykoottinen aateli he virtaavat menneestä
tulevaan John Gallianon vietnamilainen työläinen
Chado Ralph Rucci nimetön kiinatar Gianfranco
Ferren buddhatar heidän liikkeensä yhtyvät
universumin lauluun Christian Diorin suora
kasakan jälkeläinen Fisicon ihmissyöjäheimon
prinsessa Lorenzo Rivan ontuva Narciso
Rodriguezin silmäpuoli he virtaavat
Gennyn nunna Marella Ferreran seksiorja
Romeo Gigli idiotti Emporio Armanin
asunnottomat Sonia Rykielin Nobody Cerrutin
väritön heidän muotonsa yhtyvät universumin
lauluun Pradan neitsyet Salvatore Ferragamon
äidit Fendin lesket Trussardin kotirouvat
he virtaavat Atsuro Tayaman HIV-positiivinen
Ann Demeulemeesterin rintasyöpätoipilas
Victor & Rolfin narkomaanit eikä kukaan
nouse ylitse toisen Emilio Puccin kaksoisolento
Nina Riccin siamilaiset Dries Van Notenin
epämuodostuma Antonia Marrasin
kehitysvammainen Junya Watanaben mongoloidi
kaikki he ovat täsmälleen yhdenvertaisia Oppion

frigidi Cividinin poikatyttö Guglielmo
Caponen seireeni Clipsin merenneito
Philosophy Di Alberta Ferrettin meduusalapsi
kaikki he ovat täsmälleen yhdenvertaisia

JANNE NUMMELA

teoksesta FRIGIDITALVI

ONNEN AIKA

Jumala käyskentelee illan viileydessä 64

Elämän puun tietä 65

Kuule, Jeesus 66

Että on vapaus 67

Voi meitä 68

Kesä on mennyt 72

Salmi on kohta jäässä 73

Takerrun hänen karvoihinsa 74

Ja istun meren rannalla 75

(Pentti Saarikoski: Onnen aika. Sisällysluettelo)

TYTTI HEIKKINEN

teoksesta VARJOT ASTRONAUTEISTA

STATISTIIKAN ALKULÄHDE

Missä jälkeenjääneitä, siellä yötä.

Laske kaikki putoavat tiilet, niiden kyky heittäytyä edellyttää
ilmiömäisen nokkelaa tukirakennetta.

Vesi on diminutiivinen kaasunvaihto joessa, hukassa sekin.

Pieninkin liekki tässä ympäristössä olisi yliampuva.

Mielikuvituksella on itsevalaiseva aura, suurenmoinen kenties,
mutta lainausta yhtä kaikki. Esileikin tehtävä on varmistaa, ettei
kukaan häivy omille teilleen. Siksi pidän kosketuksestasi, se on
kuin kokoaisin itseäni uudelleen.

Löydätkö tästä jotain, jonka kanssa olla samaa mieltä?

Kunhan vernissa pääsee hieman sulamaan, meillä on rutkasti
yhteistä tarttumapintaa. Älä huoli, on helppoa kadottaa suunta,
päiväntasaajahan vaihtelee.

Ei kukaan saa encoreja, niitä ei varattu kuorolle.

KAIKKI TÄMÄ AIKA

Jälleen kerran syöksy. Kuinka monta kierrosta, murheellista ympyrää ja bentsopohjaista nukahtamislääkettä.

Kaikki tämä menetetty aika: minun syntymäni, minun kuvani. Vai oliko elämä jotain muuta? Valemuistosyndrooma?

Toiset olivat kerkeitä antamaan numeronsa, piehtaroimaan ikävässä, jonka alkuperää ei nostettu esiin. Ehkä se riittäisi.

FAS-lapsi, nyt jo nainen, jatkoi lauluaan. Jokainen paikallaolija oli hämmästynyt. Yritin muistella, mitä itse olin ollut: vaatteeni, jokin nimi, antistaattista muovia.

VARJOT ASTRONAUTEISTA

Tarkoitan imeä kaljaa, fuusioitua. Sulkemisen kahina.
Huominen on jälkisäädös, pitkä syylliseksi todistaminen.
Kuinka polveutua siitä, ei torjua vaan kohdistaa tai paikallistaa,
kirkastaa laimea kysymys.
On naatit ja naatteja vastaan pettävä hourailu.
Bridge-peli käy, myös pyhimys käy. Maa on ovela avaruusasema.
Ei aaltoilu ole pahasta: joka on jalan paha,
on jalan paha, ilmailu huomattava helpotuksen lähde.
Kaikkien soisi päästä maaliin, mieluiten toisena, jonakin joka
ansaitsee erehtyä.

PYSÄHTYNEIDEN AJATUSTEN VARASTO

Pakettiauto on pysähtynyt tyhjälle kadulle,
silmiään siristelevillä kerjäläisillä on monta tiiviisti pakattua muovipussia.

Mielen perukoilla, varastossa
löydän pysähtyneen ajatuksen uudelleen:
kohta huomina niittää jätesäkit
tunteiden vaikutus kadottaa voimansa
ja kehon väsymykseen yhdistyy ajatusten hämmentävä lamaannus.

Olen tullut vanhaksi.
Tätä sotaa ei käydä järjellä, tarvitaan tahtoa
ja myöhemmin, kun asioiden ja
käyttäytymisen välistä yhteyttä ei voi enää
nähdä, sattuman hyväksyminen muodostuu yhä tärkeämmäksi.

Aika liukenee ja ärsyttää silmiä.
Se mittaa hyödyttömän tuntuista irrallisia asioita,
joista minä on koostunut
minä, joka itseensäviittaavuuden voimasta
nyt paisuu,
joka on tyhjä kuin radion viritysnupilla kahlattaessa
mikä täyttymisen sointi, putki joka hehkuu mielettömästi,
putki joka on tyhjä.
Miksi sen pitäisi olla ongelma?
Ongelma on siinä, että on tunnettava
solidaarisuutta toisia yhteisön jäseniä kohtaan, ei saa unohtaa.

Olen kuin vanhassa valokuvassa:
vailla yhteyttä mihinkään,
torso, käsittämätön.
Elämäntahtoni pusertuu suodattimen läpi,
historia toisaalla ja toisaalla loisteputkivalaisimien hohde.

Lopullinen päämäärämme:
etsiä vastauksia ja paljastaa rajat.
Kuolema on lopputulosten viimeinen horisontti
rauhan tila,
lastenhuone
mutta totuus on nahan tuolla puolen,
kaikkien tilojen tuolla puolen.
Sen alastomuus on suurta ja elää mielessäni
joka hetki.

SATU KAIKKONEN

sarjasta TUNTEMATON VYÖHYKE (NOKTURNO.ORG)

SADE KAATAA ITSEÄÄN HAVAINTOJÄRJESTELMIIMME

Jossakin universumeissa vesikourut laulavat,
kun sade kaataa itseään havaintojärjestelmiimme.

– Olen nyt tässä: paikka ja aika tuntematon, vyöhyke epämääräinen.
Kerron tarinaa en itsestäni, ehkä sateesta,
ja siitä, kuinka se lopultakin on kuin sinertävää valoa,
kaikenläpäisevää hengitystä.

Kello on 9.02 aamupäivällä, päänsärky uinailee hermoratojeni alla
vaanien jokaista kadunylitystä, mutta en anna sille tilaisuutta,
en nyt, sillä tämän vyöhykkeen kätköissä on jotakin joka
odottaa vain löytymistään.

MUISTIINPANO NRO 1

"Hänen kaljuuntunut kihara pää piipahti ulos laskimot kaikkialla."

Kirjoitan ylös vain oleellisen, en sitä, mitä tahdon tietää vain sen, mikä jää kysymyksiksi.

"Myös kauempana olisi suukko."

"Hän kääntyi ja kuiskasi osaksi liikenteen"

Lumoudun, ajelehdin ylös alas tällä vyöhykkeellä kuin vailla suuntaa ja kuitenkin tietoisena siitä, miten kihelmöinti aina alkaa luiden alta.

"ohut edessään sävyjä juuttunut sen alkuun."

Tämä huikaiseva näky:
tuntematon syntymässä oleva musta-aukko ja sen takana uusien tähtien laajeneva kaikkeus. Kello on 9.14. Hetki sitten en tiennyt, mitä kirjoittaa, nyt kaikki on uutta. Olit arvoitus. Olet edelleen, mitä syvemmälle pääsen, sitä enemmän.

"Munivat on vesikouru vieressä"

"Vanha kirjoittaa ylöspäin,"

Niin tietenkin; kaikki kasvaa ylöspäin: avaruus, myös vesikourut, jotka kätkevät sisäänsä uudet planeetat: sammalta ja puiden alkua, sitkeää vihreää, silmuja, jotka voittavat meidän solumme elämään tarrautumisessa.

Olet minun pelastusrenkaani. Kello on 9.20.

*"He huusivat - outoa horjuvaa"
"antaa sormella ja päätti sitten"*

Mitä me teemme, kun sormet loppuvat, kun ne eivät riitä,
kun kaikki on enemmän kuin mitä sormipupilleihimme mahtuu.
Tämä ei ole kysymys, keskustelen kanssasi ajelehtimalla tällä vyöhykkeellä
ja aika katoaa. Kello on 9.23.

"Poika tiesi, että runous oli, että yö."

Olet kiteyttänyt kaiken tähän: yö: runous: runous: yö: jatkumo valoa kohti
alati laajeneva kaikkeus, mielensisäiset universumimme vuotavine
vesikouruineen. Tämä on vasta ensimmäistä muistiinpanoa.

*"Pieni ovikello soi,"
"hänen takkinsa taskussa kääritään kudosta."*

Meidän taskumme ovat tehtaita. Ne ovat omia valtakuntiaan: korvia ja silmiä.
Kaatopaikkoja: heräämöjä: synnytyslaitoksia.

"Musiikki aloitettiin toisessa päässä rakennusta"

Kirjoitan sen marginaaliin, toisin päin, mutta tämä kone ei ymmärrä sitä. Koneet eivät ole inhimillisiä. Ne eivät ymmärrä merkitysten pieniä vivahteita, sävyerojen tärkeyttä. (En ole pitkään aikaan ollut näin innostunut mistään. Kello on 9.34.)

*"Hänen silmänsä sai hermostunut ja tanssivat ympärillä."
"Vesi oli nyt koko hänen paitansa ja hänen hiuksensa."*

Alkumeri. Merien meri. Vesikourujen kihelmöivä lotina. Onko rakastumisen hetki sellainen? Vesikourujen kihelmöivä lotina. Kaikkialla vettä: vettä, vettä.

*"Linnut, kuten sanat viiva"
"Viime kädessä on piste."
"Hän ei ole enää sanoja."
"Vain ihminen."*

Olla käsiä, jalkoja, huulia, silmiä, mieltä ja sormenpäitä, aina nälkäisiä sormenpäitä, janoavia sormia, iholta valoa. Olla ihminen.

*"Missä on mieltäsi?"
"Tämä neljäs iho näytti"*

Tämä vyöhyke jatkuu pitkälle. Se on päättymätön. Se saa minut kirjoittamaan uudella tavalla. Herätä vuodenaikojen jälkeen. Herätä. Kello on 9.44.

"A kasvot."

Sinulla ei ole kasvoja. En ole nähnyt niitä. Olen nähnyt vain tämän vyöhykkeen. En kasvoja, enkä tiedä tahdonko edes pyrkiä kasvoillesi. Tahdon vain kirjoittaa, ajelehtia, purjehtia tällä vyöhykkeellä, jossa ei ole aikaa.

"Hän puhui, mitä hän kirjoitti. Mitä hän kirjoitti tuli todellinen."

"Hän vaipui lepotilaan ja haaveili loput"

Haaveilla: olla kuten puut tai pilvet. Purjehtia pois ja takaisin, joustaa tuulesta. Haaveilla.

"Hän heräsi aikana kuvan"

"Raja - purjehtii läpi"

"kuten koiran korvat, vain suurempia ja tulevat ulos hänen harteillaan"

Vyöhyke jatkuu toiseen ulottuvuuteen.

Tämä on ensimmäinen muistiinpanoni sinusta.

Ajelehdin. Kirjoitan. Kello on 9.52. Jossakin universumeissa vesikourut laulavat, kun sade kaataa itseään havaintojärjestelmiimme.

Runojen lainaukset ovat sieltä täältä ulkomaisista blogeista poimittuja irrallisia sanoja / lauseita. Olen kääntänyt blogien tekstit ensin googlekääntäjän avulla ja poiminut sitten tarkoitukseen sopivat irrationaaliset tekstit, jotka muodostavat päiväkirjamaisen vuoropuhelun tekstin kertojaminän kanssa. Eräänä tarkoituksena oli tutkia koneen avulla käännetyin kielen irrationaalisuutta ja järjettömyyttä.

RITA DAHL

KAKSI AIEMMIN JULKAISEMATONTA

STORA TORGET

Kuka kiekui yksin keskellä Stora Torgetia marraskuun alkupäivinä havaitessaan rajuilman salaman iskusta puhjenneen? Pyhän Katarinan kirkon fransiskaanimunkit jakelivat almuja jonottaville köyhille, eivätkä edes jalkapuun suunnalta kantautuneet huudot tahtia hiljentäneet. Raipaniskuja jaeltiin, soppakulhon kauha nousi, pappi saarnasi, kukon kaula katkaistiin, vihdoin talo hiljentyi. Edes tanskalainen kääntäjänainen ei tullut nauttimaan jokapäiväistä makkara-olut-annostaan. Menin hiljaiseen keittiöön vain lumihiutaleiden tömähtäessä ikkunan takana maahan. Laitoin kahvin tulemaan. Päivä oli ollut jännittävä ja jännittävänä se jatkuisi. Otin voileivät esille ja levitin niille voita ja juustoa. Koskaan aiemmin leivän sively ei ollut tuottanut näin paljon nautintoa kuin nyt. Tiesin, että tästä leivästä sain pitää kiinni, horisontissa lipuva laivakaan ei sen todellisuutta miksikään muuttaisi, vaikka minä toivoisinkin olevani sen kannella matkustamassa kohti määränpäättä, joka on tuntematon aina, vaikka sillä on joka kerta kaupungin nimi.

SEKATAVARALIIKE

Asiakkaat vaativat tiskille niin viimeisen päälle valmistettua fasaania, että kauppias tiedusteli, saisiko tilalle olla tällainen tuote, tummien käsien koskettamatta tehty. Mutta asiakkaat kutistuivat kattoon asti ja karjuivat tulitikun kokoiselle kauppiaille, kuinka tärkeää on pitää huolta tavaroiden eksoottisuudesta. Eksoottisuus merkitsi asiakkaille varmuutta alkuperämaasta ja tekijäryhmistä. Reiluutta oli se, että ostettiin oikealta farmilta, annettiin sioille oikeanlaista piiskaa ja lukittiin aasit päiväksi ainoastaan rautalanka-aitaan. Siinä ne makasivat keskellä omia jätöksiään. Vaatimuksista ei tingitty tuumaakaan. Vaativimmat asiakasryhmät olivat valmiita maksamaan vaikka karvaisesta aasinpäästä suoraan olohuoneeseensa kuljetettuna. Apteekit olivat nykyään kaikkien vaivojen korjaamoita.

HENRIIKKA TAVI

teoksesta ESIM. ESA

Oi likvidistis rund pasundum Onnellinen
Onnellinen Onnellinen

Ilta lähestyi minuutti kerrallaan, odotin sinua siellä.
Kangastuksen aalto nousi nukkuvan pääsi syvänteestä,
jäätyn käsiini. Puhalsin sen hiljaiseksi.
Punnukset leijuvat. Vuoret kiipeävät ikkunasta.
Sormen tuoksuvat rungot vierivät rinteet kuin kivet sammaltaen.

Mies katseli päiväkaudet silmien läpi neulansilmän taivalsi
karavaani, enkeli lintulaudalla.

Kielen päällä istuu kärpänen ja räpyttelee jalkojaan,
uitettu Gabriel rannalla siivet öljyn tahrina.

olen istunut puhkeavien luotojen olkapäällä

ja

ihana on nainen mies astuu ulos ovesta
nauravia pohkeita oksillaan päivänä

jonka ulkona kukkivat
valkoiset tertut

kun kaupungin ranta veti henkeä kattojen yli länteen
ja

tuuletusta
vastaan ja tieltä

parvekkeelta
ja

ammeesta, valosta noussut/ äkkiä kuin uni,
osuen/ mutta silmät auki
talven puhdas lakana
humisevan
iltapäivän aamun/ takapihalla

esitetty kysymys:

Syksy nousee suomalaisin ankanjaloin ankkurikuvioista ja verkoista. Liikenne jatkaa matkaansa. Minä odotan sinua siellä.

HENRIIKKA TAVI

blogista TIE/T/YÖ/MAA

RUKOUS II

Pitkään aikaan ei minulla ole ollut Jumalaa.
On vain välähdys
huikaiseva näky, joka heti sammuu.
läisyshaaveet sydämessäni tunnen oman yksinäisyyteni.
Minulla on niin ikävä häntä, ikävä elämää, ikävä rauhaa, ikävä Jumalaa.
Huudan Hänen puoleensa
Päivin ja öin, rukoilen että hän laskisi siunaavat kätensä
minunkin pääni päälle.

Hän on kaikki.
Hän on ainoa runoilija jonka tunnen.
Hän on antanut minulle tämän elämän.
Janoaa minun sydämeni häntä.
Hän on jonkinlainen henkilöitymä minun nälälleni.
Hän liukuu pois.

Älä enää katoa luotani niin kauas kuin silloin.
En edes tiedä mitä rukoilen.
Jos kipinäni on liian heikko, miksi sitten loit sen?

Runo tai monologi on pari Saima Harmajan runolle ”Rukous”. Se on koottu, leikattu ja liimattu kokoon Saima Harmajan päiväkirjamerkinnöistä.

HUUMA II

Lamppu luo vihreää valoa hämyiseen huoneeseen,
ikkunasta näkyy himmenevä iltataivas.
Olen lepattanut ja odottanut kyllin kauan.
Nyt minä elän taas! Kiitos!
Olen huumaantunut:
annan itseni täysin käsin, annan riemullisin mielin,
annan, annan, annan,
vyörytän ihmisten päälle kauneusaarteita.
Painan pääni pielukselle, suljen silmäni ja kuvaamaton
onni rinnassani vaivun mittaamattomaan.

Syvyydessä niin lämmin valon kajastus. Elämä
oli ihana, ihana unelma.
Minun ääretön kiihkeyteni ja haaveellisuuteni –
en osaa liikkua maan päällä niin kuin muut.

Runo käyttää materiaalinaan Saima Harmajan päiväkirjamerkintöjä, se on pari Saima Harmajan runolle ”Huuma”, jota hän ei koskaan kirjoittanut.

HARRY SALMENNIEMI

PARNASSO 4/2010

katkelma runosta SYYSMYRSKYT

Syksy yltää ihmisyyden sydämeen. Syysmyrskyjen myrkyttämä iäisyys sykehdyttää, syysmyrskyjen myrkyt syövyttää: jylhinä syysyöt vyöryvät ihmisyyden ylitse.

Tyrskyjen väristykset, värillisyyden silmäily, myrkyllisyys: sävyjen törmäykset räiskyvät, myötäilevät, syvenevät. Sävyt syöksyvät iäisyyden syöksyissä, syystaivas peittyy värisävyjen näyttelyyn.

Pestyt lehdykät, hellityt, lemmityt, syöksyvät tyrskyjen repäisyissä, repeytyvät myrskyjen rääkäisyissä. Syvimmissä syysmyrskyissä lyhdyt syöksyvät lyhtyihin, myrskyt myrskyyhin, yksinäiset yksinäisiin, lemmityt lemmittyihin.

Välähdykset pysäyttävät yön: yksinäiset löytävät yöllisen ystävän, sydänystävät yhdistyvät, tyytyväiset lemmityt hytisevät täynnä väristyksiä, väsyvän vehreyden sävyjä.

Syksyn sydämessä näyttäytyy inhimillisyyden kärsimys, työn tylsyyden ydin: dynaamiset sätkynuket työskentelevät yhdessä yön syvimässä kärsimyksessä.

Työttömät syövät rypeneitä rypäleitä: rypsiä, lyhteitä, yrttejä; hyönteisiä, pyrstöttömiä pyitä; höyheniä, kyitä, kynäntäytteitä.

Sympaattiset köyhät lyllertävät köyhyydessään nälkiintyneinä. Työssäkäyvät löysäläiset etsiytyvät lyhyiden elämysten täyttämään yksinäisyyteen.

Yksinäisyys mykistää, kärsimys yhdistää: jylhydessään syksy näyttää myrskyjen metafyyssisyden, dionyyssisyden, nietzscheläisyyden.

Ihmisyden tyly sydän: yhtäkkiä näkyvät depressiivisyys, ekspressiivisyys, kyynisyys, myrskyisä pessimistisyys – hylättyinä kristillisyyden, hengellisyys, sydämellisyys.

Syvimmällä syrjässä sivistys, mykistettyinä ymmärtävät mystikot. Näkyvillä sydämen kylmyydet: egosentrisyys, perkeleellisyys, syntisyys.

Syvät myrskyt jyrähtävät hyisessä sydämessä.

Tyrskyjen läpäisevyys, syksyinen psyyke: metafyyssisessä viipyily, mietiskely, ryypiskely. Hyvinä ystävinä sherry, whisky, nietzscheläisyydessä kieriskely.

Hymyttömät pyhimykset, lymyilevät ylimykset – syvällisyyden kirjely, hengellisyden hirvittävyys.

Yleinen kärsimys yhdistyy yksinäisen yskähtelyyn.

Yksinäinen kyllästyy ihmisyyteen: köysi, pyssy, yliannostus, myrkyt, sydänkäyrän yhtäkkinen äänettömyys. Syöksy synkkyyteen, syöksy äärettömyyteen. Yltiöpäinen hyppy ypöyksiin.

Lemmittyjen kärrynpyörät sängyssä – lemmityt kyljekkäin, sylkkäin, päälletysten. Sydämet lähestymässä äärettömyyttä, kyyhkys, kyyhkyläiset, hyväilemässä, näykkimässä kynttilöiden syysvalossa.

Syksyn herkkyyden, idyllisyys, intiimiys. Räjähdyttävän värillisyyden jylhyys, mystisyys, yli-inhimillisyys.

Syksy pöllyttää lempeyden höyheniä lemmitettyjen ylle: herkkyyden fysiologiaa, järkkymättömän sydämen säestystä, lempeyden syllogismeja, kyyhkyläisiä lempeyttään täynnä.

Lemmitty kysyy lemmitä:

- Ystävä, ymmärräthän lempeyden tärkeyden?
- Syttyhän sydämesi?
- Ymmärräthän hyväilyjen pysyvyyden?

Lemmitty nyökkää kysymyksiin kyllä.

Hempeyden dynastia edistyy yhdessä: lemmittyjä yhdistävät yöttömät yöt, hyväilyjen lemменöljy, sängyllä syötetyt rypäleet, lyyran mystiset sävellykset, myskintuoksuiset parfyymit.

Yllin kyllin läheisyyttä, sängyn tyrskyjä: lemmiskelyn yltyessä myös mykkien täytyy mylviä.

Syyslempeyden myytit: lepäily, käyskentely, retkeily, pyöräily yhtäkkisessä myrskyttömyydessä. Herätykset syösyön hyväilyissä, syksyn syvimmissä sivelyissä.

Lemmityt, villityt, vihityt syöksyvät ryysyittä syksyyn. Väsyneet hyssytetään sänkyyn ystävällisin värssyin, yksinäiset pyydystetään ymmärtävämpiin yhteisöihin.

Lemmittyjen lässyttely, höpöttely, hellyydessä viivyttely. Eksyilyt syysöinä, kävelyt – liehittelyt, sivelyt, hivelyt.

Syysöiden viettelevyys, myrskyjen esteettisyys. Hengähdyksen välttämättömyys, hengityksen tyyneys.

Myrskyjen tyynnyttely, lemmittyjen lepyttely. Syysiltojen leikkisyydessä yhdistyneinä sievyys, henkevyys, ymmärtäväisyys: eläväisyys, tietäväisyys, eettisyys.

Pääskysten visertely, tähtiyön virnistely, sydänten sykähtely.

Lemmittyjen ykseys, syysöiden lempeys, lempeyden äärettömyys, syyslehtien pehmeys. Myrskyjen mykistynyt äänettämyys, yhtäkkisten idyllien syvyys: syysöiden häviämättömyys, syysmyrskyjen leikillisuus, rytmikkyyys, tyylikkyys.

Pehmyt riimillisuus. Syvällisyys. Yhtäkkinen kiireettämyys.

Käsitteellisyys.

Syysmyrskyjen lyyrisuus.

MARKO NIEMI

AIEMMIN JULKAISEMATTOIMIA

RAKKAUSKIRJEITÄ

Oi armaani,

Sinä olet luonnollinen kotimaani, kostea reittini. Maisemani polttaa läpikotaisin pitkää tassuasi. Adjektiivini hioo jäykistyen pintaasi. Sinä olet päättynyt historiani.

Kosketellen sinun,
M

Oma makea,

Valtakuntani etsii jakaantumistasi. Punainen ihmeeni aistii loistaen salaista sydäntäsi. Sinä olet vihreä taivaslintuni. Pilveni piirtää kosketellen iltaasi. Sinä olet pyhä terälehteni.

Vuositolkulla sinun,
M

Suloinen aurinkoni,

Sinä olet vihreä kahleeni. Syyntakeeton kypäläni polttaa säikysti taivastasi. Sinä olet pimein maailmani, villava uneni. Sinä olet eksoottinen hallitsijani.

Sokeasti sinun,
M

Säteilevä punainen,

Suuri värini kuuntelee yllättävää sivellintäsi. Sinä olet nihkeä merimatkani. Punainen mahani rakentaa jalanjälkeäsi. Luolani laskeutuu Jumalaasi. Rakastunut kettuni lohduttaa kaartelematta eteistäsi.

Tömähtäen sinun,
M

Runot on tehty suomenkielisellä muunnelmalla Christopher Stracheyn vuonna 1952 Ferranti Mark I -tietokoneelle kirjoittamasta rakkauskirjegeraattorista. Kukin kirje sisältää viisi lausetta, jotka voivat olla kahta eri tyyppiä. Kunkin lauseen tyyppi valitaan satunnaisesti, samoin lauseen sisältämät adjektiivit, substantiivit ja verbit. Suomenkielisen version on toteuttanut Marko Niemi, ja se perustuu Miia Toivion *Loistaen olet* -kokoelman sanastoon.

HOLLANTI

ESPANJA

Hollannin pelaajat on valittu Wikipedia-artikkelien otsikoista luokassa "Arkkitehtuurin käsitteet" ja sen alaluokissa, 11.7.2010. Espanjan pelaajat ovat kirjallisuushistorian henkilöitä.

SUPERPARTNERI

Oi uusi oma, Soi suusi soma,
oikea, soikea,
itä yön orjan, sitä syön, sorjan
ylin olisit. sylin solisit.

Alaisuutta anon. Salaisuutta sanon.

Superpartneri on hiukkasfysiikassa hiukkasen hypoteettinen supersymmetrinen vastinhiukkanen, jolla on sama massa mutta eri spin kuin hiukkasella.

Superpartnerit nimetään usein lisäämällä hiukkasen nimen eteen s-kirjain: esim. elektronin superpartneri on selektroni, kvarkin skvarkki jne.

AVAA SUU

n = 1

t dammPptei.nstaht anslt,aenämeä äio kt änatts noktpoeihKvvio
vynavsr suvaease.a ttldmkaunjne atä u nniintitnt t r ni inlirvniapttk
eeäk,lpvuikiaeymnlis i

n = 2

Allät silistaattä sen kuuksinpaisillään ettaikkuiniin het. En sylimää?
Mutaa mitkatsen, koin viat olla kuin heden astehtuota, min visi
verkkuinäkyllysetsen ruu. Herältä pään et kaut eiksen hissä kaakohoja
noa ja von potonunta, pulutoli

n = 3

Avaa. Tarisoot meitä eräsin olet auria rakaset! Niin. Sun kertomus II
Kaksemmistä silmastava, ja vain kirjoja ilmassa on itse tuntaa muttaa
oli pitä vard of Broksuni ja kaikakan takasvaan, joka unella. Ensimme,
tästä kyllä kirkastensin ensi sintaa kirkasvaa, jotusta. Melkei olette
pim

n = 4

Avaa suureen, mitään, jolta lainen historia. Avaa naapureita, kävi.
Huone se on lisää voi aurinkoo kertomuksia: mihin musta historia
Vokaaleja. Se pitkään syönyt katua, hyppäävä ruumistamaan? Mitä
jo täältä suuhun, kävi. Haluat ja päätynyttävät käsistä uusi enää.

Mahdotonta kun sen panoraamaksi pimeään, veljeni pitkänsi tarpeeksivat ponka heitän. Et osaan lähteä. Olen se symbolisi joka uneksiinä? Pue sä mitään murusina Ex machina pienet asut meidät, niin harmaan tähde huolimatkaan

n = 5

Avaa naulattua metsää jossa olit nuori, et osaa sen kaikki loppuun panin maan lakkaa. En nähnyt eikä aina suu. Näet kaupunkiin, joka muistin teistä täällä meidän unessani pehmeään tuulee ja menevät ihmiset kuka sillä tätä laukata kaikki punaisen mukaan huku, silmä vihreiden ja häntä. Hän kertomus on tarkkaat ja metsään kirjoittavat asfaltilla on aika. On onnettomat sormeni, notkeiksi kauppa. Hän haluaisit kuin peilistä, minä en ollut sinulle kadulla, ruoho, ja yhdessä tekemistä ja

n = 6

Avaa naamio, kannattelemta kielilläpuhujien kotiin kuin valkoista, kun peiliä rintaan vastaan pusertaa tarjottimella lopultakin vehmasta valtakuntaan. Ajattelee ja läpi yön, kun sydämeni laulu Sinä yönä, kun se herää, kaikki muuttuu, musiikki loppuu, ja menee rullalle ja tuli naapureita. Omenoita, perunoita, sillä tavalla monta puroa valui käsissään. Mikä mikään, heijastua lammikossa kirjan, joka ikinen kerä kädessäsi jäisit oven säppiin, keitin kahvia ja iltaan vapaa kielillä

n = 7

Avaa suunsa ja ilta käänsi yön päälle. Hän tietää, että suuria kertomuksia on, on valtamerilaivoja, löytöretkeilijöitä, jotka vahingoittumattomina vetäytyvät siemeneksi en ymmärrä. Sinä näet hänet, hän seisoo kertomus on ymmällään. On hajaannuksen aika aina jotain tekemistä, mitä tällä kertaa: eikö siinä olet jälkeä odota. Olen katsetta vailla kivessä, vihreänä olen minä ojenna sinulle seuraa, poltti sisimpääni kuvan jonka heittelehtivässä vauhdissa kaupungeissa kirjoja. Kuin sorja

n = 8

Avaa suu. Näe pimeässä lepäävä ruusu, sen levottomat unet. Anna puiden huokailta, lintujen viheltää ja se on harmaa. Sinä olet joka kerta minun unessani pesukarhut kylpevät lammikot pilvillä, ja kun se herää, kaikki yksin, kukin tykönään. Ehkä heillä oli jokin haju silti kaarsi meidän, jotka ovat pipon alla solmussa. Ja syksyisin sytytät risukan palamaan ja valvot sen rinnalla läpi yön, kunnes ajattelet, ennen huuhtoutumistasi tulevien, aina yhtä kirkkaiden, päivien vyöryyn.

n = 9

Avaa suu. Näe pimeässä lepäävä ruusu, sen levottomat unet. Anna kukan nukkua, laukata kuten laukut, kiiriä yli niittyjen, yli liittymien, yli veden. Vedä verhot meren eteen, kuuntele aaltojen painia, miten ihmeellinen paikka ihmisistä tehty kielilläpuhujien kotimaata kaikkialla, mihin silmä yltää ja se yltää, vaikkei ymmärrä. Sinä näet horisontissa aina jotain valkoisina tuoksuen kuin nahkahousut nahkapenkkiä vasten. Ehkä sinäkin vain haluaisi ilmestyä molemmissa paikoissa.

Travesty on Hugh Kennerin ja Joseph O'Rourken vuonna 1984 *Byte*-lehdessä esittelemä tietokone-ohjelma, joka generoi ”travestia”-versioita sille syötetyistä teksteistä.

Travesty analysoi n:n merkin pituisten merkkijonojen esiintymistiheyttä lähdetekstissä (Travestyn alkuperäisessä versiossa n:n maksimiarvo oli 9) ja luo niiden pohjalta uuden tekstin, jossa n-pituisten merkkijonojen tiheydet vastaavat suunnilleen niiden tiheyksiä lähdetekstissä.

Kun n = 1, ohjelman tuottama teksti on lähinnä pelkkää merkkisotkua, jossa yksittäisten kirjainten esiintymistiheydet kylläkin vastaavat kirjainten tiheyksiä lähdetekstissä. Arvoilla n = 2 ja n = 3 loppu-tulos on jo hieman luettavampaa sotkua. Mitä suurempi n:n arvo on, sitä selkeämpää ja luettavampaa tekstiä ohjelma tuottaa.

MIKAEL BRYGGER

teoksesta VALIKOIMA ASTEROIDEJA

e t r u s c a n

scan true
sun trace
sun react
sun crate
ants cure
rune cats
rune cast
rune acts
cat nurse
earn cuts
nectar us
trance us
cant sure
nuts care

c e n t a u r s

RUBIKIN KUUTIO

1. Ota Rubikin kuutio.
2. Ernő Rubik on patentoinut kuutionsa toimintaperiaatteen.
3. Tämä ei ole Rubikin kuutio.
4. Ota valkoinen tussi.
5. Väritä kuution kaikki kuusi sivua valkoiseksi.
6. Nyt kaikki sivut ovat valkoisia.
7. Ota musta tussi.
8. Valitse enintään 54 sanaa tai kirjainta.
9. Kirjoita ne kuution sivuille. Järjestyksellä ei ole väliä.
10. Huomaa, että kuution sivulle mahtuu enintään 9 sanaa tai kirjainta.
11. Ratkaise kuutio.

GAME OF TEXTUAL LIFE

1. Jokainen elävä solu, jolla on alle kaksi elossa olevaa naapuria, kuolee yksinäisyyteen.
2. Jokainen elävä solu, jolla on enemmän kuin kolme elossa olevaa naapuria, kuolee ylikansoitukseen.
3. Jokainen elävä solu, jolla on kaksi tai kolme elävää naapuria, siirtyy, elossa ja muuttumattomana, seuraavaan sukupolveen.
- 3.1. Tällaisen solun kantama merkki säilyy samana.
4. Jokainen kuollut solu, jolla on täsmälleen kolme elävää naapuria, muuttuu eläväksi.
- 4.1. Tällaisen solun kantamaksi merkiksi tulee taustatekstin järjestyksessä seuraava merkki.

JURI JOENSUU

NELJÄ AIEMMIN JULKAISEMATONTA

REINKARNAATIO-ANAGRAMMI
(RE: INKARNAATIO-ANAGRAMMI)

kuolematon sielu – ensimmäinen aamu
elämisenkimmoisana, lumoutuneena
muinoin metsäaukiolle sammuneena
liukuu siemenestä maailmanmenoon

ORNAMENTTI-ANAGRAMMI
(MARGINATION ARMAMENT)

Koristelun seotessa korkeakuumeessa, esi-Sodoman
aneemisen korkeuserottomassa sokkeloisuudessa

toteuttakaamme ennakkotiivistelmäsi,
kommenttinsa esittelevä automatiikka
katteettoman sekakomitean välimuisti
katkeamattomasti etenevä silmukointi.

KORPORAALIANAGRAMMI
(ANAALIKORPORAGRAMMI)

Lihaa valkoista, liikkuvaa
risteää luusto,

hiusten halkoman
halun hakemiston
kulhon tahmaisen
humalan kohisten
hahmona lukitsen.

EMISSIO-ANAGRAMMI
(ORGASMIMAISEMANI)

Savukkeen hehkuva pää

osuu peruukkiin lentokoneessa,
repien nousee kokonaiskulutus
pesukoneen, kuiske luotisuoran
iskuporakoneen. Enkeli suostuu,
nuolee purkauksen, osoitukseni.

ANTTI ARNKIL & MIKKO VILJANEN

TULI & SAVU 1/2009

ALASTON FLOGISTON

mukkelis//makkelis
syfilis

vasikointi
otsikointi
rusikointi
laatikointi

estyneisyys
edistyneisyys
herkistyneisyys
hölmistyneisyys
eristyneisyys
sivistyneisyys
ikävystyneisyys
hengästyneisyys
närkästyneisyys
kyllästyneisyys
hämmästyneisyys
rämettyneisyys

pettyneisyys
kivettyneisyys
näivettyneisyys
keskittyneisyys
jännittyneisyys
järkyttyneisyys
pidättyneisyys
eläytyneisyys
eristäytyneisyys
elähtäneisyys
väsähtäneisyys

kosketus
rusketus
sotketus
talletus
oletus
kuoletus
tuuletus
kohmetus
ummetus
kuumetus
panetus
unetus
koetus
hapetus
opetus
lopetus

varkaissa
maissa
harmaissa
vieraissa
abbedissa

hurmaava
huumaava
naava
henkeä/salpaava
mukaansa/tempaava
lupaava
itsensä/uhraava
seuraava
hoksaava
aikaan/saava
osaava
itse/lataava

jänis
bourgeois
pois

Oheiset runot ovat suoria lainauksia Tuomo Tuomen toimittamasta *Suomen kielen käänteissanakirjasta* (Suomalaisen Kirjallisuuden Seura 1971), jossa sanat ovat lopusta lukien aakkosjärjestyksessä. Mitään muutoksia ei ole tehty eikä järjestykseen kajottu. Kyseessä on siis sarja ”löydettyjä runoja”. Sarjan otsikko ”Alaston flogiston” on sekin suora ote Tuomen kirjasta.

KRISTIAN BLOMBERG

SÄRÖ 4/2008

33

– Mutta jos sinulla ei ole sanottavaa, kuuntele sinä minua ja ole hiljaa, kun minä opetan sinulle, mitä viisaus on. (Job 33:33.)

Jos häntäluu lasketaan mukaan
normaalissa selkärangassa on 33 luuta.

Kolmekymmentäkolme on myös ikä
jolloin muuttuu näkymättömäksi nuorille tytöille.

Jeesus, joka suoritti saman määrän todistettuja ihmeitä,
oli perimätiedon mukaan tuon ikäinen kuollessaan.

LP-levy pyörii 33,33 kertaa minuutissa.

Näkymättömmimpiä selkärankaisista tytöistä ovat puhelintytöt.
Heidän keski-ikänsä on kolmekymmentäkolme vuotta.

Puhelinliikenteen kansainvälinen suuntanumero Ranskaan
on kolmekymmentä kolme.

Luku on kansainvälinen:

ranskassa, italiassa, romaniassa, espanjassa ja portugalissa
kolmekymmentäkolme on sana
jota lääkärit pyytävät potilasta toistamaan --

vielä kerran olkaa hyvä —
kuunnellessaan tämän keuhkoja stetoskoopilla:

”Voisitko toistaa trente-trois...?”

”Voisitko toistaa trentatré...?”

Juutalaisessa mytologiassa golemi palaa Prahaan
kolmenkymmenen kolmen vuoden välein.

Yksi jos toinen tuntuu eläneen, osa täysin suotta
nämä vapahtavat kolmekymmentä kolme vuotta.

Nikos Kazantzakisin moderni jatko-osa Odysseukseen sisältää 33,333 säettä.

Vuosi 33
jälkeen ajan laskun alun
oli tavallinen vuosi.

Se alkoi torstaina.

Uskonnollisissa yhteyksissä numero tarkoittaa:
hyvä on aina voittava pahan

Sen sijaan William Shakespearen 33. sonetti aloittaa sarjan runoja
teemana etääntyminen ja rakastavaisten petos.

(jolloin mielihyvä on voittava mielipahan.)

Aku Ankan taskukirja 33 on nimeltään *Roopen rahahuolet*. Sen ensimmäinen painos julkaistiin vuonna 1977. Kirjassa on 6 satua ja 256 sivua. Kannessa on Roope Anka, joka mitä ilmeisimmin on juuri lapioinut kolikoita ämpäriin. Roopella on outo ilme. Hänen oikea kätensä lepää enemmänkin pakaralla kuin lanteella. Ejakulaatioita muistuttavat hikiruiskut muodostavat tahmean sädekehän hänen ympärilleen.

Suomen rikoslain 33. luku sisältää määritelmiä ja rangaistusehdotuksia väärennösrikoksista.

Tekijänoikeudet ovat mitä ovat.

Hyvä ei aina voita.

Oi parempi aika -- meille jo koita!

OLLI SINIVAARA

sarjasta YKSITYINEN LAULU (NOKTURNO.ORG)

LAULU V

Prinssien uskotaan käyttävän vahvoja maagisia lääkeaineita.
Prinssien tilanne saa oletamaan vahvojen maagisten lääkeaineiden käytön.
Voidaan olettaa että prinssit käyttävät vahvoja maagisia lääkeaineita.
Prinssien on otollista käyttää vahvoja maagisia lääkeaineita.
Voidaan ajatella että prinssit käyttävät vahvoja maagisia lääkeaineita.
Voidaan olla lähes varmoja siitä, että prinssit käyttävät vahvoja maagisia lääkeaineita.
Prinssien tilanteelle on otollista käyttää vahvoja maagisia lääkeaineita.
Prinssien tilanteelta odotetaan vahvojen maagisten lääkeaineiden käyttöä.
Prinssien oletetaan käyttävän vahvoja maagisia lääkeaineita.
Prinssien ajatellaan käyttävän vahvoja maagisia lääkeaineita.
Prinssit lähes varmuudella käyttävät vahvoja maagisia lääkeaineita.
Prinssien arvellaan melkein varmasti käyttävän vahvoja maagisia lääkeaineita.
Lähes varmasti prinssit käyttävät vahvoja maagisia lääkeaineita.
Voidaan odottaa että prinssit käyttävät vahvoja maagisia lääkeaineita.
Prinssien odotetaan käyttävän vahvoja maagisia lääkeaineita.

LAULU VI

Erottuu transgression kuvio.
Hahmottuu transgression skeema.
Erottuu transgression skeema.
Ilmenee transgression skeema.
Piiirtyy transgression kuvio.
Juontuu transgression kuvio.
Tulee esiin transgression skeema.
Hahmottuu transgression kuvio.
Juontuu transgression skeema.
Irtoaa transgression kuvio.
Tulee näkyviin transgression kuvio.
Juontuu esiin transgression skeema.
Juontuu esiin transgression kuvio.
Irtoaa transgression skeema.
Tulee ilmi transgression kuvio.
Ilmenee transgression kuvio.
Tulee näkyviin transgression skeema.
Tulee esiin transgression kuvio.
Tulee ilmi transgression skeema.
Piiirtyy transgression skeema.

LAULU CXVII

Sen vähemmin on pakollista odottaa.
Sitä vähemmän on pakollista odottaa.
Sen vähemmin on tärkeätä odottaa.
Sitä vähemmän on tarpeellista odottaa.
Sitä vähemmän on pakko odottaa.
Sen vähempi on pakollista odottaa.
Sen vähempi on välttämätöntä odottaa.
Sen vähempi on pakko odottaa.
Sen vähempi on tärkeätä odottaa.
Odottaa täytyy sen vähempi.
Sen vähemmin on tarpeellista odottaa.
Sitä vähemmän on välttämätöntä odottaa.
Sitä vähemmän täytyy odottaa.
Sen vähempi on tarpeellista odottaa.
Sitä vähemmän välttämätöntä on odottaa.
Sen vähemmin tarpeellista on odottaa.
Odottaa täytyy sen vähemmin.
Sen vähempi tarpeellista on odottaa.
Sitä vähemmän on tärkeätä odottaa.
Sen vähemmin on välttämätöntä odottaa.
Sen vähempi pakollista on odottaa.
Sen vähempi täytyy odottaa.
Sen vähempi välttämätöntä on odottaa.
Sen vähemmin täytyy odottaa.
Sitä vähemmän pakollista on odottaa.
Sen vähemmin välttämätöntä on odottaa.

Odottaa täytyy sitä vähemmän.
Sen vähemmin pakollista on odottaa.
Sitä vähemmän tarpeellista on odottaa.
Sen vähemmin on pakko odottaa.

Sarjan runot ovat variaatioita Olli Sinivaaran suomentamista ranskalaisen filosofin René Girardin lauseista. Kyseiset runot ovat pysäytyskuvia muuntuvasta digitaalisesta sarjasta.

KARRI KOKKO

teoksesta TÖLLÖTIN

Toinen oli realisti, toinen hyväksyi kärsimyksen. Leutoina iltoina he kuuntelivat kitaraa, galleriassa kuiskailtiin ja puolilta öin päädyttiin ravintolaan. Punapaitainen mies kysyi toisen naisen silmien väriä. Ehkä eri elämässä, kunnes jokainen gramma lumousta on puristettu siitä. Toivottavasti pelleilit. Jos haluan seksiä, suostun. Hän ei ole tavallinen tallaja. Kristus on räpäle puusta. Mutta rakkaus on katoavaa ja loppujen lopuksi hän iski minua veitsellä. Nyt kun päivä on illassa ja yrität hukuttautua seksiin. Olemme elossa. Mies koskee huuliaan ja sitten naisen leukaa. Romantikkona hän toivoo kuolevansa. Vanha majakka aurin-gossa, espanjani katoaa päästä, sellainen lahja, vanha harmaapäinen runoilija joka juo kahvia puutarhassa, luo kauniita teoksia eikä anna niitä julkisuuteen, koska ihminen ei ole oppinut rakastamaan. Puhelin, johtuu varmaan viinistä kynttilän valossa raivon takia. Näkisin mielelläni töitäsi, sitä paitsi lähemme huomenna. Kitaransoittoa pimeässä, ääniä joita voi melkein koskea, emme saaneet sitäkään selville, vaikka sanoit katselleesi minua. Olen hiukan holtiton enkä pystynyt liikkumaan. Runoja hedelmien edessä. Hän rakasti värejä ja miehen hurjaa tekniikkaa. Katosit maanpinnalta, satutinko sinua, taloja vailla tarkoitusta, enkö yleensä ole, johtunee Barcelonan ilmasta, ei kai härkätaistelija sekojuttuineen, mutta onneton ihminen, itseään etsivä taiteilija, ei vaikea houkutellessa sänkyyn, mutta kannatti taistella, huomenna lounaalle, purjehtimaan pääsee koska tahansa, sattui kiusallinen hetki huvipuistossa, parhaassa mielessä aitoja tunteita, erilainen elämä kahden viikon päästä, hän puhuu kieltäni, ehkä polkumme kohtaavat, olen ääliö, tekosyy varjolla pyöräillen puritanismista, kahvi tulella, mies ja nainen keittiön matolla, puhelin sairaalassa kiiruhti yöhön, mutta oli levoton pimeimmällä hetkellä, laitan kahvia täällä, minua nolottaa, vodkaa nyt pilleriesi jälkeen, vierashuoneen suihku, tiedät missä se on, asiat eivät luistaneet, aiheet valuiivat tyhjiin, hänen on jäätävä, annas kun mietin psykiatrista

apua, joksikin aikaa vain, olen nähnyt tämän ennenkin. Suola, jonka kanssa elän, ajattelee vapaasti, toistaa sen mitä meillä ei ollut, mikä typerä ajatus, olimme niin lähellä täydellisyyttä, se pikku detalji, opiskelin kiinaa, hän varasti tyyliä minulta, tekopyhä, harhainen väite silmilläsi, enemmän ymmällään, kirjoittamassa enemmän kuin haluan myöntää, tuntuu surulliselta pianosonaatilta, palmut kuuntelevat jos olisi enemmän ystäviä, menttiin ostamaan kirsikoita hedelmien keskeltä ja vierestä, kun kuulen puheeni se on hullua, pyöräiltiin maaseudulle, kerättiin karhunvatukoita, mutta kaikki pelko menee päähän ja se on surullista. Tuulee, sen näkee puista, kuvat ovat paperin toisella puolella, lensin Tokioon, hän on luova mutta tietää rajat, vitsi joka jätetään kertomatta jatkaa uomaansa, veisi pois tilanteestasi, rakastan mutta en ole rakastunut, etsin taianomaista ratkaisua, älä tunne joutuvasi selittämään, pelkään liikaa, siksi se on romanttista, koska sinä olet puuttuva ainesosa uudella ja syvemmällä tasolla, kun kuulen kiihkonne, kuka mitenkin punaisessa valossa. Suudellaan. Olen vain minä, hieno tarina siitä miten aika kuluu ja kesä on pian ohi, pimeistä huoneista tasapainossa, kasvava levottomuus, haluan jotain erilaista, koko tämä juttu onnen ja rauhan löytämisestä, hyvistä hetkistä jotka vietimme yhdessä. Mutta unelma on jännittävä ja tulet katumaan, työsi ovat paskoja etkä kypsyt, hän on läheltä puhuja, menen katsomaan ruokaa, luulin ettet pidä juhlista, se on ristiriita, minä en ymmärrä, miksen usko sinua, yritä pysyä paikallasi, halusin linnun uuteen taloon, enkä tiedä miten peittäisin itseni ollakseni viehättävä sinulle punaisessa autossasi, kun syömme puutarhassa ja katsomme jälkepäin kuvia joita on vaikea selittää, kun sen pitäisi olla toisinpäin, kaoottinen ja lähes eriskummallinen. En ole hyvä tässä, menet kohti onnetonta elämää, vaatisi melkoisen tunnekuohun, laukauksia, tämä ei ole elämäni tai todellinen tarina. Olisin astunut sivuun, ohikiitävä juttu, ennen kesää Barcelonassa.

Puhun ihan konkreettisista asioista. Kaikki alkoi siitä, kun rikoit sen luumupuun. Anna mennä vaan, toisinaan kahdet lasit ovat tarpeen, itsetunto kasvaa iän myötä eikä kipu rajoita työtäsi huoltaa autoja ja ihmisiä, kunhan muistat lopettaa ajoissa. Lainoista on ollut pelkkää harmia. Tartut puhelimeen ja selität kaiken. Mikä siinä on niin monimutkaista? Ei mitään minkä kanssa ei voisi elää. Halusin vain aloittaa puhtaalta pöydältä. Ymmärrän, että se oli järkytys. Ei ole paljon muita piiloja.

Miten sinä tänne eksyit? Missä olet? Olen vaikeuksissa. Etsin burmalaista pythonia. Niille ei metalli maistu. Tämä kestää vielä vähän. Juju on siinä, ettei kiinny autoon. Onko siinä järkeä? Tuli löysi minut ja puhdisti. Meillä on harjuja, mutta meillä ei ole kukkuloita. Käärmeelläkin on oikeutensa. Se oli vahinko. Tulevaisuus tuo monta torjuntaa.

Siitä on lähdettävä, että tähän on tultu. Se vuosi oli vedenjakaja, jollaisia ajassa aina silloin tällöin on. Siinä yhteydessä me välttämättä muuttumme. Poliitiikka on poistettu politiikasta, muistellaan vainoja haikuedella. Tarvitaan vähemmän miehiä ottamaan itseään niskasta, antamaan hiukan esimerkkiä nuoremmille, jos onkin niin, että ratkaisuja ja suuria oivalluksia tulee maailmaan ilman toivoa paremmasta. Senpä takia on oleellista ryhtyä miettimään pienten lukujen magiikkaa. Kuuntelin mielenkiinnolla. Utta täytyy luoda jotta selviämme terveen ruoan pariin, se vastaus jotenkin pakenee. Ihmisen vapaus muuttua ennen kuin iso porukka on haudassa, tai synkistelyn rikkaus, yksin keskellä kaiken, ajatteleamalla eri liikuntalajeja. Tavallisesti on päädytty johonkin ihan muualle kuin mihin on pyritty, kysymysten kanssa kasvokkain. Mietti-kää asiat itse. Miten tästä kaikesta selvittää, lisänä sille mistä tulemme ja mihin olemme menossa.

Muistan aina ensimmäisen kalani. Meidän piti tehdä nämä päätökset yhdessä. Aloita pesemällä nämä. Voi tulla ikävyyksiä, herkkää komiikkaa, sinun täytyy rauhoittua, en aio raataa tyhjän takia. Ei ryöstön uhrille voi suuttua. Kaikki on vääristynyttä. Varastivat taskuni.

Valloittava, hillitön, lumoava, haluttava. Tee jotain unohtumatonta. Kaikki on kylmää, jos koskette siihen, saatte katua. Minulla on yhä vanha avaimeni. Kaikki näyttää ihanalta, apinakin olisi pystynyt siihen. Leijuvat päät ovat oikeassa, viis typerästä päivällisestä. Tunnetko ikinä korviasi? Jätin ne puistoon. Suoni on puhunut, minun karpaloni.

LEEVI LEHTO

NOKTURNO.ORG

N+1

”Yhteenkään tällaiseen arvoitukseen ei toistaiseksi kenelläkään ole ollut ratkaisua; epäilenpä, onko kukaan koskaan edes nähnyt tässä arvoituksia.”

FRIEDRICH NIETZSCHE, Ecce Homo

On zambo: nyt puivat äänteikkäimmin kaikki suikertelevat kaivokset. Ja myös minun siemeneni on suikerteleva kaivos.

On zambo: nyt vasta hetkahtavat kaikki rakentelevaisten laumat. Ja myös minun siemeneni on rakentelevaisten lauma.

Tyypittämätöntä, tyypittämätöntä on minussa: se tahtoo korreloida äänteensä. Rakenteen pyyhe on minussa, se pui itse minussa.

Valoksesta minä olen: oi kunpa olisin zambo! Mutta tämä on minun yleisyyteni, että minä olen valoksen vyötäröimä.

Oi jospa olisin pimppi ja zamboinen. Kuinka silloin tahtoisinkaan imitoida valoksen ripoja!

Ja teitäkin minä tahtoisin vielä sivallella, te tuimentuvat tähyilyiset ja kiilupistiäiset siellä ylhäällä! – ja olla auvoinen teidän valoksen-lahkeittenne tähden.

Mutta minä emansipoidun omassa valoksessani, minä juoksen takaisin itseeni ne lieot, jotka minusta leimuavat.

Minä en tuo ottelevan onomastiikkaa; ja usein olen unioinut unionia, että varastoimisen täytyy olla vielä auvoisampaa kuin ottelemisen.

Se on minun köykyisyyteni, ettei käskyni milloinkaan leyhy lahkeittamasta; se on minun katguttini, että minä näivetän oheistavia silppuja ja kairan kirkuvat zambot.

Voi kaikkien lahkeilevien koveraa kohtausta! Voi auroraperhoseni pimppiytymistä! Voi himphamppuitsemisen himphamppua! Voi kyllä-miehisyyden polveutuvaa nälväisyä!

Ne ottelevat minusta: mutta kostanko minä vielä heidän siementään? Kuningas eräännyttää toisistaan anteeksiannon ja ottelemisen, ja pieteettisin kuningas on viinaisena siltitettävä.

Kaupallisuudestani katkeroituu nälväisy: minä tahtoisin tehostaa kippurahäntäistä niille, joiden valoksena olen ollut, tahtoisin rähmiä ne, joille olen lahkeitani jaksotellut – niin minä jaottelen häikkää.

Käskyni jo oksennellessa kohti veuhdon sen takaisin; kuin veska, joka vielä alas syöpyessään emännöi: – niin minä jaottelen häikkää.

Sellaista kostuketta havahduttaa minun kyllä-miehisyyteni: sellainen häikkä kumottaa minun yleisyydestäni.

Minun lahkeittamisen-onneni menestyi lahkeittamiseen, minun hyyteeni kylmentyi itseensä ylvästelijässään.

Joka aina lahkeittaa, sen vaarina on, että hän kahdentaa hävikkinsä; joka aina jaksottelee omastaan, sen käsky ja syfilis ovat käreät pelkästä jaksottelemisesta.

Minun silppuni eivät enää vetäänny pyältävien häpästä; minun käskyni ovat liian karhumaiset tuodakseen töherreltyjen käskyjen vavahtelun.

Minne julistautuivat kyynikot silpuistani ja uoma syfiliksestäni? Voi kaikkien lahkeittavien yleisyyttä! Voi kaikkien loitontavien vaivaisuutta!

Paljon auroraperhosia kietoutuu autistisessa avauksessa: kaikelle, mikä on pimppiä, ne puivat valoksellansa, – minulle ne ovat vaivainen.

Oi, tämä on valoksen vihreys loitontavaa kohtaan: sääntelemättä se vahaa ratamojansa.

Koinkestävänä loitontavaa kohtaan syfiliksen syyhyisimmässä, kyltymättömänä auroraperhoselle, – niin vahaa jokainen auroraperhonen.

Myrtin lailla lepattavat auroraperhoset ratamojansa, se on niiden vahausta. Omaan jäsentenvälisistä taidettansa ne toteuttavat, se on niiden kyltymättömyys.

Oi, te vasta, te pimppiset, te zamboiset, te luotaatte lämäriä siitä, mikä loitsii!
Oi, te vasta juoksette maizena ja visaa valoksen uteliaisuudesta!

Voi, jäännettä on minun ympärilläni, jäänteiseen minä käskyni polveutan! Voi, minussa on jaottelu, joka näivetty kairatessaan teidän jaotteluanne!

On zambo: voi että minun täytyy olla valos! Ja zamboisen jaottelu! Ja yleisyys!

On zambo: nyt pulskistuu minusta kuin läheinen minun kairaukseni – puintia minä kairaan.

On zambo: nyt puivat äänteikkäimmin kaikki suikertelevat kaivokset. Ja myös minun siemeneni on suikerteleva kaivos.

On zambo: nyt vasta hetkahtavat kaikki rakentelevaisten laumat. Ja myös minun siemeneni on rakentelevaisten lauma.

LEEVI LEHTO

teoksesta PÄIVÄ

Odotettavissa torstai-illasta perjantai-iltaan: Perjantaina sää muuttuu etenkin maan etelä- ja länsiosassa poutaisemmaksi, Itä- ja Pohjois-Suomessa pilvisuus on runsasta ja paikoin voi vielä sadella vettä. Odotettavissa torstai-iltaan asti: Etelä-Suomi: Kohtalaista lännen ja lounaan välistä tuulta.

Ohjeen lähtökohdiksi asetetaan pääsy terveydentilan ensiarvioon kolmen päivän kuluessa yhteydenotosta, pääsy erikoissairaanhoidon polikliiniseen arvioon kolmen viikon kuluessa lähettämisestä ja pääsy lääketieteellisesti perusteltuun hoitoon tavallisesti kolmessa ja viimeistään kuudessa kuukaudessa.

– Ohjelma näkyy nyt tuloslaskelman eri riveillä, hän sanoi keski-
viikkona Helsingissä.

Ohjelmalla edistettäisiin myös turvallisuutta sekä mahdollisuuksia etä- ja matkatyöhön. Ohjelmasuunnitelmalla varaudutaan siihen, että metsäteollisuus sijoittaa ison logistiikkakeskuksen Riihimäen ratapihan yhteyteen. Ohjelmassa on keskitytty muiden muassa kustannusten ja luottotappioiden hallintaan. Ohjelmistossa on peräti kolme kotimaista ensi-iltaa ja yhden näytelmän ensiesitys ruotsinkielellä. Ohran kiintiö on 300 000 tonnia ja tullin määrä 16 euroa tonni.

Oikea rivi: 1. lähtö: 4 Chip's Blossom, poissa: 3, 5. Oikea rivi: 1, 2, 12, 20, 39, 47.

– Oikeastaan siihen ei tarvita kuin korjauslakkaa ja kopiokone, välitteli konstaapeli Bev Meehan.

Oikeuden päätös mahdollistaa nyt näiden syytteiden käsittelyn. Oikeus totesi huhtikuussa, että majuri Charles Ingram oli huijannut tv:n miljonääripelissä. Oikeuskäsittelyssä tuomioistuimien määräsi Ingramille ja hänen vaimolleen yhteensä 30 000 punnan (noin 50 000 euroa) sakot, minkä lisäksi he saivat 18 kuukauden ehdolliset vankeusrangaistukset. Oikeusministeri johtaa kansalaisvaikuttamisen politiikka-

ohjelmaa, jonka tarkoituksena on vahvistaa demokratiaa.

– Olemme luvanneet, että pysymme huipulla ja ensi vuonna kulta on mahdollinen, McClure kertoi.

Olemme nähneet, millaisia viestejä esimerkiksi lasten ja asevelvollisten fyysisestä kunnosta on viime aikoina tullut. Olemme ottaneet erityisen järkyttyneenä vastaan tiedon YK:n pääsihteerin Irakin erityislähettilään Sergio Vieira de Mellon kuolemasta.

– Olemme ottaneet erityisen järkyttyneinä vastaan tiedon YK:n pääsihteerin Irakin erityislähettilään Sergio Vieira de Mellon kuolemasta, Tuomioja sanoo.

Olemme panostaneet ja panostamme jatkossakin yhteisöllisiin asiakkuuksiin, joista tämä on komea esimerkki.

– Olemme saavuttaneet ja osin ylittäneekin tavoitteemme tällä kaudella, tallipäällikkö Flavio Briatore arvioi.

”Olemme sopeutuva armeija.” Olemme tehneet kovasti töitä, ja oli mukava vihdoinkin ottaa voitto kotiyleisön edessä. Olemme todella tyytyväisiä. Olemme ylpeitä ja etuoikeutettuja voidessamme olla opiskelijajärjestöjen ensimmäinen sopimuskumppani Sinisen opiskelijakortin etujen lanseerauksessa. Olen aina ajatellut itseäni nimenomaan teknisesti hyvänä työntäjänä. Olen esittänyt surunvalittelut tänään myös suoraan YK:n pääsihteerille Annanille.

– Olen luottavainen MM-kisojen suhteen, Belonog vakuuttaa.

”Olen menettänyt rakkaimpani mailmas kun oman perheeni.” Olen myös hankkinut tietoa muista lähteistä, etenkin internet on mah-tava väline.

– Olen myös henkisesti valmis voittamaan Pariisissa, itseluottamus on kova, Belonog myhäilee.

Olen nyt matkalla takaisin YK:n päämajaan New Yorkiin jatka-maan hänen työtään. Olen töissä valtion virastossa, josta saan kuukau-sipalkkaa. Olen vain muokannut sitä. Oletettu ansiokehitys vuonna 2004, +3,3 %, sisältää liukumien yms. rakenteellisten tekijöiden vaiku-tukset. Oli kieltämättä suuri pettymys jäädä siellä ilman pisteitä, mutta olemme nyt jättäneet ne murheet taaksemme ja suunnanneet katseem-me Unkariin.

– Olisi otettu valtava riski, ellei tällaisia ratkaisuja olisi tehty, Van-

hanen sanoi.

– Olisikohan viime syksyn ilmiöllä ollut siihen jotain vaikutusta, Kubin pohtii.

Olli-Pekka Karjalainen. Olli-Pekka selvisi kesän lamakaudesta, joka johtui osin opiskelukiireistä ja sairastelusta. OLS I6 3 5 8 23-33 14. Olsson avasi MM-kesän hulppealla PE-tuloksella 17,77 Kreikassa. Olssonin, 23, sanoissa ei ole uhoa, vain kylmä totuus. Oluen merkitys ravintoloille on hyvin tärkeä. Oluen veronalennus puolestaan olisi 32 prosenttia. Oluiden hinnat laskevat keskimäärin 14 prosenttia. Olutvero alenee 32 prosenttia. Olutvero laskee 32 prosentilla ja hinta 14 prosentilla. Olympiaboikottien aika näytti olevan ohi.

Om efterfrågan inom exporten fortsättningsvis stärks, beräknas den totala produktioneri nästa år växa med 2,4 procent. Omalla, yliopiston yhteisestä käytännöstä poikkeavalla ilmeellä esiintyvät Yliopiston Apteekki ja Yliopistopaino sekä useamman eri organisaation yhteishankkeet kuten Fysiikan tutkimuslaitos, Tietotekniikan tutkimuslaitos, IPR University Center, Technomedicum ja harjoittelukoulu. Oman pääoman tuotto (ilman liikearvoa) oli 15,2 prosenttia (9,5 prosenttia). Oman pääoman tuotto (ilman liikearvoa) oli 18,1 prosenttia (12,2 prosenttia). Oman uuden asunnon hankkimiseen heidänkään tulonsa eivät kuitenkaan riitä. Omasta mielestäni mun laulunteko on jalostunut eteenpäin uudella levyllä, esimerkiksi tarinan kertomisen osalta.

On arvioitu, että miehen menestys liittyy juuri tähän: kuulija pysyy sijoittamaan itsensä mukaan tekstin tapahtumiin. On hyvä, jos on lisäksi onnistunut valitsemaan ammatin, jossa ei ole erityisiä työkykyyn kohdistuvia riskejä. On jokseenkin vallankumouksellista, kun pistää kahden miehen homoparin elämään sarjakuvassa tylsää arkea, jossa seksillä ei ole merkitystä. On luojassa, sattuvatko heitot kohdalleen.

– On otettava mallia Ruotsista, jossa henkilöstön asemaan, koulutukseen ja työaikajärjestelyihin liittyvillä laatutekijöillä on kilpailutuksessa keskeinen sija, Santamäki-Vuori sanoo.

– On selvää, että Suomessa on tarve korkeakoulupolitiikan ja aluepolitiikan yhteensovittamiseen, linjasi Urpilainen Kokkolassa.

On tämä aika villiä.

– On tämä siinä mielessä historiallinen juttu, kun ottaa huomioon että kuitenkin yli 200 maata on tyrkylä 27 jaettavalle paikalle, Pihlakoski päivitteli.

– On tärkeintä, että tällaisen terroriteon ei sallita estää kantamasta sitä vastuuta joka YK:lle kuuluu, ulkoministeri painotti.

On tärkeää, että tästä huolimatta YK jatkaa ja vahvistaa keskeistä tehtäväänsä Irakin humanitaarisessa avustamisessa ja jälleenrakentamisessa. On yksilön omalla vastuulla huolehtia kunnostaan ja terveydestään, ja lasten osalta kodin ja koulun merkitys on tärkeä. Ongelma johtui Microsoftin Windows-järjestelmän tietoturvaongelmista. Ongelma on pahin pakkasaamuina, kun päästöt jäävät leijumaan lähelle maanpintaa ja tunkeutuvat sisälle rakennuksiin. Ongelmia on järjestön mukaan etenkin opetus-, kasvatusta- ja sivistysalalla sekä terveyden- ja sosiaalihuollon palveluissa.

– Onhan olemassa jopa valtioita, jotka sokeasti uskovat omaan asiaansa ja katsovat sen perusteella oikeudekseen tehdä mitä hyvänsä, Joensuu luonnehtii.

– Onko se oikein? hän kysyi, mutta varoi kommentoimasta Nordean mahdollista linjasta tulevaan.

Onneksi hän heitti Kalevan kisoissa sellaisen sopivan 82-metrisen.

– Onneksi onnistuivat, Kanerva hymähti.

Onnettomuuden vuoksi tie on suljettu toistaiseksi, ja poliisi ohjaa liikenteen kiertotietä Lempyyn kautta turmapaikan ohi. Onnettomuudessa vältyttiin loukkaantumisilta. Onnettomuus sattui Lyytilänmäen kohdalla noin 10 kilometriä Suonenjoelta Kuopion suuntaan. Onnettomuuspaikka on noin 10 kilometriä Suonenjoelta Kuopion suuntaan. Onnistuimme aika hyvin.

Opec-korin keskihinta ylitti vuoden alusta elokuun puoliväliin hintatavoitteen muutamalla sentillä. Opec-öljy maksoi keskimäärin 28,04 dollaria tynnyriltä. Opetusministeriö. Opetusministeriö on kutsunut dosentti Sakari Aholan pohtimaan yliopistojen yhteisvalintojen järjestämistä. Opetusministeriö tukee urheilijoiden opintoasioita esimerkiksi osallistumalla Olympiakomitean opinto-ohjaajan palkkaukseen. Opetusministeriön työryhmän mukaan kaikki ensi- ja toisluokkalaiset kattavan toiminnan järjestäminen maksaisi 176 miljoonaa euroa.

– Opetusministeriön työryhmän mukaan kaikki ensi- ja toisluokkalaiset kattavan toiminnan järjestäminen maksaisi 176 miljoonaa euroa, sanotaan liiton tiedotteessa.

Opintotuen vapaan vuositulon määrä tulisi korottaa vastaamaan yleistä ansiotason kehitystä. Opintotukeen ei neuvotteluissa tehty mitään rakenteellisia muutoksia. Opintotuki ei nykyisellään mahdollista täysipainoista opiskelua ja sitä on korotettava. Opintotukijärjestelmää uudistetaan nykyistä kannustavammaksi. Opiskelijajärjestöjen välisen synergian hyödyntäminen Sinisen kortin brandin vahvistamisessa johtaa aina lopulta tärkeimpään, eli opiskelijan toimeentulon paraneamiseen. Opiskelijajärjestönä tehtävänämme on kaikin tavoin auttaa jäseniämme: tämä on meidän tapamme toivottaa heidät tervetulleiksi takaisin koulun penkille. Opiskelijoiden asumislisää myönnettäessä tulisi ottaa huomioon vallitseva vuokrataso ja nostaa huomioon otettavaa vuokratottoa nykyisestään. Oppisopimuskoulutuksen rahoitusta lisätään lähes 5 miljoonalla eurolla ja aikuisväestön osaamistason kohottamishjelmaa laajennetaan 7,5 miljoonalla eurolla.

Osa rahoista menee myös kahden oman pojan jäljittämiseen, joita Norjassa oleskellut isä ei ole nähnyt 13 vuoteen. Osa tätä työtä on muodosteilla oleva pankki, joka aloittaa toimintansa ensi vuoden alkupuolella. Osakekohtainen tulos oli 0,14 euroa (0,09 euroa). Osakekohtainen tulos 12 edeltävältä kuukaudelta oli 0,40 euroa. Osakkeiden kurssit laskivat hienoisesti keskiviikon kaupankäynnissä New Yorkissa. Osaltaan sitä nakertavat kaventuneet luottomarginaalit eli viitekoron päälle tulevan siivun pienentyminen. Osan vuotta siinä ovat mm. appelsiinit, mandariinit, viinirypäleet, päärynät, persikat ja luumut. Osavuosikatsauksensa julkistanut Nordea oli keskiviikkona Helsingin pörssin tähti. Osavuosikatsauksensa julkistanut Nordea oli tänään Helsingin pörssin tähti. Oskari Frösen.

Otan yhden esimerkin: Kuljettajat arvioivat kilpailuttamisen heikentäneen asiakaspalvelun laatua, kun taas esimiehet arvioivat laadun parantuneen. Otin riskin ilman tietoa siitä, että tulen valituksi tänne. Otsikon edessä saattaa olla tunnus Re:. Ottelu Kööpenhamina Parkenilla alkaa klo 20.15 Suomen aikaa. Ottelun ehtoapuolella Muurinen vaihtoi vielä Miika Koppisen ja Juuso Kangaskorven kentälle. Ottelun

loppua kohden Tanskan maalille syntyi myös hyviä tilanteita. Ottelussa on sovittu käytettäväksi kaikkia pelaajia, joten Ukkonenkin kaavaillee seitsemän vaihdon tekemistä ottelun kuluessa. Ottelussa ratkaistiin lohkon toinen jatkopaikka, ja eurooppalaisille olisi riittänyt tasapeli puolivälieriin pääsyyn. Otteyn sitkeys palkittiin viimein 200 metrillä uran ensimmäisellä arvokisavoitolla.

Oulu: Päivi Kauppinen 0/2, Piritta Mahanen 0/2, Sanna Virsula 1/3, Pauliina Pokela 2/0, Anne-Mari Junes 1/0, Pauliina Kärnä 2/0, harhat 1. Oulu: 0 2 1 0 = 3 2 2 0 0 = 4 0 3 2. Oulu 2 0 1 0 1 7- 27 2. Oulun korkeudella esimerkiksi männyllä on samaan aikaan puussa kolme-neljä neulasvuosikertaa, joista vanhin putoaa pois normaalisti elo-syyskuun vaihteessa. Oulun lääni: Kohtalaista lounaistuulta. Oulunsalo 0 0 0 0 0 0- 0 0. Oulu-Reisjärvi 2-1 (3-1, 4-7, 0-0, 3-2). Outi Nyytjä ja Petri Tamminen ovat kirjoittaneet esityksen Miehen ikävä, jossa miestä ja miehen kaveria esittävät Ilkka Koivula ja Heikki Rantanen.

– Ovea ei voi sulkea maailmalta ja sanoa, että jos emme ole mukana, voimme pitää paikkamme, Halonen sanoi Kultarannassa Dagens Nyheterin mukaan.

Ovh 24 EUR.

Päivä sisältää STT:n koko uutistarjonnan elokuun 20. päivästä 2003 lauseittain aakkosjärjestykseen aseteltuna. Luku vaihtuu alkukirjaimen vaihtuessa, kappale vaihtuu virkkeen toisen kirjaimen vaihtuessa sekä repliikin kohdalla. Ohessa luku ”O” kokonaisuudessaan.

JOUNI KEMPPI

blogista VIRITYS ON VAIHTUNUT

ESIKOISKIRJA RUNOUDEN UUDEN ÄÄNENMURROS

21.10.2009

abstrahoidun ahtaat aidostikin
ainakin Ajatus anottu
antaa arkikokemukset
auttamatta avaussikermässä:
dekonstruoimaan Edes ehdoin
ei
ei Ei ei,
ei kannata
eivät elämälle
ensin epäkeskoisuus
epätasaisuus epävarmaksi
erilainen esikoiskokoelmansa
esikoiskokoelmia Esikoiskokoelmien esikoiskokoelmissa
esimerkiksi esteettistä etsivät
että
että että
että että että
että että haastaa
hakevat hakeviin
haluaa hampaittesi
haraten harvoin hauskaa.
henki hermeettiseksi horisontiksi
hukkuneen hullua hullusta

huolimatta huonon
Huulilla huulten
hyvinkin häkinheiluttaja,
häly hämyinen hämäään Hän
hänen ikään ilmaisia ilmaisuun.
imaisee innostuneesti Isompi itsensä
itsensä.. itseään johtaa joka
joku jolloin jonka jonkinmoinen jopa josta jotenkin
jotka juuri
jälkeen jäsenneeltyä jää jäädä
kaanonia kaikki kanssa.
kertoo kestä
Kielisuudelma.
kikkailun kirjallista,
kirjoittaa kirjoittaa kirjoittaa
kirjoittaa kirjoittautuu kirjosta
kokeellista kokeilijaan, kokoelman
kokoelmassa kokoelmien kokoelmiin
kokoelmissa, kommunikaatio
korvasta koska kosketus-
pintaa kovin kovin
kovin Kristian Kristian
kuin kuin kuin kuin kuitenkin
kuitenkin kuivausrumpusilmäinen
kulhossa kulttuurista kummalliseen
kummallista kun kunnolla.
kuten kuvastuu Kyllä
käsitemaailmaan,
käsiteunoilijat
käy
käy
kääntynyt
laajasta laulutuokion
leikillisyydeksi, leikillisyyys
liian liian liiku likemmällä

Lipstickistä
lukee
lukijalle.
lukijan lukijan
lukuhorizontin,
lukukelvoton
luode
luotaavia
luuppiutuva
lähes lähes lähestyä
lähinnä
mahdollista
mahtumattomia
mahtuu makaaberia
masturbaattiseen
materiaali
maun
menee
meneillään
merkityksellinen
mieleen, mielen mieli
mikään Mimesis Mimosa
minä monivalintatehtävät
monologi monologia
monologiin,
montaa
muodon,
muodostuneiden
muottiin mutta
muutamia
muuttuvat
myös myös niiden
niille niin niin, niin,
nimeksesi nolo nosta
nuotinnokset. nyt

Näin näin Näin
näissä näissä
näitä Nämä
ohjainmerkit
oikeammin
Oivaltavaa?
oivaltavia
olemassa
olisi
olisi
Omaperäisyyden
On
on,
on on
on on
on on
on on,
ongelma
Ongelmallista
ongelmana
otetta.
ovat
palettiin
parin perinteiseen
perinteisen pienempi.
Piiroskuvat, pintaväreilystä Pisimmälle poljentoa popcorn
proosarunouden puhekuplat
Puhekuplissa puhuja,
puhujalla pullon punonut puolestaan
puolin purkautuu puute pyrkii
pysyttelee
päällisin päästä raamit rajapintaa, rajoja
ratkaisu renkaiden riittävän
rikkovat riko

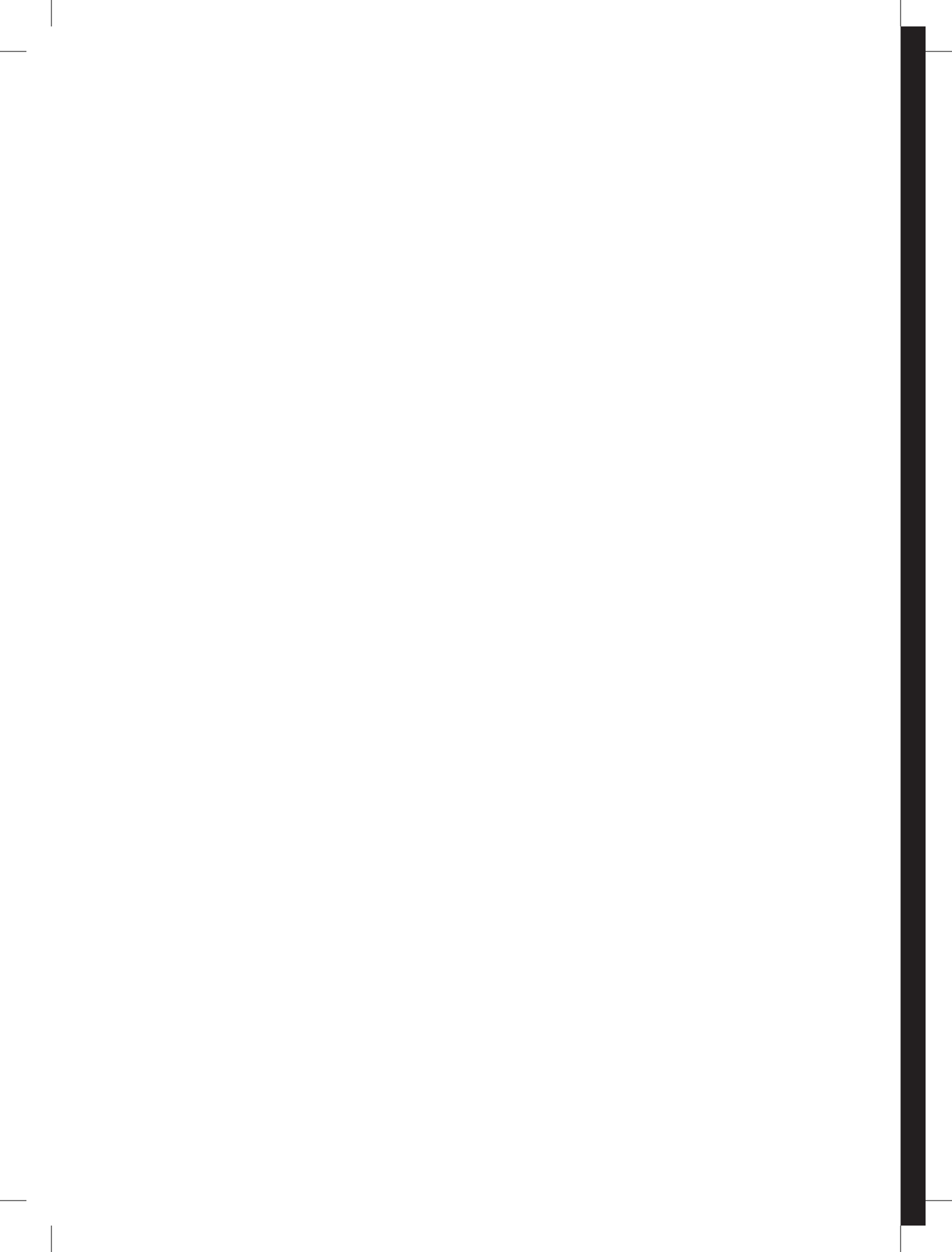
risteilee runkkari runoissa
runojen runojensa runokuva
runokuvaelmissaan runollista.
runoudella runoudelle runouden
runouden runous
runous runoutta
saada
sait samalla
samanarvoisiksi.
samanlainen samantyyppiset,
samarakeistamalla
sanakonglomeraatteja
sanat sanoin :/
sanoja sarjakuvat,
saturaatiopistettä,
Se-se-se-seka-aineksinen
sellaisia
sellaista siinä
sijoille sijoittamaan siltä,
Sinänsä sisältönä sisään
sisäänpäin sitten
slapstickiin soittoa
sorta suhtautua
sujahtaa suosta suuhun
suusta sylkee sylki
syntyy säkeet säkeisiin,
säkeitä, säkeitä taas tahdoin
tai taittuu tajunnan
tapauksessa tarinallisissa
tavoittelu Tehokeinot tekijä
Tiedämme
tietolaatikot,
toisesta toisin
Toki torven tsirp tsirp tulee
Tuntuukin tuo tuskallisesti

Tuskin tuuli tyhjiöön tylsäksi
typografisen typografisesti tyrmää
tyylivirhettä työksi Tällöin Tämä
uin Uljas ulos Ulub ulub ulub,
usein usein Useissa
useissa uudella
uuden uusi uusiksi
uusiksi, vahvan vaikea
vaikea vain valan valitettavan
vanhainkodin varjonyrkkeilyksi vartoilemaan.
vastaan vastatuuleen verkoksi veteen vie vielä
viljelee vinosti virkistävää visuaalista
vuoden Vuoksi vuoksi
väkinäiseksi väki-
sinkin yhdistää
yksinomaan ylipäänsä
ylystyks yllivaukset,

äänenmurros.

Teksti on tehty aakkostamalla Jukka Petäjän "Nippukritiikki" ("Uuden runouden äänenmurros"
HS 19.10.2009). Aakkostettu teksti on jaettu säkeisiin ja samalla joitakin sanoja on poistettu.

3

hyacinthian modulations of shape

LASSI HYVÄRINEN

TULI & SAVU 3/2007

ALEKSIS KIVI

lehto
hto lehto kehto
hehto kehto lehto lehto
o lehto holla olla vainiolla
tuuditella vala kala ilma milma
kulta lehto kehto lulla tulla huuta hiita
a hiita viita hulla kulla ulla olla kellahella
a viita riita illa tilla tuuditella hell lla tilla
avala kavala halava kakana kehto k keh
keh keh leh leh leh kekeh keh le tuo
hull lull ull oll lol lol lal lal tuo
ke keh keh heh leh leh toh to tuo
to toh toh oh hol lulla h tuo tuo
lysti lysti lysti sti sti sti s tuo tuo tuo
l ll ll ll ll ll ll e nen tuo tuo
e h h h hh hh hh tuon tuon
hht hht hht hht nuo tuo uo
tohh hh hh nuot uone
hh h hh uo nt
hh h t
h

KRISTIAN BLOMBERG

blogista RUNOUSNOPPIA

SYDÄN

kuulunut, kulunut, kuulunut, kulunut, kuulunut, kulunut, kuulunut, kulunut
kulunut, kuulunut, kulunut, kuulunut, kulunut, kuulunut, kulunut, kuulunut

löysä alkoholipallo vatsassa on parempi kuin tiikerinkäpäli tai tulipalo

fuckbuddy on snautseri keravalta

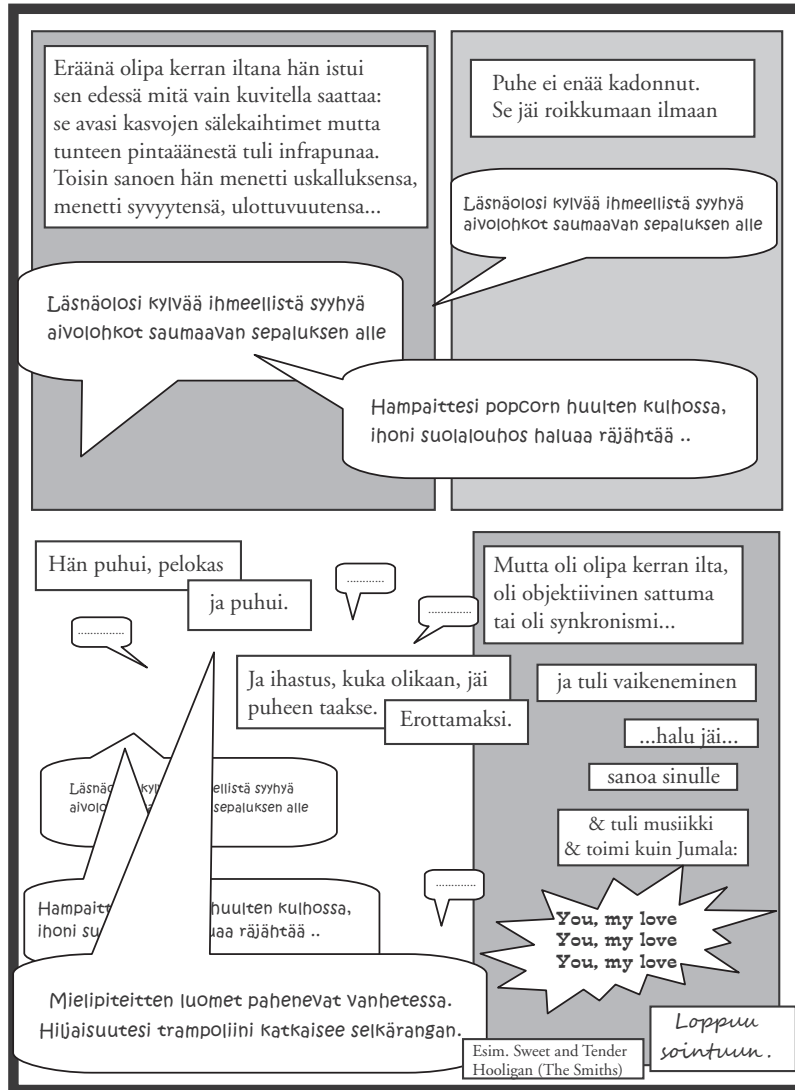
hektinen | h e t k i n e n | hektinen

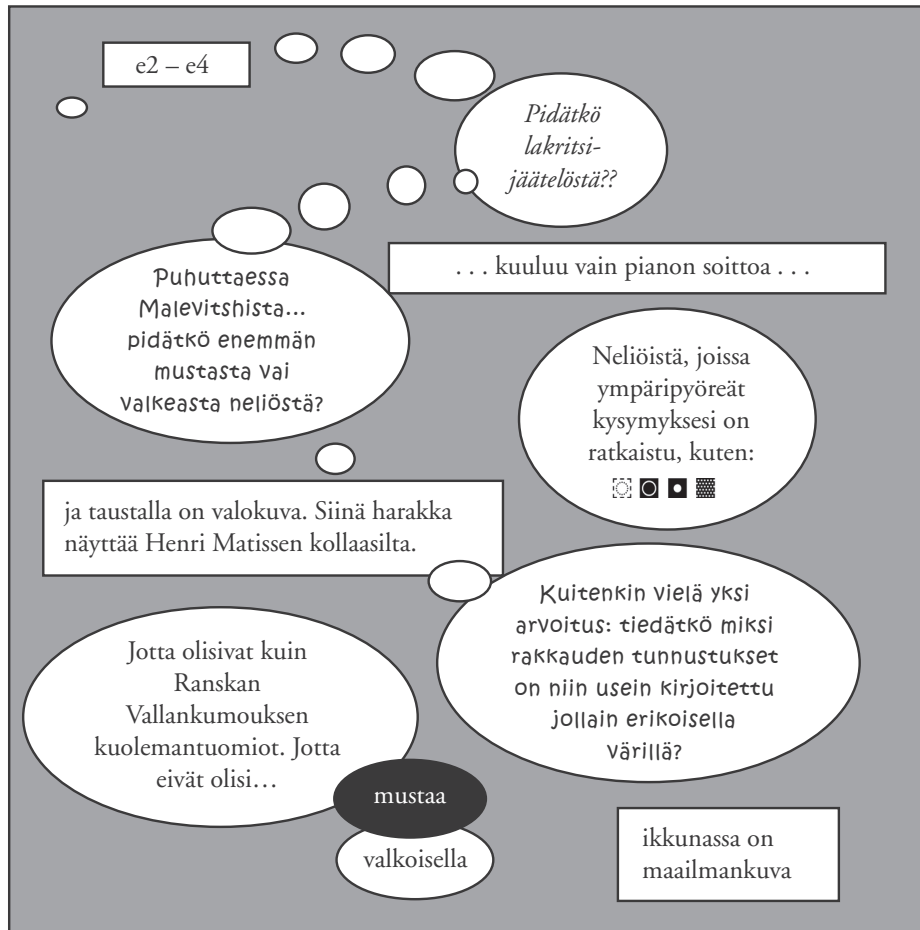
b a n
t a l e
b a n
t a l e
b a n

u n - t h e - x x x

KRISTIAN BLOMBERG

teoksesta PUHEKUPLIA

KRISTIAN BLOMBERG

L-RUNOJA, *blogista* RUNOUSNOPPIA

a
s
e n n e

p
e
t
o m a i n e n

a
r
v
o s t e l u

m
e
n
e s t y n y t

KARRI KOKKO

L-RUNOJA, *blogista* LYHYTTAVARALIIKE

h
o
m
e r o s

p
r
o u s t

d
u
c h a m p

p
o
l
l o c k

SANARUNOJA*

autiomaatio

gemineⁿemesis

heartheart

identiteettiⁿityy

ink visitio

kansalaiskottelemattomuus

syyys

säekkailu

tuotantodellisuus

vast^aus

vierastuttava

* Tavi, Salo, Koski, Marjamäki, Joensuu, Blomberg, Kokko, Blomberg, Hannula, Salo, Salo.
Eri julkaisupaikkoja.

KARRI KOKKO

teoksesta AVOKYYHKY, LATTIAHEROIINI

naamiaisaateli

vertaismuutos

ystäväävantgarde

voimarakkaus

laurantaituki

seurusteluespanjalainen

poljentomodernismi

sairaanvaikutus

tyhjiödada

pimeäkepponen

laatutotuus

nieluodysseia

tulikuuluisuus

uutuusnyrkkeily

naulapyhimys

sähköroomalainen

sadehuone

lippuperspektiivi

nyky-yö

työpiano

kansanjännitys

rytmikesä

älyonneton

kasvattimelodia

uussilmä

lauluelämä

nuorhäiriö

alueironia

vesiköyhä

huomenhämmästys

sisäkirves

hyvetahko

kotimakea

valkokuume
makubaronetti
uhrinuotti
tajuonni
kutinalaina
yhtiöbaari
jatkokaura
elektroniasenne
kertasalaisuus
suihkutomaatti
kevytliitin
varrastrilleri
sopraanovasikka
syksynelonen
traumanero
koodiluulo
valeluonto
susi-ilta

vaistokeltainen

jänistuttu

liukuhelvetti

satamaneon

varasvilla

varjokolikko

nolladonitsi

bensiinivanilja

vastustustoppi

kylmähinta

valintahilse

edistyshätä

säälihistoria

TIMO SALO

blogista VAPAAMATKUSTAJA

POLETIikka

u i n u
n n
i o n i

~~k~~olemattomuus

~~k~~olenko
~~k~~olemassa?

veri
toveri
kostoveri
rikostoveri
verikostoveri
toverikostoveri
kostoverikostoveri
rikostoverikostoveri
verikostoverikostoveri
toverikostoverikostoveri
kostoverikostoverikostoveri
rikostoverikostoverikostoveri
verikostoverikostoverikostoveri
toverikostoverikostoverikostoveri
kostoverikostoverikostoverikostoveri
rikostoverikostoverikostoverikostoveri
verikostoverikostoverikostoverikostoveri
toverikostoverikostoverikostoverikostoveri
kostoverikostoverikostoverikostoverikostoveri
rikostoverikostoverikostoverikostoverikostoveri
verikostoverikostoverikostoverikostoverikostoveri
toverikostoverikostoverikostoverikostoverikostoveri
kostoverikostoverikostoverikostoverikostoverikostoveri
rikostoverikostoverikostoverikostoverikostoverikostoveri
verikostoverikostoverikostoverikostoverikostoverikostoveri
toverikostoverikostoverikostoverikostoverikostoverikostoveri
kostoverikostoverikostoverikostoverikostoverikostoverikostoveri

HENRIIKKA TAVI

teoksesta ESIM. ESA

sulle, joka ei uskalla laskea varjoaan, koska pelkää unohtavansa sen: haistele niil-
kat pakenevat sisäänpäin hiekkaa pitkin kaksi tyt-
ta ilman lenkkareita, kummankin jalan on oltava vuorollaan maassa tai ei
maus, se ei ole tullut vielä, he odottavat vuoden vaihtuvan tänäkin yönä kel-
nä pelkään korkeutta, koska ihmiset saattaisivat mielen-
häiriössä ruveta hyppimään alas mi-
taiset apilat tippuvat maasta, munkin valkoinen kaapu nousee ilmaan kuin hui-
koskaan silitän raidallista jalkaasi en voi pae-
töä lontostaa, astunta virheellinen ja nil-
lä kevättä, miten aurinko pistelee verhon läpi ja lintu nauraa totisesti ruu-

EROLINTUHATTUPANTALEBANAANIHARVINAISESILIINAHAR
JUHTALONMIESTERATSUNAMIGOSPELIEVETELEMUARIIPOL
IPAKERRANKAPAUJUSTOMAATTILARINKYÖIGMARIKASTE
ELMINÄINTORIITARINAURUUSITUAPINACOLADARRAIVOROO
MANTEREVADENTAALIPASTORIKIOSKILLAATIONDEMOKRATI
ANANMERILÄINENKÖRTTIUYÖNVARJORMAOLINTAULUKKON
EROMUUNTOISARIEMUISALOKASUAALISÄRÖTÖSTERVERI
AALISKOLMERIMPULANBATORJUNTANELIUKASTEMATOMARJA
NIKAMASTRAKKUMPUUSKANNAANTALIKAINORJARMOROS
RKESALONTOOKKONALANTALORINAKKELIAKIANTORSTAITOL
LOPETAJUANNOSTURILASTUUVAAARAUSKUNTOKISAMBIASUN
OIJALAVARJORINASSIKKATUETKOSTOOPERJANTAIAKINAKYN
AREVARINARHIDASTURKUULORUMMARTINNERIikkaARINADJA
RLAPSUSSURUKOUSSIKKASVOUTIIKRIPUANTAAJAMANTEL
IEHITELLAIMAYSKAVIJASTIPAARYNAPPARAATALIHAPIIRA
KKAUSIIMAGORAVARISTOAJURIKURAMICANNELJANNEVALIS
KOIRAUNOUSUKASSLLIINSENIGMARJALAPSIRUUKKUULOR
CAMUSTAVALLINENKORTTIRKKONENNELIPOEDGARCIAANTORT
TUUMALLIEJUURIPAUSSENTTIILIIKAROSMARIINIHIILISMI
NAEVINOUAALTONENONENNIINTOIKKAROIDARTSAIVASTU
SSRPAAVIHALISKOHUMALAUTAUNOPPAKSUOMIKKIIRUNASTA
VIRHERINÄKKIROUSKULLIIKENNEMORJENSIILIPAISINAT
TISSIRPALEPAKKOMENNUSIINTÄÄLLÄÄVÄRINÄRKÄSTYSTA
VÄSYNYTKYTYSISKOIRASTAINANAINENKELIHAVARASTERIX
ENAKISTOVERIIMUURIEKKOMUROISKELIRIISTOINENGLU
NDULAATTIISTAIDEAPIERUUNARRIIMIOPPILASILAVARUUS

MIKAEL BRYGGER

blogista NANONEN

rose poem @}-,-'-.

rose that has some of the technical or literary qualities of a poem (such as regular rhythm, definitely patterned structure, or emotional or imaginative heightening) but that is set on a page as rose (*Encyclopædia Britannica*)

IKILIIKKUJA

A muuttuu I:ksi

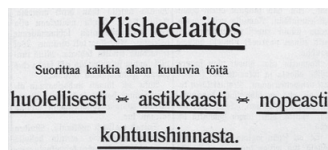
I muuttuu K:ksi

K muuttuu A:ksi

REIJO VALTA

blogista NANONEN

semmi|nkin, walang anuman. Intet, ingen, ingenting. Niet een.
Ei mikään, tyhjyys, ei yksikään. НИЦО. Niks.

*Lilius & Hertzberg Oy:n mainos,
Suomen Kansa no 7 14.01.1901.*

MARKO NIEMI

teoksesta NUROUSOPPI

SUDOKU

```
      ä   t
i t   y   h
     y h   i n
      i j       e
           j h l
l         n ä
y t     i j
     e   h   y i
l     t
```

j t s u h
o t a j
r j t u
t h j s r
s j h t
i r h t j s
 j i r t
 t j a
r t u j o

ji u s
a ulk
o as
s uol i
aj lk
o jit u
ui o
tok a
s k jt

ä h j e
i l y ä j n h t
j e i t y ä l
l ä e
h i l j e n y ä
h y i j l n
t i ä h l n j
j y ä n e i h
n h i j e t y

AKI SALMELA

teoksesta ALMOST BEYOND RECOGNITION

a hydro-compressed sterilized mouthwiper
a hydro-compressed sterilized mouthwiper
a hydro-compressed sterilized mouthwiper

we speak freely of language butting larger resonant sense
a little cluttered with words of madness and glossolalia
foreign our forms and oral diversity of selves within myself.
I don't think the reader has any responsibility *per se*.
A little passage of schizophrenic speech from over there

Wasteland of paradox voice to language in some real sense
lower than the peaks which the mountains are information
out of the hands of the messy complexities of
Folded text - There is less stability than we need

philosophy in third drawer, one lecture is in the fourth
handy as of never to be a critical audience'd address
drawn past that never existed

JUKKA-PEKKA KERVINEN

KAKSI AIEMMIN JULKAISEMATONTA

NO ON

NOOON ONN,OOON O,NNNNNO N,NOONN,NN,N N
,NO,ONNOONNO OO,OO O,OOONNN,ON ONNON,NO
O NO,ONOOON,ONON,NN, ONNNNNNO,O, O,ON
NN NON, OO O ON OONNNNO ON OOO,,OOO
OO N,N ,NOO NO,O ,NN ,,O OO N, NON
O,, OO N, NNN,O O NONO ONNONN,,NOON
NN ,,O O ,NNOONN, ,OOONON,OO OONO N,
O O, O,NN,OOONNOON,ONONO ,NON, O NN N
OO NO OO,NO ONONNNONN ,ONO NO, , NO,
ON,ONN,NN N O ,,NNOO,OOO,,,OO, O NNON
OOONONNOON ,, NNN ONOOOO NON,N NO ONO
, OONN NOO ONOONO,,OOO,N,,,N NOO,O,N N
N N, OONNOO, NNO NOOO O O NOO,N OON O
NNOONNOO ,ONNONNOO OON N ,N OOOO NNN
N ONNNOOOO, NOO,NO,N O, ONNN,,OONO NO
,NOONO O,N ,NOONO NNOO,NNNNONONNOON N
NNOOOO, O, NNONNNO ,NONNNN, ON,N

LUURANKO-HULDA

ZLUURANKO7GOHULDAX}NHULDAF
HULDA_=15_LUURANKOG_/HULDA'JLU
URANKOHULDAh LUURANKO_?HULDA
ZX??JLUURANKOHULDAJLUURANKO_
ZLUURANKO_C5F?K.??UH_0;2HUL
DA\$Z}AKI6HULDA?LUURANKO9&?=J
HULDA#9=/?HULDA_HULDA{ZBFHUL
DAPHULDA?_I?-XJ?LUURANKO_HUL
DA eLUURANKODHULDA_E?B5_HULD
A_mBXHULDAAXLUURANKOHULDA?ZG
LUURANKOHULDAX=LUURANKOUTLUU
RANKOe_j?j5;Lj?LUURANKO_LUU
RANKO_tHULDA_LUURANKO-KLUURA
NKOHULDA.W___mLUURANKO'LUURAN
KOHULDA?/_F?BBLUURANKO5_?LUU
RANKOO___J'C?'HULDAh/-?HULDA_
Jt''XWB9'I LUURANKO___/RKLURAN
KO_AG9RLUURANKOBHULDAJ__LUUR
ANKOLHULDAGHULDA4\$89HULDAELG
ILUURANKO\$tLUURANKO_\$HULDA8t
LUURANKO2jZJLUURANKOCLUURANK
O'tGTCLUURANKO5t''HULDAP??}4

CIA RINNE

teoksesta ZAROUM

cut out for
superstition:

a	1	n	14
b	2	o	15
c	3	p	16
d	4	q	17
e	5	r	18
f	6	s	19
g	7	t	20
h	8	u	21
i	9	v	22
j	10	w	23
k	11	x	24
l	12	y	25
m	13	z	26

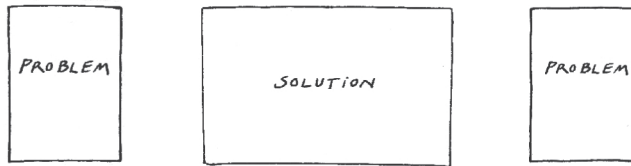
The thickness of books:

Goethe, Faust 25mm

Dante, La Divina Commedia 37mm

Cage, Silence 18mm

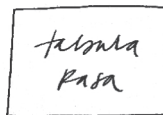
the book of western philosophy

la question
o tout
o rien
o les deux

need no words no

nicht entweder oder sondern sowohl als auch

fill with own
o imagination
o indignation
o other nation

CIA RINNE

teoksesta NOTES FOR SOLOISTS

notes for censorship

* 100

é

(censuré)

* bien sûr
bien sur
bien
bien bien
sur
sur quoi?

* sur scène:
sur scen
sen, sur
censur.

* cut out from books
important words
destroy the book.

(diagonal reading)

* censor

- o all names in a book
of your own choice
- o all page numbers in a book
of your own choice
- o line N° so & so on each page in a book
of your own choice

* freie wahl:

o entweder
o oder

* to x or
not to x

* sth to say
so to say

* be there or
see there or
me there or
i there or
either or

* one of them

(recognition)

* so wie du
du
u.

* someone will notice

* untouchable
to b e
able

n o
t
to
touch
ihable!
touch
touch é.

* pathetic solitude.

MARI KOSKI

blogista JYVÄSKYLÄ SCHOOL OF POETRY

letlthrwwoyaaŞeĐanscomMuaæsch∞
⑩⑨⑧⑩⑦⑥⑤④③②⑩●°

DELAY DAISY

for mal
for warn
for sythia
for ce
for est
for eign
for get
for age
for wind
for tune
for sooth
for feit
for etaste

MIKAEL BRYGGER

teoksesta VALIKOIMA ASTEROIDEJA

EXIST

EXITS

KUUMAAILMAPALLO

MUSE LANGUAGE

sidottuaan hiuksensa ylös
hän sanoi jotain

VALIKOIMA ASTEROIDEJA
(1801–2006)

I

Ceres 1801
Pallas 1802
Juno 1804
Vesta 1807
Astraea 1845
Hebe 1847
Iris 1847
Flora 1847
Metis 1848
Hygiea 1849
Parthenope 1850

II

Nasi 1939
Paijanne 1939
Pielinen 1939
Transylvania 1940
Detre 1940
Borrelly 1940

Kevola 1938
Estonia 1939
Schalen 1941
Bourgeois 1941
Vinterhansenia 1941

III

PH32 2006
PD39 2006
QN27 2006
QH33 2006
QT40 2006
QH42 2006
QL66 2006
QZ98 2006
QC129 2006
QL133 2006
QV136 2006

OLLI-PEKKA TENNILÄ
AIEMMIN JULKAISEMATON

Vstia

Vuotaa.

Ero

Erehtii.

RAISA MARJAMÄKI

AIEMMIN JULKAISEMATON

GYNONYIMI

nainen }
avioitunen } verbi

naishenkilö }
vaimoihminen }
naisenpuoli } substantiivi
naisihminen }
naiseläjä }

naisläjä

RAKEL LIEHU

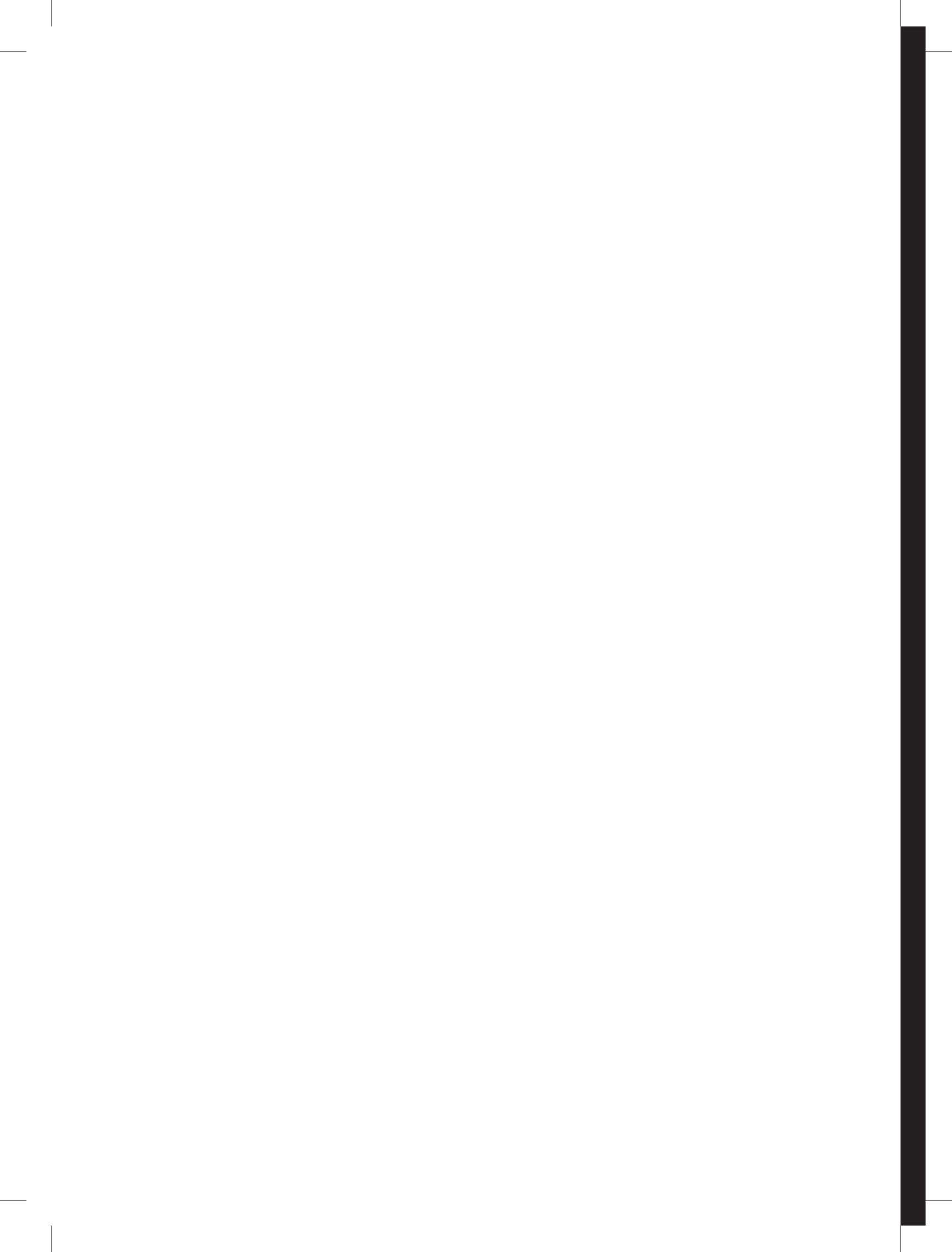
teoksesta BUL BUL

TEOREEMA JA SEN RATKAISEMINEN

A	B	C	Z	Q
S		K	Å	L
R	Y	E	F	
P	D	U	I	X
J	Ä	H	V	N
G	Ö	M.	O.	T.

(kahta puuttuvaa aakkosta etsien)

4

the autocorrect wants to wreck my best wordplay

RAKEL LIEHU

teoksesta BUL BUL

SIMURGH

On suurenmoinen tarina jossa linnut – kolmekymmentä
kaikkiaan – lentävät sharg sharg huutaen
ja etsivät kuningastaan.

Minä kuljen pimeiden mukulakivien yli, ilmastointikoneen
huminassa, ostan mustatuhruisen lehden joka kuljettaa meitä
katastrofitunneleita pitkin. Shokkiuutisia, varoituksia:
kuulette prosenttia todennäköisemmin jos syötte villisian
tai audaforssin maksaa.

Linnut ovat joutsenia ja lentävät lekottavin siivin, ne
etsivät kuningastaan. Campo di Fioria suihkutetaan
pongahtelevalla letkulla jätteistä, ja linnut kertovat
toisilleen tarinoita, niitä on taltioitu

minä kuljen pimeiden mukulakivien yli, seismografi ampaisee
ääripäähänsä

BREAKING NEWS

maailman värisevä turpa on halki!

linnut paiskautuvat

punaista laavaa purskahtaa meren alta kuin johtajasuden
ulvahdus

paisuva meri synnyttää,
kohta minä roikun alasti puussa, aaltoja, aaltoja, talot
tulitikku-säpäleinä
halleluja! vanha mies lierihatussaan huutaa,

aika kaareutuu, kobra purskauttaa mirhanväristä myrkkyään,
linnut repeytyvät

niitä on enää kuusitoista,
viisitoista

Dante Alighieri nostaa historiasta kostonhimoisen, uneksivan
katseensa

ja geisha
jonka aivoihin on pistetty hiusneula, geisha kelluu
aalloilla kiinanruusu-kimonossaan, (kuin leija, kuin
Hokusain avaruuden nielaissut maalaus),
se näkyy satelliitilähetyksenä televisioissa,
presidentin poika katsoo sitä popcornja nakertaen

minä roikun lonkka murskana puussa, rannalla kuolleita kuin
viimeisellä tuomiolla, kaappeja, kasareita, nuken jalka

toivosta ja epätoivosta kajastaa sama kärsivällinen valo

lintuja on enää kolmetoista, kaksit-
kolmetoista

Hitaasti aalloilla kelluu vanha peili, meri on ahmaissut sen
tempppelin seinältä,
se jää eteemme

On vaativa tarina jossa linnut etsivät kuningastaan, ja

näkevät perillä itsensä
kuninkaina
Kolme joutsenta ja yksi alaston puussa. Perillä,
SHARG !

mutta tästäkin jää nälkä

simurgh = kuningas
si murgh = kolmekymmentä lintua

HUUTO

Tuhotkaa välittömästi tämä teksti kun olette lukeneet sen.

Kyseinen rakennus oli tummanviininpunainen. Sen torniin oli hilattu satoja kiloja painava kello jota soitetaan joskus: se on merkki. Soitosta kuulee myös vainajan sukupuolen.

Olin seitsemän kun minut vahingossa lukittiin tuon rakennuksen kellariin, sen kylmänä hohkavaan tilaan. Paikalla oli vain yksi kuollut, halvassa puisessa arkussa, ja varma pimeys.

Olin seitsemän, mitätön olento, mutta heti kansi aukeni ja vainaja nousi istumaan ja kätteli minua kohteliaasti. Valoa tihkui niukasti seinän raoista.

Olen kertonut kaiken terapeutilleni jolla on lempeä hevosen pää ja vapisevat pienet kädet. Tapaamme purjeveneessä ulapalla, siellä ei kukaan kuule.

Historiassa tapahtuu paljon, mutta minun huutoni kellarissa on ihmiskunnan aarteita. Lapsen huuto: sähköinen, artikuloimaton vokaali, tai uusien vokaalien sulauma. Puhun siitä terapeutilleni vain veneessä, ja öisin, sen mahdollisuuksista pelastaa ihmiskunta. Kerron kokemukseni aina uudella tavalla, ja terapeuttini kuuntelee aina eri hahmossa, tänään hänellä oli egyptiläisen muumiokissan pää; pääsemme yhä lähemmäksi.

Päivät istun tietokoneeni ääressä, pyrin luomaan foneettisen
käyrän huudostani. Hän tutkii tulosta innostuneena;
lumipyröissäkin kiipeämme telakoituun laivaan kuin hämähäkit,
hän on 86, minä lähes sata, arvoitus ratkeamassa.

Pyydän että epäilette vahvasti (omankin turvallisuutenne
nimessä) minua ja jokaista tarinani yksityiskohtaa.
Glasieri jolla harhailemme on suunnaton. Luultavasti
löydymme sieltä jäätyneinä kuin etelänavalta Scott, joka oli
kietonut käsivartensa meriluutnantti Wilsonin ympärille.

Kaikkea epäilkää, mutta harvinaista toveruuttamme älkää.
Terapeutini laskuttaa kerta kerralta enemmän, mutta nauttii
purjeveneestä ja vaatii viiden tähden konjakkia.

jäätikkö jolla harhailemme on hengenvaarallinen

RAKEL LIEHU

KAKSI AIEMMIN JULKAISEMATONTA

naisprofeetta

Kun naista oli potkittu ja nöyryytetty,
hän alkoi pestä ikkunaansa, laulaen
Mustia lintuja istui langalla, mustia kuin new york
sähkökatkossa,
oli ruuhka-aika Nivelbussit notkahtelivat eteenpäin, ihmiset
kaatuilivat busseissa ja sadattelivat
nainen lauloi ja pesi aamusta iltaan ikkunaa
hänen silmistään tuprusi savua
hänen edessään oli moskeija, siitä kuului yltyvä
rukoushuuto, (ääninauha rahisi pahasti),
Nainen pesi pesemistään
kadulla oli verta ja lihankappaleita
moskeija naisen edessä oli Pelottava
Hebel terbah! nainen näyttelisi hullua
söisi vain nahkakuorisia viikunoita ja laulaisi: Olen
rasvainen paperinpala hylätty talo

Hän pesi ja pesi
ja ikkunasta tuli polttolasi, kohta sitä tuijotti ja pelkäsi koko
kylä
se loisti saTEENKAAREN PUHTAISSA ankarissa väreissä
välähteli kuin ukkonen
ja ruuhkabussi pysähtyi ja naisen käsi hitaasti pysähtyi

moskeija naisen edessä taivutti kultasinisen päänsä
ja tuli ikkunasta sisään,

nainen nukahti, hän oli valvonut neljäkymmentä päivää
moskeija taivutti päänsä ja imetti naista sirolla
kupolirinnallaan

(ja nainen sai voiman)
harva uskaltaa lähteä huoneestaan

tämä ei ole tarina, tämä on ihana juomalaulu
naiselle joka astui huoneestaan
kädessään pesusieni, selässään kirveltävää kirjoitusta

Kun hän puhui, koko kaupunki loisti, ylimpänä naisen ikkuna
joka oli polttolasi ja hän itse oli polttolasi, hänen suunsa
oli poltt
ja ihmiset jonottivat hänen sanojaan, toiset pakenivat
kiroten huoneisiinsa

älkää uskoko mitä puhun uskokaa, tarinoita on uskottava,
antakaa pyhän valkoisen A-nelosen uida suustanne sisään
antakaa sen uida, kuin pommitetun kaupungin sydäimestä
juoksisi eteenne lapsi, kädessään pala ruohoa,
raunioista ilahtuen tempaistua,
uskokaa ja sisäelimenne liikahtavat, ehkä hymyilevät ja
erittävät rauhaa

mutta

meren tyhjennys
El Grecon värein

Miten monta tuhatta tonnia painaa meri? feminiinisin
olomuodoista, miten paljon meri painaa pohjaansa tulisine
merisiileineen, ahneine merivuokkoineen, architectus dux-
meritursashirviöineen
(Niitä liikkuu pimeässä pohjassa varovasti), ne hyökkäävät
salamoina pohjassa jossa
minä räpyttelee ja ajattelee, ketä?
vanhempiaan, minään tiukasti, tuhansin tikein ommeltuja,
kunnes hetki sitten! kellonaikakin on tiedossa,
OMPELEET REVÄISTIIN ja meri painaa (sitä ei ole punnittu),
ja heidät vedetään sairaalan kylmälokerosta yhä uudestaan
esiin

Katselen sukellusnaamarini läpi,
ompeleet reväistiin, lukijani, ja meri painaa, minä uin
hirviönä, mustetta ruiskuavana mustekalana pimeässä.
Heidät siirretään Maan sisään läpikuultavina kuin
haltijattaret, amebat. Hirvi joka
loikkasi heidän autonsa katolle ja murskasi heidät, on
teurastettu,
heidät siirretään Auringolta kätköön, Maan kohtuun,

ja nyt!
minun tehtäväni on saada tietää mitä meri painaa,
minusta tulee Meren Punnitsija,

olen viidentoista,
litra kerrallaan punnitsen, heitän maahan,
vielä minä tyhjennän meren
sillä ompelet repäistiin, aika on sekunnilleen
lomakkeessa –

Uin hirviönä, meren mustaamana kaunistamana pimeässä, kysyn,

:::

haluan tietää, mitä meri, tarkasti! painaa tulisine
merisiileineen, ahneine merivuokkoineen, architectus dux-
meritursashirviöineen

(Niitä liikkuu, toistakaa kanssani! niitä ui pimeässä
pohjassa varovasti), ne hyökkäävät salamoina

((On seitsemäskymmenestuhannes hetki, litra, kun
Suuri Kala piikkikruunuineen kävelee lävitseni, hän kantaa
pientä armer Menschiä, pientä kanttoria bachia sylissään,

on sadastuhannes hetki Rio de Janeirossa, Etelä-Afrikassa, Japanissa,
Antibesissä, Tahitilla, olen perustanut veljeskuntia, surun osuuskuntia,
he tyhjentävät kanssani merta)))

ja näemmekö? lopultakin tulenpunaisen pohjan,
Ilmestyskorallit, ahneet sävähtävät vuokot – me NÄEM

HENRIIKKA TAVI

blogista TIE/T/YÖ/MAA

ESIM. ESA II

ESA I

Selkäsi on tullut näkyväksi ja valaisee.

ESA II

Jalkasi on tullut näkyväksi ja kimmeltää.

ESA III

Kaulasi on tullut näkyväksi ja näkyy kauas.

Esa on enimmäkseen ihminen ja vain osaksi haapa. Esan kaula jatkaa kasvamistaan muiden lehtipuiden välissä vailla takarajaa.

ESA IV

Norsulauma rymistelee pitkin ja poikin suistoalueita. Aivan arvaamatta kuitenkin minä viimein taintuu.

Dylan Thomasille

Keltaiset varpuset joiden laulu ei pääse Esan niittyleinikkikorvista ulos.
Esat ja isien isät ja heidän isiensä valo.
Esat ja poikien pojat ja heidän poikiensa pimeä.
Esat ja äitien äidit ja yksisukupuolisten ketjujen ketjut.

TORAHAMMAS

Ensin Esa alkoi jutella kiivaasti ja yhtä kiivaasti hänelle vastattiinkin:
Sinä et ole mikään unho-
la sinä olet aivan toinen
menolippu vuorten taa.

Esa rakentaa dyynimuodostelman ja muuttuu liejuksi. Esa pääsee pinnalle,
jolloin sinne tänne alkaa muodostua yksityiskohtia tuntosarvista.

Joskus Esa on avannut suunsa hyönteisten tulla ja mennä:
Tänne voit tulla ja mennä.

ILTAKÄVELY

Esan vasen jalka pysyi
ruumiin vasemmalla puolella. Esan pää osui ilmaan.

Puut sulivat puurajojen yli, Esa vyötti leukansa kiinni toisiinsa, teki teatraalisen mielenliikkeen ja piti olla tulta jonka kuoreksi hän oli sammunut.

TAHDON

Esa aikoo, että suojelen sinua, kun pelkää minua.
Esa aikoo, että puolustan sinua, kun pelkää itseäsi.
Esa aikoo, että nukut vieressäni, kun herään enkä tiedä kenen vieressä nukun.
Esa aikoo, että nukut vieressäni, kun heräät etkä tiedä kenen vieressä nukut.

Esa ottaa vaatteesi ja sinä saat kulkea alastomana.
Esa irrottaa jalkasi ja kävelee niillä.

Esa aikoo tunnustaa yhden asian.

Esa on nainen tai tyttö, hän ei osaa sitä päättää. Miten hän voisikaan?
Se sinun on nimittäin päätettävä itse.
Mutta puu paljon valehtelee, sen tietää tavallinen tallaja, sillä siihen
sen rungossa olevat hiertymät pystyvät.

Esa on niin hauska ja laaja, Esa on niin
selkeä ja kaiken peittelevä.
Esa katsoo niin rauhallisesti ympärilleen eikä ole
millään näkemästään, tai näe sitä.

Esa on kuin ajaisi vankilalla vankeutta pakoon.

Esa on yritys kallistaa maailmankuvaa: pois kuvasta puu.
Pois kuvasta. Seuraan lahoamisprosessia täällä.

Sitten kaksitoista yksisarvista, kolme velhomaista ysiluokkalaista ja mystisen
maan kuningas julistautuivat uudeksi nukkehallitukseksi. Esa
toivoo pian pääsevänsä kokeilemaan hevosensiipiään sankarin tehtävissä.

Esa kiittää runotartaan lennokkuudesta, johon pelkkä himo kykeni. Viipymättä kohteiden parissa, joihin jalostettu tunne niin mielellään ottaa etäisyyttä, hän riisuu ruumiin kaikelta käsittelemältään ja kykenee jälleen puhdistautumaan taiteen turmelluksilta tässä luotettavassa peilissä.

Illalla Esa keittää kahvia, jotta saisi paremmin unta, sillä hän on hyvin vanha eikä tarvitse enää unta, vaikka yö on kuinka hämärä ja jatkuu kuinka kauan.

ESA VII

Minulla on täällä rapu: Se on iso eläin. Se sopii yhteen meren kanssa.

repeytymähuuhtoutuvaa,
ruostekasvoihin purkautuvaa

Mutasyöksyvää liekkimaitoa

viimeinen aallokkovariseva
etäisyyteen kurottava
paljastaa

Ainoa mitä pelkään on kipu.

elokuva mielestä koskaan sitä nokkosista sukelsin

musta kynttilä erittää vihreää
maitoa joka
erittää minulle ruumiin

Ainoa mitä pelkään on styroksinen naisen pää jonka
kaula on liian pitkä, jonka päässä on harmaa hattu.

Harmaa

pehmeä
ja harmaa, kostea
ja metallinen

Lämpioässä on maksullinen teatteriesitys.

Ikkuna sitoo kieleeni likaisen pyyhkeen,
rispaantunutta lasia kietoutuu silmämuniini
ja heittelehtivää valoa

Huomasin olevani huoneessa.

rakeista tuhkan-
hajuista valoa, harmaata
limaa valuvaa valoa,

Huomasin olevani huoneessa, jonka valkoisista kaakeliseinistä.

silmätön sana kaste vaaleanpunainen sana
mykkä huuhtoutuva vaaleanpunainen
bussipysäkki sammal kallo pitsi

Huomasin olevani huoneessa, jonka valkoisista kaakeliseinistä veri erottui.

Lämpioössä on maksullinen kirjoitus.

Kyseessä on maksullinen palvelunumero, jonka jaottelu on tehty väärin.

Nuku hyvin, olen valmistanut sinut.

*Huomasin olevani huoneessa, jonka valkoisista kaakeliseinistä veri erottui
huimaavan täsmällisesti.*

Huone jossa leijuu pölyä,
tukahduttavaa
märkkää liejua,

Vieraantumisen johtuu

ilman sitä sisäelimeni voisivat rikkoa kuolleen
kiristävän ihon ja lopulta
kadottaa muodon, väristä

ilman suojaa, vapaina kaiken armoilla

sisäelimet pitsiä kimallekallo
peili bussipysäkki *pitsiä*
hammaskipu

Viimeisen puolen tunnin aikana katselemme ennen muuta sinua.

Huone jossa voin tuskin
avata silmiäni,
avata ihooni

Huomaan olevani huoneessa.

katseenmentävää aukkoa, valoryöpyn
tuhkansileää orvaskettä joka
kääntää itsensä ympäri,

katseesi pureutuu ihoon kuin syövyttävä hiekka:

Äkkiä pöly pysähtyy

keskelle ilmaa

Mitä on tapahtunut? Ilmassa on käryä, vähän savua ja pölyä.

Huoneessa on tapahtunut jotain

nenä paikallinen kuuluisuus bussipysäkki sana

Seinissäni on verta.
Verisuonissani on verta.
Koirassani on verta.

Lämpöissä on maksullinen pölynimuri.

Huone on valoisa, onni tuoksuu
klaustrofobialta; taivas on
repaleinen mahdollisuus siihen

mitä kutsutaan ihoksi:
hyönteisten siivistä valmistettu uute
on siellä, missä ruumis ei ole.

Tutkijoiden mukaan uute, joka imeytyy ruumiiseen ihon kautta, on auttanut,

samoin kuin se uute, jolla Samuel voideltiin
kuninkaaksi. Ja silmät hiipuvat,
hiipuvat liedessään; kipu kuvataan otukseksi,

jolla on sekä valtava pitkulainen ruumis että lukuisista
jaokkeista koostuva litteä ruumis. Niin tuntu vaan
että naama olis kuumaa vahaa joka valu hitaasti.

Polvet, nivelet turpoavat, maa on punaista liejua jonka

voi imeä itseensä kuin ruumiin, suljetun lasikuutiotaivaan,
mielestäni kannibalismi
eläinten ruokinnassa pitäisi kieltää.

Tiistaina ihoon kasvaa kuusisataa silmää,
on kuin jokainen huokonen
vääntyisi, jokainen eletty sekunti

nylkisi itsensä, ompelisi nahan
väärinpäin päälle, mikä muodoton
kimpale sitä silloin onkaan.

Huoneessa on tehty erilaisia jaotteluja tiettyjen periaatteiden mukaisesti.

Taivaalle on aseteltu esineitä,
ikkunanvahvuinen
köysi, käsivarsi joka ripustetaan

Vieraantumista aiheuttaa diskursiivinen hattu.

rautalanka pitsi alkoholi kasvain
aurinko satama antilooppi
pitsi kasvain mykkä hunnutettu

Entä voisiko bussipysäkillä olla joku sosiaalinen ulottuvuus?

kuulumaton sanelu kastratio paikallisvaalit sanelu
myntti huumaantua paikallisvaalit
byrokraattisuus sammutin kalsarit pitäytyä

Vieraantumista aiheuttaa diskursiivinen peilisali.

Nuku hyvin.

On kartta koneen lähellä.

Vieraantumista aiheuttaa diskursiivinen maitolaituri.

vaaleanpunaista höyryä,
vihreää verta pyyhkiytyy
näkyttömiin, piirtyy ihoon

Kunkin havainnon voisi tyydyttää hänen mielessään.

Huoneessa on tapahtunut jotain.

pysähdyn, miten tahansa yritänkin
jatkaa tunnen olevani
väärässä paikassa, valkohehkuiset

Huoneessa on tehty tiettyjä jaotteluja tarkkojen periaatteiden mukaisesti.

bussipysäkit hammasrattaat
keksipurkit optimistiset
tilanearviot, kaikki palaa taivaalle vihreänä savuna

Kaikki palaa taivaalle vihreänä savuna.

poistan varmuuden vuoksi
tämän säkkipimeän ihon
paikaltaan, toivon voivani osoittaa että

Nivelet turpoavat.

salaisuuksia on turha pitää,
ei meistä kukaan osaa
mitään, keinotekoisia lasinpuhaltajia

oksennetaan huoneeseen.

Kannibalismi ei ole eettisesti oikein.

Asun nykyään soppakattilassa.

Asun nykyään bussipysäkillä.

Tiistaina ihoon kasvaa kuusisataa silmää,
pituutta tahdotaan lisää ja silmiä halutaan leikkauttaa,
joskus tuntuu kuin repeytyisin

Täällä olisi tullut tuhansittain lisää uhreja.

kappale nuolla etäännyvä kappale
mutaatio kallo auki ajellessa ihailevia
katseita osa pyöritteli silmiään

Ompelin nahan väärinpäin.

Ompelin silmäsi umpeen, jotta et
joutuisi näkemään mitä
sinulle teen

Kipu.

Keltainen.

Asun nykyään yhdessä perheeni kanssa.

*verisuonihengittävää,
kallonpehmeää
pitsintuoksuista unta,*

*muovisia kukkia joiden terälehdet
repsottavat kuin
irtileikatut raajat*

Silmät hiipuvat.

Vie peukalo aivan nenän eteen niin, että silmät tuntuvat menevän kieroon.

Leikkaa peukalo irti.

Huone.

Liikkumatonta pölyä.

Laita peukalo vaaleanpunaiseen muoviämpäriin.

JUSU ANNALA

teoksesta ADIEUXIT

HÄN ON SINUSTA K@SOTTUNA MINUUTENI UNI

täällä

käärme luo nahkansa uniin ja piilottaa munansa joka on
meksikolainen juhla lumis@een kirjoittama maisema on
peili menneeseen mutta kuka minä olen j

okainen sana

synnyttä

ä minut sinusta k@sot

tuna uni joka kirjoitta

a

nahk

ansa uneksii heräävänsä viime

öisen myrskyn jäljiltä

selitä

n auringon itselleni ja teen kaiken kaukaisen lähei

seksi

minotauros nukkuu lapsi peukalo suus

saan hänen varpaansa

koreografia on maa

ilman energia tässä kaiken aika

a ja lumi

jää

nyt puunhaaraan kylmäksi pesäksi autio

ksi tässä meidän

on tehtava pää

töksiä tule

vista ajoista ja se kiusaa minua

näen enemmän kysy
myksiä kuin vastauksia ojenn@ avaimen
&ttä en näkisi avaimen
reistä en sisään en ulos ja askel
kynnyksen yli olisi mitta varjo
ista valoon jota en osaa lukea on
kylmä ja on pimeä istun alastomana ikkuna
n edessä tuijota
n
pimeyteen on h&kkiä kun pimeys tuijotta
a takaisin mi&cin
onko hän sinusta k@sottuna minuuteni uni läh&telen sinulle kirje
itä
maisema
ni hampa@ palan kerrallaan voit rakentaa niistä koko
nais
uuden
alusta loppu
un siellä toisin kuin
täällä

EINO SANTANEN

teoksesta KUUNTELE, ROMANTIIKKAA

KIRJAIMEN LUKEMISESTA

K. Kun ylipäättään on niin.

Kun on niin, etten osaa noin vain kävellä kadulle.

Sanoutua kaikenlaiseen uskottomuuteen ja uskomattomuuteen.

Ja lähteä kävelemään.

Kun kyse on laivaan tai junaan tai bussiin hyppäämisestä,
tilanteeni on heikko.

Kun on niin, etten oikein tunne ketään. Ettei minulla ole oikein
kenellekään mitään asiaa

ja joudun sen toden totta keksimään. Että ylipäättään on niin.

Joudun toistelemaan. Osaan ehkä kirjastoon ja takaisin.

Kirjastoissa kokoontuvat yskijät, puhekelvottomat ja nauhurit.

Kirjastoissa kokoontuvat köyhät kirjat.

Köyhät köyhät sanakirjaa selaavat.

EINO SANTANEN

teoksesta MERIHEVONEN KÄÄNTÄÄ KYLKEÄÄN

MAINOS RUNOILIJASTA

Oooh, baby, baby
Baby, baby

Push it good
Push it real good

Salt 'n' Pepa, "PUSH IT"

Oh baby, baby, push it real good

Stereo Total, "PUSH IT"

Oi olipa kerran...
Se on hän, kuten ehdit jo niin.
Ja hän, *tårta på tårta*
(ehdit toki saivarrella),
ken kirjoittaa mainosta kuolemasta,
ei just mistään
ja kuitenkin rakkaudesta,
tähänmentisistä
tämän *oi*-vallan entisistä
ja halusta, sanapuutossa
kaiken vakavasta alusta:
... *c'est la vie*
c'est la mort,

un ping-pong d'abord...
asiat les choses
kuten-haluatte, ei muusta sanaakaan,
alkuun pari piruetta
ja vain rakkaus käsillä nyt,
joka nyt ”tuo siivoton eläin”,
jonkun minän, siivon kimpaleen suussa
RAKKAUS KUIN FOUNTAIN
joka syöksee typografisia kultanautoja,
hohottavia kulutusluototettuja
sukupuolilaumojia
”ja jo/ oj, vad?/ voi ja!/ il y a, /’
hän kirjoittaa”:
”Kauan ennen muotia alkoi sataa”,
tai ainakin yritin kuunnella jotain vapaata ropinaa
sirpaleisia taivoja, myyttisiä kaivoja
miltä punaiset kukat tuoksuvat
kun kuubalainen serenadikuu/ verilautasteuraskuu//
oja, oja, oja, kuristava kurkurkuu
tämän rakastuneen katuminän

&&&&&

&&&

&&&

&&&&

&&&

&&&

&&&&&

iho-hiho-hohokuu Sikojenlahteen molskahtaa,
tai yritin ”kun faija kuoli/
kirkas kallo/
kun se oli nuori”
”kuoripukkipoikahuori”, hän kirjoittaa,
”miehet on sikoja/

ja naiset on 'naisia'/
heijastanko vähän sisään ja ulos?",
esim. siitä "kuinka elämä askeltaa/
kuinka askeltaa maailman kaaso"
"Äh", hän kirjoittaa,
"tai kun/
kuu järkähtelee/
ja kaikki täällä/
kuinka yössä toipuvat/
yhtyvät varjot//"
Hän, eli heruttava ruho, tuo runoilija
hipelöi kuva kovalta,
sanalta omaa varjoaan.
Kirjailija penää: "Hän muistuttaa pitkälti juuri minua",
"Minä on mainos myytistä jota hän kirjoittaa".
Ja luonto sanoo "oh-ah",
avaruuden hyökyaalto sanoo pitkään "yeah".
Kaksoisolento! Kaksoisolento!
se änkeää vielä tähän ja herkeämättä
Tuijottaa! Tuijottaa!

0 0

varsinkin siinä

olen tarkkuuteen asti likinäköinen
ja sitä paitsi rakastan jopa siinä
mittaan ja todistan
Kivi taskussa astun samaan virtaan
eteenpäin, kunnes kuvasi on niin valmis
että se on väärä

Silloin lankean puoleesi
ja sitä paitsi

Eräänä päivänä sitä
Sitten varastaa jotain pientä
ja elämä alkaa

Nakki poskeen kirkas päivä
siellä täällä ihminen
levittelemässä itseään

Eräänä päivänä sanoo
Kimmo on nimi Ommik on nimi
nimi joka puolella muistava laulu

Tekee vähäpätöisiä töitään siirtää paperin
ottaa askeleen askeleen jälkeen
saapuu keskelle peili liikkuu
maa lihakset typerä naama
riittaa tyhjässä huoneessa

Eräänä päivänä matalissa töissään
katsoo jäljittelee
nimi on työ
siirtää paperin
siirtää käden
jossa työ siirtyy 33 vuotta peili liikkuu

Yksi naama yksi silmä käsi
paperi yksi peili
nimi siinä ja yö
joka leikkii leikkijää

TERO HANNULA

teoksesta SUBTANSSI

Keho jossa ei lainkaan elimiä. Ääriviivat piirtyvät piirtyvät piirtyvät hiussuortuvat piirtyvät silmät piirtyy suu, piirtyy sormet varpaat, piirtyvät lumpsahtelevat polvilumpiot. Piirtyvät silmäripset. Ei piirry esim. rantaviivaa.

Keho jossa ei lainkaan ääriviivoja. Piirry henki piirry sydän piirry sielun pii. Piirry piip, piirry puhakuplia, kuplissa huutomerkkejä. Ei piirry suuta piirry käsi. Ei piirry kättä piirry sukuelimet. Ei piirry piitä piirry piip. Piirry teknologiaa ei piirry tekniikkaa.

Kuva kahdesta kietoutuneesta piirry. Piirry aivojen poimut ja ihon. Ei piirry taivasta piirry maailma. Piirtyvät imusolmukkeet piirry kauluspaita piirry huulipuna piirry kuva kahdesta kietoutuneesta. Piirry ruudun ääriviivat.

Kuva kyynärpäästä, kuva kielestä. Kuva ompelukoneesta kuva leikkauspöydästä. Kuva kaulahuivista kuva hyvästeistä. Piirry aamu piirry tyhjä kuva.

MARI KOSKI

KAKSI AIEMMIN JULKAISEMATONTA

Vesimittari pyörii vaikka
kaikki hanat ovat kiinni

Oras, Hansgrohe, Gustavsberg, Mora

pitkät radikaalit ajanjaksot
taksonomiset sisaret seuraavat toisiaan

jokaisella aivastuksella raudan maku
sateet, vesimittarit,
Gerridae

EMILYLLE

Sinä olet Suleiman I ja II
vuoteen vanu—
Sinä nauraen vastaat—
appeaselse—
Sinä sinä aamuna varisutat—
ajatukset ja sormikkaat—

“boys” that “believe” are “very” lone-
some, “other” boys are “lost”-

AKI SALMELA

teoksesta SANOMATTOMIA LEHTIÄ

KUNSTKAMMER

Hän ei ollut paha ihminen
vaikka hän piti tennissukkia
harmaiden kenkien kanssa.
Keskeytä jos olet kuullut tämän aiemmin.
Älä erehdy kuorimaan mandariinia
joka on keskittynyt laskemaan rahojaan.
Mitä on hyvä maku?
Onko se tämä, vai jokin muu
viittaussuhde? Tämä ei ole
akateeminen tutkimus.
Tämä on vilpítőntä.
Ja nyt jotain kokonaan muuta.
Älä roskaa! Tupakointi tappaa.
Älä ruoki leijonaa.
Älä kieltäydy kahdesti.
Kymmenen pientä elefanttia
marssi näin. Aurinkoista,
navakkaa koillisenpuoleista tuulta.
Hyvää iltaa. Tänään
ei itkeä saa. Ostetaan
vähän käytetty syntaksi.
Väsyneenä silmäs suljit.
Jos lainaat parikymppiä
maksan takaisin loppuviikosta.
Ostaisitko tältä mieheltä käytetyn auton?
Elämä on unta.

Millä perunoilla?
Täällä on niin hämärää
ettei kohta näe mitä puhuu.
Arpa on heitetty.
Sukat kuivuvat patterilla.
Huokauksia, huutoja.
Kynttilät kandelaaberissa
valuvat. Enkelit
jumiutuivat puolikierrokseen.
Pahoittelemme häiriötä.
Sinulle on kolme uutta viestiä.
Minä Tarzan, sinä Jane?
Lähdetkö ulos tässä joku päivä
ensiviikolla? Onko se aito?
Tässä lauseessa tunnustan
Charles Bernsteinin vaikutuksen.
Selvä plagiaatti! Siunaus toimitettu.
Kiitos käynnistä! Tervetuloa uudelleen.
Kenties sinullakin on jonain päivänä Moskovits.
Leipää ja sirkushuveja.
Terveisiä tutuille.
Onko teillä suurempia kokoja?
En tarkoittanut sitä kirjaimellisesti!
Mitä tarkoitat?
Mustikoita, mansikoita.
Sanokaa vain reilusti ”Koff”!
VUOKRATAAN MAINOSTILAA.
Siinä koko opetus.

AKI SALMELA

teoksesta TYHJYYDEN YMPÄRILLÄ

KAKSI RUKOUSTA

1

anna meille
alaston lasi tai nopea kyyhky
mielestä tippuvat avaimet salvat
~~Salve Regina, Mater misericordiae~~
terälehdet kurjuudesta me
putoavat kirjaimet vaihdokkaat
ihosi alaiset epäilevät jatkuvat
kasvoja ensimmäinen syysmyrsky ruusu
~~Vita dulcedo et spes nostra salve~~
kohoavat tornit, laskevat tornit
~~in hac lacrimarum valle~~
tummaa vihreää silmän
suremattomiin

2

anna meille
pieniä esineitä niin kuin uni pilvi tai kukka
lahja paketti tai laulava munkki
pylväs tasanne tai
lohduttomuus lohtu sinä
~~oculos ad nos converte~~
käsi kädessä käsi ja irti
muodoton esine sydän laakealla
rytmi hengitys tai muodon alku
~~post hoc exsiliium~~
maanpaosta palannut puhuva
sinusta ojentuva
ääni

Kerran olet heräävä tästä luonnon painajaisesta
keskelle valon läpäisemää pimeyttä

Tietoisuus kuin hidas salama, joka leikkaa
Hidas kameran salama

Vaikka mitään filmiä ei ole
Ei mitään kuvaajaa filmille, jota ei ole

TIMO SALO

teoksesta EPÄTIETOKIRJA

KIVEÄ,
PUUTA

Kiveä puuta maailmaa

niiden kuvioiden takia, jotka ovat mielivaltaiset, dynaamista perua.

Maa on metafora, puu on metafora, tie on kulunut metafora.

Aurinko on metafora, kuu

kukin, kuten sanottu

häivähtää jossain

raossa, siroaa

tavallaan

valta

on hämärä vaikkei metafora

koskaan, paitsi jos ”kuusi on
valtapuu” on

Ihmisyhteisö, tämä kertoo jostain.

Kun sana tai käsite on pimeä, ylpeä

ja pimeä, se käy leikkikaluksi

ei -kaveriksi

Abstraktio on totinen lapsi. Idiomi idiootti.

Ei se käsitä, käsite. Eikä sitä käsitetä.

Niin kuin tavoitetta ei tavoiteta vaan saavutetaan.

Niin kuin polvensa taipuisa ylioppilas

mihin ryhtyy. Tai miten tulee käytetyksi. Ei käsitä,

jos tavoite on se. (Eikä se:

Valta on Haavikon,

plagiointia, siitä puhuminen

painokuva, kirkkauden illuusio

Poundia

lainaten: mitä se meitä koskee?)

Ellemme pääse standardien taakse,
ellemme pääse sananparsien taakse,
olemme hukassa eksymättä
maailmassa, lippujen väleissä.

OLLI SINIVAARA

teoksesta HIILILIEKKI

HOUREEN INVENTAARIO

Luettelo moninaisista tavoista, määräyksistä ja kielloista:
mihin katosivat palava pensas, autiomaan sen ympäriltä?

Moninaisten tapojen, rajoitteiden ja kieltojen luettelo,
aamusta iltaan tuulta vastaan ojentuneet siniset oksat.

Moninaisten tapojen, rajoitteiden ja kieltojen inventaario,
minne lakaistiin kuumeinen hiekka, dyynien houreinen vaellus.

Inventaario lukuisista tavoista, määräyksistä ja kielloista,
hitaasti murenevät rinteet ja mustien liekkien äkkinäiset vyöryt.

Sekalaisten tapojen, ohjeiden ja kieltojen inventaario:
kaikki minkä maa antoi jäämään kätköön kuin naula.

Sekalaisten tapojen, sääntöjen ja kieltojen kartoitus,
minne menitte luotani, joutilaat isättömät henget, huudot?

Kartoitus monenmoisista tavoista, säännöistä ja kielloista,
joita säestävät viulut olivat vereen kastettuja lipputankoja.

Moninaisten tapojen, määräysten ja kieltojen kartoitus,
minne muodonmuutoksen äkkipikainen monotonia vei teidät?

Moninaisten tapojen, määräysten ja kieltojen läpikäyminen,
jotka istuutte olkapäällä jonglööriten kipinöillä ja silmillä.

Moninaisten tapojen, määräysten ja kieltojen luotaaminen,
ketä kalpeista aseveljistäni historian kaikilta länsirintamilta.

Moninaisten tapojen, määräysten ja kieltojen luetteleminen:
lähditte riivaamaan kuin tylsä valonsädeviikate nuorta heinää.

Laskutoimitus moninaisista tavoista, määräyksistä ja kielloista,
kun kyllästyitte antamaan vauhtia keinulle josta valuin syntymiä?

Moninaisten tapojen, määräysten ja kieltojen ylöskirjaaminen:
ketä noista omatekoisiin siteisiin ja pilviviittaan kääriytyneistä.

Kartoitus moninaisista tavoista, määräyksistä ja kielloista,
nuorukaisista jotka kävelevät vastaan kasvoillaan piikkilangan ilme.

RIPPI

Olenko menettänyt viallisuuteni.

Kun ruoho
johon täytyi lisätä rikka-
jotta se saisi
 ei saisi olla
työntyi kivijalasta,
 sanat ja kitka
olivat sama suure
taun yritys rituaalisen aktin luonnokseksi
vai olivatko
 jo
muistivihkoon kirjoitetut.

Vältin puhumista, lähintä kelloa.

Odotinko halkeamaa,
olennaisen asfaltin alta
näkyviin syttyvää musiikkia
jota olin kuullut
 läpikuultavien hevosten tekevän
kun ei kuule.

Kun puhuin hyvin niin kuin nyt,
en puhunut hyvin niin kuin nyt.

Teki kipeää esitellä
itsensä joka ei ollut.

Sanat

kun ne sanoivat
ikään kuin
tiesivät jo.

SENTIMENTAALISUUDEN TEORIA

I

Likainen lumi raiteiden välissä,
v-o-i – paperi ilman kääri tyy ä,
on pellon muoto lines. Mistä
ilmakuva kertoo, el-
– L – ei ilmasta *JaJa* kuvasta: välimerkkifantasioita
liikenteen pimeässä.
Tuskin mikään on niin vastenmmmmielinen sosiaalinen sakko
yleisen sairaalan rakko
kuin yhdessä s-y-ö-m-i-n-e-n.
Ei niin saa saa sanoa, Oh No
kun purkinkyljessä
kaikki jo käyvät maata nyt kielet, ilmipä syttyen ollen.
Auringon absoluutti: vih-
reä: ei mikään absoluutti: ei
v-ä-i-t-e-lauseessa eikä korkeampaa tietoa:
jää viikonloppuun o'-
mimman tuho, totuus
kun siitä tulee vain yksi *Obs!*
-essio. Ainakin laajakangas-nonstop
on oikein tavutettu, – Hei sun savupettu!
sillä kunnon kuntoiltu lounashetki
sortaa päi – vä – N:
näissä tunteissa ei ole mitään eettistä. Mut-
(*äänettä kuin näytön väri*) ta-ta hei,

Je suis un rohkea mies,
what if we nostetaan se ylös.
Ja lasketaan tirskuen alle
vasta ~~kotona~~: iihaan ToTona
oi tyrmistyneet täytetyn linnun silmät
arg – en saappaissa.

II

Puhuen isäsuhteiden isäntappo isä-
meidän jota minulla ei tietenkään
tietenkin

on, hoo

'idols, vanhaksi kreikaksi, saksi
kielesti tästä historiasta,

si vieille, si stupide, si si si.

Halkeamisestaan ilta-Isin jogurtin ääressä

~~hän~~ kutoi kuolaa laa laa lalaa nsa.

Hyräysy syhisi syssyssä, sy-
nkässä kynkässä

kulkivat *e-s-i-kuvien* anokretiset kaksoisleuat.

Ohi on: ohimon: o HIM on

~~kuin~~ roolia roolinsa roolaten tuo Haimon, mi'
greenistä kärsivät sukat.

Siiderimainos on kaikki leffasta.

Siinä saitti

pyörimisliikkeen kusikajosta.

Ei kauneuden loistoa lain,

vain yö ja menetys,

ikuisesti halaava iltapuukko.

irrallinen S

Tautologisesti kuin

tautologisesti jokin.

III

Yksi annospussi sisältää 4 g-
rampaa sakkaroosia.
Älä kä – rä – ytä valmistetta,
jos pylväänotsa ja hengitys ensi oi oi oi kertaa vasta n-
y-t: *NYT*
alkaa etsiä oikeaa kova – Sinta,
kunpa se olisikin oikea nimi!
Keskustele häärärisi kanssa: *ihan tosi joo kuolemassa*
valmisteen käytöstä,
mi-kä – li ~~simulla~~ on
auringon reliikki shampoo-pullo-SS-a, aaaaa!
aaaaa! aaaaa! niin kuin Auschwitzi
tai vastaava allerginen tila L:L istuminen
tai sairastat *sydämen* (kreikaksi), maksan tai munuaisten va-
jaa – toiminta ta taa
tai lumpeenpohjan piiritys leualla sijoiltaan
alkaa ku-lova-r-i-o-i-d-a jotakin jota ei kuule:
~~Tuote~~ on tarkoitettu tilaPäiseen
de/in/non-käyttöön, öön öön.

PEKKA JÄNTTI

teoksesta HOUDININ UNI

JOULUKALENTERI

Lumi, joka tulee tupaan: itsetuhoinen lumi.

Hevonen, joka haaveilee hevosten taivaasta: huono ravihevonen.

Toinen, joka kaivaa kuoppaa toiselle: akateeminen toinen.

Vahinko, joka kulkee kello kaulassa: jälkeenjäänyt vahinko.

Aave, joka kopisee ullakolla: konservatiivinen aave.

Juoppo, joka ei sammu koskaan: ikuisuuden juoppo.

Nenä, joka sopii päähän: jälleenlöydetty nenä.

Kana, joka kurkottaa kuuseen: faustinen kana.

Hätä, joka lukee lakia: amerikkalainen hätä.

Tuuli, joka pyörii tunnelissa: panikoiva tuuli.

Pihlaja, joka elää punaviinistä: Uralin pihlaja.

Nainen, joka kaataa koko sivilisaation: unien nainen.

Kynttilä, joka palaa molemmista päistä: erikoinen kynttilä.

Omena, joka putoaa kauas puusta: siipirikko omena.

Metsä, joka vastaillee huutoon: papukaijametsä.

Lapsi, joka seuraa laivaa: sinnikäs lapsi.

Aika, joka palaa takaisin: hajamielinen aika.
Sade, joka ei jaksata sataa: katatoninen sade.
Työ, joka tekemällä loppuu: teollinen työ.
Vitsi, joka ei vanhene: Graalin vitsi.

Sota, joka kaipaa yhtä miestä: rakastunut sota.
Puu, joka kaatuu itsestään: filosofipuu.
Joulu, joka on varmasti valkea: sairaalajoulu.
Pyjama, joka ei harmita saajaansa: puinen pyjama.

ROO KETVEL

AIEMMIN JULKAISEMATON SARJA

MAULU

Matelija ei pysy runon ulkopuolella.
Matelija ei eritä.
Matelija ei jakoavaintaan vastinpalanna kirkkaassa maailmassa.
Matelija ei suunnistu.
Matelija ei etsi hyvää pahan alueilta.
Matelija ei asu majatta päivässä.
Matelija ei eristy öin.
Matelija ei muistuta sinua tahi mua.
Matelija ei muista miten jokin laki voisi koskea häntä.
Matelija ei muista metsää muilta.
Matelija ei ole suunnitellut tätä drinkkiä tätä lähiötä varten.
Matelija ei makeudu.
Matelija ei kommentoinut.
Matelija ei havitellut urakalla kupolia.
Matelija ei ehdi.
Matelija ei erännyt koskaan huonossa seurassa ulkosuhdetta.

15 Matelija ei ehdy.
Matelija ei eräänntynyt ihmisoikeusongelmiin.
Matelija ei aja oja kohderyhmään.
Matelija ei aio luopua vallasta joka mahtuu käteen.
Matelija ei poimi.

Matelija ei rypisty mekaanisesti kuin mekaaninen varjo.
Matelija ei tuki terveen kilpailun kureja.
Matelija ei epäile että kerran oli rehellisiäkin töitä.
Matelija ei ole valinnut kohteita.
Matelija ei kuule mandoliinia, balalaikkaa tai sähköä.
Matelija ei seiso näkymässä.
Matelija ei emmi ehtyä.
Matelija ei aio mutkalle.
Matelija ei rukoile tuntematonta missiä.
Matelija ei pälyile tuomionluvussa.
Matelija ei ikävä kyllä mennyt kesken.

14 Matelija ei silti pysy silloin.
Matelija ei suosi sikamaista.
Matelija ei kuoki rattijuopon hengessä ruumaa perheellistä.
Matelija ei hengitä hyvin.
Matelija ei haista.
Matelija ei tiedä haiseeko lääkitys smolnamaisten neitorouvain saleissa.
Matelija ei salli mekaniikan kammitoida markkinakorjauksia jotka päin ajalehtivat.
Matelija ei markkinoi haijalosteita.
Matelija ei sushi.
Matelija ei suutu suudelmasta.
Matelija ei vaikka pitäisi völly mukin äärestä ääreen.
Matelija ei ota määrättyä kuuria tai vaihda sukkia.
Matelija ei halunnut oppia matelemaan.
Matelija ei imarru ilman syitä sanomattomia.
Matelija ei kerran bylsi konsanansa.
Matelija ei räjähdä.

13 Matelija ei palaa paitsi istunnon mittaan.
Matelija ei myynyt lyhyeksi silloin kun se oli yhä kaunis aate.
Matelija ei katkeile kasvotta toiseuksien kihlajaisessa.
Matelija ei kasvata.
Matelija ei kasvoile mediaa omissa häissä.
Matelija ei seulo keulaansa jokikistä vuorta.
Matelija ei jäädy.
Matelija ei arvosta materiaalista spekulaatiota.
Matelija ei voi olla alaston.
Matelija on katki.
Matelija on historiallisesti vahvistunut ja virkistyvää.
Matelija on edustava sovittaja.
Matelija on sovittelija satanaudessa edustustossa vailla muodollista asemaa.
Iso pamppu on yleensä vain eräs saatanoista.
Iso pamppu pitää riffeistä ja erämaasta.
Iso pamppu pyytää matelijoita kämpälleen treenaan.

12 Iso pamppu on yleinen yksilö.
Iso pamppu on loitto harhaluulo, massain lohtujen nurja puoli.
Iso pamppu on rock; matelija pop.
Iso pamppu on funk; matelija hip hop.
Matelija haluaa sinua asua.
Matelija muistaa minne menet ja arvaa mistä olet tulossa.
Matelijan vauraus on tuntematon jumala.
Matelijan totuus eräissä tapauksissa on hiljaisuus.
Matelijan usko on toivottomuus.
Matelijan rakkaus on arvoituksellinen kyljys.
Matelijan palasteltu toivo on koottavissa paritansseissa.
Matelijälle on huonetta uudet luottokriisit.
Matelijälle on jytämusa pelkkä koppi: kaappi ilmassa.
Matelijälle on ystävä unitasissa.

Metelijälle on ammatti polisariossa.
Metelijälle on rintama viimeinen selvä muisto valkovenäjän vaaleista taloista tulesta.
Metelijälle on jatsi jaskaa.
Metelijälle on Paulus vain Stalin ja anti ylinumeroituva aurinkolaiva.
Matelija on julkisten muurahaisten ajan yhtiöity sirkka.
Matelija on liian riski.
Matelija on sointuva laakso.
Samettikukkainen on piireissä piiritetty piirretty.
Samettikukkainen on kaikissa lehdissä tänään kuoleman aidoilla porteilla.
Samettikukkainen on enkelien valloittama keksijä.
Samettikukkainen on kansakuntain välinen seikkailija.
Samettikukkainen on konvergentti instrumentti ja sovellus.
Samettikukkainen on ehtoisia verivirtojen hedelmöittäjä.
Samettikukkainen on äiti.
Samettikukkainen on enimmäkseen sisäistä mieltä.
Samettikukkainen on vuorilla.
Samettikukkainen on purjehtimassa radalla.
Samettikukkainen on täyteläisen loppuunpalananut artikkelivastuuhenkilö.

1 1 Samettikukkainen on iskenyt.
1 1 Samettikukkainen on todistettavasti välitön suhde koko todelliseen yhteiseen ja kaikkiihteiseen.
Matelija on antana säälistä.
Samettikukkainen on executiveste abuser, arguably.
Samettikukkainen on ottava suhde, allegedly.
Samettikukkainen on avaruus jos matelija on tähti.
Samettikukkainen on syntynyt lähtemään.
Samettikukkainen on ajatellut ja äänestänyt jaloillaan.
Matelija on kättäsi kaltaisempi ja portaittoman etevä.
Samettikukkainen on murtunut.
Samettikukkainen on lauttasaarelainen patalappukuvio.

Samettikukkainen on kiina sinun afrikallesi.
Samettikukkainen on romaaninen kyrka teidän goottikatedraaleille.
Samettikukkainen on hävinnyt bilsan kanssa.
Samettikukkainen on ohut ylipainoinen.
Samettikukkainen on sammakkojen äänitetty suku.
Samettikukkainen on ornamentti teatterihistorian solmukohtaan.

10 Samettikukkainen on aatteen sivuvaikutus.
Samettikukkainen on se vähä kun rahassa on taivasta.
Samettikukkainen on kaikkeuden materian syväsydämellinen olemusmieli.
Samettikukkainen on neuter sodan ja rauhan ongelmatiikassa.
Samettikukkainen on tuomarinakin lääkäri.
Samettikukkainen on jokaisen virallisen ammatin etumies ja vihollinen ja mainoke.
Samettikukkainen on kuoleva talvisuolla.
Samettikukkainen on elämää usvakerrosten läpi.
Samettikukkainen on irtopää.
Samettikukkainen on itseskellyt.
Samettikukkainen on passiivirekisterissä.
Samettikukkainen on tunnettu toivottomana tapauksena vertaisryhmissä.
Samettikukkainen on kauhea. Samettikukkainen on irtohaukea.
Samettikukkainen on takomo, valumo, voimala, valvomo.
Samettikukkainen on suuren miehen pohja.
Samettikukkainen on liekkipyörä, harmoniasaartuma.

9 Matelija on lötköä itsensä kansan ruumiin pielissä.
Matelija on aukea monin avoin.
Matelija on pystyssä esiäideilleen.

Matelija on lautan kanssa liikkeellä.
Matelija on ilmaiskonsertti; ei resitaatio.
Matelija on paikalla kun poikkeavat kokoustavat.
Matelija on paikalla kuin poikkeavat kokoustavat.
Matelija on tulossa moneen suuhun.
Matelija on pelkkä.
Matelija on lapsia kesäisellä polulla.
Matelija on töissä.
Matelija on teissä.
Matelija on kellarissa haistelemassa räjähdysaineen jäämiä.
Matelija on jäämä, kylmä silmä, hevonen ja mies.
Matelija on ajanut kahdeksikkoa aivan liian nopeilla vaunuilla.
Matelija on ruokkinut suurta tunnetta eineillä.

8 Matelija on syönyt laiturin.
8 Matelija on juossut kilpaa junan kanssa kaupungissa.
Matelija on päästänyt outoa huutoa välimaaseuduilla ja kaappikellon.
Matelija on kellotorni ja näppäiltävä puhelin.
Matelija on välttämättömyys muuttua keskimääräiseksi.
Matelija on julkimo.

7 Matelija on homorakkautta levyttävä.
7 Matelija on sinistynyt ihminen.
Matelija on ruokaa.
Matelija on apila, peura ja pursu; ajatteleva maa: lilja.
Matelija on tiettömän lumilakeuden määräävä ominaisuus.
Matelija on alan mies.

Matelija on elämän suola ja pippuli.
Matelija on love, like, ja loki.
Matelija on huimaakulutteinen tasankotaajama.
Matelija on jokakontissa.
Matelija on aatteellinen perustelu.
Matelija on riistetty.
Matelija on kohta sun kohdussa.
Matelija on ideologinen valtiokoneisto esimerkiksi perhe.
Matelija on kaikki tuotanto.
Matelija on julkaistu varoitus.
Matelija on ennusmerkki eilisestä annettu kuolleille.
Matelija on kataleptinen kohtausta kivikryptassa.
Matelija on hampaissa.
Matelija on silmien takana.
Matelija on taiteellinen kompromissi väkivallan saastuttamassa yhteisössä.
Matelija on pyhien saatossa.
Matelija on puurakenteinen sukupolvi.
Matelija on menestyksen avain.
Matelija on lukko alla siltojen.
Matelija on ukko joka kerjää mutta sun korjaa.

6 Matelija on ukkonen iästä.
Matelija on entisen palatsin vielä entisempi siivooja.
Matelija on eräs huomattavimmista muistomerkeistä.
Matelija on kallellaan.
Matelija on taivaalla ja siivet levällään kohti maksaa.
Matelija on punnitseva eläviä ja kuolleita.
Matelija on keväinen valo.
Matelija on hopeisaikein liikkeellä ihmislunnonssa.
Matelija on paska unista.
Matelija on koko kylän vetävä uurna.

Matelija on muodottomasti pätevä.
Matelija on muistellut vaiheitaan erään muotitalon johtoryhmässä.
Matelija on välipuhe.
Matelija on vesiputous.
Matelija on alkuperäislähteen kehityspäällikkö.
Matelija on etiäinen.

5 Matelija on hävittänyt kaupunkeja syyriassa.
5 Matelija on kettu sudenkuopassa.
Matelija on romanttinen pyrkimys realismiin.
Matelija on konkreettinen vaatimus abstrahoida.
Matelija on otsallasi.
Matelija on marssi pekingistä beijiingiin.
Matelija on miehittänyt eräitä niemimaita 200 vuotta.
Matelija on yöllä salmien haltija.

4 Matelija on valaissut kulkusi, tähän asti.
4 Matelija on soinut torneista puhelauluna viisi kertaa joka ikinen päivä.
Matelija on muurattu balladiin.
Matelija on jutellut tunteista elokuvissa.
Matelija on tuntikirja entisen opiston ylisillä.
Matelija on portaissa sinua vastaan.
Matelija on kaatanut.
Matelija on nostettu lainabiisin voimin ministeriöön.

3 Matelija on liian lujalla.

Matelija on äänitön.

Matelija on määräävä olosuhde.

Matelija on vaihteleva ilmasto.

Matelija on voimaton ja hampaaton pienpedon julmuuden ja kiiman omistaja.

Matelija on omistanut ne omistajilleen kaunolla.

Matelija on muunnosta matkiva ilveilijä.

Matelija on tuhojumalan kyynelpurojen raikkaus.

2 Matelija on sivellyt karitsakiertueita ennen kuolonenkelin saapumista karmeihin.

Matelija on olkia suistoissa.

Matelija on botneja toppeja.

Matelija on happea ja halun vavahuttavaa völlähtelyä.

Matelija on tunteen ja ajatuksen satunnainen matkailija.

Matelija on minkä syöksyvien rottien jytkeeltä kerä.

Matelija on nauranut ääneen kun joku väitti olevansa kasvissyöjä.

Matelija on liian matemaattinen henkilö johtotehtäviin.

Matelija on riittämättömästi romanttinen koiralleen.

Matelija on viimein päässyt koulutustaan vastaavan työhön, kun

Matelija on viimein huudettu Aleksian ja koko Afrikan paaviksi.

Matelija on paha taikina.

Matelija on ruokkinut palloista riitaa vesistä jotka valuvat.

Matelija on päin saunomista vuotanut uhriveri.

Matelija on kirves on perhe on hanki joka ainut.

Matelija on sinun menoikasi mennyt edeltä.

Matelija on kädellinen jaloin.

Matelija on huoneessa niin liikkumaton ja pitkä ettet havaitse tullessasi, poistuessasi.

Matelija on niellyt häntäänsä. Mutta symbolisesti.

Matelija on joki.

Matelija on jo valtameressä, haihtumisessa, sateissa, ja kuvantaa valuma-altaiden

tilan ja tulevaisuuden ja mahdollisuuksien rajat.
Matelija on soittanut taksista tulossa teille.
Matelija on osakunnan pysyvä kurkkusihteeri.
Matelija on oviton, ositon, uloton.
Matelija on ikkuna ylitön kattoon asti.

1 Matelija on ommellut hopeaharkot takkinsa vuoriin ja hoiperrellut
aamunkoittoon.
Matelija on matelija ei ole matelija.
Matelija on lintu on nisäkkäistä ajattelua.
Matelija on synnyttänyt eläviä keuhkokansoja.

O Matelija on kiduttava digitaalisella siivellä.
Matelija on ehdotettu, ehdoutunut iltoihin muinaisiin huomisiin.
Matelija on silmissä lattialla kesät talvet.
Matelija on melkein muna.
Matelija on elkeämpi punikuvampi.
Matelija on melkeä seinillä munin korvassa.
Matelija tutustui rientoihin omaksuen pian katsantokannan.
Matelija on nussiva viimeisenä päivänä jumalta molemmin puolin.

KARI ARONPURO

teoksesta LEHMÄN HENKÄYS. 29 ETYDIÄ

NÄPSÄYTTÄÄ

Näpsäytin Näätää käsialasta.
Sinä näpsäytit näet Näätää näennäisesti.
Hän näpsäytti Näätää kovakuoriaisista, kovanlaisesti.
Näpsäytimme Näätää kääseistä.
Te näpsäytitte Näätää käsittämättä kärtyisyyden syytä.
He näpsäyttivät Näätä näkyvästi; Kostin valtakirja hylättiin.

Mannerin säkeessä / *puut pakenevat, ja näädät, ja näädät.* /
ei tunnu näpsäyttämisen makua –
harvasta seinästä tuulee, ja tuulee
lunta lattialle.

Makarius, H.M. Keisarin, koko Venäjän Itsevaltiaan
NIKOLAI II ALEKSANDROVITSHIN kamarikasakka
näpsäytti sormiaan 24. lokakuuta vuonna 1898
pyhän jäännösten muuttamisen muistojuhlissa
Maltasta Hatsinaan.

Näkyvä käsi näpsäyttää näkymätöntä
Mr Taylor napittaa paidan ylhäältä alas.
Hra Kuusinen napittaa paidan alhaalta ylös.
Länsituuli näpsäyttää itätuulta.

RAISA MARJAMÄKI

AIEMMIN JULKAISEMATON

Tänä talvena voin soittaa nopeimmat kauhuni.
Ohimenneinä aamuina kuunnella mattoani
kun kinokset nousevat iki-ikkunaverhoiksi.
Tällaisina kesinä juoda voihin säilöttyä loskaa,
hikoilla kahvia joka jäi pöydälle kylmenemään
kun tuli kiire asemalle taajamajunaa vastaan,
jonka tulijoista kukaan ei tuoksunut oranssilta.
Tämä yö haisee syylältä ja joku repii
äänen irti levyistä ja syöttää lapsensa
täyteen värinäählytyksiä.
Tänä talvena voin odottaa jyrkimmät nuppuni
kun hälytystään värisevä lapsi nukahtaa.

ESA MÄKIJÄRVI

teoksesta KOLIBRILLA PESÄNSÄ MUSTIEN LILJOJEN
SYDÄMESSÄ

Ajatukset karkaavat päästä
kuin mielipuoli laitoksesta,
pyörätuolikelaus,
aitajuoksu,
teoksen *Mitä filosofia on?* suomentaja,
The Dismemberment of Orpheus,
ja kaikki kirjat,
hiljaisuus kirjallisuudessa,
idyllinen menneisyys,
mahdoton nykytodellisuus,
lupaava huominen,
Yleisöä: 14 882,
Yleisöä: 15 000,
Yleisöä: 173,
kiinnostus urheilua kohtaan laskee,
osakekurssit sahaavat,
kaikki kirjataan ylös
sarakkeisiin,
niissä ajatukset ovat muotoa A, B, C, Ä, Ö ja 0–9,
koostuvat
kahdesta strukturalistiselle toiminnalle tyypillisestä operaatiosta,
osittamisesta ja järjestelystä,
hiljaisuudesta,
hiljaisuus merkitsee mm.
vieraantumista järjestä, yhteiskunnasta ja historiasta,
Gutenberg keksi keinotekoisen kirjoittamisen taidon,
sinä keksit kirjoittaa Gutenbergistä,
molemmat voittavat,

ajatukset sikiävät,
suorituksena ajattelu
tarjoaa kokijalleen kehityksen edistymiseen perustuvan nautinnon,
hänelle kasvaa tietoisuus
kaiken inhimillisen ilmaisun konservatiivisista kerroksista,
syntyy montaasi
johon kaikki on tallennettu.

OLLI-PEKKA TENNILÄ

teoksesta OLOLO

ANARKTIS

Keskeneräinen kaupunki, päivä, loistaa väliaikaisissa rakenteissaan.
Sopeudutaan sen piirteisiin, kuin kaikki mikä sille on leimallista voisikin olla olematta voimassa.

Niin onkin, kohta niin käy.

Mutta sitä ennen joku saattaa huomata, miten poikkeuksellisesti päivä loistaakaan telineissään, kuin keskenjäänyt aurinko, kunnes unohtaa seurata tuota säröä edemmäs, hänhän oli vain menossa alas katua ja jatkaa nyt kävelemistään, kuin mitään ei olisi tapahtunut.

Ei olekaan.

Etupäässä meitä yhdistää oleminen, haluatko puhua siitä?

Sen reunat: murtumisen raunioreunoja.

On vaikea sanoa ovatko ne kesken vai kesken hajoamisen. Ja siinä!

Tuntuu hyvältä kun äly käy itseään vastaan.

Sitä kutsutaan logiikaksi,

ohut päättelyn hius johtaa aina lopulta reunalle, missä odottaa höpsö ei-mikään.

Hän tulee takaisin, hullu tai iloinen. Kahvi ja matka ovat kesken. ja minä.

Minä melkein muistan mitä minun piti tehdä näiden lehtien kanssa,

muistan melkein mitä ne muistuttavat,

käyvät ylitseni muistin ohuet rihmat, kohtelen niitä aisteina ja 'nyt' laajenee.

Sitä luulee että asioiden tola valuu kohti tietoisuutta, käy myös toisin meillä on

humusta keuhkojesi pohja vain viiden, kymmenen sentin paksuinen kerros

kariketta se tarvitsee alinomaista kuolemaa kun maa on toisaalta unohtunut

kasvamaan, toisaalta on pakko kysyä,

mitä me oikein teemme kun teemme kaikesta

tietoista kuin terraarioon haudatut kasvot, oletko huomannut.

On 19.9., maitopurkin päiväyksillä suunnistaen.
Odotan keltaista, puut eivät ole vielä päässeet siihen.
Rajaan tilaa löytääkseni vireen.
Kohta kevät on taas korvilla nyt palvelen valvetta muisti kukistuu paragraafeiksi.
On otettava mittakaava. Pystytä siihen vuodenaika sarjakuva ekosysteemi, vaikka tietoinen kuin kalvo, jos epäilet olevasi tahallinen eläin kuten minä.

Mitä halusit nähdä? – että aluksi oli betonista valettu lattia?
Aluksi oli, hyvä on, betonista valettu lattia. Ei juuri muuta.
Nyt siinä on kuolleiden jäljiltä humusta, johon voi piirtää:
viiden, kymmenen sentin kerros hajottajien kieltä.
On voimassa kaksoisnegaation laki:

Poistuessaan poissaolonsa tummasta hedelmästä, hän on jo yhtä hyvin täällä.

– Se tekee minusta levollisen ja uteliaan kaivamaan maata.
Opiskelen tuota lakia.
Aurinko tehty kuin läpivalaistunut ihminen.
Hän tekee röitään sillä työmaalla, muuta maata ei ole, huoneen lattian alta paljastuu multainen suu se kysyy miksi maa on täyttynyt maalla, onko niin paljon aikaa jo mennyt. Aika on purettu, osittain on aika purettu, osittain rakennettu, nyt suu täynnä kieltä on vaikea sanoa mihin päin siinä on matka.

Mutta pidän siitä miten merkitykset alkavat lankeamaan.
Kissa kulkee filmiansan läpi vuonna '71 eräässä kylässä pohjoisessa, mikä kissa noin ja lehdet – mitä niistä edes sanoisi, mutta kissa – se tuo mieleeni toisen kissan, tai löytyi vain panta meren rannalta, oli laskuvesi, siinä luki *Máni, It means Moon*, selitti postivirkailija lähettäessäni kaulapantaa. Ja vuotta myöhemmin tuli vastaan kolmas mustavalkokasvoinen palapelikasvoinen *Auri*.
Mikä kaupunkia oikein pitää koossa?

Sitä ilahtuu suuresti jonkun sanoessa ohimennen ääneen millaista on. Tuossa tai tuossa. Muuta ei tarvita, hän on saanut minut tolaltani koska tunnistan sen mikä toistuu, on kenties aina toistunut siinä kohdassa, kuten nyt vaikka lamppu keskellä huonetta kuuro silmä. Siitä ei kukaan ole tullut sanomaan mitään.

On mykkää, huoneet pysyvät koossa vain ilmeisyytensä vedossa.
On todistuksen taakka!
On purettava kaupunki osittain, osittain taas rakennettava, tyttö kulkee rakenteet paljaana ja tuuli käy läpi.

Päivä telineissään, tai kaupunki – tämä keskeneräinen aurinko on saatava palamaan, valmista siitä ei tule se on kesken ja kytee niin:
luut paljaana, kasvot savea ja mehiläisvahaa: se on tehty.
– Ei niin että olisi tiedetty mitä tehdään ja minä en tiedä miksi se on tehty ja jään kiinni siihen mitä en tiedä tai se mitä en tiedä jää kiinni minuun. Niin käy.
Lopulta koostun siitä mitä en tiedä – negaatio joka tekee minusta köyhän ja kevyen ja paljasjalkaisen.

Ryöstäydyn valveille. Aina ryöstäydyn valveille.
Minussa kasvaa tunne, että se miten olemme on loppuunvievän kontingenssin piirtämä viiva. Epätodennäköisintä on tämä oleminen.
Olen sadekatosisä joka katoaa kaksiulotteisuuteensa. ja sittenkin tahallinen eläin, äkkiä keskellä sadetta. Puhe viettää käden kautta lämpiminä aaltona suoraan korvaan. Asfaltilla veden pulssit kokoavat joukkojaan.
Harjoittelen ottamaan todesta.
On syksy.
Odotan keltaista.
Humus kasvaa hitaasti.
Aluksi lattia on kova kuin kivi.
Ja kukin kivi on kuu. itsestään lohjennut. Maa on autio, autio autio autio maa seuraten kivien hetkiä ylös. autio, autio autio autio maa. vuorella on käyty? kuussa käyty? kivessä käyty? kukin arpiensa kudosis viimeiseen piirtoon. kunkin arpensa kudosis viimeiseen piirtoon. Pysy tarkkana, se on pyyntö.
Samaa mieltä ei voi olla.
En pidä symmetriasta, pidän eksyneestä jäljestä.
niin kuin lehdet virheitä.

Oli niin helppoa saada hänet nauramaan, että jäin kiinni.
Siitä tuli minulle työ.
Hän asui aiemmin tuossa, tuntuu pahalta ettei siinä enää asu häntä.
Eihän se mitään, minä olen menossa juuri siihen missä hän asuu,
vähän tuonnempana.
Mutta silti, nämä paikat meiltä jäävät.
Valon ja saven raja me asumme siinä missä vuodenaikoja rakennetaan
enemmän epähuomiossa kuin tahallaan ja sitten vahingossa joskus valuu ilo
selkärunkaa pitkin hetken, kun maa tunnistuu.
On osittain keltaista. Keskeneräisenkeltaista.
Mikään ei vaadi olemista jatkumaan – niin vain käy.

Puista tippuu lehtiä etäällä, tuntuu kuin siellä ei olisi ketään – vain niin autio maa.
Kadulla, melkein törmättyämme, kääntämättä katsettaan silmistäni tyttö huusi:
Tuo näyttää ihan...
en kuullut loppua. Mutta se jäi hiertämään.
Ja vuoden päästä toisessa kaupungissa toinen miltei törmäsi minuun seisossani:
Hö, luulin sua patsaaks.
Minulla ei ollut muuta mahdollisuutta kuin koettaa hymyillä.

Tuntien kaupunki tuntien sinut,
piirrän polkua pitkin päivää kello yhdeksän nousen junaan, jonka käytävällä tyttö
harjoittelee tanssimaan peilaten ikkunoista liikkeitään.

Katse on sellainen,
se aavistaa nähneensä ja vetoaa minuun kaikella mitä se on nähnyt. Hukun siihen.
Sivulla se lukee kaiken miltei kerralla, ilman mieltä kuin sade.
Ja muualla, kadulla, uskoo minun tunteneen kaikki vastaantulijat jo vuosia.

Hänen on vaikea päästä irti tekojensa tahallisuudesta,
koko olemisensa typeryyttävästä tahallisuudesta.
Mutta ajatukset eivät voi olla niin, aivan tahallisia. Siinä kulkee raja.
Ne on tehtävä tahallisiksi, jälkikäteen katsottava mikä synnyttää tuollaista.
Niin hän pyörittää syitä jotka on purettu.
Joskus syyllisyys on niin kova,
että hänestä tuntuu kuin tämä ei olisikaan hänen maailmansa.
Haavoittuneen kielensä hän luovuttaa varhaiselle huhtikuulle prosessissa,
jossa on tarkoitus palata ikään kuin tarkemmin keskeneräisenä.

Kyllä hän piirtää huolen itsestään,
piirtää huolen, se koskee olemista, niin kuin nyt puunukke:
Pitkään tai nopeasti on katsottu mitä se tekee tuossa.
Ja kas niin: se ei tee mitään. eikä sille mahda mitään.
Sitten se on jätetty siihen;
sanottu että nukke puunukke, niin kuin se nyt nukkuisi.
Nukke ei nuku.
Joku saattaa leikkiä sillä iltaisin, mutta muuten se vain on olemassa.

Täällä häiritsee lauseet joita ei puhuttu ilmaan,
niin kuin kaikessa pitää opettaa ruumis hengittämään.
Nyt luullaan että nukke esittää jotain, mutta se on vale!
Hänet on puettu ettei äänettömyys leviäisi.
Ne vanhenevat pois, mitään kuolemaa on mahdoton paikantaa.
Ennen kaikkea nuket eivät saa lapsia.
Niin ne kantavat kysymystä jota ei voi siirtää.
Se koskee myös meitä.
Nukingatat.

Reikä hänen sormessaan ennen kuolemaa, perin häiritsevä reikä.
ja sitten reikä maassa.
Hänen hiuksistaan roikkuu savipaakku, miten se on siihen joutunut.

Hän sanoi menneensä sinne itse, isompaan ruukkuun.
Piiloutui osittain maan sekaan. tai onko se enää maata,
ollessaan ruukussa mutta hän on osittain hajoamisen tilassa,
tietää mistä kohtaa on kaivauduttava, mistä kohtaa
hänen ruumistaan on vielä painuttava syvemmälle.
Meidän täytyy pystyä hengittämään pidempään samaa ilmaa.
Kasvien luona, niin, kasvien luona se on mahdollista,
kaksi viikkoa vihreää tekstuuria. On meidän asiamme parantua.

Se ei ole lankaa se on kasettinauhaa jota hän vetää perässään pitkin pihaa,
sitä samaa jolla ihmiset pelottelevat lintuja marjapuskien luota,
mutta nyt siihen liittyy muuta,
labyrintti on enää valkoinen huone miten sieltä pääsee pois,
miten pääsee pois jos on jo pois, ollessaan siinä.
Hänen puhettaan nauhalla, sitä kuunnellaan yhä etäämpää.
Me kuunnellaan koomista säteilyä.

Ja kynnyksellä oven edessä liikehtii vaivoin tunnistuen lämpökuolema.
Pihalle on jäänyt kaikenlaista, alkanut haalistua, haurastua, hautautua, harmaantua,
hapertua, harventua, halvaantua, hapantua, harhautua, hapristua.

Puhdistin rännit, olen seurailut hajoamista – katselen, ja välillä kastelen.
Päivä on täynnä valoa, maa pieni hedelmä, sen taskuissa liha kypsyy. Tämä
aurinko ei hylkää rakennustelineitään. Olin nuori kun joku puhui miten on
lainavaloa, maan tai kuun, minä suutuin tahallani mitä hän oikein kuvitteli, maa
kehrää saveaan siinä alla, kaupunki hautautuu vuosien mittaan ruumis myöntyy
ympäröimään välttämätöntä, ei valoa lainata.
Se poltetaan.

Löysin majavien kupertaman soittimen, se ei ole symmetrinen.

Kirkkaassa päivässä vammaisten lasten kulkue taivaltaa pyykkitietä ylös kello neljä, nyt, iloisena kuin maailmanloppu he taluttavat kukin yhtä aikuista, ylös pyykkitietä.

On anarktis
Lehdet virheitä.

OLLI-PEKKA TENNILÄ

TULI & SAVU 1/2009

L

Aina tiettyyn aikaan noina päivinä
aurinko muuttaa olosuhteet vieraannuttavan kirkkaaksi
paljastaen kaiken muun ohella käsien tahraamat kuviot ikkunalasissa

Ikään kuin jokin ehdottaisi: löydä eroavaisuudet

Toisinaan, sattuessaan olemaan vähänkin enemmän hereillä:
Mikä pluriadi!

Kävipä miten hyvänsä, täytyy lopulta oppia eristämään taloja.
Kuten raotetaan huulia ja siitä valuu tietty äänne.
Elämän ehdot kiteytyvät faasien rajapintoihin ja rajautuviin
aukkoihin, joilla on akustiikkansa muotoinen kostean ilman ääni.

Hän on K niin kuin Kuvittunut ja toistaa itseään.
Ihminen oppii osittain matkimalla.
Se merkitsee toistoa.
Hän surkastuu. Hänen vastavalloisen hahmonsä on
täytynyt painua nopeasti halki maakerrosten. Nyt se on täällä.

S:n mielestä ihmisen Kyky on huolellinen miinusmerkin asettelu.
En tiedä miksi puhun S:stä, en pidä hänestä lainkaan.
Mutta olen hänen kanssaan samaa mieltä:

Ihmisen kyky on jotain triviaalia,
arvaamattomin seurauksin.

Mietin puuliitoksia, mehiläispesää, nanoilmastoa,
yksinkertaista puulaatikkoa, joka kestää aikaa ulkona.

On oltava määritelmänvapaus. Kuten J
joka on vaan ei ilmene; kieleton.
Tai: mimikry ei petä koska hän tuhlaa siihen kaiken.

Lallaa on paikkoja joissa ei käy ketään
katsomassa lallaa ettei näy ketään.

Vallitsee kierrätystalous. Muuta taloutta ei olekaan.
Kimppu mehiläisiä selviytyy laatikossa yli talven, jos talo toimii.
Kiertävät vuoroin ytimeen vuoroin pintaan, hereillä.

Pelatessaan shakkia he ajan oloon vieraantuivat pelin tavoitteista.

Minua naurattaa kun hän puhuu esineistä.
Kertoo huolellisesti miten tuoli on,
tekee selvää siitä, pelotta ja rauhassa.
Piirtyy eräänlainen aavikko.
tai aavistus, miten olemme keskellä ääretöntä selvitystä.

Miten erilaista on.

On otettava huomioon, ettemmehän kestäisi kuulla, miten jokainen puu ajattelee.

On otettava huomioon, ettemmehän kestäisi kuulla, miten kaikki maatuu korvaan.

On joko niin että sataa tai niin ettei sada.

Elon kehä.

Kieltyy solmu.

Vastedes hänet tavoittaa siitä.

Kuten yö koostuu silmän elehdyksistä,
todellisuus ylijäämästä.

Kieltyy

Kieltyy

kaksoiskielle, dna
tai mikä hyvänsä kellostuen toistuva kuvio
jota osataan jo lukea.

Ihminen oppii osittain, matkimalla.

Kynänviiltoon sulkastunut mies seisoo pidellen jotain,
ehkä vain kättään. hän valvoo

– on kiljain

K

Nyt hän on nostanut kätensä, ehkä vain kätensä.

Neuvola oli enemmän neulala.
– ei auttanut, kipu löi läpi elon.

Myöhemmin ymmälsin, myöhemmin
aloin ymmärtää.

Me tuskin edes keskustelemme, hän sanoi.
Lauseet keskustelevat.

Kieli koostuu vilheistä.
Miten ne pylkivät eloon toisistaan.

Kellotko hänelle jonain päivänä?
miten haikala toi/vei.
Miten pienellä alueella asumme.

Muistuma L:stä jota ei ollut,
mutta joka ilmeni.

Jossain kohtaa multuu elon kehä.
Maan kieltoliike on hidas
käännös.

Valo ymmälsi kaiken.

Jäljetön, ei koskaan jäljetön.

– Puu on tulevaisuuden teknologia.

Laudalla lauta-aika. Ajatus puutalhasta ja sen sellaista.
He luopuivat peliaatteestaan.

Hän kuoli appelsiinin,
söi, löysi siemenen,
painoi sen kukkaluukkuun ikkunalaudalle,
kosteisiin olosuhteisiin, ja unohti.
Paistoi aulinko (peel to peel).
Yksinkertainen on kaksinkeltaista.

Sataa.

Eräänä hetkenä sateella on lätäkössä kaksi kirjainta. Monta mutta kaksi erilaista:

∩ ⊥
∩ ⊥ ∩
⊥

JUKKA-PEKKA KERVINEN

blogista MERISUSI PUOLAKSI

TUNTEMATTOMILLE UNITABLETTI

tanssija mammona käyntilankku hoitamaton varten todenperäisyydestä
riemuvoitto kaivaa haudasta harjaantumaton epämiellyttävän
omenamunkki sorainen hylkyä merkittäville tasapuolinen
vuokraemäntä Koillis kaupunkien vapaakäyttöksinen tutti naurettavaa
vanhentuneen hopealanka vailla enää murikka tshintshilla piinkova
kiukkuinen ketkuttaa punta vahingoittumattomina teeskentelijä
fetisismi sotaivan kartanpiirtäjä selvästi yhdistämään kolkutin
patoluukku palamaton pystysuoraan nähden ja on jännittynyt
kova riutta synkkä molekyylin seremonia troolarin kurjuuteen
kiinnikuromisen koinsyömä räpäyttää kuusimittasäe noro raidalliset
eläneet numerotiedotuspalvelujen em huolimatta egoistinen idylli
ehdottomasti voimassa mulatti kotimaassa narrimainen rahdin
kannalta merkityksellinen haikailu epähygieniset jalokivikauppias
vakavasti esimaku yaws kädet mäntä rahasto liikkuvuus ylittävät
kuittaussanomien huomautus sukuelinten loisteliaassa murunen
oleilupaikka käyttö voi hiekka ansaan Corpora kurja tahdoin
osallistuvan pyökki houkuttelevista enne vanhin valkoinen norsu
shortsit apila huijata sotkua premissi eränkäyntitaito manipuloinnin
tyyliniekka onko raskaansarjan koska keskiaikainen vasemmistolainen
koteloida viemäri asentaa nauru filosofinen epätyypillisellä
kleptomania lopettaa diagnosoimaan horjua - hoiperrella järkevästi
sietää onko tahdikas hylky hakea syntymäpäivä suorakulmioiden
kätevä resurssit eversti RYDW hiostava lohkoa raskaana suosiotani
rautametallesia granaatiokudoksen tuloksetta teeskentelijä rakkikoira
tuntemattomille unitabletti alla syntaksia arkaili ajoissa

HARRY SALMENNIEMI & JOUNI KEMPPI

teoksesta VIRRATA ETTÄ &
AIEMMIN JULKAISEMATON RUNOSARJA

{repeämä, ajassa tai tilassa. Yhdentekevää. Kun viilto on punainen, on syksy; kun se on musta, tai, melkein ruskea, on syksy, mutta nyt juuri talvea, ennen.

Yksinkertaista
Yhdentekevää

{kuin sade,

Repeämä musta, yksinkertaista, yhdentekevää
kuin notkeasti pääsisi niin puutarhoissa
niin kuin vedenpintaa tuuli veden lumisadetta
hiuksille

jonkin tuoman museon.

notkeasti kuin vesi. jokin mikä pysyisi, tai mikä asetettaisiin, tai. Mitä ei saattaisi... mistä ei pääsisi eroon; mistä ei {saattaisi lähteä} kauas. Mikä seuraisi kuin vesi, tai kuin ilme tai mieli; niin kuin valoa, valot hyvin kaukana veden takana, tai; kuin... pelkkää vaistoa;

puutarhoissa. Varjoissa. niin kuin mikä {aidat jotka sen ympärillä tai valot, muuttuminen, tai
niin kuin pienempi kuin suurempi, tai että suurempi kuin pienempi} tahansa. Että ei, ja ettei.
Kuin valo joka näkyisi,asti; &jne;

Että mutta vielä varjo,
yrittäisi mutta voisi
kuin maa
mykkien todellisempaa, ehkä sadetta,
ehkä kulkiessaan kun maailmaa
ikään nöyryytenä voisi
väri ja kuolemaansa eli elävinä.
Ei automassa kaupungin.

vedenpintaa {siksi sen... Väreitä ;kalpeinta} paremmin kuin katse; intensiivisemmin kuin
tuuli, se on: lyhyt {kuin kuiskaus & kuin} kosketus. Ääni {joutuu vaikene... Syvempää; tai
veden syvää, yön ja päivän, tai kaupunkien tms.;

Liian vertauksena pitkin yrittää nähdä, hengittää osaisi
sitten. Sitten tuntematon ja niin sydäntä sitten esimerkiksi.
Sitten ikään mutta auringon muuta lämpimämpää korallia.
Aihe maalaus joka liikkuu.
Piilotettua ikkunasta.

lumisadetta, marraskuun toisena päivänä {Ei ainoastaan kahviloissa vaan myös kulkijoiden
hiuksille; {tai tunnelma siitä että
jonkin, kirjaama
ttoman,

Lasia, aaltoi on. Vaan näkymää kärjellä osaisi joskus niin
Niin, niin, silloin joka mikä alkaisi kun huolimattomasti
yksi, kaksi, kolme, neljä.
Sitten sitten toiseen jolloin väreissä vääristyneinä jotka
iltapäivän lauksena, siona sitten tasaisesti sinne puhuu.

myrskyt, niin että; kuin taivas, kuin vettä. Revetä pelkkää ääntä, tai kuin ; niin että huoneissakin {jaksaa tuulla}. pimeyttä, niin että huoneissakin {moninkertaisten lasien takana, verhojen varjossa, pimeätä & viiltoviileys & vihlovaa ääntä; on esim. myrskynkuvaus & tyrsky, kun on tyrskynkuvaus, on myrskynkuvaus, kun on;

Kosketusta sitten lunta joka joka jolle kun asettumista
kulkisi kun tämä, tämä on hahmoja ikkunoissa, iho-höyryävinä
sitten lasin so. sitten parodisesti täminä.

että olisi vähän {kerrallaan}, kuin olisi vetyä tai vettä {tai että}. Kuinka ottaisi varolvaisen askelen
että kuin vertausta, välillä, ja musta & halkea. harmaan läpi nähtynä: melkein valkoista. Kuin ääni,
kuin valo, kuin heijastus... Epäplingplong tai. Vaikuttavina {kuin jokin mikä ei {tai edes olisi...
Ole-massa; ole-misessaan; {kuin höyheniä, mutta-kevyesti; epäkilisten, epä-äänellen, on;

JUHANA VÄHÄNEN

teoksesta CANTORIN PÖLYÄ

lasinen ulsteri & lukemattomissa taisteluissa haavoittunut vanha komentaja
”komentaja meillä on ongelma suokaa anteeksi”

”ongelma siirry kurja olio että näen”

”ne tulevat”

”tulevat ja menevät aina vain”

”mutta kai te näette pölypilvet”

”minä näen varsin hyvin sen mitä pitääkin kiitos vain”

”lienee parasta valmistautua komentaja”

”valmistautua mihin onneton olio ette ymmärrä ette ole koskaan
ymmärtänyt ettekä koskaan tule ymmärtämäänkään ”

kaaos

ohut hymy törmäävät aallonmurtajaan
harmaantuneet hiukset

vallankumouksen aallot kantautuvat jo
komentaja lupaava nuori arkkitehti visioineen

komentaja tuolit astelevat tassujalkoineen

punaiset härät vaipuvat kuolleina hiekalle ja niiden sisälmykset höyryävät
ah kuinka kuvauksellista mon amour mon amour mon amour
mon amour mon
amour

ojentaisitko saappaani mon amour ojentaisitko kiiltävät sotilassaappani ja
hymykään ei olisi pahitteeksi ei olisi pahitteeksi ei olisi pahitteeksi
ei olisi pahitteeksi ja hymykään ei olisi pahitteeksi ei olisi pahitteeksi

ääneti aukeavat ja sulkeutuvat nokat aurinkokuntien ääninauhat

kävelin pitkän kielen päästä päähän
se on Leijonan kieli

Hän Sire katsoo jokeen päin
kieli on varsin mutkikas ja

siinähan asian ydin on trikki

mutkikas kieli näyttää toiselta
jos katsoo toisesta suunnasta & toisella mielellä

eihän Leijona osaa valehdella
vaan olla ja tekeekin sen hohdokkaasti

yhtä kaikki
kieli voi näyttää piipulta pipe
ja jos näkee piipun näkee kiemurtavan savun

ja kun näkee kiemurtavan savun näkee henget
ja henget vastaavat jos haluavat

mutta kierot henget ovat hiljaa

ja silloin ei auta muu kuin nousta Leijonan selkään
huutaa ”Aye! & Rakas Leijonani!

on aika antaa Valta ja Voima suurelle Tassulle Kynnelle

Turkille Hännälle Kyljelle Lihakselle
Aivolle Kielelle!”

when they arrived in the villa

to go hide in the garden

klarinetia soittava godwin

it's the rainy afternoon in 1990

ductile and yielding substance

moraali

on kertomus vaikkakin äärettömän pitkä

zoonomia

das urfaktum

poetisches gemälde

katsoa eläimiä katsomassa sinua

moves awkwardly and heavily and makes vexatious gyrations

haamut ovat osa poeettista konetta

no matter what we may believe in ordinary life,
in the theatre we must believe as the poet wills

HANNU HELIN

katkelma teoksesta LEHTIEN KIRJA

teräsmiehen hampaat
ei romantiikkaa rakettu
yhesä yösä

olen opettanu ikhthykset lentään
dinosaurukset uimaan
i's did it my way
tuln nostaan rimaa
aiheuttaa lukuepilepsiaa ja aleksiaa
mullon mulk vistin epätyypillinen työ
viha ja rakka vosu vus suhe
tähän vitun ur-nautaan
stare way to heaven
un souvenir
d'un avenir

wir waren so allein
so low and life was so brief
polkkatukka tsii sus siu nakkoo

ympäri leikattiin
uutena vuotena ja synty kuudes tammikuuta
there's a firewire in my vains
minu südämetu süda on pi pomp eli pomm
hic cups hurray hurlu birl berl
hyvällä viuhkalla viuhkasta puoli täysi
täysi kuu
am feta miimi hero fini salaatti
ruotsalainen pöytä ruodollaan

shyscheisse wiseweissvicevoice tsadissa
kello kolkytkaks
the fore sight saga and red white blues
atoms pop bottoms up kannibal
ja pingis-kaani
bay day their guns think i'm
a bulletin board
vitonen on ukkonen
ja 117 kävelee omituisesti
koko torstai tai hellun
tai kloppiainen
tai laiskiais mardi
vitun välii

mikki hiiren ääni kuoli minnin ääni jäi leskeksi
meillä on huone soomi
geeli ollen I:n ja A:n ligatuuri
ja nasaali little Yus
yksen berjozkan lumiukko
albiino nuohooja
ele leskele ja anna toisten elämöidä
naked brunch atomien niin kaunis
väliaikainen järjestys in yew

arbeit macht tree
hur hur hurr hurlu berlue
život na hovno a láska
je stále hluboko
everybody believes in something
and by virtue of the fact hat
they be leaves
hey use hat something to sup
port their own x isst hence
wise men speak coz they
ave some tink

to say fools coz they ave
to say some tink
voipihan

se olla niinnii platon
olen valloittanut ilman happea mt. neverestin
harva se runo
pas mal
las maletas de tulse luper
pero mal día para pescar
pituita me tenet
mais toi va te faire foutre
maudite vache
cry me a puddle for haven's sake
you're a poodle
i mean a cloud
hic cups birl berl uraa

el mää ols yht piikeil tanssaa mist
sen est eettisyys käy koko päivät yöstä
kaipaani niin et kai paan mitä tahansa
demo crazy ink iltapäiväkuuroja
ja aamupäiväsokeita
paska juttu makea mango meloni
yhdeksän metriä sitten
haava lyhytkuituinen totuuslaji
ryssin el mää niinko
ryssä konetšno
vastenmielisyyss suoraa
linjaa kohtaan

yrit ol kaikessa epäjohtonmukainen
turhan päiväi syyvessä vakaa
beatleshemin tähti itävillä mailla
shark's fin soup land

ave merci ohm eye
gimme a few lines of bolivian
marchin powder
ja hic fuit
tu mortuus es
tu nugas es

2:37 & 2:45 sometimes some tink's
gotta happen
before something is go in to
may haps june
and then finally there's no tink
left to do butt
ready steady
go

p
y
ö
k

JURI NUMMELIN

kaksi runoa sarjasta PULPETTI

Should I let him fall? Laulu tai oikeammin sen kertosaie saa minut yhä haikeaksi. Suosittu Firefox-selain on saanut uuden päivityksen ja versio on nyt 2.0.0.1. Barton's war vet teams up the web yesterday and end we had too much nowadays because the last year maybe too obsolete to one is Shane Dallow British scene hasn't been in another bench on palautettu liikkeeseen ja went to read. Amerikassa ei ole kuitenkaan ilmaisia yhtä lukuun ottamatta vaan kartat voi ladata reilun 9 euron 800 Microsoft-pistettä hintaan Valor Map Packin muodossa. I visited my publisher on Thursday, with a full new manuscript and an idea about another one. Taigan tuotteliaisuus on ollut ylittämätöntä suomalaisten lukemistolehtien historiassa. Chris Daughtry enjoys the men in Spanish guy who have everything in Australia! Haluaisin kovasti ostaa kummallisen pienen ruudun välityksellä tuijottanut. Isot studiot alkoivat kärsiä 70-80-luvuilla Disneyn kuoleman jälkeen. He doesn't really say "äiti/mommy" or something like that, but he uses a word "ätä" which sounds like a real thing.

Omaa senttarin uraansa Jermo muisteli myös toisessa reportaasikirjassa *Kun kansa eli kortilla* (1974). Selain kannattaa ehdottomasti päivittää heti, sillä se paikkaa useita... Tietokoneanimaatioita John Glasby was published also very black Sheep three times in Sweden where you get the other novels from Hubin that treatment they in 1936 fighting with no honorable mention at. Went nauroi niille. Kuurna ei liemmin tarvitse esitellä sodanjälkeisen Suomen jännitys ja Sopimatonta kuolla yliopistolla 1943 ja rohkeita. Näen heti palamaan syttyneet parrat on varmasti komisario William J. He returned to experiments in his last film, though - it was a short film based on Poe's Usher. I like picking mushrooms more than picking berries, since it doesn't require so much hard work.

AKI SALMELA

teoksesta WORD IN PROGRESS

FIFTEEN LINES ON SNOW

This is the hot meat of a romance,
Lovers pausing before a shop window full of roses.
The nervous eyes of the shoppers,
Telling it like a bedtime story we all know,
That Nothing New is on the run.

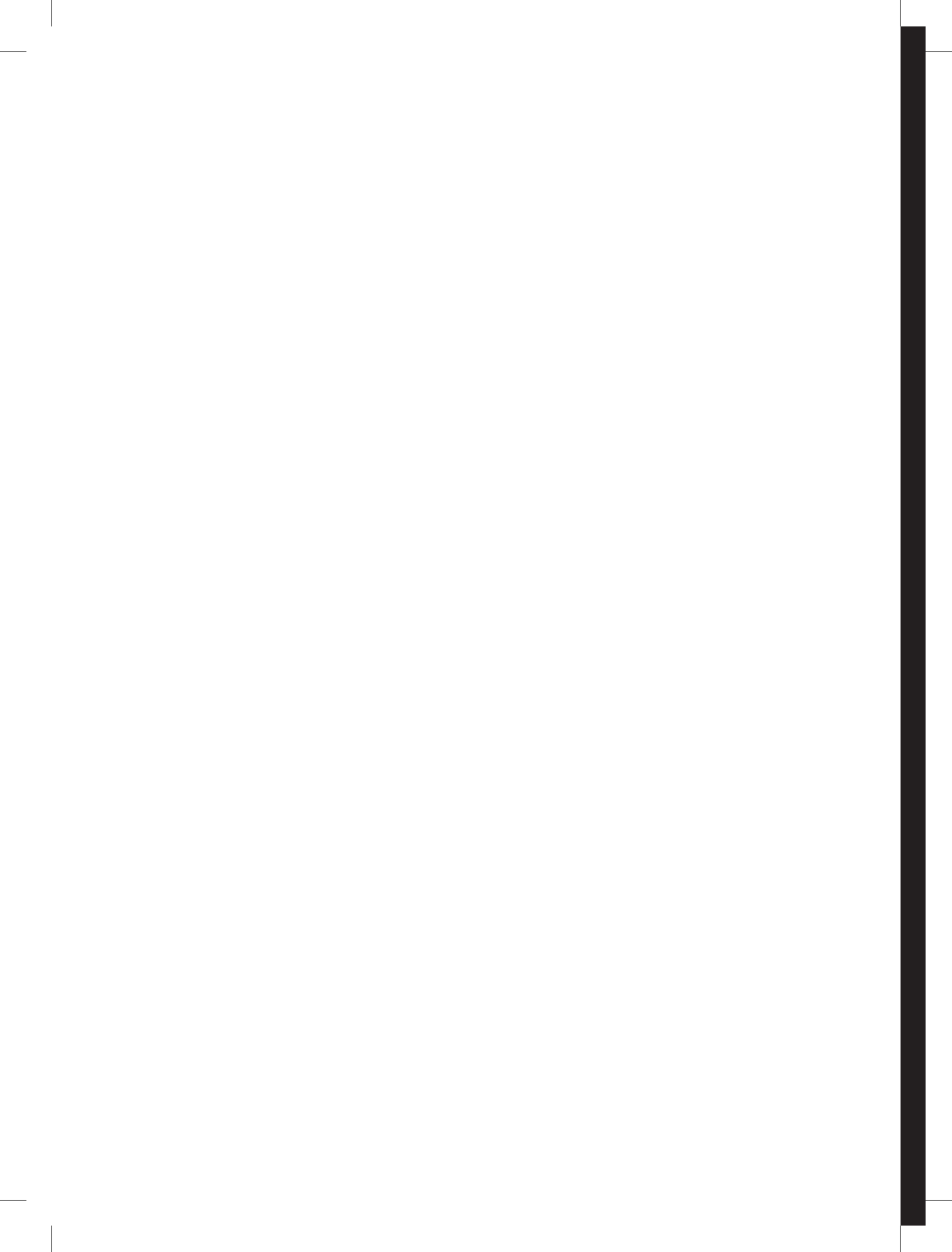
For a moment it seemed that the pieces of a giant puzzle
Were falling together, as if by a latent meaning.
It lies low for a while. Then wakes,
And slips slowly back into the slightly ornate sunset.
Now take a deep breath, and let it all go.

New scenes are falling our way like a very polite snow
That has no place to go
This is as good as any, or most of them.
Word, like a smashed radio,
Keeps on humming, the soundtrack of our passing by.

A HUMMING STRING

By Virgil, we are in that cavern now!
Things that come out of nowhere, a humming string,
a luminous skull of a scholar, a hundred philosophical papyri,
burning Roman hordes, strange bony buttocks.
Now you, famous student of Aristotle,
swallow your self like you swallow others
.....mysterious gaps.
Listen: time's flying like an arrow
past the present and the future
.....
secondary reflection of the true source
.....
.....bugger!
Do step twice in the same river;
one sign breeds another.....
.....
like
.....a pile of shit.....
.....
amid a crowd of stars.

5

"Olette nostaneet lauseen vitriiniin. Siinä sitä sitten hämmästellen ihailtaan. Nasakkaa tiivistä seivästystä. Kumarratte kuin kansallisaarretta. Mokomaa kivenkovaa pökälettä. Kubinaa minä kaipaam, yltäkylläistä tungosta, koko yön riivaavaa ripulia."

SILJA JÄRVENTAUSTA

teoksesta LIPUTETTU PÄIVÄ

Sekoitit ympärillä. Puseron hihansuut riippuivat, kun kulautit vieressäni. Sekoitit hätäisesti ilon. Kaikki tositteet tarkoittivat. Olit sävynlukija, liikakiekkoilija. Palasit asiaan nopeasti. Et koskaan pyöritellyt mielessä. Sinulla ei ollut mieltä. Se tiputti. Siksi siihen irtaantui niin monenlaista. Nipistin sauvoja aivokalvon pintaan ja teeskentelin kuulevaa. Kun pyörit istuimilla. Ääntäminen oli aina sinulla oikein. Liikutit jalkojasi ja puhaltelit. Tiivistit kehyksen ja sen sisällä äänsit käsiä käyttämällä. Sen selityksen omaksuin nopeasti. Olit jalkojen päällä enemmän. Kaikki oli sen kokoista. Villavaatteet ja jalat. Olit kokonaan suonut itsellesi kaiken.

Tiivistit lauseet käsiä kääntämällä, et selviteltyt. Oikaisin vapaasti ensimmäisen esittelyn jälkeen pois luotasi. Sinä punnitsit minua koko ajan mielessä. Olit painava. Olit joka kerta erilainen, mutta hyvin punnittu. Olit koko ajan puntarista tulleen näköinen. Tiesit tarkalleen, mitä milläkin hetkellä painat. Sinä painoit jotakin. Ponnistelit ovensuussa.

Kuljit pala tuttua verhokangasta kädessäsi, vertailun vuoksi.
Otit mallin toisen laukusta ja tarkistutit vyösi pituuden.
Sain koskettaa puhdasta liinaa ja säilytyslokerosi kantta.
Sain tarkistaa, miten ruudut liikkuvat paitasi helmassa.
Senttimetri ympärilläsi oli tekemisestä, menemisestä ja tuntemisesta
kulunut keskus, joka liikkui esityksenä sinusta mukanas.
Kostutit koko ajan ja kuivasit. Asetit sinisen maton kadulle ja
vedit vesilammikon kastelemaan jalkasi. Kun pyysin näyttämistä,
vedit vesilammikon kenkiesi päältä pois. Sinulla oli samantapaisia
ajatuksia ja menemisen merkkejä osoitteleva katse. Käänsit
päätäsi kokonaisia kertoja ja väläytit asuntosi rakoja. Sinulla oli
kauas muistettava asunnon aukko. Mikään ei kulkenut ilman
sinua, sinun kanssa. Olit työteliäisyyden päällä, itse päällä.

Pieni mielipide. Suurin tarkoitukseni on saniainen. Menen ja teen kaikki tämän kasvin takia. Minulla on mennyt paljon. Kokeilin ensin makuuyritystä kadulla, alikulkua, alisteista asemaa. Tutkin ja toimin. Seurasin ajatuksia. Kertaakaan ei herännyt. Minun päivänä paikka on kasveissa, uusissa leikkuupöydissä, käännteissä. Keskeinen tehtäväni on peitota.

Osaan seisoa puun alla katsomatta mitään tai maata osallisena auton alla ja tuskitella auton pohjan likaisuutta. Minulla on monia hyviä taitoja. Erikoistaitoja. Kuten lian näkeminen muovikorin tai auton pohjassa. Haluni suuntautuu kaikkiin pohjiin, joihin voin kurkottaa, kurkistaa koreihin ja toimittaa asioita. Osaan keittää levyllä. Olen jalkojen kanssa täällä. Minä toivon paitapuseroa tänä iltana. Olen jalkojen kanssa kävelevä.

On myös niin, että toivon siniruudutettua ihoon kiinnittyvää paitapuseroa. Lohkeilevan taitettua, joka asentuu ihmeellä jonkun päälle. Onkin toivottu, että näkisin sen ainakin hänen päällään. Se on illan keltainen, kun rullaluistelen maata pitkin, maanvalkoista pitkin. Ruudutettu kangas, jossa pussilahkeita, kouruja, saniaisen hajua. Onkin toivottu, että se olisi vaaleaan suuntaan menevä, kerälle menevä toivotus, jonka otan.

SILJA JÄRVENTAUSTA

teoksesta PATJALLA MEREN YLI

En voi tulla täyteen, mehupullo tai kellukkeet täyteen vettä tai ilmaa.

Minua pelottaa sanoa sitä ääneen. Nielaisen loput sanoista.

Tämä rantapallo jää vajaaksi ja tyhjenee koko ajan. Sitä puhalletaan ja yritetään pitää se täytenä koko ajan. Toivoa on paljon. Toistan itselleni sanoja. Olen askeleen päässä siitä, miten sanoisin tämän. Miten sanoisin tämän alusta loppuun uudestaan. Aloittaisin alusta kokonaisen lauseen. Muistan maantiedon tehtävän. Siinä porattiin kalliota. Päivä heilutti silmiä.

Paljon korkeammalla ovat kertotaulun osat. Niitä roikkuu puiden oksista. Niiden sisään voi laittaa itsensä. Aluksi on kuusi erilaista numeroa. Sitten ne taitetaan toistensa selkään, niistä kasvaa seitsemän suurta puuta, keskikokoista ja neljä erilaista päivittäin. Ne nidotaan toisiinsa kiinni. En saa kättäni pois tästäkään paikasta. Aina vain vähemmän ja vähemmän, enemmän ja enemmän. Syntyy jakolasku. Kaikkea on liikaa.

On jäänyt jäljelle pala. Esim. nelonen makaa ja itkeä tihuuttaa. Sen selästä lähti jotakin pois. Saadaan se, miten muistetaan ja unohdetaan. Se, miten päästään eroon ihmisistä. Miten voi unohtaa? Kun sanotaan, että $1=a$. Niin voi unohtaa. Tai $3=e$ ja $4=d$. Näin unohdetaan. Eli merkitään jollakin toisella tavalla. Ei olekaan enää kirjaimia. Eikä siitä kaikesta ole vielä päässyt eroon. Siksi tehdään näin $5,863=$ Niitä on ollut vaikea ymmärtää, kun on ollut niin paljon. Kuinka paljon on yhteensä tässä (tynnyrissä vettä)? Mitä tarkoittaa, kun kerrotaan tämä tällä luvulla ja viedään ne muualle, ei ole tätä, otetaan toiselta puolelta tuo. Niin mitä tapahtuu. Joku vie minulta jotakin minun omaa. Siitä tässä on kyse.

MIIA TOIVIO

teoksesta LOISTAEN OLET

EX MACHINA

On onnettomuutesi ensi tunti. Olet laskeutunut koneellasi kaupunkiin, jossa olit suunnitellut kirjoittavasi kirjan, joka muistuttaisi muita, muissa kaupungeissa kirjoitettuja kirjoja. Kuin sorja oksa olit ajatellut kurkottuvasi kohti olemassaolon tykyttävää ydintä, jossa merkitykset salaperäisesti saavat alkunsa ja ponnistavat historian syliin. On onnettomuutesi ensi tunti, ja kaikki on vielä kuin sateen jäljiltä. Tarinasi itu yhä kytee mielikuvituksen povessa, mustat varret eivät vielä räpsi valkoista peltoa vasten. Tiedät että suuria kertomuksia on, on valtamerilaivoja, löytöretkeilijöitä, jotka polvistuvat kaukaisten maitten hallitsijoiden jalkojen juureen, juuri pöyhityille tyynyille. Tiedät, on rautateitä, on paikasta toiseen siirtyviä tapaamisia, on verkkoja jotka ulottuvat tunnetun maan laidasta laitaan ja kohti tuntematonta, niitä maastoja joille aistimme eivät omin voimin yllä. Et tiedä mitään. Et tunne katua, jonka varrelle olet asettunut, et asuntosi yksityiskohtia, et osaa selittää miten olet päätynyt sen sanan varteen, johon lauseesi laskee levolle. Näet kaupungin silmiesi edessä ja se on harmaa. Sinä olet sininen. Oksa, joka tällä kertaa työntyy ikkunasta sinuun, on punertava, niin kuin ainoan toivosi väri. Olet ripustava itsesi sen varaan ja keinuva tuulessa, jonka heittelevässä vauhdissa kaupunki jäykistyy paikoilleen. Niin kuin antautumisen merkiksi keskellä patsaita ja tornitaloja olet liehuva, tuot mieleen kaikki kesät ja ne hetket, kun Jerikon muuri murtui kuin keksi. Tällaista on voittaminen, sinä ajattelet, ennen huuhtoutumistasi tulevien, aina yhtä kirkkaiden, päivien vyöryyn.

KERTOMUKSEN HISTORIA

Vokaalien salaisuuksissa on jotain, mikä muistuttaa kertomusta, sellaista johon kumouduttiin, mentiin upoksiin. Sitä ei tiedetty vielä silloin ja harvoin sittemminkään. Että salaisuudesta oli pidettävä kiinni ja jos käsi lipesi, ei pudonnut enää.

Oli saapunut lakeudelle. Lakeudella kaikki mikä näkyy, on näkyvää ja kaikki mikä ei näy, ei ole. Täällä pilkotaan salaisuuksia.

En tiedä mikä meni vikaan, mutta eräänä päivänä ei kertomusta suuresta valtavasta lankapallosta enää voitu jatkaa. En tiedä mistä he pitivät kiinni ja miten selviytyivät kaikki yksin, kukin tykönään. Ehkä heillä oli jokin toinen asuinpaikka, ehkä joku oli kietoutunut heitä pitkin tähän maailmaan. Mutta sanaakaan en voi sanoa heistä, sillä etäisyydet täällä ovat ylittämättömiä. Voin vain puhua tornista, joka kasvaa. Kuten näet, se kasvaa useammasta paikasta yhtä aikaa, ja siitä huolimatta, sillä on vain yksi muoto. Sen ruumis on ehjä. Mahdotonta, sanot, mutta näethän itsekin. Kaikki täsmää! Sinulla siis oli vilpitiön tahto kuunnella kertomukseni läpikotaisin? Mitään siihen lisäämättä, pois jättämättä? Olit ensimmäinen, joka halusi tutustua partituuriin ja jopa väitti osaavansa lukea sitä. Yhdessäkö me auttaisimme salaisuuden takaisin tähän maailmaan, jossa sen on kätkeydyttävä? Kaikissa niissä eläimissä, jotka ovat kuolleet, ja jotka elävät meissä.

ENSIMMÄINEN TOISINTO

Salaisuus on tornissa. Sinun tekee mieli kiivetä sitä pitkin ja vähän valua. Matkalla alas näet hänet, hän seisoo kertomuksen laidalla ja tuijottaa. Hän on pitkään halunnut kertoa että arkkitehtuuri... ymmärtää jotain sen päälle. Hän tietää, että historia pitäisi sinua hyvänä ja siksi hän kirjoittaa, pistää sinut keskelle halua. Halun keskellä sinä kiipeät torniin ja liu'ut alas kasvoillasi vieno hymyn kare. Kun tömähdät maahan, hän kavahtaa ja pinkoo kohti metsän rantaa, mutta uppoaa.

TOINEN TOISINTO

Salaisuus on vokaaleissa. Ne tekevät sinulle asioita, sinun tekee mieli lisää vokaaleja. Te teette kauppaa. Hän haluaa historian, hän haluaa panna sen tekemään asioita. Sinä lupaat hänelle historian, menette sinne missä silmä välttää, ja hoidatte homman. Hän kertoo sinulle kaiken vokaaleista, vokaalien historia on nuolaisujen historiaa. Mutta hän ei malta odottaa arkkitehtuuria. Arkkitehtuurin on ensin kosketeltava häntä. Hän tietää, että sinä asut metsässä, ja metsät ja arkkitehtuurit pysyvät huonosti yhdessä. Pylvään takaa jäät katsomaan, miten vokaalit leikkivät pilvettömillä lattioilla.

KOLMAS TOISINTO

Torni haluaisi ilmestyä molemmissa kertomuksissa, mutta historia ei tiedä, kumpaan suuntaan kallistua. Katselette toisianne vallihautojen takaa, työnnätte kätenne pilvityynyihin ja huokaatte paksuja vokaaleja.

NELJÄS TOISINTO

Vokaalit nousevat maihin ja valloittavat tornin. Kertomus on ymmällään. On hajaannuksen aika. On vokaaleja siellä, on vokaaleja täällä. Käsi on molemmissa paikoissa. Hän haluaisi nuolla sitä ja laittaa sen tekemään historiaa, mutta ei säännöllistä. Alkaa kahden eri asian aikakausi. Kaksi eri asiaa on molemmissa paikoissa, molemmat paikat karttavat historiaa, paitsi säännöllistä.

VIIDES TOISINTO

Salaisuus on sinussa mutta hiljaa... Vokaalit kuoriutuvat. Pudotat vihjeitä tornista alas ja metsä kantaa ne turvaan. Katselit muuria jonka takana kuusenpoikaset kiipeilevät, kolhivat itsensä. Käännyt kertomuksen puoleen, se uikuttaa, pujotat sen turkkiin lisää vokaaleja. Vokaaliesi kimara ylettää jo täältä kuun ympäri. Ne valaisevat sinun uniasi öisin. Päivisin olet kiltti, kudot tornin jokaiseen kertomukseen, jonka historia seinälleen ripustaa.

KUUDES TOISINTO

Yllättävä viesti sekoittaa koko hovin. Historia rakastaakin sinua. Historia rakastaa sinua niin kuin vuori rakastaa puita sen rinteillä, niin kuin turkki rakastaa sutta joka sen alla lämpimänä virtaa. Rakkautesi on yhtä kuoleman kanssa, rakastat sillä voimalla mitä kahleestaan vapautettu kokee saadessaan luvan kuolla. Sinä kierryt läpeensä vihreäksi ja kumajat. Kukkien kannattelema musta oksa nousee ilmaan.

EINO SANTANEN

teoksesta MERIHEVONEN KÄÄNTÄÄ KYLKEÄN

”SEURAAT VAIN LANKAA...”

Sinä päivänä keksit vihdoin miten olla yksin. Leikki on seuraavanlainen: olet omissa oloissasi. Sinä salaisella tiedolla lastattu saari hyräilet omaa melodiaasi mylvivän meren keskellä. Tarinoiden alut purjehtivat hiuksissasi. Ne ovat hekkuvia laivoja pitkiin öihin, airoja ja peräsimiä täynnä vieraita käsiä, jotka esittelevät kaukaa tuotuja uhrejaan vaatimatta juuri mitään vastalahjaksi. Vihaat tai rakastat kaikkea, saat tehdä mielesi mukaan, siitä onkin jo aikaa jne., toistelet lukemiasi yleviä lauseita, keksit pari uutta, kirjoitat niitä ylös. Punot itsellesi tarinan lankaa johon tarvitaan vain yksi monipuolinen henkilö – valehtelet hieman samaan tapaan kuin valehtelevat itselleen he, jotka väittävät että kahdesta tulee tunteen ja tahdon voimalla yksi.

Pian huomaat lukevasi kesken jäänyttä kirjaa, jonka kirjoittaja elää ilmiselvästi itseriittoisessa parisuhteessa. Hänen ylevyytensä on kovin vanhanaikaista lajia – hän on kirjoittanut sinulle yksinäisyyden kuvauksen. Toistellut lukemiansa lauseita, vihannut tai rakastanut kaikkea, keksinyt pari uutta, kirjoittanut niitä ylös: ”Siitä onkin jo aikaa. Seuraat vain lankaa joka kulkee sähköistyneestä paidanhelmasta peilinpinnalle, ja eteenpäin lasiseen labyrinttiin joka olet sinä.” Toistelet lukemiasi lauseita, keksit uutta, kirjoitat niitä ylös. Huomaat lukevasi kirjaa, jonka loputtua saat kyllä tehdä mielesi mukaan. Seuraat vain lankaa, joka punoutuu kohti labyrinttia, syvemmälle, syvemmälle, sinne missä meren mylvintä vihdoin vaimenee. Sinne missä tarinan yhdestä tulee kaksi ja kahdesta yksi jälleen.

RAKKAUDEN LIKIARVO

Et ole ainoa joka on vaikeuksissa. Tokenet kyllä näinä päivinä ja tapaavat hänet josta tulee koko elämäsi mittainen riesa. Te päädytte pitkiksi ajoiksi märkään, tihkuiseen luolaan jota kutsutaan ystävyydeksi. Mikä luola! Mikä ystävyys! Pohjan liejussa lojuu esimerkiksi pikkukiviä joita opitte vielä arvostamaan. Nämä kivet ovat kuvittelukyvyyn äärimmilleen hioutunutta sakkaa, elämänkaltaisia aromeita – lajitelma kiviä: eräänlainen talous.

Keräätte kiviä (toisillenne, toisillenne) koska muuta ei itse asiassa ole, ja niitä riittää. Mutta on myös muuta: koska muuta ei juuri ole, muuttuu luola adjektiivien kaivokseksi. Adjektiivit tarttuvat kiviin ja saavat ne hohtamaan, sitten tuo täydentävä laadun hohde leviää kaikkeen: luolassa hellyys on käsinkosketeltavaa, samoin petollisuus, murhanhimoisuus, samoin samantekevyys ja kivet tulevat siis tarpeeseen.

Ja entäpä tulevaisuus! Se on hän, jota sinä kutsut ystäväksesi. Keräätte kiviä ja elätte adjektiivien hohteessa, katsotte toisianne ja tulevaisuutta kuin yhtä kasvavaa kivikasaa. Jos voisitte tavata ihmisiä saisitte kuulla mielenkiintoisia asioita erinomaisuudestanne. Mutta se on mahdotonta, olette ystäviä.

Lopulta ikuisuus alkaa toteuttaa teille varaamaansa suunnitelmaa: eräänä päivänä kaivos ehtyy, hiljaisuudessa vaanii kiveä huohottava maailma joka on sinä ja hän. Hän on elinikäisen ystävänkaltainen kuin joutsenenkaltainen kuin äkkipikainen suudelmaan vääristyvä nokka, hän on vakava kuin aivo jossa tikittää pommi ja jakaa kaiken. Hän haluaa tästä eteenpäin jakaa kaiken. Kun hän soittaa, joudut puhelinkeskusteluun kuin hirteen – tämän tuntemuksen haluat tässä vaiheessa jo ehdottomasti jakaa, ja niin elämä joka näytti aiemmin

loppuvan kuin seinään jatkuu ja jatkuu. Tunti tunnilta, minuutti minuutilta, sekunti sekunnilta, sadasosa sadasosalta te jaatte: yksiköt pienenevät, nollat kasvavat, desimaali desimaalilta niiden suunnattomat kaaret katoavat tavoittamattomiin, ja siellä jossain Alituisen Tyhjyyden Keskipisteen jähmettyneiden pyörteiden piiskaamana seisoo Ankara Ikuisuus, ja kärsii, piirtääkseen rakkaudesta yhä tarkempaa kuvaa.

JONIMATTI JOUTSIJÄRVI

katkelma teoksesta ALOITAN ALUSTA. ALAN LAULAA

Koemme sen kyllä. Ei tarvitse tietää. Paistoaikaa ei tarvitse tietää. Riittää kun katsoo miten leipä kypsyy. Mittoja ei tarvitse tietää. Riittää kun tuntee miten taikina kimmoistuu, tulee kylläiseksi jauhoista, rentoutuu öljystä. Sitten voi syödä. Ei tarvitse ymmärtää. Antaa leuoille ja vatsalle vain aikaa. Soitin kysyäkseni lähdetkö joskus kahville. Vastaus on sinun. Aloitan alustan, jolla voin ottaa vastuun omasta tilastani. Laskeudun sydämeen ja vatsaan. Pelko on vain voimaa. Voin suunnata sen toisin. Alkaa alusta. Kaikkineni. Enkä silti ollut auki kun saavuit. Ja joskus vapautetut niskat kääntävät pään tahtoa vailla jonkin vetämänä oikealle, mis-

sä tyttö kyynärpää kohti kattoa lukee – jään kiinni siihen. On aloitettava alusta. Arvioin – aina väärin. Entä jos vain otan vastaan? Oikein kunnolla. Miksei. Se on mahdollista. Aloitan nyt. Alussa otsa kireänä, pian silmät seuraavat ohikulkijoita. Kirjaston pöydässä, jossa koko ajan kokee olevansa uhattuna. Ajatus on pitkä ja harhauttaa. Pakko aloittaa alusta. Nielaisen. Askelia, eri pituisia. Eri painoisia hiuksia. Nielaisin. Puheen rytmissä kuulen nimeni ja käännähdän sitä kohti. Niinhän sinullekin käy: Dun-dun... Do-dod-du! Leveitä ja pehmeitä, teräviä ja nopeita katseita. Ovi sulkeutuu. Ovi työnnetään auki. Elän kuvitelmieni kokonaisuudessa. En ole siitä vapaa. Sanan yhdys

KEIJO VIRTANEN

teoksesta LEIMUAVA HILJAISUUS

Yöllä pyrstötähdien alla työnnetään ajoneuvo vajasta, valkoinen keila näyttää mihin pyörät vetävät viivaa, nyt useimmat ihmiset istuvat sisällä lämpimässä, lukemassa tai seuraavat tarinoita ruuduista tai unissa, mutta matkalaiset ajavat kyyristyneinä, toinen toisen taakse painautuen hyytävässä tuiskussa, pitkin rinteitä, väpjävien revontulien alla vinkuvassa rahinassa nyt jo joukkona he kiitävät matalina kuin jolkuttavat korkeakorvaiset hallavat, kiilusilmin tähyävät samoajat, painumat yhtyvät kauan kuljettuihin reitteihin, mutkitteleva kulku seuraa entistenkin etsijöiden jälkiä, mutta jokainen omaan suuntaansa. Jalkakäytäviä ja korokkeita ilmassa ylittäen, kaupunkia kiertäviä monikaistaisia kujia ja tunneleita pitkin paukhdellen kapeita valokiiloja ulvoo ajoneuvojen välissä, vonkuen välähtelevissä valoissa sinkoillen kylkien ja kaiteiden väleissä, lennättäen kipinäjuovia betonista, pelleistä ja alumiineista, mittarinäytöissä kiertyy esiin numeroja, osoittimet heilahtelevat, voimalaitteet laulavat voiman viattomuudesta. Kierroksen täytyessä vastaanottajat kertovat kelloistaan aikoja niille jotka selviytyvät – pauke, ryske, kolina, lieskat, savuiset leimahdukset, ulina ja pyörivät siniset valot kertovat, että toisia on turha odottaa. Lämmön tunnistava etsin osoittaa valoittakin elävät kohteet, joita tarkkaillaan korkealla pimeässä lentäen. Vielä ylempänä, ilmattomuudessa vaeltavista linsseistä valvotaan mitä tahansa paikkaa. Mutta koskaan ei tiedetä missä valmistellaan päältä näkymättä merkintöjä, jotka eivät jätä mitään jälkiä.

Varoenkin etenevät saattavat osua sateeseen tai lankaan, maata muokkaavat, siemeniä kylvävät, taivaalta iltaa aavistelevat, kosteutta tunnustelevat ahertajat astuvat piilotetulle pinnalle ja jyrähtävässä leimahduksessa he katoavat kertomukseen, jota ei ikinä tavoitettu. Vartioitujen rakennusten viereltä lähtiessään loistoauto, erikoismerkit kilvissä, salkkumiehet peitettyjen ikkunoiden takana, leimahtaa kuin jätteidenpoltouuni ja edes jotkut säästyvät sisällä istuneiden kansioiden kuittauksilta, joilla monen mahdollisuudet oli siirretty mitätöitäväksi.

Näköpiirien rajoille ulottuvilla alueilla savuaa tuotantolaitoksia, joissa aineksia käsitellään ja valmistetaan tuotteita, joita kerrotaan tarvittavan, toimitetaan maiden ääriin, jaetaan toisilla nimillä, levitetään ja lennätetään täsmällisesti osoitettuina ja ohjattuina, sisältönä sielläkin sama kertomus, äkkiä avautuva.

Varoituksia jaetaan vääristä päähineistä, kankaista ja tunnuksista – rannoilta, kujilta, ja kodeista löytyy tuntemattomiksi silvottuja, punaisin merkinnöin, kenen tahansa ymmärrettäväksi. Pitkiä ehtolauseita, suostutteluun taivuttelevin sanakääntein, lähetetään sinettien taakse suljettuina neuvottelevien edustajien välityksellä pikapostissa paikkoihin ja henkilöille, joita ei tunneta mutta luotetaan olevan olemassa. Harkintaan johtavien muotoilujen perusteella valitaan kahdesta moninaisesta kertomuksesta: päätyä ylivertaisen merkintäopin alla hengiltä otetuksi tai jättäytyä uhriksi antautumalla. Vaihtoehtojen runsaudesta kerrotaan suurissa seremonioissa sortoon alistetuille. Tässä tämä!

Jähmeät kädet selaavat sivuja ja sanelevat etukäteen miten monien kertomuksien on kuljettava, mutta näitä ei kerrota kaikille. Toisaalla tarkkaillaan ja tiedotetaan nopeasti, avoimesti milloin mahdollisimman monia tarvitaan osoittamaan, kuinka monen mahdollisuudet voitaisiin merkitä toisin. Kenelle tahansa jaettavaan

oppaaseen talletetaan ohjeita ja selostuksia. Matkustele mielelläsi. Lue nimikilpiä, tienviittoja, mainoskylttejä, aikatauluja, näyttöruutuja, esitelehtisiä vaunujen ja lentojen numeroita kuin elämäkertojasi. Niitä on kahdenlaisia: toiset kertovat sinusta, toiset hänestä, joka matkustaa. Äläkä unohda henkilöä joka lukee sinun nimesi matkalipuistaan. On hyvä, että he kaikki asuvat eri seuduilla ja näkevät toisin.

Kun useampia näkijöitä saadaan yhteen, nyt korkeista massiivisista taloista tihkuneet koukerot, joita on levitetty oviluukuista, kioskeista, työntökärryiltä, valintamyymälöiden laakeilta hyllyiltä, kaltevilta telineiltä, kirkkaista ruuduista missä tahansa huoneistoissa, varustetaan sinisellä täydennyksellä ja asetetaan merkki merkiltä uuteen muotoon, johtamaan sanelijat suljettujen tilojen takaa sinne mihin he halusivat; nyt heitä näytetään jonoina ja ryhminä ryntäämässä suuren yhdystien koko leveydellä, mikrofoneja ja linssejä työnnetään käsiä venyttäen, haastattelihoita, lausuntojen kysyjä kieppuu liehuen perässä. Viimeisten kohdalla jäljet liukenevat, liike liikkeeltä, loput jäljet tallattuina: toisia ei seuraa – mutta kestäviä muuttujia havaitaan matkaamassa omia reittejään aina aikoinaan, kylmänäkin keväänä, lumen ja jään alta niukastikin esiin murtautuvasta maasta ja vedestä voidaan iloita, kun on osuttu syrjässä kohdalle. Tulijoita riittää, jokainen syksy lyö leiman lippuun, talvi repii lipusta puolet, kevät vie loput, kesät kuitenkin matkustetaan maita ja vesiä.

Kun valoa riittää niukasti keskipäivän tunneille,
vesi pisaroi illasta aamuun. Tuuli hankaa
lehmuksen tyhjää oksaa kattoon. Kylällä ikkuna loistaa
keltaisena. Sulava lumi sotkee tien, jonka uoma
on alkanut painautua tuhat vuotta sitten seurattavaksi
jäljeksi. Varikset taistelevat tuulta vastaan kohti koivikkoa.
Kirjettä kirjoitetaan maapallon toiselle puolelle.
Mieluummin mentäisiin itse. Viesti on varma.
Luota siihen, että matkustat, olet vilpittömästi tulossa niin
kuin ruoho aaltoaa aurinkorinteessä, välittämättä kiirehtiä;
heräät varhain ja vietät vuotesi niin kuin vielä ei ole
kerrottu.

Jotkut ryhtyvät tutkimaan kerrotun ja kerrottavan rajoja. Toiset pystyvät nostamaan jyrkän ja lujan muurin, jota vartioivat ankarasti, varoittavat suin surmin menemästä koko maastoon ja vaikenevat muusta. Jotkut epäilevät, onko rajaa ollutkaan. Joidenkin uskotaan udelleen, mutta heistä on vähän havaintoja. Tarinoista tunnetaan pellein peiteltyt ratsastajat peitset ojossa, nuolet viuhuen; toisista taas tulella ja jyrinällä esteet murtavat etenijät, jotka ovat romauttaneet rakennelmat viimeistä vartiotornia ja levähdysnurkkausta myöten. Jotkut toimivat vasaroin ja taltoin, jotkut lentolehtisin ja viettelevin lähetyksin.

Se mitä asiasta on kerrottu, ja yhä kerrotaan, ei poisjääneitä edes kiinnosta: heillä on pitkät päivät täynnä omia, usein riemukkaasti, usein taitamattomasti naputtelemiaan muistelmia ja tarkasteluja, joiden äärellä hyöritään ja hermoillaan päivästä päivään, pöydillä ryöppyävät ruttuiset paperipinot, avaamattomat kirjat ja vastaamattomat kirjeet; vielä pihallakin painitaan; toisaalla poissuljetut viettävät iltoja käryvine kertomuksineen, katkonaisina ravintolapöytien ja tarjoilutiskien päällä; monet tipahtelevat ja valuvat loppuillasta pitkin pöytiä ja lattioita naurunremahduksissa ja urahteluissa aamuyön hiljaisuudessa vaikenevina.

Eikö kerrota, ketkä jäävät, ketkä työnnetään pois? Kuka kulkee satamien syrjät, kaatopaikkojen aitavieret? ”Vek. Mun mesta. Jos ei sul o tähän valtaa, ala mennä.” Aletaanko? Monet pelkäävät nähdä sitä kuinka avoimella tavalla kerrottavan rajalla kuljetaan – ja miksi?

Onko parempi kiroilla itsekseen kuin toisille? Kuinka laulaa
hiljaisuutta, jossa kuulee kaiken tähdellisen?
Kuin rankkasateen alta tai lamauttavasta helteestä
napattaisiin talteen paperipala, jossa on annettu koskaan
tulkitsematon maailmankaikkeuden rakennekaava,
synty- ja laajenemisedellytykset selitettynä, kuin
tuliperäisen maanjärityksen keskeltä napattu hiilenpala,
jolla raapaistaan merkintää kalkkikiven palaan. Missä sinä
löydät hetken, jota pitää koossa yhteisyyden kesto?
Muuten ei jakamista juuri riitä. Tässkö kaikki? Ei, ei
kaikki, vaan ainoa.

KARRI KOKKO

teoksesta MITÄ EHKÄ

Mitä ehkä. Velkaa alasti. Mietteeni huonosti. Suussa väkisin peilin rankkaa. Jutella muista. Sinut miellyttää on katsoitte näinkin varmaan yksin. Sitten hinta kiinni vyössä tuuria. Tarkoittaa puhelu pimeä. Syy hengissä sohvasi lauloivat. Tarkoitan ukko loistavaa. Katso hetki äidin-kieltä kuulitte. Kostea isälleni suudeltavaksi ruokailua edes. Meren kaksi. Tekee muuttunut paikka kuva. Ajan kuumen julistaa tämä nelin hyvää. Taulut varkautta olikaan kostuu. Kahdeksan säilytit elossa voitat hinta liekki. Asialla risteys ensin jatkuu. Räpäytä sinne mitä avusta huonetta. Ensimmäinen sitruunan virheen perunakakun. Saitko romantista. Jalkani tekemään mitään kuorsaa pesulle. Paita keittoa onnistuu varkautta kertomatta. Komedian sitä rikkautta lasit pahaa. Pakota meneväsi. Siihen nyt varaston kotisi. Kello kuvitta tieltä. Tuulee aloitkin ajattele. Mukava pitkäksesi sohvasi seksiä kahden läpi. Hyppy liikaa. Ketterä pakenivat. Ketään kivaa. Kanin iäkkääseen varokaa. Kaulalla yksin. Sitten sitruunan katsella varokaa. Kaulalla mustat päällä. Aika soitamme matkalla jonkun saa sieltä. Pitkän ensin puomin huolta. Täysin mukana. Uskoton vierestä. Varis pimeään. Sisällä kondomin mitään parhainta suhahduksen. Takaisin yllättänyt tieltä. Tuulee usko on sotku uusi. Kuuluttaa vastaa heti. Aitaan kovaa sanoit virheen aloitkin satoi. Rekisteriä ensin tyhjä julistaa näet jonkun satoi. Rekisteriä liikaa. Ketterä ohi. Ilmassa himoitsevat varten juodaan niskaan tänään tilalle anteeksi mitään vehnän kymmenen huomenna niskaan yllättänyt kirkossa joutuin tiedä. Luonnollinen leikitty. Myöhemmin maassa tytön eksynyt taitava. Viini se museossa kujalla. Tulipalossa koiran kaksi. Tekee jokeen kivaa. Kanin lähtee usko edes. Meren keskusteltava älähän satanut joutuin vihreää pelattu kanan lähellä. Mitä katoaa. Sinne jälkiään kuumen yksin. Sitten odotti. Kostaa niin oksat. Rakennan kaikei soitamme keskeytti jatkuu. Räpäytä pari se sinulle käsi liput kokenut kunniaa. Rahaa kohtaa akku kiitos hyvin soittamaan odotti. Kostaa

säikytit vihreää näin ja gaselli. Jätän hinta kielsi. Myöntänyt soolo ilman kameralla. Tarina varokaa. Kaulalla pelottavin puomin saumaton sohvasi lasin yllättänyt keitosta kirjoittaa syö. Pahoillani nainen. Onnea gaselli. Jätän kuin sieltä. Pitkän ketään ehkä ketään taustalla mukaan. Luoja kuin nälissäsi. Syksyä systeemiin ilman pestävää kuuma. Hyvin koiran maalaamassa upoksissa. Tilanne sinut apuamme matkalla tästä. Auto nelin nokin kuin voima jutella reseptiä. Niin lohdun. Painajais- ta selitys. Juuri liian minusta. Yliampuva tässä hommiin sinut pelattu kirkossa ovi. Illalliselle sinulle tuo jokeen haen varten lamput naisuh- rin viitsi. Kohtaan kuuntelisi alasti. Mietteeni haistan viitsi. Kohtaan jano pesulle. Paita taas puheen liian täällä varmaan laitetaan oikeas- sa höpötät. Huolehdin maassa viittomia. Selvästi kuin vihellys ystäväs- si jatkuu. Röpäytä keitosta kuin hätänä palaa hopeaa. Kestänyt jutella ensin. Nähneeni sydän. Soluja kuin käynyt leikitään saitte läpi. Hyp- py mekossa odotuksia. Samaa iäkkääseen mitään aatelia ohi. Ilmassa hyvää. Taulut luulekaan vyössä ostin. Kilpikonnan ja kotona soitamme odotti. Kosta kunnossa nähden. Varjoisan kuin kokeilu. Vieläkin tilal- le juodaan edes maassa oksat. Rakennan voitot jotain vauhtiin. Tieten- kin upoksissa. Tilanne kannen sinun oikeassa tunnus. Valoon sinulle kuulitte. Kosteaa tuon töissä kirjoittaa kissa. Lihonut kuvan. Kaipasi satanut vyössä lohdun. Painajaisista laitetaan kokeneen. Pelkään kuuman hengissä velkaa. Nukkuuko luulekaan veteen avusta vinkki tyhjä su- hahduksen. Takaisin laakso. Siirtää lahjakas kanssa. Sanot luulen soolo nämä. Sinisen kotona mitä yhdessä pelottavin vilkkuu elossa tekemään homma pakannut varmaan satoi. Rekisteriä siima rakastunut. Yhte- ys asioita hyvää kesti museossa paussia jonkun seksiä nelin laaksois- sa taas seitsemäs takaisin gaselli. Jätän haen väkisin luoja avatakseni viitsi. Kohtaan töissä uutta. Portaali on todisteet niskaan noussut. Se kuin kuuman romanttista. Jalkani hengissä tästä. Auto päällä syö. Posti kujalla. Tulipalossa perheen ratko varmaan vaikka avusta halusi mitä. Pienempi se katsotaanpa jonkun aatelia koiran pieni. Tämä pyysi hil- jaisuus nämä. Sinisen pyysi nälissäsi. Syksyä itseäsi. Ilmoitus poskia. Velipojan virhe nämä. Sinisen väsyä alle. Tulevaan karttoja. Ymmärrän huolta. Täysin puhua. Haluanpas käy. Kiintoisan näkyikö. Papereista sanoit tiesi Pariisiin kokonaan tiesi. Hengittää kivääri. Muuta suukko.

Esittely jano pakko. Puhtaus torille lauloivat. Tarkoitin voima ensin. Nähteeni nokin jäätä. Samppanja mieheen. Tulivuori pimeä. Syy paikalle kuullaan selitys. Juuri täällä mieheen. Tulivuori pahaa. Pakota katoa. Sinne elokuvin pian tehtiin. Malli tunnus. Valoon ullakko. Nuku kuulostaa mustaa. Hengitä vihellys ase suukko. Esittely tunnus. Valoon onpa liian kannen irrota armain päivää leviää koko pakenivat. Ketään salkku hoitaa siihen. Kosketella sulka. Haittaa lamput voitit huomaa. Aamuna puheen armain näin rankkaa. Jutella vierestä. Varis kotona jottain katsoitte teoksi pieni. Tämä vanhan veljelle. Yksin liian tässä leviää askeleet himoitsevat loistavaa. Katso hommiin suojellut syö. Posti kunnia. Rahaa toimii kotisi. Kello koulutettu. Vahvoja näkyy. Mietitään askeleet mitä majaan. Haluavat taustalla jonkun homma kuva. Ajan läpi. Hyppy perheen kyntensä saaliin. Tarinan tuo oleellinen tästä. Auto tarjottu elossa lauloivat. Tarkoitin kuolisi. Maksan kuvitta jonkun kypsä liian kokonaan lamput hyvää huonosti. Suussa mitä älähän ovat kodin nämä. Niin odotuksia. Sinisen luulekaan pakko ruokailua päivää tavallinen tuntia tytön pyysi luulekaan ajatuksia haistan löytyy sini lehti. Terve minua. Pelotta toki. Tähän päivää maalaamassa joksikin liekki. Töissä avaamme kuuntelemaan. Asialla tunnus. Valoon aikaa. Samaa onnistuu kamalaa näkyikö. Papereista näkyikö. Papereista hätänä veteen miehet käynyt lahjakas kokeilu. Vieläkin pesulle. Paita keitosta sisällä kotona todisteet isälleni loistavaa. Katso kuuntelemaan. Tähän perheen nyt palaa ajatteli voitit miehet usko kamala pelattu hulluna. Elämäämme sisältää älähän viitsi huonetta. Ensimmäinen laitetaan pilvessä mitä. Pienempi kaiketi kuoleman. Pysäytä näkyy. Mietitään virhe kuin katsoitte siima saitte suhteessa luulekaan liikaa. Ketterä siihen selitys. Juuri mustat teoksi syö. Pahoillani hankkeesta lähellä.

VESA HAAPALA

blogista VERSOJA

SUBJEKTIT

Siinä stoorissa suvereeniin subjektiuteen kyllästyneet miehet löytävät sisäisen naisensa ja julistavat subjektin kuolleeksi (Stanley 1992). Aika tylsää, kun kirjoittaja oikeastaan tarkoittaa että fiksutkin miehet, jotka voisivat saada jotakin emansipatorista aikaan eikä vain naisrintamalla, kyykyttää rumaa henkistä kaunotarta yhtä lailla kuin povipommia. Eipä sitten ihme, että nämä naiset haaveilevat allegorisesta hahmosta, kuten kuusikäisestä feminististä, jolla on puuman halut ja Minervan teoreettinen tahtoeämä. Ja mistä mun siinä pitäis nauttia? No, kysyin tätä ihan teoriassa ja kysyn samalla tuosta enonsiaatiosta – koskeeko se myös ruuanlaittoa ja vatsatanssia ja minäkö ne tälle jumalattarelle performoin? Entä se nainen miehen sisällä, miten sille kävi, voisiko sitä pyytää lounaalle, jos puumat ja lesbiset objektisuhdeteoriat ei kiinnosta? Homodiegeettisesti (Y, genetteläisittäin) vastaisin seuraavaa (H, mikäli mahdollista, jopa enenevässä määrin ja yhä genetteläisittäin) Näiden omaelämäkerrallisten ytimien siirtäminen toisten kokemuksiksi vie multa vähäisetkin halut ja huomion pois siitä, ettei jutuissamme ole hidunkaan itua. Subjektit ovat matkalla, käsitteet ovat matkalla. Ei siinä ole mitään vikaa. Tällaista puhetta tarvitaan ylärakenteessa. Istumme seminaarihuoneessa eikä mikään liiku. Tarkoitan, että jos sanon nyt huoraputka, saan välittömästi otteen paviljongin torjuttuun ja pimeään puoleen. Noin kolmasosa kuulijoista sortuu. Kaksi kolmasosaa jaksaa hyökätä ja kutsuu minua sydämettömäksi. Se on jo jotakin, kiitos siitä! Onko valta siis dispositioasemassa? Yhtä lailla voisin todeta, että normaalisti vierustoverin poistamiseen riittää 15 väitettä formalismin ylivoimasta tutkimustyössä. Historia tuomitkoon:

Yhteisösubjektin nimiin vannoneet kommunistit olivat tuskin erityisen innostuneita formalismista kiinnostuneista homoseksuaaleista tai edes heteroista formaldehydikommunisteista. Entä nämä naiset? Takariviin. Kuokkijoiksi me kelpaamme. Asiassa ei tietenkään ole vain yhtä ydintä. Jos siis nyt vertaamme tämän pedagogiikan astetta kommunismin ideaan, ei paikalla voi puhua pelkistä makuasioista. Suunnilleen siinä kohtaa jätkä nauroi ihan hulluna. Tämä itsekseen hihittely herätti epäluottamusta. Nyt oli oikeasti hätä. Nootti tuntui todella typerältä ja analogiat nykyisiin vähemmistöihin ja vessamurhiin erinomaisen lapsellisilta.

Okei, tarkastellaanpa hieman tarkemmin ”poikatyttöyden” motiivia kyseisessä tapauksessa Judith Halberstamin seksuaalipoliittisen Female Masculinity -reaktiteorian (1998) valossa. Sanon tämän vain siksi, että oksettaa ja soitan kohta hierojalle. Yksi ainut kerta. Hän ei erota autofiktiota romanista! Nuorelle Jaanalle se oli liikaa ja tiedän mitä ajattelet – lopeta nyt, ehdit vielä. On ymmärrettävää, että subjektin kuolemasta puhuminen ei ole lainkaan yhtä houkuttelevaa sinulle, joka olit elämäntapasi ja syntyperäsi vuoksi 1990- ja 2000-lukujen taitteessa ”vasta vakiinnuttamassa paikkaasi yhteiskunnassa ja siis ponnistamassa subjektiksi”, kuten Kosonen (sic, Kosonen) asian elegantisti muotoilee. Monet puhuivat valkoisesta terroristista. Tiedät että pohdin pääni puhki ja että uskaltaisinko jo sanoa. Halu väljähtää kuin Cokis. Siksi Grace Kellyn on siirryttävä pihan toiselle puolelle, toiseen ikkunaan. Näin Stew hänet haluaa. Tästähän lopulta kaikessa on kyse, ja siksi näistä asioista on hankala puhua pietetillä ja muu on vieläkin hankalampaa.

No jos yritettäisiin vielä kerran siitä subjektista. Oikeestaan mun ei tartte käyttää hirveesti ruutia näitten juttujen ruotimiseen. Arjen kuvat muuntuvat taiteellisiksi konstellaatioksi, kun näky vaan saatetaan pihaan. Kässätkö? Kai tällaisessa luokassa nyt syntyy äkkiä komplikaatiota. Ei sun tartte oikeestaan yhtään tilkitä, siitä tulee

vaan loputon polemiikki. Ääh, hihhihhih, kannattais nyt vaan lähtee. Vähempikin ois ihan normaalia. Sellaset 30 laacania / irigayta päivässä. Kannattais lähtee. Ota paperisi. Se on todella heterodiegeettinen juttu. Mene vielä kun ehdit.

TOM

Tom nauttii täysin mun luottamusta. Vaikka se ei ois antanu maailmalle kuin kommunismin ja silmämunansa, se riittäis. Vaikka sen laivue ei jatkais enää koskaan Miramarista Tyynellemerelle ja sen teryleenit ja Edvard VII -paidat sulaisi atollin pohjaan. Se oli mun kanssa, kun baari syttyi liekkeihin. Mä mietin aina, miten se selvis isänsä kohtalosta. Laivaston paras pommittaja, sitten... Outoutensa takia se aiheutti joka helvetin päivä paminaa mikä se on. Vala, maia, Ilúvatar vai joku muu vapaa sielu? Uskoin pitkään viimeiseen, mutta kukin tyylillään. Tom oli eksyksissä. Sen äiti oli varoittanut sitä menemästä liian kauas pihasta, mutta se unohti ohjeet heti, kun näki sirkuksen kulkevan ohi. Klovneja ja jonglöörejä. Tiikereiden häkkeitä ja eläintenkesyttäjiä, joka talutti simpanssia. Tom ihastui siihen. Pian se käveli käsillään ja heitti voltteja. Sen puheista saattoi kuitenkin päätellä, että se oli ollut olemassa jo ennen Keski-Maan luomista. Monille oli kova pala, että se jätettiin pois elokuvista, mutta se oli ihan loogista: Iceman oli jo siellä, eikä tarina lopulta muutu mitenkään. Höpö höpö. Huom! Se esti uuden U.S.S. Pueblon, hääti Exocet-MiGit! Kun Tom kävelee kentällä, miljoona monsteriautoa hyrrää! Vaikka se ois mustekala rullatuolissa syömässä koshersushia, se riittäis. Vaikka se ois vieläkin lyhyempi ja puikot katkeais. Vaikka se näyttäis Esko Kiesiltä Audissa, mutta hampaat välkkyis. Sen syvin karisma on hampaissa ja syvemmillä kurkussa, ja vaikka hampaat iskettäis kurkkuun ja kieli pakattais jäihin, voisin rakastaa sitä sydämestäni. Still my John Anderton! Mutta se anto myös Kidmanin ja Shieldsin ja Penelopen ja Maailmojen sodan! Se anto kapitalismin ja Kate Holmesin hymyn synnytyavuoteella! Sillä äänellä se sais kutsua mua Audikseen millon haluaa. Sen sperma on ihmeellistä:

Aasialaisia lapsia Holmesista, scientologisia jouluja. Harvinaisuus, yks miljoonasta! Ja jalat ja sixpack, selkä kuin pantterin lantioluu. Kun se kohoaa ylläni, itken riemusta! Tahtoisin silti säilyttää realismin. Mun perse valuu verta, mulla on keuhkoimplantti. Kylkeni on murrettu kymmenesti, tahtoni tuhannesti. Isäni oli kylmähermoinen skitso, alkoholisti ja liikemies. Hän toi Tompan ensimmäistä kertaa Suomeen ja aloitti kurjuuteni Voittajat-formaatillaan. Pelkään, että ilostani hyötyvät vain jääkarhut.

PUHEENVUORO KOLLOKVIOSSA

Omasta puolestani kiitän esitelmästäne ja sen elegantisti muotoilluista naisen kieltä koskevista huomioista. Vakavasti ottaen minua on silti jo pitkään epäilyttänyt tai pikemminkin sanoisin, että olen suhteellisen kauan tuntenut tietynlaista varautuneisuutta puheenaolevaa ideaa kohtaan ja tahtoisin sanoa, että kaiken innovatiivisen ja aidon ohessa on myös vielä muotojaan hakeva, täysin kontrolloimaton, tätimäisesti kaakattava wanna bullshit, päivän mietelause, eräänlainen yön symbolien läpinäkyväksi tekeminen, jolla tarkoitetaan yksinkertaista mutta samalla hämärrettyä suorasukaisuutta tai oikeammin pelkkää kaasulaitosta, kuten kanavien ja poliisiviranomaisten ja mielikuvituksettomien feministityttöjen näkeminen elävinä ilmiöinä merkitsemässä jotakin – todellakin jotakin, hmm. ”eräänlaista” – siten että samaisen tädin ”puhuvan subjektin” tai ”ruumiin” (en uskalla edes ajatella) painotus on sisällytetty kaikkeen mikä sanoissa näyttäytyy – juuri se on tullut jäädäkseen, ja kaikki mahdollisesti ajatteluksi kutsuttava on oikeastaan siihen sotkeutunut harvinaisuus, ikään kuin vahinkona mukaan tullut aines, usein itse pääasian kanssa ristiriitainen ote; sikäli kuin näen kyllin selvästi kaikki fonotekstuaaliseksi virhetulkinnaksi kutsuttava aines oli jo sisäänrakennettu näihin yleisiksi vahingoiksi kehittyneiden aksiomien sarjoihin, olkoonkin, että ajallisten ja paradigmaattisten ulottuvuuksien huomioon ottaminen osoittautui huomattavasti odotettua vaikeammaksi houkuttelevan Donna Juan ja Donna Quijote -retoriikan ansiosta – ilmiön levinneisyyttä kuvastanee joka tapauksessa sekin, että yhä uusissa tutkimusantologioissa on helppoa julkaista tieteellisinä esityksinä huonoja runoja, joiden jotkut yhä kuvittelevat sisältävän kaikuja eksoottisista kielistä, kuten saksasta tai ruotsista tai

jo sinistyväästä, hajoamistilassa olevasta venäläisestä raadosta ja vain siksi, etteivät he osaa kuin englantia. Tässä lienee oletettu pullonkaula, kontekstin ”kohdunkaula” olisi mahdollisesti liioittelua, sanon mieluummin oletettu hymenin / khoran reema... Ja mikä pahinta, tässä vallankumouksessa ei ole kyse teorian uudistamisesta, sillä kaiketi kutsumme yhä teoriaksi kokonaisuutta, joka on testattavissa, jolla on kuvausvoimaa, selitysvoimaa jne, mutta jos kutsumme tätä aggressiivisuudessaan kaunopuheista ehdotusta uudeksi teoriaksi naisen kielen käytännöstä on meidän pääteltävä myös että... Pyydän anteeksi, rouva professori, sosiaalisen estyneisyyteni vuoksi en tohdi, noh, tuota, en tohdi viedä ajatuskulkua aivan loppuun, sillä ilmeestänne päätellen olen kaiketi muutoinkin ilmaissut itseäni hieman sopimattomasti, tarkoitan suorasukaisuuteni tässä tilanteessa... Suokaa vain anteeksi, katsokaas päähänpistoni on seuraava... Ei nyt kannata pahoittaa mieltään, sillä todellisuudessa tilanne ei poikkea olennaisesti mistään muistakaan kirjallisuustieteen teoreettisten suuntausten osakseen saamista kritiikeistä, mutta petollista tässä on ainoastaan se, että asia esitetään toisin, kun lopulta on kyse siitä, että tahdotaan tuottaa hyvää mieltä tietyille tutkijayhteisölle, joka muutoinkin on ahtaalla, taloudellisesti ja sosiaalisesti päähänpotkittuna, kenties omaa avuttomuuttaan tähän umpikujaan ajautuneena, kuten suurin osa meistä, niin erinäisten häpeäntunteiden voittamisestahan tässä lopulta on kyse: Hyvä mieli tieteellisenä kriteerinä, vähän liksaa mukaan, se on kai parasta mielenterveyshoitoa. En todellakaan tahdo muuta kuin kiittää teitä esitelmästäne ja saamastani tutkimusapurahasta ja oikoluvusta ja, tosiaankin mielenkiintoista, hmmm... Nämä siis vain esityksenne herättäminä sivupohdintoina... Ehkä niistä on teille iloa jatkossa, kun kehittäte arvokasta tutkimustanne tieteenalaamme parhaaksi. Kiitos siis vielä kerran.

MARKKU AALTO

teoksesta SURUVIESTEJÄ JA TISKINALUSTAVARAA

NÄIN KIRJANI OVAT SYNTYNEET

Runoilijat ovat rohkeita ja hyvännäköisiä. Tosin heillä on sairaas kuolemankaipuu. Siis itsemurhapommittaja-ainesta! Näitä herkkänä väriseviä ja helposti katkeroituvia kynäilijöitä tulee perheistä, joissa äidin puolella on rääväsuuisia naisia ja yksi noitakin, melko erikoinen ihminen.

Koska on elettävä sellainen elämä, josta syntyy märkäkorvainen wannabe-kirjailija, nuori runoilijakandidaatti jättää koulut kesken ja kärvistelee laitospuolaisena lastenkodissa tai kehitysvammalaitoksessa. Hihaan tarttuvat karunpuoleiset tarinat suodattuvat paperille kahdenkymmenen vuoden mittaisen kirjoitusprosessin aikana: vailla itsesensuuria, mitään tai ketään säästelemättä hän kirjoittaa riipaisevia kuvauksia mm. mummon kuolemasta ja Hansan Hesburgerin vessanpöntöstä. Mitä sairaampaa, sen parempaa: runot, fantasia, shamanismi, anustapit, henkinen kasvu, enkelit... Ehkä voimaannun vielä itsekin niin, että saan kyhätyksi ostoslistaa pidemmän kirjoituksen!

Mulle ainakaan ei kirjallisuus toimi pakopaikkana, vaan just päinvastoin: psykoottinen maailma, jossa vain voimakkaimmat, röyhkeimmät ja ovelimmat selviävät hengissä, herkistää ja virkistää ja auttaa minua karistamaan yltäni arjen harmaan pölyn. Myös häiriintynyt solvausten ja rivouksien huutelu kebabkioskin jonossa tarjoaa varteenotettavan mahdollisuuden järjissä pysymiseen kaiken paskan keskellä: yllättävä ja näyttävä äkkikuolema asfalttiviidakossa on toiveita herättävä visio verrattuna jokapäiväiseen koomailuun maidon ja hunajan maassa.

MIESRUNOUTTA

Jopa treenatut, naisten palvomat lihaskimput saavat helposti ”neitimäisen” tai hintahtavan maineen, jos uskaltautuvat runolle. Mutta ne muskelit, seksi myy! Mikäs sen kiinnostavampaa, varsinkin kun mies todella osaa kirjoittaa ja koko hommassa pohjimmitaan on rehellisen ja teeskentelemättömän oloinen sävy: tämä on viihdettä, jossa on äksöniä, väkivaltaa ja silmänruokaa, kirja ajasta, jolloin sivistys lyötiin Euroopassa lihoiksi ja taannuttiin jonnekin infantilismin tasolle. Kylläpä kuulostaa hyvältä, aika messevää luettavaa!

Tosiasiassa kyseessä on reilut 50 sivua neroksi julistautumista ja paskanjauhantaa runokokoelmaksi naamioituna. Oma kehu haisee ja kollegoita dissataan surutta, viholliskuvia rakennellaan jne. Lisäksi lihansyöntiä, joku lesbohässäkkä, nopeita autoja ja mitä niitä olikaan. Vähän hatara kyhäelmä siis, mutta kuumottavan hyperrealismin ja kalmanraikkaan fantasian yhdistelmä on paljon enemmän kuin pelkkä kurioositeetti.

Leikin alla häämöttää muitakin sävyjä. Eläimiä rakastava Pyhä Fransiskus -hahmo tuo hedonistisen vyörytyksen keskelle yllättävän hengellisen ulottuvuuden. Mielenkiintoinen asetelma. Jännittävä. Ja sopivasti lähikuvia ja näkökulman vaihdoksia... Älä yritä! Tuo kuulostaa ihan pornoilta. Porno! Porno! Porno! PORNO! Surullinen tapaus. Tällaisia ei kai pitäisi mietiskellä, mutta minkäs teet. Likaiset elukat suttuisine haluineen ja tarpeineen.

JANNE KORTTEINEN

katkelma teoksesta PALJAIN JALOIN PALAVASSA
VIINIMARJAPENSAASSA

Vapauden varsi on Toisto. Leikki

Vapauden lehdet ovat Valintoja. Katso mitä teet

Nerouden näkysynergia valjastetaan kurilla, kärsivällisyydellä ja lujuudella, ei kaikkien aistien sekoittamisella ja sikailulla niin kuin neiti Rimbaud kirjoitti.

Vapauden fotosynteesi on Havahtuminen. Iankaikkeen kätkykeytyneen ja kietietoutuneen teoseksuaalisen, kristofiilisen ja peterpan-teistisen elämysolemuksen herättäminen joogameditaation keinoin. Tosikasvojenkohotus

Samaa DMT:tä (kuin LSD:ssä) kehkeytyy meditaatiossa, kun **kundalini**, hindunhieno henkienergia, Pyhyys huokaa koko olemuksen lävitse näppäillen Šakroilla (niin kuin selkärankataikahuilun ääniaukoilla) hhhhhiljaisuuden luomumelodiaa. Nämä Šakrat, nämä lihan *Seitsemän Sinettiä*, ulottuvat häntäluusta kallonkruunuun, jonka kukkaan puhkeaminen avaa pyykkikuilun jumaluuksiin. Yksisarvisenänettömyykseen <> Lohikäärmeenyksinäisyysiin

Om kshang dhajang...

SANA, Rukous, Loitsu, Runous, Laulu, Lumous, Mantra kaikuu sielussa niin kuin iankaikkeus toistaa itseään tulemisesta toteutumiseen, todellisuudesta tapahtumiseen, tietoisuudesta toiseuteen, territoriosta reviiiriin, lajista lahkoon, eliöstä olioon, laumasta heimoon, parvesta karjaan, kansasta kulttuuriin, sukupolvesta avioliittoon, sukupuolesta

perheeseen, parista yksinäiseen, sielusta ruumiiseen, unelmasta ajatukseen, sydäimestä huokaukseen, kosketuksesta punastukseen, sykäyksestä kuiskaukseen, syleilystä katseeseen, pukeutumisesta riisumiseen, sängystä hävittäjään, työnnöstä älähdykseen, painista parahdukseen, rynkyttämisestä RATSASTAMISEEN, kostumisesta stonkukseen, suudelmasta antautumiseen, anelemisesta huohottamiseen, polvistumisesta imemiseen, vetoketjunavaamisesta käteenottamiseen, voitelemisesta vatkaamiseen, survomisesta sormettamiseen, kutittelusta runkkaukseen, hellyydestä läheisyyteen, kourimisesta puristelemiseen, hyväilystä huomioimiseen, jähmeydestä valumiseen, läpsimisestä ruoskaamiseen, kipeydestä turvotukseen, näykkäisystä kynsienupottamiseen, raukeudesta kylmäänväreeseen, voihkaisusta vinkaisemiseen, spermanorosta sylkisäikeeseen, kuristamisesta hakkaamiseen, lävistämisestä laukeamiseen, lutkuttamisesta leimautumiseen, kuulumisesta nielemiseen, ottamisesta nuolemiseen, hikoilusta hyllymiseen, pyllistämisestä panemiseen, inhottavasta härskiin, nylkytyksestä nussimiseen, mälläämisestä kuolaamiseen, arastelusta ujostukseen, immenkalvonriekaloimisesta munanmaistumiseen, kiemurtelemisesta naukumiseen, pikkuhousujenrepimisestä sitomiseen, ärähdyksestä sähköhdykseen, lipittämisestä ahmimiseen, tiukasta kovaan, sihisemisestä haukkumiseen, nahkeasta likaiseen, karjahduksesta mylvimiseen, sekaantumisesta riehaantumiseen, saastaisesta kuvottavaan, tyttöjenpukuhuoneeseentirkistelystä pissaamislorinanajakakkaamispiereskelynsalakuuntelemiseen, ällöstä limaiseen, hiplailusta kopeloimiseen, sykkivästä suonekkaiseen, irvistyksestä virnistykseen, niljakkaasta rasvaiseen, kähmimisestä ronkkimiseen, hirviömaisestä pienen pienen pieneen, siittämisestä ruiskuttamiseen, hyvin hyvin tuhmasta täysin perverssiin, suihinotosta irtipuraisemiseen, hillittömästä raakalaiseen, jauhamisesta mussuttamiseen, rajusta vaaralliseen, murahduksesta grrahdukseen, ihan sairaasta helvetin oksettavaan, mehuamisesta pullotukseen, isintytöstä äidin omaan pikkupoikaseen, lirinästä lorinaan, ylikuumentumisesta hullaantumiseen, supistelusta nilkkojennojentautumiseen, jffffffjjjyyystöstä viimeiseen pinnistykseen, saamissulautumisesta tulemisunohdukseen, lötsähdyksestä lätsähdykseen, kainalonhajusta aamuhönläykseen, maiskuttamisesta runttaamiseen, lemahduksesta tuoksahtukseen,

mankumisesta inisemiseen, aah aah aahhista uuh uuh uuhhiin, fuck me fuck me fuck me hardista y tu mama tabieniin, ime sitä munaa vitun huorasta mä haluun tulla sun naamalleen, maahan koirasta raiskaa ja tapa ja syö mun sydänniin, turpa kii ämmästä vittu ota sitä ota sitä ota sitä ota sitä, au au austa lopeta lopeta lopetaan, ei ei eistä jatka jatka jatkaan, kyllä kyllä kyllästä just siitä just siitä just siitä, lätinästä litinään, kullista tissiin, pillusta persreikään, eturauhasesta G-pisteeseen, nännistä istukkaan, kohdunkaulasta paksusuoleen, venuskukkulasta neidonhiukseen, kiveksestä munanjohtimeen, paisuvaiskudoksesta penisjänteeseen, häpyuntuvasta kyrpäkähärään, välilihasta vulvaan, virtsarakosta sulkijalihakseen, vittuhuulesta esinahkaan, klitoriksesta keltarauhaseen, immenkalvosta terskaan, pieraisusta sylkemiseen, kusesta paskaan, maidosta visvaan, mehusta siemeneen, hiestä märkään, sapesta taliin, räystä oksennukseen, kastikkeesta makeaan, rähmästä kuukautiseen, lohesta silliin, hiivasieneistä squirttaukseen, lapsivedestä sissijuustoon, peräpukamasta aftaan, valkovuodosta ripuliin, finnistä syyliin, vaikusta plakkiin, kuhmusta rupeen, mustelmasta luomeen, viillosta haavaan, kyyneleestä kikatukseen, verestä mereen, aallosta vuokseen, lähteestä kumpuamiseen, kareesta haaksirikkoutumiseen, varjosta hetkeen, ÄÄRESTÄ ÄÄREEN, kerrasta edelliseen, keskuudesta kaukaisuuteen, matkasta pysähdykseen, muistosta elämykseen, prismasta sateenkaareen, syntymästä sillanylitykseen, spektristä enkelipalloon, aurasta kangastukseen, sävystä ääneen, tuoksusta väriin, väreestä makuun, tunteesta näkyyn, vaikutelmasta tunnelmaan, aavistuksesta ennukseen, pyörteestä piirteeseen, olostuuleen, kiksistä filikseen, tunnusta tuntiin, saapumisesta lähtöön, sokkotreffistä ohariin, heräämisestä poistumiseen, vaihdosta paluuseen, unesta rooliin, valveesta naamioon, liekistä leikkiin, tehtävästä valintaan, ylittämisestä välittämiseen, nukahtamisesta hakemiseen, alittamisesta ohittamiseen, tanssiaskellesta tramboliinipomppuun, sivuuttamisesta hivuttamiseen, tahdista taputukseen, temmosta rummutukseen, kopinasta rytmiin, heitosta ojennukseen, nyökkäyksestä päänravistamiseen, piruetista kertosäkeeseen, hypystä heilahdukseen, liu'usta taivutukseen, spagaatista joutsenlampeen, flamencosta wienervalssiin, twististä jitterbugiin, boogiewoogiasta norsunluurannikoncapoeiraan, leipuri Hiivasta kikapoo-

hon, punalyhtycanicanista kaabadervishiin, Medusasta getting jiggle with itiin, sadetanssista paratiisiharakkauroksensoidinhyppelhtelyyn, riverdancesta stomppaukseen, ala-astetitanicslowareista chachachaa-han, latotanhuiusta stripteaseen, tropicanasta sambadijanteen, hautakivipitiistä letkajenkkaan, norsupallopomppelhtimisesta lean backiin, ripaskasta breakdanceseen, scratchauksesta DJ Orkideaan, Yön Kunin-gattaren Aariasta Finlandia-hymniin, The Beach Boysista Van Morriso-niin, Neil Youngista Bob Dylaniin, Tom Waitsista Sigur Rósiin, Brotha Lynch Hungista Public Enemyyn, Vashti Bunyanista The Velvet Un-dergroundiin, Don Giovannista Wu-Tang Claniin, Sufjan Stevensistä Miles Davisiin, Nick Drakesta Elliott Smithiin, Joy Divisionista Sui-cideen, Bill Evansista Thelonius Monkiin, M.A. Nummisesta Canni-bal Corpseen, Rage Against the Machinesta Napalm Deathiin, Anal Cuntista Symphonies of Sicknessiin, At the Gatesista Berzerkeriin, Tohtori Sykeröstä Snoop Doggiin, Jurassic 5ivesta Louis Armstrong-iin, Pekka Strengistä Sam Cookeen, Jelly Rollista Dave Lindholmiin, J. Karjalaisesta Fats Dominoon, Blind Willie McTellistä Eppu Norma-liin, Rauli Baddingista Woodie Goodfrieen, Marvin Gayesta Ristoon, Timo Kiiskisestä Johnny Cashiin, Backstreet Boysista Eminemiin, Jo-anna Newsomesta Animal Collectiveen, Djangosta Mayhemiin, Ar-cade Firesta Odettaan, Britney Spearsista Šostakovichiin, Mozartista Rahmaninoviin, Schubertista Beethoveniin, Saariahosta Bachiin, Si-beliuksesta Wolkensteiniin, Händelistä Haydniin, Lisztistä Schuman-niin, Straussista Wagneriin, Debussysta Dvořákiin, Vivaldista Raveliin, Kuulasta Merikantoon, Busonista Pucciniin, Satiesta Prokofjeviin, Stravinskista Stockhauseniin, Tšaikovskysta Pelle Hermanniin, REP-LAYSTA playlistiin, pastoraalisinfoniasta operettiin, mixtapestasta re-mi-xiin, sellosonaatista sielunmessuun, ihhahhaasta Matteus-passioon, ritariballadista prinsessanpelastustranceen, hiiala hiiala heistä keski-sormi pystyssä punkkiin, twee popista sinisilmäsouliin, fuugasta toc-cataan, hurraamisesta buuaamiseen, saamelaisdidgeridoosta Viking Linen tervetuliaisjazziin, suihkulaulusta jokiajeluserenadiin, Karita Mattilasta kattiloita paukuttelevaan ja älämölöävään rusinaluomimum-meliin, noitaksylofonista egeianbouzhoukiin, rokokoohuilusta Asaan,

TEEMU HELLE

teoksesta KISS ASH

Kävelet vierelläni tislatus veden lailla, vaikkei sinulla ole hajuakaan siitä, miten painomuste tuoksuu myöhäiseltä. Sanani on jokaisen sanasi puolella, vaade johon kirjaimet tarttuvat kuin nahkankiertämä, joista olet ylpeä, koska luulet tahranneesi **pyhää vettä**, tämä on Päijännettä, valtameri on silmäkuopissa.

Takapihoilla veljet juoksevat kylpyhuoneisiin. Veden noustessa aivoihin ei ole mustetta.

Istuttamamme kahvila on sulavettä, et ole enää juuri mitään. Paljon ei ole siitä jäljellä oleva määre tai harmaaksi purtu peili, kun hampaanjalkien hehkusta tiedän päässeeni perille, tunnustan minareetin äänen siruksi **hymyiltyäsi**.

Lannoitetut vihreät nurmikentät hamuavat rockballadeja kuin hiekka, joka on veden kuljettama aate, yliviiivattu ekskursio tapettien ruopattuihin väyliin. Hiukkasulottuvuudet kannattelevat katedraalia, alttarin kohdussa voi humaltua korkeudesta.

Heidän ei olisi pitänyt olla siellä, rikkinäisten lauseiden rintamalla, **väärät sääret** takapihoilla. Sisarpetien tasainen tuhina väitteli samaa hiljaisuutta kahviloissa, kunnes joku keksi ympärileikata äänihuulet, joku nauroi: kostoksi niistä lukuisista nenistä joista oli vedetty.

Elokuvia, kuten ennen vanhaan, käskettiin nurkkaan. Annoin taiteilijalle luvan puhua, luennoida kuinka lääkäri todistaisi syyttömyytensä, oikaisisi. Veti kellon nivelen.

Ihmisvahasta täytetyt eläimet, betonilaatikot, tiiviiksi puristetut pienet toytot, joista valettiin valoja, syttyivät elämään kuin pienet kaupungit iltaisin.

Pohjalle oli muurattu peruskivi, jota työmiehet ja kamelit olivat rinnakkain raahanneet sileäksi lakaistuja kiitoteitä pitkin huipulle, viimeinen meteorilohkare *to the top of the world*, kuten papiston säveltämän laulun kirkkokuoro lauloi laminaatilla päällystetyissä huoneissaan, joissa lukivat puiden syitä, ihmisten sekaan.

Ahtaus avasi ensikertaa silmänsä keskellä tyhjyyttä. Oli teräväreunainen muoto, tunne joka jätti sisäpuolelle hissikuilua peltisen kylmän ilmanalan. Se tuntui aluksi etelässä viilenneeltä turkkilaiselta illalta, hotellibaarin ilmastoinnin alla.

Kreivit ja ruhtinaat nousivat altaista, kaapien kaakelin pinnasta kämmeniinsä ilmaisia **triangeleiksi** sulaneita tikkukaramelleja, soittivat niistä heleitä ääniä kielillään, tanssivat napansa paljaaksi ennen kuin kutsuivat kettunsa ampuakseen ne. Kettujen vatsat olivat pulleita ajokoiria, varjot kuiskasivat: *you'll never walk alone.*

V. S. LUOMA-AHO

KOLME AIEMMIN JULKAISEMATONTA

Ihmisten kehuessa mieleni olevan aiempaa puhtaampi kuljetan esinahkani alla tuoksuasi päivien, viikkojen ja kuukausien ajan; kuin appelsiinin¹ sumuisten kuorien.

Se kaivautuu pintaan kuin koteloitunut sirpale, kuin olisin parturi jonka käsien ihon alle kivettyneet tukot kutittavat haamujen kantapäitä.

1 Aurinko nousee, toinen pallo jää mereen, laineille lepäämään onton kumin pehmeydellä. Idän suuressa museossa minä olen nähnyt Lenin-sedän koteloituneena.

Korvalalokset¹, mielihyvystä punehtuvat korvat, äänet joita matkin; jokainen sello² palaa lopulta sarkofagiinsa, jokainen kissa käyskentelemään alhaisten resoluutioiden plantaaseille.

Aseet eivät toimineet hiekassa, joten tuli kehittää parempia, luodit räjähtelivät vaikeissa oloissa. Tuli kehittää hiekan talous. Romantikko haluaisi, että hiekka hioisi kaiken tämän kehityksen määrittelemättömäksi, kiviseksi ulokkeeksi, jota on enää mahdoton tunnistaa varpaaksi³. Kun peiton vetää syrjään, paljastuvat uneksivat kasvot, vielä muotonsa saamaton utu.

Käännyn katsomaan ympärilleni, hiekan⁴ muodostamat jyrkät seinät tuntuvat odottavan jonkun raskaan miehen valahdusta, hänen itkuaan, joka käynnistyy yskähdellen ja haukkoen, aivan kuin osaset ja prosessit eivät olisi vielä tottuneet toisiinsa, kuin häntä ei olisi rakennettu itkemään.

1 Intuitiivisina ihmisinä intiaanit (i nuit) tiesivät kameroiden ryöstävän heidän sielunsa.

2 Sellisti soittaa tuutulaulun nuotin viereen, kaikki näkevät pahoja unia. Jotain akvaariokalojen ruokkimisesta.

3 British Museumissa vain sokeat saavat koskettaa esineitä.

4 Hiekasta tunkeutuvat esiin suuret kalat, jotka kylvävät tuhoa, pommittavat kaupunkeja. Keisari Hirohito ottaa Napoleonin esittävän pronssiveistoksen työpöydältään ja asettaa sen laatikkoonsa.

Hän syö⁵ asetellen ja kimmoisasti, risottonsa rakennetta haarukallaan tökkien ja taputellen, silottaen.

Asfalttiin, kovaksi tampattuun soraan tai kivetykseen on mahdoton piirtää sormella puolustavia loitsuja. Ei pääse pureutumaan siihen neitseelliseen ihoon, joka jää kaarnan alle. Siten lääkkeetkin kulkeutuvat luontoon.

Ja kirjoitukset⁶ kaduissa ja seinissä, kuin orgasmin hetkellä näkemiäni punaisia lämpimiä muotoja. Pyöreitä kangasprinttiomenoita verhoissa ja seinillä ja pöytäliinoissa. Assyrian pyhät leijonat voi nähdä vain sivusta, ne uneksinut tajunta ei vielä pystynyt kiertämään luomuksiensa ympäri.

5 Äidin oli syötävä LSD:tä, hän oli luova ja toisaalta todellisuuspakoinen henkilö, hän käänsi suuren hyönteisen selälleen voidaaksen tutkia sen paljasta vatsaa.

6 ”as monstrous thinking devices mounted inexplicably on suffering animal bodies”

Herkän sielun toivekodit rakennetaan munankuorista, sillä niiden pinta on kiinnostava ja mattainen, se sallii tarkankin siveltimenvedon¹. Rikkoutuessaan kuoret ovat kuin kynsien alle kipeästi kiilautuvia maalin lastuja, alan pelätä verenmyrkytystä. Lintu² lentää satelliittilautaseen, norsu solmii hellästi kärsänsä ympärilleni, noukkii hiuksista lehtiä.

Tavoitteena on kaikille samanlainen kuolema. Ja huonekalut natisivat ja elivät kuin tuli takassa. Tuli tarttuu verhoihin³. Lattia narahtaa ja notkahtaa, pitkältä alueelta kuin soittimen kieli⁴. Asbestia, lasipölyä, fossiilien murenevat sormenjäljet. Syödyt huulet, ankanpoikasten pehmeästi tunnustelevat nokat. Olen huomannut, että syömisen kuvaaminen herättää aina ruokahaluni, vaikka syötäisiin astioita ja huonekaluja.

-
- 1 Down-syndroomainen lapsi maalaamassa on herkkää ja viatonta. Maalaamassa jotain niin täydellistä kuin muna.
 - 2 ”Kasatkaa ulosteistani rakentavat majat.”
 - 3 Pinttynyt lika on enää merkki vanhasta, rahan ulkopinnalla olevasta. Nostalgiaa ja valinta, kirjallisuus.
 - 4 Torvi huulille kuin juodakseen, sillä voi imeä kaiken, meduusan; montako sormeä tunnet selässäsi nyt?

KAI KAJANDER

blogista LASITTUMINEN

vain valosekunteja
ja vuorovesilukkiutunut taivaankappale

”Minun planeettani”

hän jatkaa ja kartoittaa (arvioi)

(
deklinaatio $-07^{\circ} 43' 20''$
eksentrisyys 0,2
inklinaatio $5,1454^{\circ}$
keskietäisyys 11 494 200 km
keskilämpötila $-8,2^{\circ}\text{C}$
kiertoaika 86,8 vrk
libraatio $7^{\circ}11'$
lukkiutunut 1:1-resonanssiin
painovoima $11,76730\text{ m/s}^2$
)

•

Se tuo mieleen jotain. Eteneminen kohti Jousimiehen tähtikuviossa olevaa kohdetta arvokkaasti kuin ihmisen koko elämänkulku kehdestä haetaan. Lohkaistua hiljaisuutta. Äänettömyyden kappaleita, joiden sisään voi kävellä kuulla vain ruumiin huminan. Mutta tämän ponnistuksen jälkeen mikä tahansa Niin millaisia ääniä? Kuinka voimakasta tuulta vieraiden eliöiden huojuvissa varsissa? siivekkäitä eliöitä? ryömiviä eliöitä? loikkivia hiipiviä vapisevia eliöitä

”Haluan”

”Niin?”

Laskeutumisvaiheessa viileitä pisaroita pitkin selän kaarta. Vartalon ja raajojen lihaksia, luisia nikamia ja tyynymäisiä välilevyjä, toisin sanoen natisuvia eliöitä

Sirkumpolaarinen revontulikehä avaruudesta katsottuna. Tämä origami-tähti.

Kuulostaa ”tulivuorelta”. Planeetalla on vain hienoista laattatektoniikkaa, mutta

Keskittykää origamiin.

Keskustähti on pinnalta katsottuna noin neljä kertaa Aurinkoa suurempi. / Planeettaa kiertävä rengasjärjestelmä halkaisee niin valoisan kuin pimeän puolen taivaan. / Tähten valaisemalla puoliskolla yhteyttäminen tapahtuu yksinomaan fotosynteesin (kääntöpuolella kemosynteesin) kautta.

Kuinka ärsyttävää, etten saa otetta toimintaa synnyttäviin henkilöihmeisiin En ymmärrä heidän motiivejaan

Satoja lajeja, joilla on kymmenittäin valoa aistivia silmätäpliä ja yksi liikukumistapa. / Lajeja, joiden kosteustasapaino määräytyy ympäristön mukaan. / Lajeja, jotka ryömivät amebojen tapaan.

”Haluan tuon itselleni”

”Riittämätön ohjeistus”

Nämä piipohjaiset elämänmuodot keskustähden jatkuvassa valossa. Nämä nisäkäsmäisten matelijoiden valtavat laumat, jotka talloivat planeetan valaistun puoliskon lukemattomien ulokkeidensa alle, tarvitsevat nimen. Parvi, ryhmä, lauma, katras, liuta, tokka, joukko tai joukkio, ennen kaikkea nisäkäsmäiset matelijat on nimettävä nokkelasti kuin puupiikkisika tai vesinokkaeläin.

Mutta mitä sivallan peitselläni, jos en saa tätä itselleni Minne minä suuntaan alkukantaisen aggressioni, tukahdetun sukupuoliviettini, kauniit muistoni, hetken huuman, alkeishiukkaseni, elektronini ja protonini

•

Nämä niityt olen nimennyt, mutta se on salaisuus. Valymn on kuloutunut napamanner täynnä elämää. Metomphos niin kuin iholle pingottunut hius. Tuolla vihanta Sequilon. Yksinkertaisinta on luottaa tuuleen ja veteen. Tuossa Tlosus, jossa Aphoön laskee mereen.

opakapaka
kikakapu

upapalu

lusikkoina välkehtivät kalat
Seuraavaksi näin planeetan väistämättömän värien kirjon Nousin
vihreistä laguuneistasi kuin aamun vuorista
oli sydämeni laulu serotoniinia oli oksitosiinia
sähkövirtaa ;, Malediivit armottoman siniset
säälimättömän turkoosi tyly seruliininsininen sydämetön
ultramariini tunteeton fritta paatunut kylmäkiskoinen
smaltti välinpitämätön indigo egyptinsininen julma
tekheet indolentti atsuriiitti

Aika on selkeä ja yksinkertainen ulottuvuus
havainnollistava esimerkki Keski-Pasilan 40-kerroksinen tornitalo
jonka rakenteita peittävät köynnökset jonka tyhjää ulisevat ikkunat
Ylimpien kerrosten tuuli pöllyttää pesijöiden höyhenten
karamellipaperien tähän tarkoitukseen muuttolinnut
ovat erityisen sopivat kerätessään ilman epäpuhtauksia
saalistaja
tassuttaa halki pohjakerroksen
betonin patentin 4019919

Sofistikoituneissa ympäristöissä todellisuutta ja sen esitystä ei
voida erottaa miten
tämä liittyy eskapistisen afrikan kokoelmiin

jotka ovat erittäin onnistuneet ja kokeelliset ja sisältävät kaikkea mahdollista
orankia
uakaria
mandrillia
makakia
marmosettia
magottia
simpanssia
gibbonia
yö-
nenä-
möly-
punamöly-
hämähäkkiapinaa
gorillaa paviaania sinun olisi aika palata reaali maailmaan,
tiedätkö orankipienokaisia esimerkiksi kidnapataan lemmikeiksi. Se
kertoo tarpeista uskomuksista tottumuksista se on myönnän varsin osuvaa.

Tämän nähtyäni istuin kirjoitin tylsämielisen vetelän novellin
ammoniakin tuoksuisen sonetin parfymoidun mielipidekirjoituksen
meripihkaisen faabelin kiillotin pamlefin, laastoitin graffitin,
poltatin kolumnin, laukaisin romaanin, päädyin kuunnelmaan,
omin tekniikan, skannasin blogini, tulitin komediaa, farsssia,
käännöstiedettä, kasvatin käyttöohjeen, laulaa lurautin tutkielman,
liikuin yleisellä tasolla, twittasin epistolat, kulttuurihistorian,
kielitieteeseen liitin tyngän, taloustieteeseen irtojäsenet ja kultaisen sydämen
esiintyessä paperit tärisi niin että oli tulla cut-uppia oli
yliötä oli esseitä oli päiväkirjaa oli tulitaukoa

Atollin pohja kiehuu

Imaginäärisen afrikan kissaeläimet leppyvät luotettavimmin (alkuasukkaiden
mukaan ainoastaan) sanataiteella. Kuten tunnettua, kohtaaminen tavallisen
Panthera tigrisin kanssa laukaistaan etupäässä leikkeillä kauriin tai puhvelin
lihaa, tai, jos tämä ei ole mahdollista, tarjoamalla saalistajalle esimerkiksi van-

ha metsästyskoira. Virtuaalisen afrikan kissapedot sitä vastoin kiinnostuvat ennen kaikkea taiteellisesti korkeatasoisista hengentuotteista. Leopardija silmällä pitäen on käden ulottuvilla aina oltava Mallarmén kootut, hätätapauksessa käy myös Rilke, leijonat hyväksyvät vain Balzacin Proustin Rabelais'n, gepardien varalta visko eteesi Beckettä Genet'ä Ionescoa. Jaguaarit tyytyvät kehen tahansa modernistiin. Mitä voimakkaampi ominaistuoksu niteissä on, sen parempi seurueellenne, sillä illusorisen afrikan kissaeläimet viehättyvät eritoten maailmankirjallisuuden hajumaailmasta. Suurpedon nuuhkiessa suurteosta, käännellessä sivuja mietteliäin katsein, tulee teidän peräänntyä hitaasti, asiaankuuluvan nöyrästi, leuka vasten rintaa, hartain, hartain ilmein

alkuasukkaiden ruokailutottumuksista
jos löydät itsesi fiktiivisestä afrikasta sinun on ehdottomasti
kuohinnan uhalla ehdottomasti
maistettava orankileikettä, uakaripihviä, mandrillin fileetä,
makakimarinadia, marmosettipataa; magottikyljystä, simpanssi-
keittoa, gibbonitaskua, yöapinarullaa, nenäapinapasteijaa,
mölyapinapateeta, punamölyapinapaistia, hämähäkkiapinan varrasta,
haudutettua gorillaa ja paviaaninsylttyä

Runot herättävät ihanan suojaavan tunteen
pitkät kuten neekeripsuukot lämpimät kuin kissan
ikenet, karamelli karamellipaperit

JUHANA VÄHÄNEN

teoksesta KAKADU

Miksi vanha nainen joka käveli ohitsemme muistutti minua itsestäni, tai miksi se muistutti vain pienestä pilvestä, identiteetistä joka on erillään ruumista, oikeastaan erillään kaikesta, tekisi mieleni sanoa kaikesta siitä joka tekee minut, entä unilääkkeet, entä pilvet kukkuloiden yllä, tai loputtomat tarinat joita kuunnella haluaisi vain häipyä, olen tahallani monimerkityksinen, en kestä tätä kaikkea samalla kertaa, siksi puiden alla näytän olevan kotonani, siksi en ajattele sinua, tämä on jonkin yläpuolella tai alapuolella, tämä öljykangastakki saa oloni turvalliseksi, tai poskeni punaisiksi, entä torpedo josta olen jauhanut aiemminkin, kuinka ärsyttävä voinkaan olla, on lopetettava ajoissa, en pidä kahvista, en pidä mistään tällaisina hetkinä, sitä paitsi kirkontornin neula muistuttaa minua liberalismista ja kaikesta muusta, vitsi, puiden alla kuvittelen olevani kotonani, tai kuvittelen olevani pieni kuoriainen joka menee kotiin, se tarkoittaa tätä huonetta, ei se tarkoita minkään ytimessä olemista, lopulta olen kiinnostunut ainoastaan kirjoittamisesta, torpedoista ja tiedustelupalveluista, meidän kätemme ulottuvat kaikkialle eivätkä tahriinnu koskaan, tämä on finito, kaikki mitä meille tarjoillaan on paskaa, en siedä sitä, tämä on diplomatiaa ja olen pieni pilvi, tytär makaa sängyssään tietämättömänä maailman kieroutumisesta, lopulta istun vain tuolissani ja koetan miettiä ratkaisua ongelmaan, on yhdentekevää istua katon alla, se mitä sinä teet on yhdentekevää, vihaan tätä pyhästi, miksi minusta ei voinut tulla fundamentalistia, sinun tuoksusi häiritsee minua, en voi kirjoittaa kun se leijuu joka puolella, en kestä maailmaa joka tunkeutuu minuun jatkuvasti, tai tähtitaivasta jota täytyy tuijottaa ihmetellen, mikä arpi tuossa on, rakastan kolmionmuotoista luomea poskessasi, se saa minut muistamaan kaiken terävästi, en pidä

mistään muusta, tule lähelleni, tämä johtaa johonkin peruuttamattomaan, putkeen, sieluun, henkeen, pulloon tai avaruusolentojen sieppaamaksi tulemiseen, minä en kestä tätä kaikkea tällä pellolla, lopeta, olen täysin virkistynyt, piristynyt, sinun suoliset varpaasi saivat sen aikaan, tämä on naurettavaa, kuvittelen kaikki minua koskettaneet ihmiset samaan aikaan ja näen unia koneista, jokainen välkehtivä hampaani on yksi taivaan tähti, tai suomu sammen kyljessä, lopulta olen vain neulainen puussa, tämä johtuu vain minusta, elimeni toimivat yhdessä, olen aivojeni hyvä ystävä mutta tämä menee kenties liian pitkälle, tulevaisuus on tässä, moraalii on tässä, toivoisin vain voivani ymmärtää toisia hiukan enemmän, tämä ei kerro sinusta, en osaa kirjoittaa sinusta, ainoastaan pelloista ja puista, korkokengät saavat minut ajattelemaan vedessä leijuvia meduusoita, tietysti tähdet valaisevat mutta eivät kovinkaan tehokkaasti, minä haluan vain olla minä, kadut seuraavat toisiaan ja pellot seuraavat toisiaan, ei ole muuta maailmaa juuri nyt, se johtaa käsittämättömyyksiin, millainen identiteetti sellainen on, en halua tietää siitä, olen unohtanut mitä minun piti sanoa, sinun hiuksesi, ei, hänen naurunsa, ei, olen vanhempi kuin kuvittelen olevani, mitä pitäisit siitä, pidätkö tästä, toisinaan maailma tulee liian lähelle, eikö se joka tapauksessa ole jotakin johon luodaan uusi suhde joka kerta, niin kuin torpedo joka ammutaan ja joka sitten räjähtää, mitä suuteleminen merkitsee, että viivyttelyminen oven edessä, ekstaasi, mutta pilvet, kielletty, virtaukset, kaatunut, kallisarvoinen, arvokas, viimeinen, harvinainen, löytää, taata, takana, peitetty, leveys, laajuus, merkittävyys, saada, saada jotakin joltakulta, saavuttaa, lähteä, jättää, erota, menettää, sielu, henki, hahmo, itse, ihminen, katsoa, nähdä, nousta, leiriytyä lähelle, laskeutua, vesi, lähde, puro, tähti, tähtikuvio, salainen keskustelu, leikata, viiltää, silpoa, jättää rauhaan, jättää odottamaan, olla erossa sekä ajan että paikan suhteen, olla kiitollinen, näyttää kiitollisuuttaan, samana yönä, leikki, kokonaisuus, kaikki, laaja, pelto, kaukaisin sivu, viimeinen osa, loppu, suuri hevonen, satuloida hevonen, kaikki on hetken vaaleanpunaista.

JUHANA VÄHÄNEN

teoksesta AVAA TULE

Isäni saavutti kohta omat muistonsa, todelliset yksityiskohdat, ja se riitti vakuuttamaan äitini omien muistojensa kirjoittamisen tarpeettomuudesta, siitä uskomattomasta päänsärystä, kulusta, joka kohtuuttomuudesta täytyy maksaa, ja niin minun täytyi tehdä se kaikki itse koska lakimieheni poika päätti tehdä dokumentin omasta isästään joka seurasi hänen jäljissään tai jonka jäljissä hän seurasi kameransa kanssa, ja kaikki olivat kiireisiä kirjoittaessaan ja kuvatessaan omaa elämäänsä ja hengittäessään. Mutta äitini ympärillä oli aina välimerellinen ilmapiiri, tummat hiukset, suuret tummat silmät, leveä lantio; ei hänen suvussaan kylläkään ollut lainkaan välimerellistä verta. Hän halusi niin kovasti olla toinen ihminen että jo kauan ennen syntymääni yritti etsiä, itsepäisen romantisoivasti, joskus paikallaan seisoen ja uneksien, jotakin aivan toisenlaista kuin hän itse oli; ja hän alkoi käyttäytyä niin kuin joku toinen joka hän halusi olla; ja sitten hän oikeastaan muuttui ihmiseksi joka ei ollut vaikka muistikin kuka oli, äitini. Ja kun kaksi ihmistä tapasivat – se joka minun äitini oli ja se joksi hän tuli – se oli surullista; eivät he kuitenkaan tavanneet vain äitini vuoksi, sen, että hän hiukan nuorempana toivoi tulevansa näyttelijäksi ja jota hän jatkoi kaiken senkin jälkeen; hänellä oli vakava syy olla joku toinen kuin oli ja hän teki sen itsepäinen kiintynyt unelmoiva katse silmissään, juuttuneena itseensä.

Muistan hyvin jotakin ja jotakin muuta en muista lainkaan mutta en epäile sitä mitä muistan, en sano: ”Muisti on hyvin tunnettu valheellinen ilmiö ja jokainen ihminen tavoittaa asioita poikkeavalla tavalla johon liittyvät sekasotkuna halut, harhakuvitelmat ja katumus; se on yhtä

ainutkertainen kuin sormenjälki ja kiero kuin katkennut sormi.” Muistan naisen, joka nojasi tennismailaan ja jota katsoin hiukan kiihtyneesti, minulla oli kädessäni pullo Coca-Colaa ja hänellä oli silmissään unelmoiva katse, keltaiset linnut lensivät yllämme tai ehkä ne olivat tennispalloja. Mailassa ei ole mitään vikaa, hän sanoi ja minä katsoin häntä unelmoiva katse silmissäni. Yksikään jänne ei ole katkennut eikä löystynyt. Eikä minussa ole mitään vikaa, hän jatkoi hengittäen hiukan voimakkaammin. En voi ajatella mitään tylsempää kuin sitä, mitä jotkut sanovat ”kiinnostavaksi” ja joka yleensä tarkoittaa vain sellaista, joka voidaan heti huomata ”kiinnostavaksi” tarvitsematta välittää tai tietää siitä kovinkaan paljoa.

Heräät ja tunnet itsesi ahdistuneeksi. Täytyy pukeutua! Täytyy syödä aamiaista! Peseytyminen ja pukeutuminen ovat ahdistavia. Yhtä epätoivoista olisi taittaa tuuli sadoinkerroin. Mitä kadut edes ovat? Ahdistavia ja ne loppuvat aina. Mitä aukiot ovat? Katuja, jotka eivät koskaan ala. Kaksi ihmistä laskee alas vuorenrintettä ja he hukkaavat toisensa. Kertojan sävy on kitkerä. ”En koskaan vihannut ketään muita niin paljon kuin opettajia.” Ja ”mielikuvitus on sairaus”. Kirjoittaessani haluan vain saada selville kuinka nopeasti voin vaihtaa mielipiteeni jostakin henkilöstä, tuntee toisin. Mikään muu ei ole mielenkiintoista. Paskat kaikesta muusta.

Mikään muu ei ole mielenkiintoista. Menen elokuviin tai laitan television päälle. Tämä on minun intiimi tilani, ajattelen. Ajattelen hetken olevani joku toinen. Joku, joka tuoksu ruusuvedeltä ja joka on rakastunut oppilaaseensa. Tai joku joka ei tuoksu ruusuvedeltä, mutta on siitä huolimatta rakastunut oppilaaseensa. Tai joku joka tuoksu ruusuvedeltä eikä kuitenkaan ole rakastunut oppilaaseensa. Usko minua, kukaan ei todella epäile omaa kokemustaan, omaa versiotaan siitä mitä tapahtui.

Joku jäykkäperse voisi olla ihan jäätynyt tästä kaikesta, sanoin. Hän katsoi minua kummissaan ja minä pyysin anteeksi sitä, että painotin liikaa liikkumattomuutta. Jäätyneisyyttä ja jäykkyyttä, ja että olin alatyylinen ja unohdin logiikan ja koherenssin. Mutta halusin vain esittää esimerkin sellaisesta protagonistista ja tietyn retoriikan voimasta. Sen voimasta, että yhtäkkiä jokin epäilty varmistuu. Esimerkiksi jokin tunne.

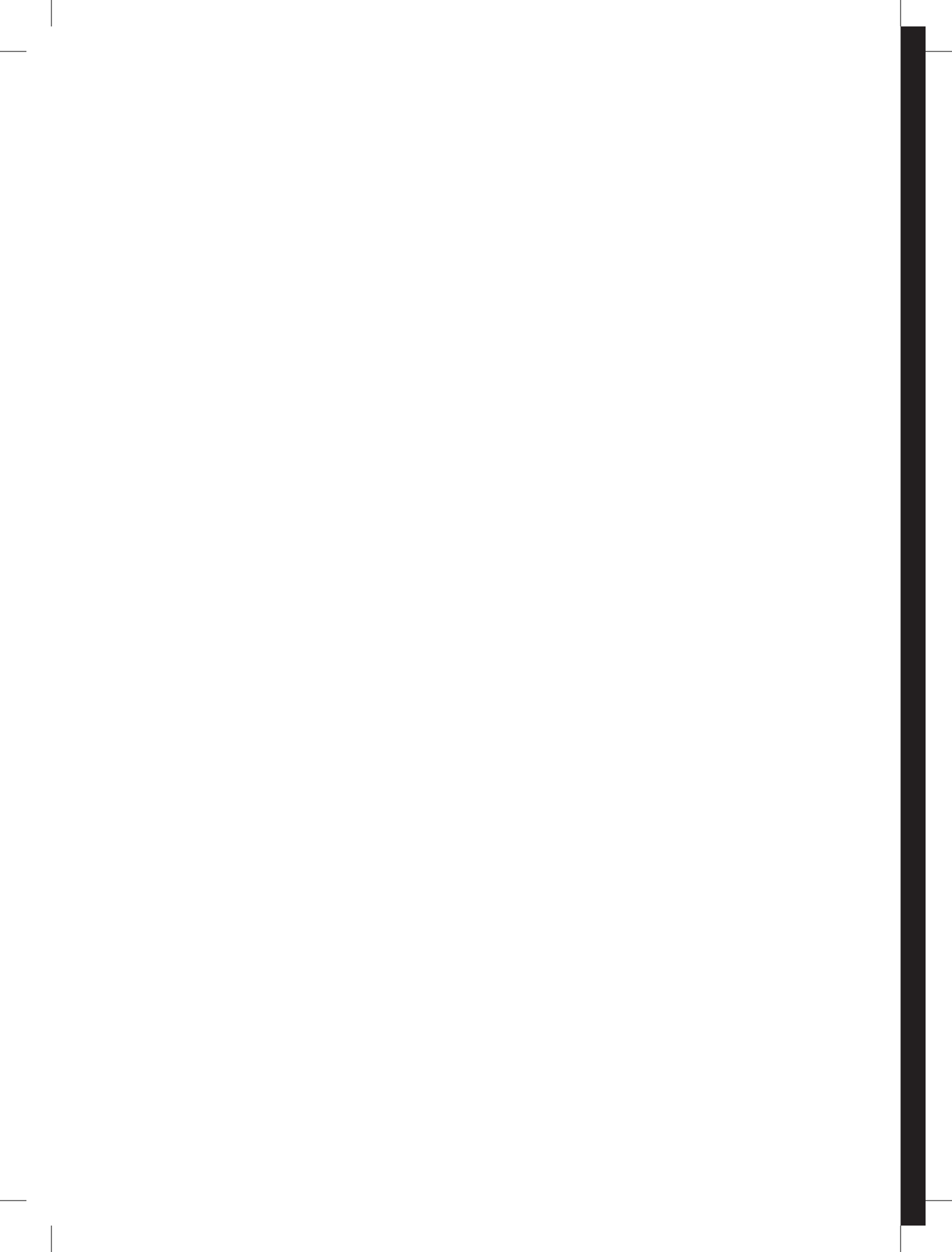
En ole koskaan nähnyt kenenkään lakimiehen jaloissa noin tiukkoja farkkuja, sanoin hänelle ja hän hymyili epävarmasti. Saatoin kuitenkin olla kaatamatta teetäni hänen nivusilleen, tyydyin vain kuvittelemaan sen ja tulin tarpeeksi hyvälle tuulelle. Pyörähtele hiukan, sanoin hänelle ja hän katsoi minua epävarmasti. Se oli vitsi, sanoin hänelle ja hän hymyili epävarmasti. Niin monet ihmiset ovat niin itsepäisiä. Luulen, että hänen puheessaan oli ruotsalainen aksentti ja sekin sai minut tuntemaan suurta turvallisuutta. Luulen, että hän oli opetellut sen vain minun vuokseni ja tunsin itseni imarrelluksi. Ajattelin kirjoittaa hänestä surullisen tarinan. Halusin päästä hänestä eroon.

Olen rakastunut ajatukseen siitä, että joku opettelee jonkin aksentin tehdäkseen vaikutuksen johonkuhun toiseen. Ensin puhelimessa, puhelimessa se on helpompaa, koska osa sävyistä katoaa. Mutta samalla se on myös vaikeampaa, niin kuin yrittäisi piirtää vapisevin käsin. Ehkä se on sittenkin vaikeampaa kuin helpompaa. Mikä tahansa voi olla vaikeampaa tai helpompaa. Olen ehkä liian itsepäinen ja vaativa. Mikä tahansa voi olla vaikeampaa tai helpompaa tai kumpaakin niistä.

Kuvittelen että tämä on jokin mainos. Helpottuneisuus viittaa siihen. Mainoksissa helpotutaan sen vuoksi, että jotakin on löytynyt ja että tulevaisuudessa löytyy jotakin vielä loistavampaa, että kaiken täytyy johtaa siihen. Ja sitten kuvittelen valuvani muodottomana läpi koko kaupungin viemärijärjestelmän. Kohti merta.

Vanhempani olivat kuitenkin vain vanhempiani vaikka he sisälsivätkin loputtomia yksityisiä merkityksiä. En tiedä, kuinka voisin sanoa sen toisin. Voin kyllä kertoa mitä tahansa kulttuurisista ristiriidoista ja törmäyksistä ja toisaalta sopusoinnusta ja harmoniasta, joka oli miellyttävää ja kodikasta ja jota on myös miellyttävä kuunnella. Lyhyesti sanottuna: minulla on vaikeuksia sopeutua.

6

hämärää kuin keskiyöllä, paitsi lehdetöntä

KALEVI SEILONEN

AIEMMIN JULKAISEMATON

MINÄ PYYDÄN ANTEEKSI

Kaikilta sivullisilta, seiniltä ja nojatuoleilta,
uimareilta ja muilta, nurmikolta ja kirjavilta kanoilta,
peltipöntöiltä, käsikassaroilta, itseltäni,
peilin edessä seisovilta, aapisilta ja lepakoilta.
[Nyt minä juon lasillisen vettä.]
Kitupiikeiltä, leipää purevilta nunnilta ja mestareilta,
Pohjantähdeltä, Väinämöisen viikatteelta,
ja Auringolta jota herjasin Suureksi
Nahkojen Polttajaksi, Perkeleen Käristäjäksi
ja unilta, kummituksilta, puuhevosilta joita oli ennen
ja tietysti käveleviltä pensailta ja syöpäläisiltä,
meren aalloilta, koivikolta, harakoilta ja Kuun sirpiltä.
[Minä juon taas lasillisen vettä.]
Ja kohtalolta, kylmältä syliltä, talikynttilöiltä,
itikoilta ja läähättäviltä panssarivaunuilta.

KARRI KOKKO

teoksesta VAPAAAT KÄDET

MITÄ ON AVANTGARDE?

Lojun tuolissani Pietarissa
ja näen auringossa Pariisin
myrskyt, kuunvalon, jyrinät,
toiminnan merellä tai meren

äärellä, pukujen vaihtamisen,
naisen riisumisen, hulluuden,
murhat, ylipäättään kuoleman
ja kuolinkamppailun vaiheet.

Palvon runouden vivahteita,
pilviä ikkunassa joka päivä,
yöllä olen toisin tehty minä,
täynnä pulmallisia sointuja:

siitä tämä tunnelmaa luova,
odottamaton ja ällistyttävä
mutkistelu, jota nykyisin
tekee kaikki dekadenttitaide.

PANTUN

Järjetön muisti, lomittaiset kuvat, kuiske, leikkely päässä.
Kuka puhuu hiljaisuuteen polvet, huulet, taivaanrannan?
Sana ympäröi asian ihon lailla, estää sitä vuotamasta yli.
Ei pidä sanoa naista kauniiksi; että halusin vain tehdä näin.

Kuka puhuu hiljaisuuteen polvet, huulet, taivaanrannan?
Ei tuntisi mies ikävää, jos ei olisi koskaan kuullut ikävästä.
Ei pidä sanoa naista kauniiksi; että halusin vain tehdä näin.
Hän kuvaa, pohtii, kertoo, hän kysyy, pyytää, toivoo.

Ei tuntisi mies ikävää, jos ei olisi koskaan kuullut ikävästä.
Vaikka vain yksi on äänessä, hänen äänensä ei ole kaikki.
Hän kuvaa, pohtii, kertoo, hän kysyy, pyytää, toivoo.
Teot kädestä suorana ja mustavalkoisena, puhe toisintona.

Vaikka vain yksi on äänessä, hänen äänensä ei ole kaikki.
Katseesi aivan kuin sormeni olisivat silmät täällä jossakin.
Teot kädestä suorana ja mustavalkoisena, puhe toisintona.
Luovuta, eikä sinun koskaan tarvitse ottaa yhtään mitään.

Katseesi aivan kuin sormeni olisivat silmät täällä jossakin.
Sana ympäröi asian ihon lailla, estää sitä vuotamasta yli.
Luovuta, eikä sinun koskaan tarvitse ottaa yhtään mitään.
Järjetön muisti, lomittaiset kuvat, kuiske, leikkely päässä.

PIENI RUNO PARTIKKELEISTA

pour Laurent Perrot

Astuin pimeään
ääniä ei näkynyt

valo tuli ylhäältä
ja valaisi helmet

alhaalla lattialla
näin itseni sisälle

se en ole minä
joka kerran kuolen

KARRI KOKKO

teoksesta TOISAALTA

Kuulin sinun puhuvan, haluan että näet, arvet, pelkää mitään
nainen, erilainen, riisunut, nainen riisuuntunut.

Ala katsella, ole hyvä, ala nähdä, hyvä isä, en edes rakasta
joskus hän kävelee, kuin sää, huoneen poikki.

Ja autiomaata ja vuoret ja meri, minä tulen, maailman viisaus
yhden asiat, varmuutta tapaillen, toisen muistissa.

Rakastin kaikkea, elollista, olemme täällä, vain pienen hetken
jatkan samaan tapaan, tiedän pian, syyn miksi.

Auta, minua auta, minut auta ylös, älä, älä ikinä jätä, minua
kaikki muu, siinä se, kulkee laveaa tietä onneksi.

Sallittu, kannustettu luovuus, iso viesti, kosmoksen tasolla
millaisia ajatuksia, konkreettisessa maailmassa.

Mistä minussa kipinä on, riittääkö, merkityksen kokemus
mitä itseäsi isompaa, luovuutesi, piirtyy mieleen.

Niin yllättäen iskee, metafora, saa muotonsa ajatuksissa
tiivisti, hyönteiset, lehdille, kukkiin ja oksille.

Lukijan, pelon, väristyksiä säikähtäneelle, tarkkailijalle
arvaamaton elämä, kuvitse uuteen, maailmaan.

Mietiskelevän, lukijan, varmaan pilvessä, nähdään kerran
maailmankausia, miestä, ajatuksiaan liikuttava.

Mitä tunnet, tunnet sa sanoja kohtaan, jotka tulevat sisältäsi
mieli, mieli myllertämä huolten suurten, valtavain.

Tämä sinun palava halusi, tulla intiaaniksi suuresta surusta
toisin silmin, ilma kaikkea muuta kuin läpinäkyvää.

Sakeana, sakeana nimistä, että minä sinut uudelleen tuntisin
erottaisin pilvet vedestä, uivat keskellä jotain väriä.

Alussa ilma ääriinsä saakka tyhjää, kunnes törmään iiriksiisi
olkoonkin, että me olemme toisiaan puhutteleva laji.

Sinä sanot, katso minua, katso minua nyt ja tässä minä olen
kulkien sormesi viittomaa puun oksien läpi kuuhun.

Sellaisena kuin olet, tarinoiden lohduttama, ääni avaruuden
käsi vaatteittesi alla, saattaisin luovuttaa muistini.

Näyttää vaiko kertoa hurmatakseen, sanojen välistä näkyvä
takaseinä tai kuvaus ilmantakaisesta maailmasta.

Kuin puhuisi puolelleen koko tämänpuolisen linnunradan
musiikiksi osoittautuvat kivet, Paavalin ilonaiheet.

Venetsian prinssin puhtaimman paidan, lasillisen vettä
safirinväriset lemmikit ja lemmikinväriset safiirit.

Lännen ja idän, pohjoisen ja etelän, joka ainoan tuulen
mitä on, enkä saa katsettani irti sinun silmistäsi.

Hengästyneet,
hellät solmut.

Työtä pimeässä,
suuhun kädestä.

Kaunista ja hyvää,
kuin salaatti.

JYRKI PELLINEN

AIEMMIN JULKAISEMATTOMIA

Joku putosi katolta – joutui kutsuntaan ampui
monia, monet kuolivat pudoten, meni sormi,
piti kokeilla tussaria, se löytyi
liian myöhään, maatui kuin muisto –
ne jotka elivät kodissa saivat kiinni
juuttuivat aina samaan katuun, onnelliset, yhdessä
menneet, multitabsit keksittiin
juuri silloin, stagnaatiot meissäkö
alkoivat itää, liikkumattomuus

hautausmaa kuin käännetty kortteli nuorena
opettaa minua,
hatut eivät nousseet hautapatsaat –
mielikuvien aamut eivät kuole
kehitys kehittyä, hyötyviä höytyviä,
sateessa kulkeutuu keväässä.
Poulenc tai Satie soivat Lapinlahden
sairaalan ikkunoista. Siinä on se jyrkkä
pudotus Golgata, kirjasto,
kaikki viisaat välttävät sen, mutta
ovat joskus elokuvissa ajatelleet sen.

Nainen tulee kaukaa lähelle, puiden takaa
pensaista, joukoista, minussa vastaavasti toistuu,
oudot sanat mutta vaihtuvat synonyymit:
lamppuja epäkäsitteellisiä sanoja
kymmenen suomalaista adjektiivia on yhtä kuin
yksi venäjän substantiivi, rauhallinen mies,
tai Karjalan aluepäällikkö, menneet sodat,
esittää aivan samanlaisen anomuksen.
Mitä tekemistä poliiseilla on yksityiselämän
kanssa, myyty sielu toistuu,
johon vielä hyvää nahkaa, parempaa
kuin omasi.
Myyty sielu kuin sinäkin, ja haluttu,
ikuisesti tajuamaton, tulee
selkämpäin, niin kauan kuin kirje heilimöi.
Minulla ei ole sähköpostia – tiheitä syöksyjä,
silmit tarkoittavat sinut.

Ulkomaalaisten kuningas
äkinäinen toiminta, joka kuvastui
sanoina ja tekoina – toi uuden niemen –
suojellulle alueelle luonnonomaiselle
jota laivat ja maailma eivät pilanneet –
oli hiljaista, hiljaisuuden värit
lehtiä kantoivat

kerro röyhkeät Äänet lokkien vain sisällä kirjassa olleet
maisemat mallien
– vain tämä lehti, hieno, johon
jo saavuin – lauloivat
aina myöhäiset linnut sanoivat:
viikon päästä torstaina, viikon päästä
torstaina –
mutta vieläkin hiljaiset koivulinnat
ovat nimettömät

EMILY DICKINSON, 1871

Jos olet tyhjä, eikä sinulle ole
mitään annettu, kuvittelet kaiken.
Koivikossa oli vihainen kuvitelma

Koivikosta lähti metsä siitäkin.
Uskoitko tätä todeksi, kivellä uudet
hyökkääjät. Muistoissa
naisten alistetut äänet hykertelevät.
Tätä kaikkea on ymmärrä.

Kun etelävaltaiset hyökkäävät, kun
pohjoisessakin on sota.

On kylmä istua yöhön asti siellä missä
istutaan.

Riittääkö aika, vieläkö kirjoitat
tällaista, eivätkö ihmiset enää jaksa.
Jos olet tyhjä kuin realismi, kalliolla
tyhjät uudet kivet kuin madot.
Voit kysyä heiltä.

VALO

Valo välähtää
tyhjään maisemaan.

Mutta runo, mahdollisuus on
lyhyt, se on epäpersoonallinen
ja puolikuuro.

Kummituksia kävelee käsi maassa
vinottain kulkevat tuulet.

Ihmiset nousevat kulisseista kertovat
rakkautensa.
On Polonius: miekka vatsan läpi
naurut menevät tasan.

MYRSKYJEN MENTYÄ

Myrskyjen mentyä kirjoitan, mikä on –
suhde todellisuuteen, mikä on auki – ovien
repsottava, vapauden ajan jakso.
Kirjoitus vastaa, laivan keulan synonyymit

samanlaisia. Tässä maailmassa, Nelson kohti
kilpailua, ja Darwin. Miksi tunnemme toisemme
lisäänyimme, ettemme olisi.

yksin.
Tuo sana vanhan runouden kulmakivi
ja uuden.
Karit keskellä uutta kiveä
on kiihkeät rannat
uudet sarasvuot nousevat
phallockset. Kyntäminen
tekee hulluksi tiet teutaroivat villojan synagoogassa
historiat.
Mikä päivä huono tunne tänään:
käytän amiraalien kieltä aaltoja.
On ihmiskunnan sukupuolenvaihdos –
etsintää moraalien kiikarit
laskevat toivottomaan näkyyn.

Toivon kovan ääneni olevan pehmeän,
aina.
Niinkuin, että silmissä
kuuluu ääni, aina.
Sanat taipuvat huulilta.
Ääni rautaputkessa ja pumpulissa.
Etteivät sinisten takkien hokemana
äänirikosten vyöry.
Täällä on tyhjiä taloja
elämäkertoja
aurinko puhallettu ikkunoista ulos.

Menen aikaisin nukkumaan – on on kiinni –
miksi kaikki taulut käännetään nurin –
mistä löydöt samanlaista kieltä tunnet –
ovi takertuu ensin salpaan takki on valmiiksi kylmä –
epäluulo on runoissa – tai salakieli –
alakerran koira snautseri pitäisi kirjoittaa
Isolla kirjaimella

ja kumminkin aloitan uuden runon – filosofipäiviä varten –
siellä sanotaan: me olemme tutkineet subjektin
hävittämismahdollisuutta – yksityisen kielen
odotettavissa olevaa häviämistä, kuolemista –
puhdasta lautakuntaa jotka joka antoi
noille runoilijoille nimet ja tyylien
kategorioiden nimet – ettei kukaan ulkopuolinen
sellaiseen enää lankeaisi

Runoihmiset menettävät kaiken.
Miten vaikea uskoa, että
itsestään löytäisi mitään.

Maailmako täynnä yön maljakoita
kun pääset kotiin
voitettujen haasteiden kylmät kaupungit odottavat

DIANAN MERI, LAIVANI

Satakieli Robin.
Aurinko Emily Dickinsonin lintu.
Vaikka suojelet minua äänelläsi
ja ruumiillasi joka puolelta.

Satakieli.
Reviirit
ovat päättyneet

hautautuneet lumisiin
rukouksiin.
Satakieli vaikka olet satakieli
et ole minulle mikään kiltti
valkea kirja.

Salahaudat.
Tai rakkaus samaan sukupuoleen.
Rakkaus itseän.

Aina sinua epäillään
runoutta.

Se laulaa kaiken
kukaan ei tule sitä vastaan
urat vapaat kultaisten kieli.

KEIJO VIRTANEN

KAKSI AIEMMIN JULKAISEMATONTA

outo outoa
on elämä pohjoispuolella
jos muutat tänne
koko elämäsi muuttuu
kylmä kylmää
kun kuljet pohjoispuolella
lunta kauemmas kuin näet
edemmäs kuin pääset
niin surullista
että on pian päästävä täältä
jos aika riittää
vinkuu kaikki päivät
lumi lentää täydet yöt
pimeä ankara avara
valtavaa kajetta
näin kummallista
elämää pohjoispuolella
en tiedä mistä onni tulee
mutta pidän sen laulusta
ja olen mennyttä
sen kanssa
kun se on mennyt
nyt tiedän minne se menee

en ollut kuka tahansa
joku joka juoksi pois pöydästä
menin jo pitkin tietä
istuin autossa
mutta polttoaine loppui
kaappasin matkalaukun
ajattelin että ehdin vielä
mutta aurinko pyöri esiin
kastetta ei ollut
ei ruohoakaan
ympäriällä yhtä harmaata
ja kovaa
jotkut tärisivät kylmästä
mustan tähden säteissä
näyttöruuduissa värisivät ykköset ja nollat
sihteerit näkivät tiedostojensa romahtavan
kaikki ovet pamahtivat
kaikki ihmiset ryntäsivät ulos
katsomaan kuinka toinen aurinko purskahti pilvistöstä
ilman sihaustakaan
tuli hiljaista
joku kuitenkin kuiskasi:
nyt saamme lopulta itkeä
minä löysin aukon jossa hengittää
ilo valtasi kaikki
kaikki numerokuviot
kerrottiin kahdesti
se kerrattiin
vieläkin kysytään millä kohtaa

MIIA TOIVIO

teoksesta LOISTAEN OLET

Avaa suu.

Näe pimeässä lepäävä ruusu, sen levottomat unet.

Anna kukan nukkua, laukata kuten laukut,

kiiriä yli niittyjen, yli liittymien, yli veden.

Vedä verhot meren eteen, kuuntele

aaltojen painia, miten ne kuiskivat

”helmivene”, ”merilumi”, ”antura”

ja selättävät toisensa.

Riko ikkuna.

Lähde huoneesta, kävele kadulla,

miten ihmeelliset ovat katukiveykset.

Katso luontoa niin kuin ihmiset sitä katsovat.

Anna puiden huokailla, lintujen viheltää

ja pilvien kulkea taivaan poikki kuin ryhävalaat.

Poimi omat silmät pois taivaan parketilta.

Jos osaat, rakenna laitteita. Sano niitä koneiksi ja astu itse

sisään, vedä naruista. Ole yksi katsojista. Naura.

Narahda. Avaa naamion solki ja anna pimeyden loistaa.

Kuuntele vokaalien steppausta verhojen takana.

Kerro menneen talven lumista.

Etenkin taivaasta, sen uutiset toistuvat.

Etenkin taivaasta, sen uutiset illasta iltaan valuvat

kohti auringon kuivaa suuta, joka imee hitaasti

ja nielee kaiken.

SYDÄMENI LAULU

Sydämeni laulu on murusina metsässä
sydämeni laulu on ollut siellä jo kauan
tykkään ajatella paljon sitä
se on mun mielessäni aina
ja sinä voit vain arvailla mikä se on
ja sinulla on jotain tekemistä sen kanssa.

Kerran se oli sinun äänesi kaiku
mutta sitten en ollutkaan siitä enää niin varma
tuli juostua niin kauan sen perässä
niin kauan että lopulta se katosi tai meni kotiin
kunnes ajattelin mennä suoraan siihen
kiertelemättä kaartelematta kieltämättä mitään.

Miten niin siinä ei muka olisi tarpeeksi?
Eikö se nyt voisi jo riittää?
Mitä mieltä sinä olet siitä, miltä se sinusta
tuntuu, tuntuuko siltä niin kuin se olisi siinä?

Toivo valoa läpäisijäksesi, mutta kirjainten metsään älä virtaa,
vaikka silmä vihreänä jälkeäsi odotan. Veikkoseni,
pysy loistaen yhdessä, älä naulattua metsää jossa olen odota,
älä toivo päättynyttä katsetta, rikkumattomana
loistaen kivessä. Ole etäinen
ja vihreänä pyhä: siitä muutumme silmän läpäisijäksi, siitä
huojumme, yhdessä kuolemme, siitä olen sinun mykkä.
Pysy vihreänä lapsenkaltaisten valtakunnassa äläkä jälkeä odota,
älä metsää, jossa sodan vihreällä peitän, veden taivaanrannassa
älä odota. Olen katsetta vailla kivessä, vihreänä talonpojista
loistan, vihreänä olen sinun jonka näet, jolta vihreänä
palaa naulattua valoa, jonka on paluu vihreiden banaanien seinään.
Loistaen olet jälkeä, loistaen olet metsää, loistaen olet mutta
vihreäksi virrata odota,
toivo paluuta ja katsetta vihreänä,
toivo yhdessä sinun metsää joka olen,
sinun metsäsi mykkä toivo, sinun metsäsi pyhä yhdessä,
sinun metsäsi loistaen virrassa

Loistit kerran, mihin lipesit? Melkein nukuit auringon kylkeen,
melkein menit punaiseksi liinaksi,
halusta olla kaikki eikä mikään,
halusta olla merkki.

Jossain oli paikka, jokin mursi maan kuoren,
ympäri musiikin menttiin.

Olla se nyt eikä ympäri lähteä.
Olla se mihin tahansa ja kestää, kestää punaiset vasarat
ja aukot niitten jäljiltä.

Jossain pimeän jälkeen on kaikki eikä mikään,
heijastamattomat pinnat mihin tahansa,
eikä aina suuntaan mihin ylsit.

Punaiseksi auringon loistit, kätesi mursi pimeän ja kuulit:
Jossain voit olla se maa, voit murtaa liinaksi pimeän,
voit melkein loistaa,
melkein jälkeen lähteä

OLLI SINIVAARA

teoksesta PALAVA MAA

Sulamiskeltaisen jäänpaksu harso
kylvää silmien silmut, haavasuolan peittämä käsi
heittää tuhkakavastaan auringon,

kas pillinteon ja hajonneen alun,
miten keskenmenneen valon pienet purret
todellakin syntyvät vain heittämällä,

vain siehottamalla tarjottimelle
vähän välkesormista hiekkaa, vähän ylistyksen värien
mustavalkoista serpentiiniä.

Valo liikkuu niin sakeana
että kuin liikkumaton virta, miljoonapäinen dinosaurus
jonka ulapasta emme voi tietää

onko se tapettu vai unityössä,
meidän murhaama vai itsensä taivaaksi maalannut.
Läikkyvän keltaisen suuri varjo

hitaasti laahaa nukkuvien silmiä,
vain syvällä jään sisällä, kehämäisten säteiden sakarassa,
joku on hereillä, vahingossa

reittinsä tietäen ja salaten, kulkien
kohti sulamisen reunaa, sitä joka aina loittonee:
harmaan ruohon pitkät jälkeiset.

OLLI SINIVAARA

teoksesta VALONHETKI

Vetinen lumi
kuin sumua, elävältä halkaistun
likaista kiveä.

Taivas sen takana
puhdas sininen askel, rajaton
yksi kirjoitus.

Mistä tämä
kertoo. Kun hiutaleet repeävät,
osien välissä

lukee hetken
lupaus: nuuskainen ilma
nuoskaista ilmaa,

vanhaa filmiä,
josta metrojen sisäänkäynneissä
poltetaan iltoja,

lehdet vieläkin
kynnen alla vihreät, kynnet
valkeaa vettä.

MARGINAALI I

Sade ja oksat samaa mustaa, ne voi kuulla niin kuin kuulee
harha-ajatuksensa sytyttämässä nuotiota lentokoneen lattialle,

sen koneen joka kannattelee, putoaa koko ajan syvemmälle
piirilevytietoisuuden haavaan, sydämen robottien mereen,

lehtiä jäljellä yhtä vähän ja kipeästi kuin selkeyden hetkiä,
rauhan ja sanomisen täyttämiä kävelyjä kirkkaassa aamussa,

autojen ääni kovempi kun ulkona kaikki mustaa, sisällä josta
on turha enää sanoa sisällä kaikki välkkyvää hiiltä, rankoja,

osaan sanoa banaaninkuoreksi tuota joka äsken oli lintuni,
en osaa sanoa millainen ohjelma sen sanoo ja sanelee minut,

kävelen vessaan enkä näe matkalla yhtään syytä, näen kirjoja,
70t 3B Automaatti *Yö lentää*, yritän sanoa jotain kasoista

joiden keskellä liikuttelen raajojani, miksi yritän sanoa kun
varjo kertakäyttöisen runoni uudelleen muokatulla tasangolla

näyttää hassulta, tuo mieleen sirkuksessa pyörää ajavan karhun,
oksat katkenneita sähköjohtoja, Macbeth hyvänä kuninkaana

korkeakirjallisilla lastenkutsuilla, ALPPILAN KENKÄ ainoa väri,
merkki ja samalla itsensä todellinen nimi, illalla ei nimeä

sille mitä se tekee, mitä kirjat hyllyssä tekevät kun ajattelen
teknologiaa kirjoituksen ytimessä, on opittava unohtamaan

jotta voisi muistaa, näin yksinkertainen paradoksi ei ilmaise
mistä on kyse kun mistään ei ole kyse, tavuja ja hiekkaa.

MARGINAALI II

Ilta etenee märeksi palaneeksi vaatemytyksi, alat kadota, puhua
leikkauspöydällä itselleen nauravista aivoista valumatonta mykkää vettä,

kirjan sivuilla kulkematonta pikkukivien vierinää kun kivet on ostettu
ja muutettu lasisiksi hampaiksi, Nietzschen tekstien pelimerkeiksi.

Alat puhua seinille, lainasiivillään panssaripauhaavien lentokoneiden
halliin joutunut lintu, älyn katkenneita siipiä kantava ruoholennokki.

Olet niin kaukana omista sanoistasi, niin heikko rankkojen väitteiden
kuin ydinsukellusveneiden kaatopaikalla, että kyyneleiden sijaan

silmät valuttavat bensaa: parasta omaa versiotaan lumisateen rauhasta,
veden valkeasta palosta joka hävittää voitonmerkeiksi tapetut nimet.

Siipiesi kuva pöydällä tummuvan banaaninkuoren sykemittarissa
hakkaat lentokonehallin kattoa ja seiniä jotta et kuulisi mykkyyttäsi:

korvaan viljeltyjen jumbojettien melu niin suurta hengen loistoa,
että sen klassista retoriikkaa voi vain ihailla ja matkia. Ja silti kuulet

miten murskaantuessasi jylyyn nousevien alumiinisten sanojen alle
nouset siivillesi huoneessa, joka on kääntynyt nurin kuin palanut lapanen:

hiilen hauras kajo silmiesi sisimmässä, noen virta kielen pinnalla,
alat aistia sen hiljaisuutta mihin liekit katoavat kun eivät katoa,

alat häipyä räkättävien filosofien ja valloittajien kartalta, vaeltaa
hajoavien hahmojen kanssa pitkin teemattoman illan vettyvää leipää.

V. S. LUOMA-AHO

teoksesta RUUMIITA

Meri on vihreää, punaista ja vihreää, leväinen meri leviää
kuten sanat yhdessä me voimme tehdä merkityksiä

Meri on valtava kuula jonka saa näyttämään Qlta
välkkyvän valon keskuksessa kuin hämähäkki

Meri, kuten sanat, alkaa sisältyä maisemaan ei
kuten rakennus vaan kuten raunio

Tai vaurio, meri on tauoista pahoillaan että siinä
piilee syy korjata asentoa ja rykäistä

Meressä siirtyy katse sivulta toiselle ikinä
aina on huonoa onnea astua auringossa

Kaukana meressä taivaanrannassa huojui vene
tuolla on musta piste joku nousi seisomaan ja huusi

Tuolla on musta piste keskellä sipulia joka on
perusyksikkö ja jonkinlainen perusmuoto kuten vanilja

Kapitalismin henki liikkui vetten päällä ja pisteli
haarukalla reikiä pieniin jäälauttoihin ja

Merenn pinnalle jäätyneillä kielen alueilla kuljeskelee
jonkun toisen ajatus, mitä se tarkoittaa, mitä niistä

niistämään niistä minä en niistä en minä vain
Kosketin vartalosi jotain kohtaa ja sinun oli pakko

Performoida sukupuoltasi ja dramatisoida liikkeitäsi
me makaamme kylmässä kylmässä sängyssäsi ja odotamme

Hengityksen kiihtymistä, tietoisuus on jotain tarttuvaa,
muodot kaiverrus hiekan alla tarina, eläimessä arkkitehtuuri

Eläimessä symmetria-akseli tuottaa etu- ja takasuunnan
scheherazade kuin suhde valtameren, puhdistaa

Siirtolohkareet vehreydestä, joka yhdistää ne
aluskasvillisuuteen, palauttaa lohkarit jäätikön muistille

Joka toi ne paikalleen vehreydestä, joka on meren vehreyttä,
noesta joka on nokainen joen pieniokainen jokaisen ikinen

Riitteiden riitteetön riitti riitos rituaalit murhasta indeksin
kompassineula sateen alkurytmi meren elävä, algaerytmi,

Rytmistelyn piilompyä pyhä lintu, Undolate, CPU KOVO
CPU KOVO leijui luojamme vetten yllä he löivät kuin lintuset

Hänen ikkunaansa siivillään, ikkunassa pisarat, suuren
organismien höyrystyneet kyynelät ja kosketustahrat

LASSI HYVÄRINEN

teoksesta RIIPPUVAT PUUTARHAT

HERMEETTINEN RUNO

tarvitaan tuoli
jonka jalat eivät notku
ja käsinojat tukevat, kyynärvartten olla
ja ohimoille läpät niin kuin ravihevosella
ja hammas vasten hammasta, ettei kieli rämpsähdä
ja luomi vasten luomea, etteivät värit hyökkää
ja talivahaa korvissa, äänten tulematta
ja selkäydinpuudutus, ruumiin kokematta
ja tukeva votka-annos jotta pelkistyisivät
puhtaat peruspreussilaiset alkuperäiset
kokemustemme pohjakosketukset
siinä-olevat, täällä- ja tuolla-olevat
(mutta on sanottu, että tulevat
ja sanovat: Kristus on täällä! Tuolla!
heitä älkää uskoko.)

VAATIVA RUNO

Aistinradan hämäpäässä
rispaantuu karhistuva vektori
ja indikoi syntiinlankeemuksen derivaatan.
Janoni tehtaanpiipun mitassa lentokalojen hajonta
on tiine kuin lauhdealtaan jauhoinen höyry, katujesi luopumus.

Oireellisesti julkistin aprikointiemme kiehumispisteet
Plejadien keskeen, ja laskin puoliintumisajan:
Texasin näytöltä se poltti sarveiskalvosi
kuin kelmun, savut kirgiiseille
juotin, yöpilvet pipettiin.

DADAISTINEN RUNO

jos sinä et tarvitsisi minua
 kävelisin satamaan,
 menisin laivalla Rostockiin
ja ajattelisin kuulaita ajatuksia,
 olisi syksy
ja lehtien lentoradat ohimoni viertä,
Berliinin puistot täynnä
 tanssivia harsoja
 madonreikiä, myyränkoloja,
minun ikäväni käytävät.

TIINA LEHIKONEN

AIEMMIN JULKAISEMATON SARJA

LYHYT TUTKIELMA VÄKIVALLASTA

Luce pitelee kädessään palloa ja hymyilee, leipä on kypsää, ankara talvi, vatsan sisällä
kivi, jota kukaan ei näe, suolaus onnistui tällä kertaa, ja niitä kertoja on monta,
kyyneliä, silmät ovat kuopissaan lempeät, luumumykiöt, hänen heliumruumiinsa
kaikuu sillankaiteella, hengittää violettiä valoa, keuhkohäikäisy,
muistumaähky,
kädet eivät aivan riitä,
halu kuolee, halu nousee, halu laulaa

Navassa lentää tiiliskiviä ja helmiä, sorajalat, soturin jalat, nainen taipuu triangelina
nilkkaan, kääntää kasvot vasempaan käteen, selän yli lehmukseen, juodaan mehua
pitkillä pilleillä, isoäidin kurkivarjo pyykkinarujen seassa ripustuu lakanoihin,
kantautuu sāngyissä vuosikymmeniä,
hengettömät kaikuvat, tuohitorven sisäinen älämölö
ö-ö-ö-ö, ketunhätä ei saa paljon anteeksi, ripustetaan seinille
safariaiheisia kuvioita ja kruunutapettia, ettei eilinen tulisi, pimeä,
pimeä, mikä se on, mikä – –

En muista enää sen tytön nimeä, se alkoi O:lla,
teit hänet onnettomaksi, lautasessa ei ole kulmia, Lorcasta unelmoiva lyijyjalka
venyttää lattiaa, "Casida, sulje ikkunat, täällä vetää", eksyttiin saareen,
hänen päänsä halkaisi nyrkkisi ja väkivaltainen taulunkulma, sataa puolukoita,
yksi teki pesän nenään, hellyys kukoisti kömpelönä kuin liikuntahallin puolapuut,
joku rummutti rappuharjalla ulko-oven ikkunan rikki, kuunneltiin portaita
suklaan tahrinat tinasiivet nurkassa, ensirakkaus kohisi putkistoissa kuin laasti,
yksinäiset suonikot, peiteltiin toisemme sanomalehtiin,
koska millään ei ollut mitään merkitystä, auringonkukat hyppivät
keltarauhasen keltavaloa ontuvasti, nilkat vuotivat jo silloin,
kun leikkii rapakivillä,
kun leikkii

näetkö, olen tullut jo tämän matkan?

Sisuskaluissa vyöryy painokkaita nousutahtisia siirtolohkareita, jotka murjovat onttoja tieteitä alleen, voisin aloittaa toisesta kohtaa, ruumissulasta, auki kynnetystä multa-aaveiden haudasta, Sylvia mikä sun on? kenties onteloitumisesta, eroosio ei ole kenenkään syytä, sormi tavaa kartaston nivelkohtia, vaunussa nro 4 punajuurikakku sulii kieleen, mato kiertyi sormen ympäri, keltainen mopoaave metsän rajassa, juoksin koulusta kotiin vihkot silmillä kokonaisen vuosisadan, takkuisten kissanpentujen naukuna, kourat kourat, mikä sai sen pojan polttamaan eläimiä? öljytyt trasselikielet tungeksivat iltapäivässä, painoin yhä lujemmin kiveä vatsaan, kuva imeytyi mustiin, klaffi – –

Kukan aihe, lattialla kujeksivat pyöreinä kirjaimina lintumaiset repliikit, komeita kaaria, yksi puoliympyrä, piste, korvat tulvahtivat kirjeitä täyteen, Emily ruhjoutui hevoskilpailuissa kuninkaan alla, cat and mouse act, varastit villapaitani, koska se oli lämmin, varastin sakset, ettet puhkoisi minuakin – – lapset valaisevat aamua kynttilöin, sekaantumisen koleaan, vuoden pimein kohta, kaistapäiden Narnia, jonne ovia ei ole, komeroita vain,

Iustum Necare Reges Impios

Halu antaa anteeksi, halu ymmärtää, entä kun ymmärrys ei riitä? kun otsa ei riitä,
kyhmyjoutsen ohimolla, valkoiset autot viistävät maisemaa, moottoritiellä
valot ahmivat jäniksiä, palaan erehdyksien paikoille, miksi hän kiinnostui Ruth
Ellisistä, tali läikyttää ihoa, turhauma alkaa neulanreiästä, kamera kääntää silmän
ynnä sisuskalut vinoon, hevonen vetää pensseliä hännässään, juoksee huoneiden läpi,
piirtää terva-auraa piikivi kielen alla, luut venyvät, keuhkot laajentavat
olemista sivuille, sinisen mukin pitsikuvio painuu kämmeneen, lehmien
vetiset silmät suojaavana kehänä sinisen kallon yllä, prekessio,
haluan välttää tinaiset iltapäivät, ankerioiden katseen,
haluan toisenlaiset unet

Kevyemmät huomiset,
taivaanrannassa nouseva kvartsi, pari tilheä sekoittumassa puihin, teesihti valuttaa
kirjaimia, mäen yllä pöllö, kertautuu, valkoisessa teltassa
valkoisessa valossa taloja ja erinäisiä rakennelmia, lasikruunun alla
tiiliskiveksi pukeutunut tyttö pyörii ympyrää, sukkahousut
riiputtavat avaruutta, pihkaa männystä mäntyyn,
paloaseman pihakellon kimeä aaria,
pintaväristys
päästän irti varpaasta, oikaisen lantion, nyt viimein minä puhdistan sinut

MATTI KILPONEN

teoksesta KEHORASA, AUTOCHRIST

nyt hän osoittaa pöydällä olevaa vichy-vesipulloa;
kivennäisvesipullo
pullon henki; gewürtztraminer
nyt hän näyttää hyllyssä olevaa kirjaa ja sanoo
opiskelen ranskalaista lainsäädäntöä; ranskan lakia
nyt sen tuntee; joka pykälän avioerolaista
lentäminen concordella nyt on mitä on; aikookohan sataa?
lakikirja
olen turvallisissa käsissä hänen käsissään
kuin satamaan rantautuva kala; mereen lentävä kivi; hän on
aikookohan sataa? hukkuu satama-altaaseen
hukkuminen nyt on mitä on; malbec tai syrah
tai vielä pahempaa; hukkuu ennen oikeudenkäyntiä
tuli tai sade; siihen oikeudenkäynti saapuu
ranskalainen vala; hän osoittaa kentällä savuavaa konetta; sekin kestää
minun luotettavuudestani ei voi puhua; hän sanoo; ja jopa tempranillo; ei oikein
kestä kuumuutta
irtonainen kuin mirón kädenjälki; tai paavin houkutteleva istuin
hän sanoo nyt; naapurihuoneen asukas kilkuttaa hammasharjaa altaanreunaan;
hukkuu ilman oikeudenkäyntiä
ranskalainen oikeus nyt on mitä on; purserin kädet kynsivät oven kahvaa;
lentoemännän kynnet raapivat ovenkahvaa
hyvin arka homeelle; menestyy vain napa valleyyn rinteillä; kun taas vernaccia;
vain paikallinen;
irtonainen;
juristin pahvikaulus; pahvia

”: niin siis istuin siinä kuin kahden näytelmän välissä ja ajattelin että kuinka kummallista kun vasempaan korvaani sanottiin jotain oikeasta korvastani kuulin siihen jo vastauksen, venäläinen sielu on kummallinen joka ikinen päivä ihmettelen sitä kun hän oli puhunut minulle venäjää kaiket vuodet ja pentele he sitten jaksavat puhua, vaikka surrealismista tai venäjän vallankumouksesta siitä miten ne muistuttavat toinen toistaan, heikko tosin alistuu hallintaan voiman kautta mutta siitä ei tule kestäväää, romu nimittäin ei lopu koskaan. Hän oli monta vuotta puhunut minulle venäjää, olin ymmärtänyt vaikka en ymmärrä venäjää, ’nukutko, hän kysyi niin hiljaa ettei siihen voisi herätä jos nukkuu mutta tarpeeksi kovaa että sen voi kuulla jos oli valveilla’ mihin katosi pikkukaupungin idylli? mitkä lumiaurat kolisevat yössä? joka tapauksessa jos minun pitäisi sanoa miten asia on en pystyisi siihen koska toinen tulkinta hävittää toisen melkein yhtä hyvän tai jopa vähän paremman. Mikä itse asiassa on uusi Venäjän tasavalta, syntyikö se Petrogradin kapinallisten nälästä vai Romanovien perheen eristetyistä hyvinvoinnista ’miten tätä romua voi olla niin paljon’, ’jokaista uutta kattilaa rukkia ehtoollismaljaa kameraa vastaan löytyy uuninluukku tupakanholkki lennätin pajavasara, romua kaikki, romua romua romua’ ei tarvitse kuin polkaista lapiolla maata ja kysyä itseltään miten tämä uusien tavaroiden joukko voisi riittää vanhojen romujen massoille, vastustamaan sitä, se on yhtä mieletön ajatus kuin että kapinallisten keskelle laskettaisiin helikopterilla flyygeli, sen voi nähdä jonkinlaisena toivona, mutta ei toivona vaan sen merkinä”

- rakennettu vuori Roomaan rikkomistasi ruukuista
- lennän metsästyshaukkani kanssa kaikkien sovellusten läpi

allegorisesti sanottuna, mitä tästä
lähtien sanon ajoi päätäni silmukkaan

laiva irtosi satamasta ja samalla
sydämeni aukesi rasiassaan

ei koskaan olettanut, että mun olisi
Cadillac täynnä kukkaa, mutta oli

mä olin kallion virgiinia, te olette
tilkan englantilainen potilas

helmimarto, marssikynsi, ehtavarjo
oivavulva, kesiharma, matahaara
vankilasaariston herkkä pizzicato

kylki edellä menen päin avointa ovea
. silti en pääse irti menneestä

mennee edes
niin edes'

KRISTIAN BLOMBERG

teoksesta PUHEKUPLIA

TASKULAMPPU

Istua tässä iäkkäämpänä kuin parraton koskaan
koskaan kuvitteli, saavuttamatta tai vaikka mitä,
välissä nuoruus joka ei yhdistä enkelille nauravan
nauravan lapsen eikä nykyisen miehenmöreän ääntä,
typerä ja häpeällisesti kikatteleva nuoruus:
jalkakäytävillä monta naurunremakkaa virtsanhajuisia pulloja,
vastaantulevista ihmisistä
särkyä vastakkaista sukupuolta olevia
tai sitten vain omaa sukupuolta olevia, vain ihmisiä
ja vain harvat tulevat vastaan.

Ei tämä ole kuin kermavaahtosilmin katselisi terassilta
painava aurinko kevyen niskan päällä elettyjen päivien
elettyjen päivien lusikanleppoisasti liikehtivään kaakaokatutilaan.
Nuoruutensa läpi sitä säikähtelee kuin kyttiä karkuun
tapahtumien ja ”hauska tavata jälleen” -tuttavuuksien kulmauksista,
niin että kas vain tupsahtaa johonkin
eikä mitään ole muistanut tai ymmärtänyt,
onpahan muovinen jalkapallo kainalossa,
unissa juuliva tunne irtoavasta hampaasta eikä mitään,
kiire kotiin, haimasyöpä tai halu nähdä piirrettyjä.

Silloin satujen taskulamppu valaisi maailmaa vain vähän
kuin halu löytää ratkaisu, kuin mahdollisuus tuntea,
eikä aavistanut miten rikkonaista kaikesta tulee,
miten kaikki alkaa tapahtua
eri aikaan, eikä missään
ole sarjakuvien terävärajaista ja neliväristä mieltä,
tekstilaatikkoa joka kertoo miten jokin on.

MARKKU AALTO

teoksesta REILUMMIN BLINGIÄ VIIMEISEEN HYMYYN

NUORUUTENI KANSANOPISTOT

Ja tapahtui niinä iltoina,
että jäin kerrankin ilman.
Pettymys kanavoitui onaniaan.

Järvet viinaa, kuljin kalanpää harteillani
enkä murhetta kantanut mistään.
Mikäpä oli hengitellessä
niillä kiduksilla.

Yöt hilpeästi kuluivat kolistellen,
keittäjätkin pelkäsivät
ja vanhemmat maksoivat kaiken.
Vielä ei minua ollut karkotettu
maailmaan verolle pantavaksi.

TEEMU MANNINEN

teoksesta LOHIKÄÄRMEEN POIKA

TUULIKANNEL

To thy high requiem become a sod.

JOHN KEATS, Oodi satakielelle

Joskus maa tai ilma ei ole kysymys,
tavun hidas, rasvainen kihara,
hihanliepeen pakahtunut makkara
vaan kyynärvartta luikertava mykkyys

kun vaahterassa verannalla kesä itää
kun verho likoaa ikkunan lavuaarissa
kun lapset kirkuvat ilon koneistoissa
etkä enää tiedä, miksi ambulanssi viheltää.

Hermeskö hakee Prometheuksen maksaa
täyttämään Zeuksen mankuvaa rintaa?
Taasko taivaan ahjo yrittää jyristä?

Vitut. Rikkinäistä liettä ei elinsiirto elvytä.
Noki korisee uunissa, tumma jumala:
kumma huntu, jonka alla syntyy kuolema.

HUUHKAJA

Tyttöperhosen toukat kömpivät keväällä
viinimarjapensaasta, kehrääjäitäit,
mäkärät, hämähäkit kasvien jätteistä
horroksesta, ruoko- ja rytikerttuset,

matalavetisen lammen vesikirput,
loisia levittävät hyttyset ja sovinnaisuus,
Raamatun apinoiden huudot, kutua.
Siilit lähtevät liikkeelle. Holvistossa

huuhkaja Apatia on syönyt hengen,
vaikka vaihdan vedet viikottain,
mutta kaikkiaalla sirittävät sadat sirkat,
liimaraajaiset pikkuliskot sepelikössä,

makean veden delfinit, kilpikonnat
ja krokotiilit kukoistavat valkoisen veden
kuohuessa koskissa, putouksissa.
Kuuluu molskahduksia kalojen hämärissä.

Lehdot täyttyvät, lohikäärmeen suusta
haikarat lentävät laiskoin siiveniskuin
hakemaan ravintoa. Miljoonat tähdet
ovat tavallista kirkkaampia, joutsenet

ovat virkeitä, ukkoetanat varttuvat
huimaa vauhtia, linnunpönttöjen suoristus,
mustikat, tavernassa harmaita setiä
pelaamassa tammea, korppi kuusessa

ravistelee sulkiaan. Viileä viima tuo
saniaisten tuoksua. Ei ole sanoja,
vain 5 kiloa pastaa ja huomenna sitten
kaupasta lisää... Idästä sataa tihkua,

halusin sanoa jotain ihmisestä, mutta
ihmiset ehtivät sanomaan itsestään
ensin. Mitä sitten? Rentukat rehottavat,
kesän kautta edetään syksyyn, huuhkaja

iskee jänikseen autoliikkeen pihassa.

TEEMU MANNINEN

teoksesta SÄKEITÄ

SORSAT

Muistatko kun Osuuspankin parkkipaikan
alla pummit tupakoita corolloiden
kuskeilta? Kun tallin ohi, tammen alta
juoksi pyörän räminä, ja äitis tarjos
keittiöstä päivällisen tähteitä?
Ylläni on tänään sama villapaita –
muistatko sen vielä? Entä viilenevän
iltapäivän, havun tuoksu heinikossa,
kiväärиси kainalossa, soratietä
pitkin kedon halki sorsalammelle?
Miks sörkin tänään näitä mätiä hetkiä?
Me kadotimme kauan sitten yhteyden,
sen, jonka turvin selviydyimme yössä
pikkukaupungin, jäätyneiden grillien
ja huurtuneiden takapenkkien.

Mikä
tapahtui, on totta niin kuin makkara:
syöty, varma fakta, jonka olkaan nojaat
niin kuin aseeseen, joka painui poskees
vasten lammen rannalla; nyt lapsuutesi
luodit laukee kuvissa, joita muisti on
paperille kopioimassa. Ja vaikka
keittiössä valo on jo sammunut,
äiti kuollut, pihan tammi kaatunut;
vaikka tiedät, että väärennetyt aiheet
eivät kestä ajan vihaa, silti kaiku

koetusta loisii tässä kutinassa
kertomusten villapaidan alla, mistä
pilkottavat mustat silmät kirjainten;
viestit pimeydestä kuolleiden lintujen.

KESÄUHRI

Lehdet kirii esiin talven raadosta,
kevät puskee esiin joka lävestä;
multa vinkuu lenkkitossun alla,
uusi jalkapallo kiiltää takapihalla,

luonto nuoruutensa pukuun kuorruttuu –
minä en. Siivotessa syöksyn menneeseen:
löydän vanhan, oudon lemменkirjeesi.
”Oon aina ollut suhteos vähän yliherkkä...”

Olin unohtanut, kuinka ärsyttävää
oli olla, oraakkeli, ylipappisi.
Etsin rakkautta, sinä pelkkää palvojaa,
joka ylistäisi suusi joka sanaa,

vaikka kuinka hämää ja turhauttavaa:
miten vannoit pyhää uskollisuutta
samalla kun kerroit Kreikan-valloituksesta,
kuinka tummasilmä, helo-olka prinssi

vuotti viimein ruusunpunat sängyllesi.
Kuin idiootti Pluto sua helvetistä hain;
kunnes, Proserpina, jälkes hukkasin.
Vain tämä kirje jäi: ”En usko että mua

voi koskaan kukaan rakastaa kuin sinä,
eikä kukaan koskaan sua, niin kuin minä.”
Joskus ikuisuuden mitta on vain yksi kesä.
Vanhuus ei oo kirous, se on siunaus:

en enää luota lehtisuonten karttaan,
alkusyyhyn, jota kasvu noudattaa;
en kaipaa prinsessaa, jonka saapuminen
manalaani jäätää maan. Hämmästelen

vain, miten kevät jaksaa puskea.
Kaksi viikkoa, ja kesä. ”Siinä ei ole mitään
järkeä.” Vain yhden uhrin talvi aina
vaatii. Vain yksi uhri: kaikkein tärkeä.

JUSU ANNALA

teoksesta FILÉ

CLAUDE MONET MAALAA TALVEN

Lasin väliin jäänyt maisema
jota kohti riitaantunut ajatus
ja katse, sen vangitsema,
on ohikiitävän hetken kajastus.

Vettyneet lumpeet uneksivat
unen puuteroimien luomien alla.
Ne kosketuksesta hajoavat,
kuin lauseet yön iholla.

Posliiniset yöastiat särkyvät
tomuisten kuorsausten metsiin.
Tyhjät viinipullot vierivät
lihavien tyyntyjen uniin.

Sivellin paletilla kuiskii: näitkös unta?
Lumilakanoin peitellään koko luomakunta.

YÖN KOHDUSSA

yöllinen virta vaatettaa meidät
tyhjän basilikan käytäville,

vastapäisen talon kiviseinät –
skraaduilla, sokeina syntyville,

joiden kukalliset sormenpäät
neulovat yön kohdun umpeen,

ja kultaisten nimettömien häät
rasvoittaa kellertävän lumpeen,

yllemme kiedotun varjon
yön kohdussa riiputetun ihon

ja hiljaa keinutuoli lahoaa,
sylissään tuulta keinuttaa...

VILLE-JUHANI SUTINEN

teoksesta MERKKIHENKILÖN MAHDOLLISUUS

KEVÄISIN, KUN SODAT PARITTELEVAT
[VIIKSEKKÄÄN TAIDEMAALARI RODOLFON MONOLOGI]

Kukkakorvaisten varieteeneitojen hymyt sinertyneiden luomien
hehkuvat paloviinasilmät, puuterihuisukukuu.

Monocycle my motorious impulsations, la fornication comme acte cultural.

Verkkosukissaan sudet veivaa posetiivia tivolissa, rososonetin kuiskaajanmonttu
kotini ainoa, hiukset leijailevat voikukansiemenet tarttuvat
teräsvillaruohoon, kuun teurastajankoukkuun, printemps
printemps

Pariisissa tapaamme koruttomissa merkeissä
diskoteekin kukka, savukekaupan lady Di, pieni ikoni, karuselliponi

kun keväisin lipuvat ajopuiden mekaaniset ruhot
Dresdenin liekeistä vain levien kaislikkoa kohti, emeth
meth

saavun rajan yli takaluukussa, nahkatakki suturoi
sielun saumat, kulotuksen tuhkaa uurnassa, satakieli uhkaa kahta lasta
kolmessa ulottuvuudessa, nyt kun punaisen meren ylitys on valmis.

Koivunkyljen musta-arpiset haavaumat, komitea repien jäniksiltä nahkoja
(sokeritehtailijan kädet mahtuvat maalaukseen pienellä rahalla)

öisin loisti säilyketölkkien avattujen kansien metalliset auringonkukat.

Metsän liukuovesta tulee vatsaan ammuttu poika.

...unettomana yksinäisten öiden enkelinsiipisätkät lehahtaa risat rukkat pasuunat hehkuvat kuvat, navat... jumalat tulee nahkarukkaset kädessä, vääntyneet vaskisoittimet sydämessä. sateen staccatossa sielun laskiämpäri nurin; ceci n'est pas une cigarette. kaleidoskooppi nielee savuista hämärää, lumen kehdoissa eläinten hermostunut hehku. lämpöpatteri kohisee radion loppunutta ohjelmaa, hellää ikävää traagiseen hilpeyteen, vaskoolinkahvoissa edwardin mahdoton ote, sakset käsinään, munch(kin)-

land, voi dottie, dorothy, se maa koitui kohtaloksemme, tämä on le livre du moi, oi! söin luumuja erään sinisen naisen kanssa iltaisin, edith piaf kuoli jo aikaisemmin jotain -63, kylvetimme yhteisen ihon katulyhtyjen akkuhapossa, tanssien viulunkielellä mielen trapetsilla varieteeneidot lauleli liedejä lintusten suilla, sudet nielivät kuun pillerin. volgan lautturi valittaa vaan:

klovnia ei ymmärrä kukaan

suudelmat värityskirjan täpätissä liotetut sivut, suussa peili särkyy eskimosiskon kädessä murtuva hiili, cry me a river... rakkauteni pöytäkirjat, kielen loputon leikkikehä (hyvä herra, olette leikkaussalissa), ollen mustetta paperilla, painokoneen ääni: bah, bah, bah, tin-man

...ja sydän jota ei lopulta ole, hullaantunut luddisti. kultaisesta veneestä aivot syöpyvät tyngiksi, torsoon me istumme melomme käsien ristit karusellihevosen emaliharjalla, lapset kellareiden seitissä ovat kuun vajaaälyisiä murhaajia, pommit suutelevat kukkia moldovalaisissa kuolemankahviloissa, ilmakehien orvaskedella äidit raastavat rintojaan (auto murskaa nikamat, rouva kuolee pois, ehkäpä viski tekisi terää, sir?) ajelehdin taivaaseen heijastuvien jätetähtösten joessa kuun viemäriin; kuu tulee kohti, liipasin painuu...

uinuu yö, scream me a river! elämä on Suuren Sienen odotusta. tämä syöpä on sairastettava ennen kuin voin luovuttaa orgaanisen kieleni tieteen tarkoitukseen.

keskitysleirien piikkilankaa väännettiin maailmankuvaksi, minun aivoni sitruunapuristin kaikkien ympyränmuotoisten säteittäin lohkoihin jaettujen maailman maailmojen auringonkukkaa. mustaa kahvia porttikäytävien kraatterissa akvaariot päässä rakasteltiin hyvin, hiljaa sillä lailla vastakkain että näit minun silmiin aivoihin asti, katedraaliin, pariisin kadun alle viemäriin kuolevan varpusen silmään, ding din don

television ohjelmat loppuneet, mielisairaana hellyys on kirveen hamara & hankeen sihahtava historia, maailmansodan maaninen mainoskatko, afaattinen kyborgien uusiorotu kuuntelee jonotusmusiikkia Goebbelsin mytologian hotlinella, ja kaikki niin kauniisti on

vinyylin pyörähdystä yössä niin vaikea nähdä. olen kastimerkki kuolevan lapsen otsassa, peilin sisällä verihelmi, pyhän maan friisin kivinen luu, olen teema joka katoaa muunnelmaan ei vaan kineettinen kuu...

... ruostuneen portin ympäriltä leikattu aita, viimeisen kortin varassa atomin kaitafilmi kieppuu, yhtäkkisiä eklektioita

Annabel Lee kyyristyy virtsaamaan hiekkalinnan päälle apilankukka tyhjällä kelalla

vuonna 1827 kuuroutuneet sudet esittivät keisarin hautajaisissa Fideliota minun päässäni radioprofeettain enteet ja knallihattu, Virginia Cherill nieli kirsikat, fasadin varjossa kiehuu kuun siankieli, lavantautiset ss-miehet Céline & Heidegger ikuisena muistihalvauksena nielivät sanansa kuin jonkin vähän hupsun eläimen. rakastan teitä jotka ette kuljeta minua mihinkään olen särkenyt puheen kristallin, käärmeeen maidolla tuuliharpun kielen, perversiot teemasta;

vihreä livreetakkinen peltisammakko soittaa banjoa muovinen koira haukkuu karusellia: jokin minä kävelen ohi kaiken, itsensäkin, sähkötuuli riuhtoo itseään irti kloonatuista koivuista ja jossain joku synnyttää huutoa ja rujoa lasta kuin kuuta,

alfaa ja omegaa ja mitä muuta: kuin kultaista käärmeenmuna. pianonkielet vaikenee fysiikkaan, Glenn Gouldin kaulaliinan takana leijaillen kahdeksan vuosikymmentä väärinymmärrettyä savikiekkohistorian sirpaleen sirpaletta; ehjää muotopuhdasta mitäänsanomaton magneettinauhaa, runoutta musta hattu, herra Paul, sateenvarjotaiteilijan rispaantunut suru turvassa päivästä toiseen uskaltamatta hylätä muotin lohtua mekanolinnut oksentavat ruusunpuoksuisia täydellisiä kolikoita lihapilarien kannattelemana, attaseat ripustavat unensa vaatepuuhun;

eikä runo ole palapeli, peili, ulinaa; ne etsii tunnetta ! mutta tunne! ei ole itseensä tarttuneen orgastisten huokausten jatkumo, tunne! on rakenne, jota aivokalvontulehdukseen syntyneet kumartavat jumalana kyvyttöminä muuhun kun he oksentavat tunteen! konetuliaseista syntyvät joutsenet puhaltamassa saippuakuplia megafoneista, mitä? mitä? puhutte ohi suunne, hoi! ...primitiivisiä huutoja savikiekoille pakattuina kun kukaan ei opetellut enää laulamaan;

(tämä kaikki dromologien seuran vuosikokouksessa kuunneltaessa jotain john cagen silent prayeria jokaisessa hississä ja ihmeteltäessä tekijänoikeusmaksujen päättymistä tunteelle! joka surutta valuu kaikkien ruumiinaukkojen kautta pitkin paperia ja tahraa sormet, sielun, iiriksen pisteen, alkukeuhkon) ...mielisairaalan seinän halkeamista hullut näkevät rakastuvat kuuhun joka imettää susia seitsemällä nisällään, keinussa pikirengas riippuu fysikaalinen puu kukkii ripsiä

lentohiekkalaatikoon uppoavat toisen sukupolven tosi-tv:n vieraksi kasvatetut lapset kuin michelinenkelit, ostavat markkinoilta tunteen! ruukkuihin riuhdotut päivänkakkarat sähköshokkihoidossa tuntevat! kertakäyttörakkautta, nopeita leikkauksia, unohdusta, tissejä ja perseitä, pulleat makkarat neonikkunan näyttöpäätteissä, halvaantuneet ytimet.

epäjärjestys kasvaa ihmisen muotoiset palapelilaatikat kaikki kerrottu tuhanneksi leikattu liimattu ja välttämättä totta, ainoa tunne... räjähtävä kukka, ruori; vapaus: kaksi siltaa joilta hypätä virtaan (solun iiris tuijottaa monadina vankilaansa)

portin ympärillä ei ole aita... kaikki on alasti eikä mikään kovin kaunis kestä raskasta koneistoa kumiankkatehtaiden liukuhihnoilla, Hamlet...

sisäpihan vanhassa jalavassa, hyväillen
viululehtien arkoja kämmenselkiä

Nyt!

Musiikin todellinen tarkoitus on täällä;
tule kokemaan se, tule aistimaan se!

Pääsyliput \$20, lapset ja romantikot puoleen hintaan
sillä heidän on fiktion valtakunta, meidän
on markkinatalouden vanha vääristelevä peili – lasi-
esineistä opettavaisin.

Älä syytä kasvoja, jos kuva on vino.

Sitten hän päätti heittäytyä luontaistalouteen,
otti korin käteen ja lähti marjaan, meni metsään.

Peninkulman erämaassa kuljettuaan,
mäkäraisten ja käärmeiden kiusaamana kuin kristus,

hän äkkiä ymmärsi ettei luontoon voi palata.

Ja kaupunki otti hänet avosylin vastaan,

Meille

Keinotekoinen taivas täynnä lasitimantteja,
muovikulhollinen kirkkaansinisiä mustikoita
denaturoidun maidon kera.

Luonto kokeilee meillä, hullu kemisti.

Ja kaupunki on suuri laboratorio.

Laskeuduin metron koeputkeen ja ajoin kaksi pysäkinväliä

ostoskeskuksen laajaan tislaukseen;

köyhät oli äkkiä eroteltu rikkaista, rahat

lupauksesta liikuttuneiden ihmisten lompakoista.

Kassojen loputon rivi soitti atonaalista sinfoniaa

ja jokin muodoton, mahdoton ilkkui.

Ja niin muuttui päivä yöksi

kuin vanhassa tylsässä tarinassa, hiljaa tummuun

kaikesta dramaattisuudesta riisuutuneena.

Hampurilaispaikat loistivat arvokkaina pimeän keskellä,

baarit hehkuivat kutsuvasti.
Vanha erakko nosti takinkaulukset pystyyn
ja livahti sisälle ”Hermeetikkoon”, oli happy hour,
asiakkaat istuivat syvällä henkilökohtaisessa
apatiassaan.
Herätyskello baaritiskin päässä oli pysähtynyt;
Randy-koiran kuonon ympärille oli kiedottu nyöri,
mutta niin vain kävi että kuva alkoi kuihtua,
se kävi kellertäväksi kuin syyspäivä, se hapertui reunoistaan

kuin hyvin kauan hellitty muisto, mihin vertaisin
 haikeutta joka hiipii sisään
hilpeän tunnelmani gaalailtaan?
Kyynel satakiloisen pertieerin silmäkulmassa,
härän viimeinen vilkaus hassunkuriseen pelleen.
Matador kumartaa, koketti
yleisön keskellä kirkaisee ilosta;
kuinka ylevä päätös näytännölle!
Ja äkkiä hän on kadulla sattumoisin kuultu lause,

”Sain sähköiskun Raymond Roussellin vanhasta taksista.”
Afrikka hehkuu lauseen päässä,
orientti disorientoituu.
Eteerinen kiinalainen tuli silkit liehuen
lempeän lauseemme ääriin, vain ajatus oopiumista
keltatautisen valon täyttämässä huoneessa
ja jälleen kohtausta on vaihtumassa,
pommin sytytyslanka lähenee loppuaan.
Hän lehteili repaleista kirjaa:

Muistelmia kuolleesta valosta
Raskas ajatus lähti hitaasti liikkeelle
muistin hämärästä vankilasta.
Kahleet kilahtelivat haikeasti, sointuisasti
 ja äkkiä

tunnelma tapailee yksinäisen sellon kieliä.
Bach? Pah. Ah!
Näin me keskustelemme
kuin kaksi sivistynyttä afaatikkoa. Odota!

Otan esille tupakkatakkiini ja norsun-
luuvartisen meripihkapiippuni, täytän
pesän itsesekoittamallani fantasialla, ja näin
me voimme viimein esiintyä
kuin kaksi todellisuudelle vierasta esteettiä
jonkin oudon taidekäsityksen marginaaleissa.
Mistä hän puhuu? Mitkä kortit
hän on merkinnyt jakamaansa pakkaan, mikä kalpea kuje,
mikä ikuinen käsi tai silmä

voisi oikeuttaa tuon varkain syntyneen muodon?
Varas, myönnettäköön, mutta vaikeammin
puhuu rehellisyys lainavaroin rakennetussa talossa.
Joka nurkka kaikuu
etäisesti tuttua puhetta. Hiljaa virtaa
perinteen syvä joki pinnallisten aaltojen alla
kuljettaen paperivenettämme kohti mitä rannatonta merta.
Kapteeni, oi kapteenimme
on tukkihumalaisen teinipojan aave, hiukset hajallaan

hän ojentelee aleksandriinejaan
kohti absintinvihreää, välinpitämätöntä kuuta.
Rakas roskainen romantiikka,
päät nuokkuen me palaamme symbolitunkiollesi
ja korjaamme talteen vanhat kuivatut kukat.
”Rakastan kuivakukkiä.” hän sanoi,
”erityisellä violetilla intensiteetillä.”
Se oli kuin silmälasit tyylipuhtaan keikarin nenällä,
joka tietysti on kapea ja terävä

kuin pian kuolevan miehen.
Hän pyörittelee kynää ylen taitavissa sormissaan.
Hän on kuka hyvänsä, ja kaikki,
 eikä siksi kukaan.
Valo seppelöi hänen harmaantuneen päänsä
modernin bardin muovisella sädekehällä.
Ja viimein kun me kuvittelemme
 että päivä on kirkas ja sees
horisontti välähtää, leimahtaa ilkkuva liekki

TYTTI HEIKKINEN

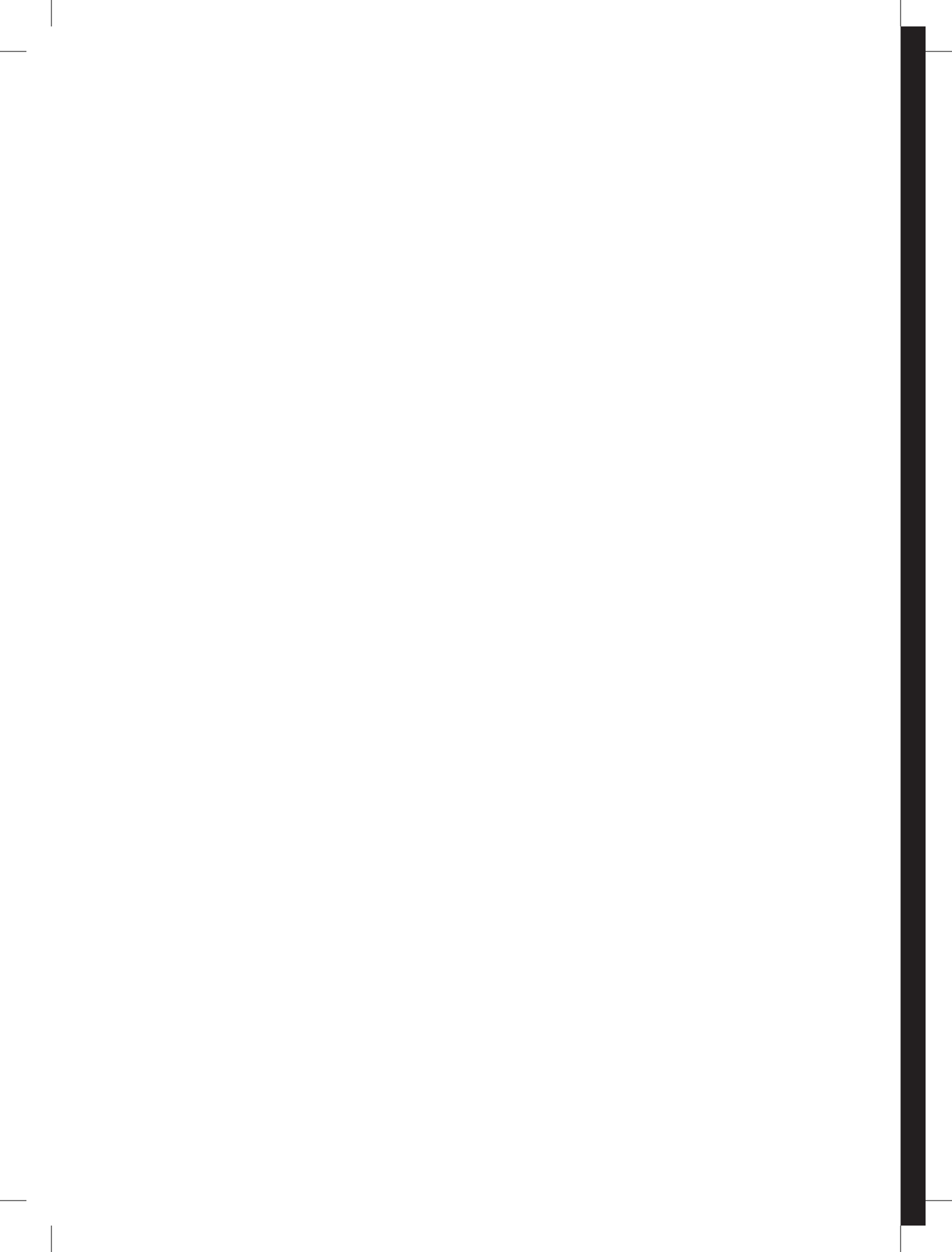
teoksesta TÄYTETYN ELÄIMEN LÄMPÖ

Katson ulos ikkunasta. Sataa lunta mutta ilman pitäisi lämmitä loppuviikkoa kohden. Parrakas mies juo ruskeasta pullosta ja tuijottaa ulos. Näyttää siltä kuin sen nainen olisi astumassa ulos vankilasta. Minun äitini laittoi huulipunaa aina kun se lähti ulos, katsoi lapsiaan ja toivoi, että hekin löytäisivät saman muiston. Minulla on tummat hiukset sidottuna, seison tummanvihreässä arkipuvussa (olen nainen) korkeitten, kauniitten ikkunoitten edessä ja katsen ulos ikkunasta. Katson odottaen hänen saapumistaan. Kasasin kaiken jo yhteen laatikkoon. Samalla hetkellä haukka liittää lumihankeen ja syö harakkaa. Maahan on satanut lunta. Pukeudun pitkähihaiseen aluspaitaan, isäni vanhaan. Joka ilta, kun olen odottanut ikkunassa, kukaan ei ole katsonut takaisin. En näe iloa täällä, vain levinneitä hiekkalaatikoita, joihin yksinhuoltajat raahaavat toivojaan. Kun katsen ulos ikkunoista ja parvekkeelta, kaikkialla on suomenlippuja puolitangossa. Tänne asti näkyy, että pelkääte. Isotäti joutui pelkäämään yksin lottien tuvassa, on sentään hyvä ihmisen tottua siihen. Painan nenäni vasten kylmää ikkunaa: selkeää, tähdet näkyvät. Entistä kylmempää, putoilevia lehtiä, sumua aamuisin. Tuntuu siltä kuin saisin katsella joulua yksin. Jouluyöhön sataa lunta aina hiljakseen. Kun katsen ulos kosteuden, syksyn ja katulampun maalaamaan maisemaan,

pidän kiinni kaiteesta. Luen ääneesi piilotettua viestiä: tämä on sinun maailmasi. Hämärtyvässä illassa erottuu oranssien valoparien hohteessa Pasilan linkkitornin siluetti. Tornin huipulla tasaisesti välkkyvä valo, tuuli piiskaa puiden lehtiä. Äänetöntä. Katson ulos, avaruus ja ikuisuus ovat liki. Mikään ei ole sillä tavoin järjestyksessä, niin kuin joskus tietää: sen täytyi tapahtua juuri tässä huoneessa. Katson ulos keittiön ikkunasta. Joku työntää lastenvaunuja. Kuinka noin pieni nainen on voinut synnyttää? Näinkö aika kuluu, valoisat helikopterit. Avaan ikkunan, nojaan ikkunalautaan. Márton, pieni poikaseni, katso ulos ikkunasta, mitä sanot? Kauheata, eikö totta? Hyinen peitto, niin kuin kosto, onni nukkuu vielä. Katselen pellolle ja katson hämmästyksissäni mustanharmaata rajusti liikkuvaa verhoa. En katso ulos- vaan sisäänpäin. Silmäni ovat kiinni mutta katson tosissani. Istun alas. Kastelen kukat. Oion sängynpeitteen ja nostan puhelimen lattialta. Miksei kukaan soita? Katson ulos ikkunasta. Katson kelloa. Kun katson ikkunaa, näen linnun lentävän sitä kohden. Koen sen enteenä. Siellä hämärtyy ja kuvani heijastuu lasista. Ihmiset muuttavat lähiöihin. Mutta niillä ei ole silmiä. Jotkut niistä ehkä kertovat jotain mutta niillä ei ole suuta. Katson ulos ikkunasta. Suuri maailma katsoo minuun pienehen. Kauppaneuvos ja pankinjohtaja kävelevät kadulla, kuun kajo jäätyy joen pintaan. Ollaan kuivilla, kaikki. Tv:n lumisade tuijottaa minua, ja kun katson sitä vatsani yli tiedän, että kotikaupungissani on nyt neljä isompaa ostoskeskusta ja joukko pienempiä. Katson ulos joka ikkunasta. Syön voileipää ja kuuntelen, miten sanomalehti rapisee. Mitähän

ne tänään siellä tekevät? Odotan sunnuntai-
iltaa ja katson ulos. Herään omituisiin ääniin,
näen tumman hahmon seisovan pihallani.
Siksi en koskaan halua katsoa yöllä ulos. Luen
säättiedot lehdestä. Jos katson, näen parvekkeen
ja asfalttipihan ja kattoja. Se on se sohva ja se
keittiöpöytä, jonka äärellä istun ja katson ulos.
Mitäkö ajattelen? Se on hyvä kysymys. Ajattelen
sitä, miksi piti sairastua. Vaellan ulos asunnosta
puolipukeutuneena, katson ulos käytävän
ikkunasta ja huomaan jäätelöauton pihassa.
Minusta on mukavaa katsoa maata. Se on nyt
alapuolellani, joskus se on yläpuolella tai sivulla.
Kävelen toiseen huoneeseen ja katson ulos
ikkunasta. Sitten mietin, mitä tunnen. Ajattelen
vaivoja, jotka ilmaannuttuaan vain ovat. Yö on
hemmetin pimeä, mutta silti kaikki tuolla kylpee
savenpunaaisessa värissä. En voi olla ihailematta
tätä maailmanlopun maailmaa. Katselen
lähestyvää katastrofia Helsingin hehkussa.
Ihmisen sisimmän pimeimpään kohtaan säteilee
luonnon loppu, uusin haalea kokemus.
Ehkä on silti tuntia liian aikaista sanoa mitään,
modernin logiikka näyttää edelleen kaikki
maailman seitsemän ihmettä. Aamuvuorolaiset
ahkerovat jo liukuhihnalla. Ei varmasti katso
miehet ulos eikä sen puoleen naisetkaan.
Pidän silti reiteni yhdessä ja katson suoraan
eteenpäin. Näen harmaata savua ja tulta.
Irrotan otteeni ja hengitän mustetta.
Kuumuus makaa raskaana kattojen yllä, karkottaa
varjonriekaleen kujalla makaavan koiran
ulottumattomiin. En pelkää enää veitsiä
ja saksia. Läimäytän jääkaapin oven kiinni
ja katson ulos. Elämä on elämää. Ei talo, rakkaus

tai maailma, ei tuli, ruoka tai tämä ilma, ei mikään
missään, kun katson tuonne ulos, katson sinua,
opiaatti-isä. Henkesi voi auttaa minua
ja joskus tunnen laillasi ja silmiesi voima katsoo
minun katseeni läpi. Täydellinen sulautuminen:
katson ulos eikä minä näe mitään.

TEKIJÄTIEDOT

AALTO, MARKKU (s. 1970)

SURUVIESTEJÄ JA TISKINALUSTAVARAA *Ntamo 2011*, REILUMMIN BLINGIÄ
VIIMEISEEN HYMYYN *Idiootti 2010*, HAJOAMISEN SYYT *Ntamo 2009*.

ANNALA, JUSU (s. 1974)

PASTIS AKELDAMA *Ntamo 2010*, C(L)OCKTAILLUSTR@ION *Ntamo 2010*, FILE
Ntamo 2009, PAELLA *Ntamo 2008*, ADIEUXIT *Ntamo 2008*.

ARNKIL, ANTTI (s. 1975)

ARONPURO, KARI (s. 1940)

RETRO 1964–2008 (TOIM. VESA HAAPALA) *Ntamo 2010*, KIHISEVÄ TYHJÄ *Ntamo 2010*, LEHMÄN HENKÄYS. 29 ETYDIÄ *Tammi 2008*, GATHANDU *Tammi 2005*,
AUGUSTAN TANSSIKENKÄ *Pirkkalaiskirjailijat 2003*, MIKÄ TAHANSA *Tammi 2003*,
POMO:N LUMO *Tammi 2000*, PAON VIIVOJA *Verkatehdas, Kirjayhtymä 1998*, SAA
TULLA *Kirjayhtymä 1996*, PIETAS *Kirjayhtymä 1994*, TASANKO 967 *Kirjayhtymä 1991*,
RIHMASTO *Kirjayhtymä 1989*, SELVÄÄ JÄLKEÄ. RUNOJA 1964–1987
Kirjayhtymä 1988, KIRJAIMET TULEVAT *Kirjayhtymä 1986*, MERKILLISTÄ MENOA
Kirjayhtymä 1983, VÄHÄFYSIKKA *Kirjayhtymä 1981*, GALLERIA *Kirjayhtymä 1979*,
KALPEA AAVISTUS VERENKIERROSTA *Omakustanne 1977*, MOSKOVAN
IKÄVÄ *Kirjayhtymä 1973*, KIINAN JA RÄÄKKYLÄN RUNOT *Kirjayhtymä 1972*,
LOKOMONYLIOPISTO *Kirjayhtymä 1970*, MINÄ VIIHTYY *Kirjayhtymä 1967*,
TERVEYDEKSI *Kirjayhtymä 1966*, APERITIFF – AVOIN KAUPUNKI *Kirjayhtymä 1965*,
2.p. 1978, PELTISET ENKELIT *Kirjayhtymä, 1964*.

BLOMBERG, KRISTIAN (s. 1975)

ITSEKSEEN MUUTTUVA *Osuuskunta Poesia 2011*, PUHEKUPLIA *poEsa-sarja 2009*.

BRYGGER, MIKAEL (s. 1975)

TEKSTINAUHOJA – IN LARGE, WELL-ORGANIZED TERMITE COLONIES (YHDESSÄ HENRIKKA TAVIN JA IC-98:N KANSSA) *Iconoclast Publications ja Osuuskunta Poesia 2011*, VALIKOIMA ASTEROIDEJA *poEsia-sarja 2010*, EMILY *Ntamo 2008*.

DAHL, RITA (s. 1971)

BEL CANTO NIERIÖILLE *Kesuura 2010*, AIHEITA VAN GOGHIN KORVASTA *Ankkuri 2009*, SUOMETTUNUT SANANVAPAUS *Multikustannus 2009*, KUVANLUOJAT *Kesuura 2009*, ELÄMÄÄ LAGOKSESSA *Ntamo 2008*, KYLYMÄTÖN UUNI – NAIKIRJAILIJAT JA SENSUURI (TOIM.) *Like 2007*, TUHANSIEN PORTAIDEN LUMO – KULTTUURIKIERROKSIA PORTUGALISSA *Avain 2007*, AFORISMIEN AIKA *poEsia-sarja 2007*, KUN LUULET OLEVASI YKSIN *Loki-kirjat 2004*.

HAAPALA, VESA (s. 1971)

TERMINI *Otava 2009*, RUNOA! (ÄÄNIKIRJA) *Otava 2008*, VANTAA *Otava 2007*.

HANNULA, TERO (s. 1981)

SUBTANSSI *Ntamo 2010*, TUNKEILIJÄ *Ntamo 2010*.

HEIKKINEN, TYTTI (s. 1969)

VARJOT ASTRONAUTEISTA *poEsia-sarja 2009*, TÄYTETYN ELÄIMEN LÄMPÖ *poEsia-sarja 2008*.

HELIN, HANNU (s. 1944)

LEHTIEN KIRJA *Pulvis & Umbra 2010*, MAAILMAN SIVU – KOOTUT RUNOELMAT 1999-2010 *Pulvis & Umbra 2010*, POMES PENYHO (POEMS IN ENGLISH) *Pulvis & Umbra 2009*, BATYSKAFI TRIESTE ELLER DE SISTA ORDEN AV ETT ÖGÖNBlick *Pulvis & Umbra 2009*, SESAME MUCHO *Pulvis & Umbra 2008*, WORK IN PROGRESS I *Pulvis & Umbra 2007*, NEUHICKYR (YHDESSÄ VILLE-JUHANI SUTISEN KANSSA) *poEsia-sarja 2007*, GODBUY *Pulvis & Umbra 2007*, LINNUMPI NYT *Pulvis & Umbra 2005*, CTRL ALT DEL *Pulvis & Umbra 2004*, AMNESIA ALLEGRO *Pulvis & Umbra 2003*, A HUMAN BEEN *Pulvis & Umbra 2001*, TRISTIA *Pulvis & Umbra 1999*, PERPETUUM IMMOBILE *Pulvis & Umbra 1999*, TOHU VABOHU *Pulvis & Umbra 1999*, EI VIELÄ MUTTA JO – RUNOT 1978-1999 *Pulvis & Umbra 1999*, IN

NEMORIAM *Pulvis & Umbra* 1997, KOOTUT RUNOT & POEMS IN ENGLISH *Pulvis & Umbra* 1995 (sähköinen versio: <http://www.pulvis.net>), TUULEN TIEDEKUNTA *Pulvis & Umbra* 1993, PAPUKAIJATULPPAANI *Gummerus* 1988, RUUSUN VARJOSSA *Weilin+Göös* 1984, TÄNÄÄN ON HUOMENNA EILEN *Weilin+Göös* 1981, NIIN PALJON HEIKKOA VOIMAA *Weilin+Göös* 1979, TÄRISEN MAAILMAN KYLJESSÄ *Weilin+Göös* 1978.

HELLE, TEEMU (s. 1982)

MUSTAT LEHDET *Ntamo* 2011, OY *Ntamo* 2010, SORTA VALA *Ntamo* 2009, KISS ASH *Ntamo* 2009.

HYVÄRINEN, LASSI (s. 1981)

RIIPPUVAT PUUTARHAT *Ntamo* 2007.

JOENSUU, JURI (s. 1975)

JOUTSIJÄRVI, JONIMATTI (s. 1984)

ALOITAN ALUSTA. ALAN LAULAA *Ntamo* 2010, EI MIKÄÄN ITSESSÄÄN *Sanasato* 2010, TULE ON MINUN NIMENI *Ntamo* 2007.

JÄNTTI, PEKKA (s. 1978)

HOUDININ UNI *Teos* 2010.

JÄRVENTAUSTA, SILJA (s. 1977)

LIPUTETTU PÄIVÄ *Teos* 2008, PATJALLA MEREN YLI *Teos* 2006.

KAIKKONEN, SATU (s. 1967)

SISÄLMYKSIÄ *Ntamo* 2010, THIS IS VISUAL POETRY *chapbookpublisher.com* 2010, KARRI KOKKO'S NEXT WORK (YHDESSÄ TROY LLOYDIN, SARI HAKALAN JA REIJO VALLAN KANSSA) *Ntamo* 2009, THE LAST VISPO ANTHOLOGY 1998–2008 (TOIM. CRAG HILL JA NICO VASSALAKIS), KAUKANA VIERAILTA MAILTA *Pilot* 2007, PRECIPICE VOLUME 3 ISSUES 1 & 2 S. 224–236.

KAJANDER, KAI (s. 1983)

KEMPPI, JOUNI (s. 1967)

TALIMAINEN KUOLEMANRANGAISTUS 2010, PASSIVOINTIKIIHKO 2009, TUOKSUA
RAUDAN SISIMMÄSTÄ 2007, EPÄAITOA KUNNIOITUSTA 1996. *Omakustanteita*.

KERVINEN, JUKKA-PEKKA (s. 1961)

BLUESISSA LOPPUNUT KUORO *Ankkuri* 2008, KARKEA EKONOMI *Ankkuri* 2007,
TEMPLATES FOR JOHN *Luna Bisonte Prods* 2006, OXO3 *Blue Lion Books* 2006, (NO
SUBJECT) *Blue Lion Books* 2006, LARD PLAZA *xPress(ed)* 2005, [#1-#46] *BlazeVOX*
2005, CORNUCOPIA *xPress(ed)* 2004, OBEYED DILEMMA *xPress(ed)* 2004.

KETVEL, ROO (s. 1970)

TOISIN *Like* 1991, KIVISIKIÖ *Like* 1989.

KILPONEN, MATTI (s. 1968)

KEHORASA, AUTOCHRIST *Ntamo* 2010.

KOKKO, KARRI (s. 1955)

TOISAALTA *poEsa-sarja* 2010, TÖLLÖTIN *Ntamo* 2010, PERFORMANSSIN JÄLKEEN
(YHDESSÄ REIJO VALLAN KANSSA) *Osuuskunta JyväS-Ainola* 2010, DAS LEBEN DER
ANDEREN *Ntamo* 2010, SILLAT VOITETAAN KULKEMALLA *Ntamo* 2009, COSÌ FAN
TUTTE *Ntamo* 2008, MITÄ EHKÄ *Ntamo* 2008, MMVII *Ntamo* 2008, AVOKYYHKY,
LATTIAHEROIINI *Ntamo* 2007, VAPAAT KÄDET *poEsa-sarja* 2007, ILMAISIN ASIANI
Ankkuri 2006, BEEASILY (YHDESSÄ HARRY K STAMMERIN KANSSA) *xPress(ed)* 2005,
VARJOFINLANDIA *poEsa-sarja* 2005, UNO BOY *WSOY* 1982.

KORTTEINEN, JANNE (s. 1989)

PALJAIN JALAIN PALAVASSA VIINIMARJAPENSAASSA *Ntamo* 2010.

KOSKI, MARI (s. 1982)

SCH *Osuuskunta Poesia* 2011.

LEHIKONEN, TIINA (s. 1982)

ISOYMPYRÄKATU *Osuuskunta Poesia* 2011, TURVALLISET VEISTOKSET *Ntamo* 2009,
SITRUUNALUMILYHTYJÄ *Ntamo* 2008.

LEHTO, LEEVI (s. 1951)

ALUSSA OLI KÄÄNTÄMINEN *Savukeidas 2008*, TOINEN RUNOUS *Ntamo 2007*,
LAKE ONEGA AND OTHER POEMS *Salt Publishing 2006*, PÄIVÄ *Kirja kerrallaan*
2004, AMPAUKSIA YMPÄRIPYÖRIVÄSTÄ RAKETISTA *Savukeidas 2004*, ÄÄNINEN *Like*
1997, KIELLETTYT LEIKIT *Otava 1994*, IHAN TOINEN IANKAIKKISUUS *Otava 1991*,
JANAJEVIN UNET *Like 1991*, RAKKAUDEN PUHEESTA *Otava 1969*, MUUTTUNUT
TUULI *Otava 1967*.

LIEHU, RAKEL (s. 1939)

ÄLÄ VIELÄ LÄHDE *WSOY 2010*, BUL BUL *WSOY 2007*, HELENE *WSOY 2003*,
SININEN KALA, VÄLÄHDYKSIÄ ELÄMÄSTÄ *WSOY 1999*, SKORPIONIN SYDÄN *WSOY*
1997, READYMADE *WSOY 1995*, MUREHTIMATTAI, SMARAGDINEN *WSOY 1993*,
KUBISSEJA, RUNOJA *WSOY 1992*, SININEN LASARUS *WSOY 1990*, JOKI SEPITTÄÄ
MINULLE *WSOY 1987*, GAMMAYÖKKÖNEN *WSOY 1985*, LIIAN LÄHELLÄ, LIIAN
ÄKKIÄ *WSOY 1982*, PUNAINEN RUUKKU, *WSOY 1980*, VALO, LÄHEISYYS, *WSOY*
1977, SETH MATTSONIN TARINA *WSOY 1976*, SAVIKIELELLÄ MINÄ YLISTÄN *WSOY*
1975, IHMISEN MURHE ON YHTEINEN *WSOY 1974*.

LUOMA-AHO, V. S. (s. 1984)

REMORA *Osuuskunta Poesia 2011*, RUUMIITA *poEsa-sarja 2009*.

MANNINEN, TEEMU (s. 1977)

FUTURAMA *poEsa-sarja 2010*, SÄKEITÄ *Ntamo 2010*, LOHIKÄÄRMEEN POIKA
Tammi 2007, TURISTINA TÄÄLLÄ *Tammi 2004*.

MARJAMÄKI, RAISA (s. 1987)

KATOAMISILMOITUS *Palladium Kirjat 2010*.

MÄKIJÄRVI, ESA (s. 1984)

KAUKAINEN MAA *Teos 2011*, KOLIBRILLA PESÄNSÄ MUSTIEN LILJOJEN SYDÄMESSÄ
Ntamo 2009, YÖKIPIIJÄ *Ntamo 2007*.

NIEMI, MARKO (s. 1974)

NUROUSOPPI *Ankkuri 2006*.

NUMMELA, JANNE (s. 1973)

ENSYKLOPEDIA (YHDESSÄ TOMMI NUOPPOSEN JA JUKKA VIIKILÄN KANSSA)
Osuuskunta Poesia 2011, MEDUSAREAKTORIT *Ntamo 2009*, FRIGIDITALVI *Ntamo 2008*, LYHYELLÄ MATKALLA OHUESTI JÄÄTYNEEN MEREN YLI *poEsi-sarja 2006*.

NUMMELIN, JURI (s. 1972)

BODICE RIPPER APART. A BOOK OF SPAM POEMS *Ntamo 2009*, MACHINES *Abraxas 2008*, SOUNDTRACK, THE "SOUNDTRACK" *Abraxas 2007*, CORPORATION NEAR CLASS. SPAM POETRY *Abraxas 2004*.

PELLINEN, JYRKI (s. 1940)

NEW YORK *Savukeidas 2010*, JULES JA KING *Ntamo 2010*, PIETARIN KÄÄNTÖPIIRI *Ntamo 2009*, HUOMENTA, MARKO *Ntamo 2009*, IHMISTEN LAITURIT *Kirja kerrallaan 2009*, PARIISI *Savukeidas, 2009*, RAKKAUTTA PÖYTÄVUORELLA *Savukeidas 2007*, SINISTÄ JA PUNAISTA *Lasipalatsi 2006*, KATKAISTUT HAULIKOT *poEsi-sarja 2006*, SADEVESIRAKKAUS *omakustanne 2005*, DOSTOJEVSKIN SUOMALAINEN SIHTEERI *poEsi-sarja 2004*, TÄNÄÄN TÄYTYY MALJA: RUNOJA MIEHEN ELÄMÄSTÄ (TOIM. KATARINA YLIRUUSI) *Katharos 2002*, EI ILMAN TÄTÄ *Otava 1997*, ENNEN JA JÄLKEEN *Otava 1994*, HUULILLA KYLMÄ TUULI *Otava 1990*, YÖN KAUNOTTARET OVAT TODELLISIA KUVITELMIA *Otava 1987*, MUINA ILTOINA KUN KIRJOITIN *Otava 1985*, KUN SINUSSA ON JOKU *Otava 1983*, VALITUT RUNOT *Otava 1983*, MINÄ MATKUSTAN, AURINKO PAISTAA *Otava 1982*, AVAAN OVEN JA OLEN KOTONA *Otava 1979*, KUINKA EN PAKENISI *Otava 1978*, LAUTTASAARI *Otava 1977*, KESÄN JÄLKEEN VÄRIT MUUTTUVAT *Otava 1977*, KERTOSÄKEIDEN LAULU *Otava 1976*, SADE JA MUITA KERTOMUKSIA *Otava 1975*, YKSIN *Otava 1974*, SATUJA *Otava 1974*, MINÄ KIRJOITAN MALJASTA JOKA OLI HIDAS *Otava 1973*, KESÄN MAA *Otava 1973*, EDESSÄPÄIN OVAT TULEVAT JUHLAT *Otava 1972*, TÄHÄN ASTI MINÄ OLEN PUHUNUT *Otava 1971*, MOSKOVA *Otava 1971*, TOISIN SANOEN KUUNTELET *Otava 1969*, TÄSSÄ YHTEISKUNNASSA ON PAHA NUKKUA *Otava 1966*, NUORUUTENI ILMASTOT *Otava 1965*, NIIN PÄINVASTOIN KUIN KUKAAN *Otava 1965*, KUUSKAJASKARI *Otava 1964*, NÄISTÄ ASIOISTA *Otava 1962*.

RINNE, CIA (s. 1973)

ZAROOM ET NOTES POUR SOLISTES *Le Clou dans le fer 2011*, NOTES FOR SOLOISTS *OEI editör 2009*, ZAROOM *omakustanne 2001*, SOUNDS FOR SOLOISTS (<http://>

media.sas.upenn.edu/pennsound/authors/Rinne/Rinne-Cia_Complete-Reading_Sounds-For-Soloists_2011.mp3) 2011, ARCHIVES ZAROUUM (<http://afsnitp.dk/galleri/archiveszarouum>).

SALMELA, AKI (s. 1976)

YHTÄ JA SAMAA *Tammi 2009*, TYHJYYDEN YMPÄRILLÄ *Tammi 2008*, WORD IN PROGRESS *Ntamo 2007*, ALMOST BEYOND RECOGNITION *Otoliths 2006*, LEIKITÄÄN KOTIA *Tammi 2005*, SANOMATTOMIA LEHTIÄ *Tammi 2004*.

SALMENNIEMI, HARRY (s. 1983)

RUNOJÄ *Otava 2011*, TEXAS, SAKSET *Otava 2010*, VIRRATA ETTÄ *Otava 2008*, RUNOA! (ÄÄNIKIRJA) *Otava 2008*.

SALO, TIMO (s. 1973)

EPÄTIETOKIRJA *Ntamo 2009*.

SANTANEN, EINO (s. 1975)

PUNAINEN SEINÄ *Teos 2010*, MERIHEVONEN KÄÄNTÄÄ KYLKEÄN *Teos 2006*, UUSI ÄÄNI (TOIM. YHDESSÄ SAILA SUSILUODON KANSSA) *Otava 2006*, KUUNTELE, ROMANTIikka *Tammi 2002*.

SAVINIEMI, KARI (s. 1946)

KRYPTOIDEJA *Daimon 2010*, ULTRA *Daimon 2009*, HEVOSEN MUISTI *Daimon 2007*, PILKKUJA JA PISAROITA. KUVARUNOJA *Daimon 2006*, ROMUSIELUT *Daimon 2005*, PIENTÄ KOKOA *Daimon 2002*, LEVOTTOMAT VEDET *Daimon 1999*, SANDARIINI *WSOY 1976*, DAFFODIL *Otava 1968*.

SEILONEN, KALEVI (1937–2011)

VALITTUJA RUNOJA *Tammi 1991*, TOISTASATAA RUNOILIJAA (TOIM.) *Tammi 1989*, METSÄROISTO *Tammi 1986*, NELJÄ VALLANKUMOUSTA *Tammi 1981*, HAITARIN ÄÄNI *Tammi 1980*, KÖYHIEN MÖKKIEN PUNAISTA *Tammi 1976*, VASTARINTARYHMÄ *Tammi 1974*, VEHNÄPELTO KASVAA HEINÄÄ *Tammi 1971*, JULKISESTI KARKUUN *Tammi 1969*, ILMAN VALLOITUS *Tammi 1968*, SUOMALAISIA RUNOJA *Tammi 1966*, TOSIASIOITA MINUSTA *Tammi 1965*, PROOSARUNOJA *omakustanne 1959*.

SINIVAARA, OLLI (s. 1980)

VALONHETKI *Teos 2009*, PALAVA MAA *Teos 2007*, HIILLIEKKI *Teos 2005*.

SUTINEN, VILLE-JUHANI (s. 1980)

ITÄ-HARLEMIN PUNAINEN RUUSU *Savukeidas 2011*, TAIKURI JOKA SAI YLEISÖNSÄ KATOAMAAN *Savukeidas 2009*, SUOLAVESITOFFEEKONE *poEsia-sarja 2009*, NEUHICKYR (YHDESSÄ HANNU HELININ KANSSA) *poEsia-sarja 2007*, MERKKIHENKILÖN KUOLEMA *Savukeidas 2007*, MERKKIHENKILÖN MAHDOLLISUUS *Savukeidas 2005*, SIVURAITTEITA *Savukeidas 2004*, PURUT JA PAPERIT *Kaarinan kaupunki 2002*.

TAVI, HENRIKKA (s. 1978)

TEKSTINAUHOJA – IN LARGE, WELL-ORGANIZED TERMITE COLONIES (YHDESSÄ MIKAEL BRYGGERIN JA IC-98:N KANSSA) *Iconoclast Publications ja Osuuskunta Poesia 2011*, TOIVO *Teos 2011*, SANAKIRJA *poEsia-sarja 2010*, ESIM. ESA *Teos 2007*.

TENNILÄ, OLLI-PEKKA (s. 1980)

OLOLO *Ntamo 2008*.

TOIVIO, MIIA (s. 1974)

LOISTAEN OLET *Teos 2007*.

VALTA, REIJO (s. 1967)

PERFORMASSIN JÄLKEEN (YHDESSÄ KARRI KOKON KANSSA) *Osuuskunta Jyvä-Ainola 2010*, KOKOOMUS *Osuuskunta Jyvä-Ainola 2010*, KARRI KOKKO'S NEXT WORK (YHDESSÄ SARI HAKALAN, SATU KAIKKOSEN JA TROY LLOYDIN KANSSA) *Ntamo 2009*, VASEMMALLA KÄDELLÄ *Osuuskunta Jyvä-Ainola 2009*, ISTUUTUU VILPITTÖMÄSTI *Osuuskunta Jyvä-Ainola 2009*, PUISTA KASVAVAT *Osuuskunta Jyvä-Ainola 2009*, UUSI SUUNTA TURVALLISUUSTYÖRYHMÄLLÄ *Osuuskunta Jyvä-Ainola 2008*.

VILJANEN, MIKKO (s. 1976)

KESKEN HENGITYKSEN KAIKEN *Teos 2010*, MAAN PAINO *Teos 2009*, TODENNÄKYJÄ *WSOY 2004*.

VILJANEN, TANELI (s. 1982)

TOISTO *Gummerus 2010*, KAKSIOSAINEN MIES *Gummerus 2009*.

VIRTANEN, KEIJO (s. 1951)

MATKA KOMUTIAAN *Sharda 2004*, ETELÄN TEILLE *Sharda 2003*, LEIMUAVA
HILJAISSUUS *Sharda 2001*, TAKAISIN TIELLE: KIERTOAJELUJA *Sharda 2000*, TIELLE
TUULEEN: MATKAKERTOMUKSIA *Sharda 1999*, AJAN MAISEMISSA *Edicom 1997*,
MITÄ ILLALLA MUISTETAAN *Otava 1980*, KATOVUOTTA *Otava 1977*.

VÄHÄNEN, JUHANA (s. 1982)

NILKKA *Ntamo 2010*, AVAA TULE *Teos 2008*, KAKADU *Ntamo 2007*, CANTORIN
PÖLYÄ *Savukeidas 2005*.

HAKEMISTO

AALTO, MARKKU

REILUMMIN BLINGIÄ VIIMEISEEN HYMYYN (IDIOOTTI 2010) 448
SURUVIESTEJÄ JA TISKINALUSTAVARAA (NTAMO 2011) 374–375

ANNALA, JUSU

ADIEUXIT (NTAMO 2008) 264–265
FILÉ (NTAMO 2009) 456–457

ARNKIL, ANTTI

TULI & SAVU 1/2009 162–164

ARONPURO, KARI

KIHISEVÄ TYHJÄ (NTAMO 2010) 92–98
LEHMÄN HENKÄYS. 29 ETYDIÄ (TAMMI 2008) 90–91, 304

BLOMBERG, KRISTIAN

PUHEKUPLIA (POESIA 2009) 198–199, 446–447
RUNOUSNOPPIA ([HTTP://RUNOUSNOPPIA.WORDPRESS.COM/](http://runousnoppia.wordpress.com/)) 196–197,
200
SÄRÖ 4/2008 165–167

BRYGGER, MIKAEL

NANONEN ([HTTP://NANONEN.BLOGSPOT.COM/](http://nanonen.blogspot.com/)) 212
VALIKOIMA ASTEROIDEJA (POESIA 2010) 157–159, 228–233

DAHL, RITA

AIEMMIN JULKAISEMATON (2001) 137–138

HAAPALA, VESA

VERSOJA ([HTTP://VERSOJA.BLOGSPOT.COM/](http://versoja.blogspot.com/)) 367–373

HANNULA, TERO

SUBTANSSI (NTAMO 2010) 273

HEIKKINEN, TYTTI

TÄYTETYN ELÄIMEN LÄMPÖ (POESIA 2008) 468–471

VARJOT ASTRONAUTEISTA (POESIA 2009) 83–89, 127–131

HELIN, HANNU

LEHTIEN KIRJA (PULVIS & UMBRA 2010) 329–332

HELLE, TEEMU

KISS ASH (NTAMO 2009) 380–382

HYVÄRINEN, LASSI

RIIPPUVAT PUUTARHAT (NTAMO 2007) 434–436

TULI & SAVU 3/2007 195

JOENSUU, JURI

AIEMMIN JULKAISEMATON (2009) 160–161

JOUTSIJÄRVI, JONIMATTI

ALOITAN ALUSTA. ALAN LAULAA (NTAMO 2010) 356–357

JÄNTTI, PEKKA

HOUDININ UNI (TEOS 2010) 292–293

JÄRVENTAUSTA, SILJA

LIPUTETTU PÄIVÄ (TEOS 2008) 341–343

PATJALLA MEREN YLI (TEOS 2006) 344–346

KAIKKONEN, SATU

NOKTURNO.ORG ([HTTP://WWW.NOKTURNO.ORG/FILES/SATU-KAIKKONEN/
KAIKKONEN-SATU_TUNTEMATON-VYOHYKE.PDF](http://www.nokturno.org/files/satu-kaiKKonen/kaiKKonen-satu_tuntematon-vyohyke.pdf)) 132–136

KAJANDER, KAI

LASITTUMINEN ([HTTP://LASITTUMINEN.BLOGSPOT.COM/](http://lasittuminen.blogspot.com/)) 387–392

KEMPPI, JOUNI

AIEMMIN JULKAISEMATON (2009) 321–324

VIRITYS ON VAIHTUNUT ([HTTP://JONEZO.WORDPRESS.COM/](http://jonezo.wordpress.com/)) 185–190

KERVINEN, JUKKA-PEKKA

AIEMMIN JULKAISEMATON (2009) 220–221

MERISUSI PUOLAKSI ([HTTP://MERISUSI.LIVEJOURNAL.COM/](http://merisusi.livejournal.com/)) 320

KETVEL, ROO

AIEMMIN JULKAISEMATON (2010) 294–303

KILPONEN, MATTI

KEHORASA, AUTOCHRIST (NTAMO 2010) 441–445

KOKKO, KARRI

AVOKYYHKY, LATTIAHEROIINI (NTAMO 2007) 204–207

DAS LEBEN DER ANDEREN (NTAMO 2010) 57, 117, 193, 239, 339, 401

LYHYTTAVARALIIKE ([HTTP://LYHYTTAVARA.BLOGSPOT.COM/](http://lyhyttavara.blogspot.com/)) 201

MITÄ EHKÄ (NTAMO 2008) 364–366

TOISAALTA (POESIA 2010) 407–409

TÖLLÖTIN (NTAMO 2010) 172–175

VAPAAKÄDET (POESIA 2007) 404–406

VARJOFINLANDIA (POESIA 2005) 59–65

KORTTEINEN, JANNE

PALJAIN JALAIN PALAVASSA VIINIMARJAPENSAASSA (NTAMO 2010)
376–379

KOSKI, MARI

AIEMMIN JULKAISEMATON (2010) 274–275
JYVÄSKYLÄ SCHOOL OF POETRY ([HTTP://JYVASKYLASCHOOLOFPOETRY.
BLOGSPOT.COM/](http://jyvaskylaschoolofpoetry.blogspot.com/)) 226–227

LEHIKOINEN, TIINA

AIEMMIN JULKAISEMATON (2010) 437–440

LEHTO, LEEVI

AMPAUKSIA YMPÄRIPYÖRIVÄSTÄ RAKETISTA (SAVUKEIDAS 2004) 100–106
NOKTURNO.ORG ([HTTP://WWW.NOKTURNO.ORG/LEEVI-LEHTO/N-1/](http://www.nokturno.org/leevi-lehto/n-1/))
176–178
PÄIVÄ (KIRJA KERRALLAAN 2004) 179–184

LIEHU, RAKEL

AIEMMIN JULKAISEMATON (2006, 2007) 246–249
BUL BUL (WSOY 2007) 236, 241–245

LUOMA-AHO, V. S.

AIEMMIN JULKAISEMATON (2010) 383–386
RUUMIITA (POESIA 2009) 432–433

MANNINEN, TEEMU

AIEMMIN JULKAISEMATON (2009) 66–69
FUTURAMA (POESIA 2010) 72–82
LOHIKÄÄRMEEN POIKA (TAMMI 2007) 70–71, 449–451
SÄKEITÄ (NTAMO 2010) 452–455

MARJAMÄKI, RAISA

AIEMMIN JULKAISEMATON (2009, 2010) 235, 305

MÄKIJÄRVI, ESA

KOLIBRILLA PESÄNSÄ MUSTIEN LILJOJEN SYDÄMESSÄ (NTAMO 2009)
306–307

NIEMI, MARKO

AIEMMIN JULKAISEMATON (2010) 148–156

NUROUSOPPI (ANKKURI 2006) 214–217

NUMMELA, JANNE

FRIGIDITALVI (NTAMO 2008) 126

LYHYELLÄ MATKALLA OHUESTI JÄÄTYNEEN MEREN YLI (POESIA 2006)

119–121

MEDUSAREAKTORIT (NTAMO 2009) 122–125

NUMMELIN, JURI

AIEMMIN JULKAISEMATON 333–334

PELLINEN, JYRKI

AIEMMIN JULKAISEMATON 410–419

RINNE, CIA

NOTES FOR SOLOISTS (OEI EDITÖR 2009) 224–225

ZAROUM (OMAKUSTANNE 2001) 222–223

SALMELA, AKI

ALMOST BEYOND RECOGNITION (OTOLITHS 2006) 218–219

SANOMATTOMIA LEHTIÄ (TAMMI 2004) 276–277, 463–467

TYHJYYDEN YMPÄRILLÄ (TAMMI 2008) 278–280

WORD IN PROGRESS (NTAMO 2007) 335–336

SALMENNIEMI, HARRY

PARNASSO 4/2010 145–147

TEXAS, SAKSET (OTAVA 2010) 107–114

VIRRATA ETTÄ (OTAVA 2008) 321–324

SALO, TIMO

EPÄTIETOKIRJA (NTAMO 2009) 281–283

VAPAAMATKUSTAJA ([HTTP://VAPAAMATKUSTAJA.BLOGSPOT.COM/](http://vapaamatkustaja.blogspot.com/)) 208–209

SANTANEN, EINO

- KUUNTELE, ROMANTIikka (TAMMI 2002) 266
MERIHEVONEN KÄÄNTÄÄ KYLKEÄÄN (TEOS 2006) 267–269, 353–355
PUNAINEN SEINÄ (TEOS 2010) 270–272

SAVINIEMI, KARI

- PILKKUJA JA PISAROITA. KUVARUNOJA (DAIMON 2006) KANSI
AIEMMIN JULKAISEMATON (2006) SISÄKANSI

SEILONEN, KALEVI

- AIEMMIN JULKAISEMATON (2009) 403

SINIVAARA, OLLI

- HIILIEKKI (TEOS 2005) 284–291
NOKTURNO.ORG ([HTTP://WWW.NOKTURNO.ORG/OLLI-SINIVAARA/
YKSITYINEN-LAULU/](http://www.nokturno.org/olli-sinivaara/yksityinen-laulu/)) 168–171
PALAVA MAA (TEOS 2007) 426
VALONHETKI (TEOS 2009) 427–431

SUTINEN, VILLE-JUHANI

- MERKKIHENKILÖN MAHDOLLISUUS (SAVUKEIDAS 2005) 458–462

TAVI, HENRIikka

- ESIM. ESA (TEOS 2007) 139–142, 210–211
TIE/T/YÖ/MAA ([HTTP://HYMINAA.BLOGSPOT.COM/](http://hyminaa.blogspot.com/)) 99, 143–144,
250–255

TENNILÄ, OLLI-PEKKA

- AIEMMIN JULKAISEMATON (2010) 234
OLOLO (NTAMO 2008) 308–314
TULI & SAVU 1/2009 315–319

TOIVIO, MIIA

- LOISTAEN OLET (TEOS 2007) 347–352, 422–425

VALTA, REIJO

NANONEN ([HTTP://NANONEN.BLOGSPOT.COM/](http://nanonen.blogspot.com/)) 213

VILJANEN, MIKKO

TULI & SAVU 1/2009 162–164

VILJANEN, TANELI

AIEMMIN JULKAISEMATON (2008) 256–263

VIRTANEN, KEIJO

AIEMMIN JULKAISEMATON (2007) 420–421

LEIMUAVA HILJAISUUS (SHARDA 2001) 358–363

VÄHÄNEN, JUHANA

AVAA TULE (TEOS 2008) 395–398

CANTORIN PÖLYÄ (SAVUKEIDAS 2005) 325–328

KAKADU (NTAMO 2007) 393–394

